

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

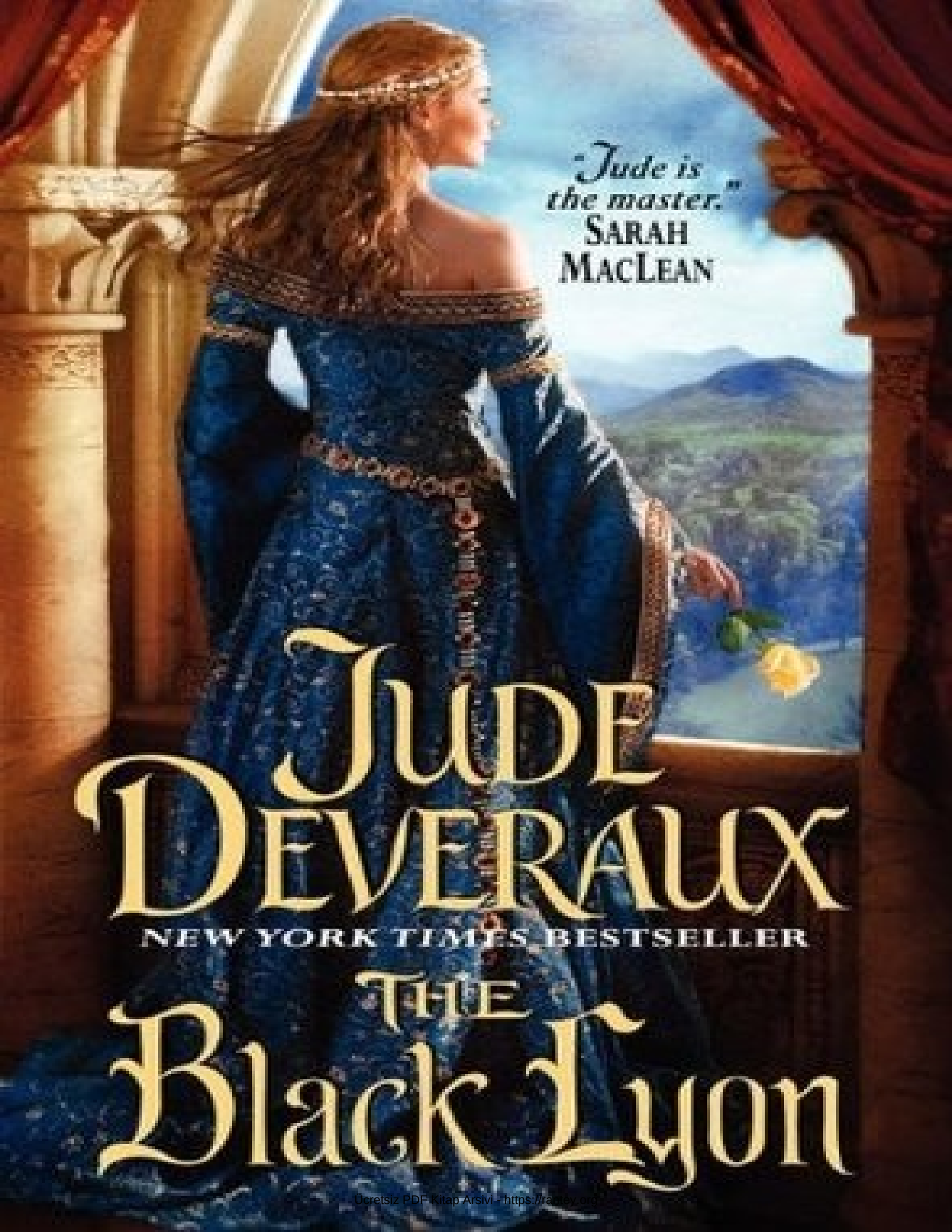
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"Jude is
the master."*

SARAH
MACLEAN

JUDE DEVERAUX

NEW YORK TIMES BESTSELLER

THE Black Lion

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JUDE DEVERAUX

**THE
SİYAH LYON**

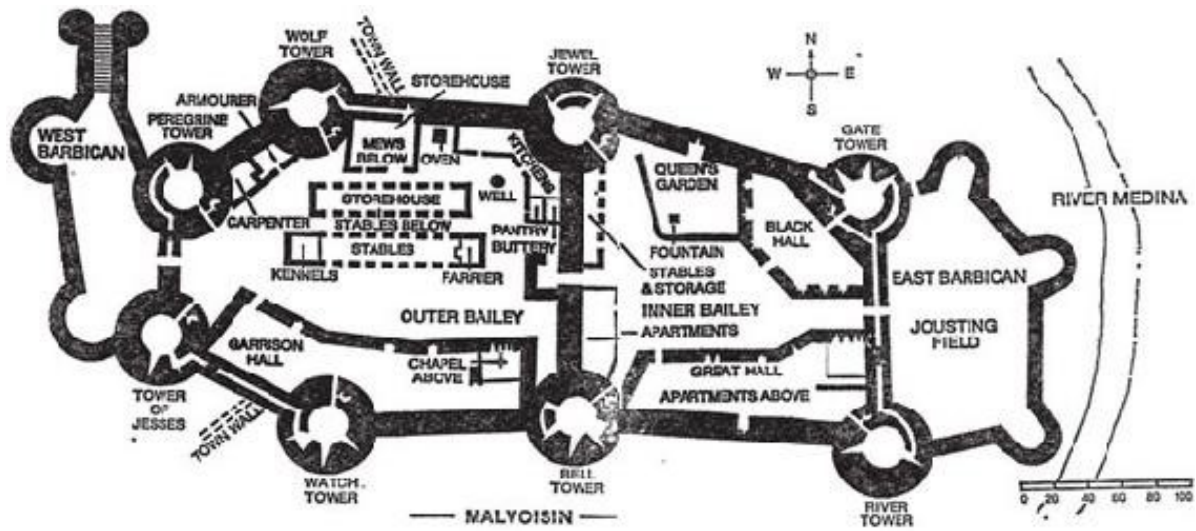

AVON

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

*Pamela Strickler'a, editörüme, çünkü
bana inandı.*

Onun için bir yabancıydı.

Ranulf bir duvarın dibinde duran oymalı meşe sandığa doğru yürüdü. Fildişi tarağı kaldırdı ve üzerindeki figürleri inceledi. "Babanla konuştun ve ... pazarlığı kabul ettin mi?"

"Evet," diye cevap verdi sessizce, "ama evlilik bir pazarlıktan daha fazlası değil mi?" Gülümsemeye başladı. "En azından bu evlilikte, korkarım kazanmak için pazarlık yapmıyorsunuz, çünkü eş olarak fakir bir baronun kızını seçtiniz. Yeşil arazileri olan zengin bir eş istemez miydiniz..."

"Dizlerini çarpmış olabilir mi?"

Gözleri parlıyordu. "Peki dizlerimin vurmadığını nereden biliyorsun?"

Gülümsemedi ama gözlerinin kenarlarında neşeli bir ifade vardı. "Bu doğru, bilmiyorum, o yüzden öğreneceğim. Çirkin bacaklı bir kadınla evlenmeyi düşünmüyorum."

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci n](#)

[n Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On Üçüncü](#)

[Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[OBölüm On Altıncı](#)

[Bölüm OYedinci](#)

[Bölüm](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Jude Deveraux'un Kitapları Telif](#)

[Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Lyonene, Lucy'nin taş merdivenlerdeki ağır adımlarını duyabiliyordu ve kalın yorganın altına daha da sokuldu. Ocak rüzgârları eski donjonun dışında ılık çalıyor, soğuk hava ahşap panjurların altını kesiyordu ama yatağı sıcaktı ve onu mümkün olduğunca uzun süre terk etmemeyi planlıyordu.

"Leydi Lyonene." Lucy yatağın perdelerini geri çekti. Artık yaşlı bir kadındı ve çok şişmandı. Kızın doğumundan beri Lyonene'in yanındaydı ve onun için bir anne gibiydi. "Annenin sana altın tuniğini, yeşil pelerinini ve mantosunu giydirdiği hanımefendi."

İsteksizce ışığa doğru dönmüş olan Lyonene şimdi ilgiyle Lucy'ye bakıyordu. "Yeşil manto ve palto mu?"

"Bir misafirimiz var, önemli bir misafir ve tanıştırma için en iyi kıyafetlerinizi giyeceksiniz."

Lyonene yatak örtülerini geriye attı ve küçük bir ayağını aceleyle kaplanmış meşe zemine koydu. Panjurlar kışın soğuğuna karşı sıkıca kapatılmıştı ve tek ışık küçük şömineden ve yatağın yanındaki uzun demir sehpanın üzerindeki donyağı mumundan geliyordu. Yumuşak ışık genç ve ince vücudunun kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Lucy hanımının önce ince keten elbiseyi, ardından da kadınsı vücudunu vurgulayan yün tuniği giymesine yardım etti. Yanları açık pardösü hiçbir şey saklamıyordu.

"Bu misafiri tanıyor musun? Babamın arkadaşı mı?"

"Oh hayır, leydim." Lucy ince deri kemeri Lyonene'in ince beline bağladı. "O bir kont, babanızın henüz tanışmadığı bir adam ve genç bir adam."

Lyonene durdu ve hizmetçisine baktı. "Yakışıklı mı? Yakışıklı, genç bir kont, güzel ve beyaz bir aygıra mı biniyor?" Lyonene yaşlı kadınla alay etti.

"Yakında göreceksin. Şimdi tarağını getir de saçındaki karışıklığı biraz açayım."

Lyonene itaat etti ve sonra sordu, "Bana ondan biraz daha bahset. Gözleri ne renk? Saçları?"

"Siyah. Şeytanın gözleri kadar siyah."

Her iki kadın da başlarını kaldırdıklarında Gressy ve Meg'in kucaklarında yatak için temiz çarşaflarla küçük odaya girdiklerini gördüler. Büyük kız olan Gressy konuştu. "Bir kont geldi, hem de kralın herhangi bir kontu değil, büyük Siyah Aslan'ın ta kendisi."

"Ve o da siyah," diye ekledi Meg.

"Gözleri ve saçları Şeytan'ınki kadar siyah. Atı bile simsiyah."

Lyonene onlara dehşet içinde baktı. Küçüklüğünden beri Siyah Aslan'la ilgili hikâyeler duymuştu; güç ve cesaret hikâyeleri. Ama her hikâyeye bir kötülük duygusuyla buğulanıyordu, belki de gücü kötü kazanılmıştı. "Onun Siyah Aslan olduğundan ve başka biri olmadığından emin misin?" Sesi sessizdi.

"Başka hiçbir erkek böyle bir bakışa sahip olamaz. Ona yakın olmak bile tüylerimi diken diken ediyor." Gressy metresine sert bir bakış attı.

Lucy bir adım öne çıktı. "Saçma sapan konuşmayı kes! Zavallı kızı korkutacaksın. Şimdi işinize devam edin. Ben aşağıya, Leydi Melite'nin yanına gitmeliyim." Lyonene'in saçlarını son bir kez taradı ve şeffaf ipek çemberi ince bir altın fileyle yerine oturttu. "Şimdi kıpırdama ve kendini rahatsız etme." Kapıda durdu ve Meg ile Gressy'ye uyarı parmağıyla işaret etti. "Ve artık bu dedikodulara bir son verin. Eğer siyah saç bizi Şeytan'ın bir parçası yapsaydı, birçoğumuz Zafer Gününden korkuyor olurduk." Burnunu çekti ve şakağında, boynunu ve çenesini tamamen gizleyen bir keten parçası olan barbette ile omuzlarına kadar uzanan basamaklı peçe arasında görünen az miktardaki gri saç okşadı. Lucy kendi saçlarının hâlâ gençliğinin is siyahı olduğunu hayal etti.

Kapı kapandığında Lyonene pencere kenarındaki taş koltuğa çöktü. "Bana ondan bahset," diye fısıldadı.

"O iri bir adam..."

"Güçlü..." Meg sözünü kesti ama sonra Gressy'nin sakinleştirici bakışıyla itaatkâr bir tavırla Lyonene'in yatağının yanına giderek uçuşan çarşafı yakaladı.

"Evet," diye devam etti Gressy, Lyonene'e bakarak ve dinleyicilerine güvenerek. Lyonene bir gün kendi şatosunun sahibi olacaktı ama şimdilik Gressy'nin üstün olduğu bir alan vardı, o da erkekler hakkındaki bilgisiydi. "O Siyah Aslan'dır ve Şeytan'ın siyahlığı ve bir aslanın vahşiliğine sahip olduğu için bu adı almıştır. Söylenenlere göre

Bir turnuvada yirmi adam ve Galler'de, oradaki savaşlarda, bir darbeyle bir adamı ya da atını ikiye bölebilirdi."

Lyonene yüzünün renginin solduğunu hissetti ve bu da Gressy'yi yarım yamalak duyduğu hikâyeleri detaylandırmaya teşvik etti.

"İlk karısının ondan kaçmak için kendini öldürmeye çalıştığı söyleniyor."

Lyonene'in nefesi kesildi ve istemsizce istavroz çıkardı. İntihar ölümcül bir günahtı.

"Ve yedi adam -yedi şeytan- onun yanındadır..." Meg, Gressy'den korkamayacak kadar heyecanlı bir şekilde içeri girdi.

"Evet," dedi Gressy, komplocu bir sesle. "Yedi adamla seyahat ediyor, kocaman kocaman adamlar, hepsi siyah saçlı, ama hiçbirisi siyah atının üzerindeki Aslan kadar siyah değil."

"Buraya geldi ve ben onunla mı buluşacağım?" Lyonene korkuyu sesinden uzak tutamadı.

"Evet. Baban ve annen şu anda aşağıda onunla birlikte. Kimse Siyah Aslan'ın küçük de olsa bir isteğini geri çeviremez." Doğruldu. "Gel Meg, gidip bu Şeytan'ın şövalyesi için bir oda hazırlamalıyız." Odadan çıktı, iri gözlü Meg kirli çamaşırlarla birlikte arkasından geliyordu. Gressy iki kızın da dikkatini çektiği için kendini beğenmiş bir memnuniyet duyuyordu, çünkü ikisi de kendisinden iki yaş küçük olmasına rağmen ikisini de kız olarak görüyordu.

Ağır kapının dışında Meg sesini buldu. "Bu adamın Şeytan'ın dölü olduğu doğru mu Gressy?"

Yaşlı kadın yüzünü Meg'in yüzüne yaklaştırdı. "Onun hiç gülmediğini, hiç kahkaha atmadığını söylerler. Onu güldüren kadının gelini olacağı da söylenir."

Meg nemli taş duvara yaslandı. Gressy'nin yüzü karanlık koridorda soluktu. Kalbinin uğursuz bir dehşetle çarptığını hissetti. Şeytan'ın gelini! Bu korkunç bir düşünceydi.

Lyonene'in annesi Leydi Melite de Siyah Aslan'la ilgili hikâyeler duymuştu ve titreyen parmakları için kendini azarlayarak dikkatle giyindi. Şimdiden onun gelmemiş olmasını diliyordu. Son zamanlarda çok fazla kargaşa olmuştu ve şimdi de ilgilenmesi gereken baş belası bir kont vardı! Kızıninkinden çok farklı olan hacimli paltosunun etrafındaki süssüz kemeri bağladı. Üst kumaşı kemerin üzerinden çekip çıkardı ve kemeri tamamen gizledi. Bir kemer bağladı.

Omuzlarında koyu yeşil bir manto ve köprücük kemiği boyunca kısa bir zincirle bağlanmış, karmaşık bir şekilde işlenmiş iki altın broş vardı.

"Yarın Sör Tompkin gelecek ve evdeki hizmetçiler organize olacak..." Mırıldanmayı bıraktı ve sonra güldü. William'a çok fazla benzemeye başladım, diye düşündü, bir olay gerçekleşmeden önce ondan korkuyorum. O bir erkek, artık değil. Elimizdekileri sunacağız ve o da memnun olmalı. Başının arkasını ve saçlarını örten ve omuzlarına düşen uzun keten örtüyü düzeltti. Hâlâ güzel bir boğaza sahip olmakla övünüyordu ve örtü bandı takmıyordu. Omuzlarını düzleştirerek misafirini karşılamak için aşağı indi.

Lyonene'in babası William, Malvoisin Kontu'ndan çok etkilenmişti. Bu adam hakkında duyduğu hikâyeler de abartılıydı ama bir erkeğin bakış açısını yansıtıyordu. Şimdi Ranulf'un sağ koluna baktı, mükemmel bir şekilde dikilmiş zincir zırhın çizdiği kaslar açıkça görülüyordu. Siyah Aslan'o siyah atıyla dörtnala giderken dört inçlik bir meşe direğini ikiye söylenirdi. William bu imkânsız başarıyı göstermesi için Kont'u ikna edebileceğini umuyordu. Baron, Kont'un zincir zırhına bakmaktan kendini alamadı. Gümüşle kaplanmıştı. William, on iki şövalyesinin her birine vasat bir zincir zırhı sağlamanın bile ne kadar zor olduğunu ve bu adamın sadece turnuvalar için bir hauberk'i olduğunu eğlenerek düşündü. Adamları bile Malvoisin'in renkleri olan yeşil ya da siyaha boyanmış zırhlarla görkemli bir şekilde giyinmişlerdi.

"Ah, işte karım, Leydi Melite. Bu Ranulf de Warbrooke, Malvoisin'in Üçüncü Kontu."

Ranulf, William'ın takdimi karşısında şaşkınlıkla kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Bu bir onurdur leydim ve umarım davetsiz varlığım size gereğinden fazla sıkıntı vermez." Onun önünde eğildi.

William sık sık Melite'i çok çabuk yargıya varmakla suçlardı, bu yüzden Melite de ona gönüllü olarak fikir beyan etmeyi bırakmış, kendisinin birkaç dakika içinde vardığı sonuçlara onun da varması için çoğu zaman haftalar ya da aylar beklemişti. Şimdi bu hızlı yargı onu yanıltmıyordu; Ranulf de Warbrooke denen bu adamı hemen tanımıştı.

"Hoş geldiniz efendim, burada bulunmanızdan onur duyan... hayır... memnun olan bizleriz ve hepimiz rahatınız için elimizden geleni yapacağız." Sesi daha cümlelerin ortasında resmiyetten gerçek bir sıcaklığa dönüşmüştü, çünkü bu genç adamdan hoşlanmıştı.

Ranulf onun sıcaklığı karşısında irkildi. Genellikle kızları olan anneler onun için, parası ve unvanı için açgözlülük yaparlar ya da şöhreti yüzünden ondan korkarlardı. Bu zarif küçük kadında bunların hiçbirini hissetmemiştir.

"Gel, ateşin yanında yanıma otur ve bana haberleri anlat. Lorancourt'a çok nadir ziyaretçi gelir." Kadın kolunu kaldırdı ve Ranulf da onu tutarak kükreyen ateşin yanındaki iki sandalyeye götürdü.

"Ama anladığım kadarıyla son zamanlarda çok ziyaretçiniz olmuş."

Boştaki elini kovarcasına salladı. "Lyonene'i görmeye, mülkümüze değer biçmeye ve yemeğimizi yemeye geliyorlar. Listelerde birbirlerine güzel formlarını göstermeye geliyorlar. Kimsenin habere aç yaşlı bir kadınla konuşacak vakti yok. Ama bir süre oturun ve her şeyi duymama izin verin."

William sanki bir kuşun nefesi onu düşürebilirmiş gibi hissederek arkalarında durdu. Genellikle kadınların en mantıklısı olan Melite, İngiltere'nin en azılı şövalyesinin koluna girmiş ve sanki dedikodu yapan yaşlı bir kadınmış gibi onu bir köşeye çekmişti. Lyonene'i görmeye ve mülkümüzü değerlendirmeye gelmeleri hakkında ne demişti? Bu, bir yabancıya söylenemeyecek kadar samimi bir ifadeydi. Onunla konuşmalıydı.

"Bana bu yeni şeyi, düğmeyi tarif et," diyordu Melite.

"Bu, giysiye dikilmiş bir mil üzerinde küçük bir süs ve son zamanlarda kadınlar giysinin bir tarafına bir delik açıp düğmeyi buradan geçirerek bir bağlantı yapıyorlar."

"Anlıyorum. O zaman artık tuniğin kollarını dikmek zorunda kalmayız."

William ateşin yanındaki banka çöktü. Tüm İngiltere'nin, belki de tüm Hristiyan âleminin en büyük savaşçısı olan Siyah Aslan ve karısı onunla kadın modası hakkında konuşuyordu!

Melite kocasına döndü ve tatlı tatlı gülümsedi. "Lucy'yi Lyonene'i getirmesi için gönderir misin? Misafirimizin kızımızla tanışmasını arzu ediyorum."

"Şu Siyah Aslan ne kadar yakışıklı bir adam!" Lucy Lyonene'e haykırdı. "Saçları tıpkı oğlumun bir zamanlar yaptığı gibi boynuna doğru kıvrılıyor." Lucy, artık Benedikten Tarikatı'nda bir keşiş olan oğluyla gurur duysa da, zaman zaman onun için üzülüyordu da. "O uzun boylu ve güçlü, annen de onu elinden yemek yediriyor. Büyük bir savaşçı olabilir ama nazik bir adam olduğuna yemin edebilirim."

"Peki ya siyah saçları ve gözleri? Korkmadınız mı?"

"Doğrusu öyleydim ama annen onun karakterini ilk andan beri biliyordu ve ben ona güveniyorum." Başını eğdi ve soru sorarcasına Lyonene'e baktı. "Böyle bir adamı kendine koca olarak seçersen iyi edersin."

"Kocacığım! Lucy, onun karakteriyle ilgili hikayeleri duymuşsundur!" "Evet, hikâyeler. İçlerinde tek bir doğruluk payı bile yok."

"O bir kont ve bir kont bir baronun kızıyla evlenmez. Nasıl böyle bir düşünceye kapıldığınızı anlamıyorum. Lorancourt'a geliş nedenini biliyor musunuz?"

"Biraz konuşulduğunu duydum." Lyonene gülümsememeye çalıştı.

"Sör Tompkin'in yaveri olan bir kardeşi var ve o şövalye yakında geleceği için kont kardeşiyle bir iki günlüğüne ziyaret etmek istiyor."

"Bu Siyah Aslan'ın kendi akrabalarına karşı sevgisiz olmamasına sevindim. Annemin onunla kolayca konuştuğunu ve yakışıklı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Çok yakışıklı ama biraz daha oyalanırsanız siz onu görene kadar yaşlı bir adam olacak."

Lyonene taş basamakları yavaşça indi, aşağıdaki ışıklı salona doğru kıvrılırken yıpranmış duvarlara dokundu. Elinin titrediğini fark etti ve onu durdurmaya çalıştı. Herkesin fikirleri birbirine karışırken bu adamın hikâyeleri kafasında çınliyordu. En alt basamağa ulaştı, durakladı, sonra eteklerini ve saçlarını düzeltti, kalbinin çarpınışını durdurmak için derin bir nefes aldı. Karanlık merdivenlerdeki bakış açısından Büyük Salon'daki manzarayı görebiliyordu. Devasa şömine, içinde yanan birkaç odunla birlikte kükrüyordu. Ateşten biraz uzakta iki sandalye vardı, birinde annesinin minyon hali oturuyordu, diğerinde ise sadece postallı bir kol görünüyordu, gümüş rengi şömine ışığında parılıyordu.

Kendini sakinleştirmeyi başardı ve salonun diğer ucuna, yine yanmakta olan diğer şömineye baktı. Alçak bankların üzerinde ya da yerdeki çalılarının üzerine çömelmiş yedi adam vardı, hepsi de zırlıydı ve hepsinin de üzerinde Siyah Aslan'ın arması vardı. Sesleri sessizdi ve içlerinden birinin güldüğünü duydu. Gressy'nin bahsettiği şeytanlar gibi görünmüyorlardı. Oldukça yorgun görünüyorlardı ve Lyonene onlara gidip ihtiyaç duydukları yiyecek ve içeceğin verildiğinden emin olma isteği duydu. Eğer Kara Muhafızlar evcilleştirse, belki Kara Aslan da evcilleşebilirdi. Işığa doğru adım attı.

"Lyonene, kızım, geldi."

Lyonene yüzünü eğik tuttu. Gözlerini dikip bakma dürtüsünü kontrol etmeli ve görgü kurallarını hatırlamalıydı. Annesi bu adamla sanki birbirlerini uzun yıllardır tanıyorlarmış gibi konuşuyordu. Kara Muhafızların ayağa kalktığı ve şimdi Kara Aslan'ın da önünde durduğunun farkındaydı. Gerginliği artmıştı.

Ranulf uzun zamandır kendini bu kadar rahat hissetmemişti. Sadece kraliçe Eleanora onu bu kadar rahat hissettirmişti. Melite'i gördükten ve onun da bir zamanlar güzel bir kadın olduğunu bildikten sonra bile Lyonene'in olağanüstü güzelliği karşısında irkilmişti. Başını öne eğikti ve yüzünü göremiyordu ama güler, kıvrıkcık saçları sırtından aşağı, beline doğru dökülüyordu. Ateşin yaktığı binlerce dans eden ışığa sahip koyu sarı saçları vardı. Vücudu dar tunik tarafından fazlasıyla ortaya çıkarılmıştı ve bu adamın ağzının kurumasına neden oldu. İncecik bir bel, kıvrımlı kalçalar, yumuşak, davetkâr bir göğüs. Daha önce güzel bir kadından bu kadar etkilendiğini hatırlamıyordu.

Lyonene ürkek gözlerini Ranulf de Warbrooke'a kaldırdı, ne beklediğinden emin değildi ama en kötüsünden korkuyordu. Adam , gözleri kömür gibi siyahtı ve saçları samur bukleler halindeydi. Başının tepesi adamın omzuna ulaşmıyordu.

Ama onun ilgisini çeken şey gözlerindeki ifadeydi. Annesi gibi o da bir insanın karakteri hakkında çabuk hüküm verebilirdi. Malvoisin Kontu'nun gözleri ona bir zamanlar gördüğü bir köpeği hatırlattı. Köpek bir tuzağa yakalanmış, bacağı neredeyse ikiye bölünmüş ve çektiği acı onu neredeyse delirtmişti. Lyonene'in hayvanı sakinleştirmesi ve güvenini kazanarak tuzağın demir çenelerini serbest bırakması uzun zaman almıştı ve tüm bu süre boyunca köpek ona tıpkı şu anda karşısında duran adam gibi ürkek, acı dolu ve neredeyse ölmek üzere olan bir umutla bakmıştı.

"Lorancourt'a gelebildiğinize çok sevindim lordum ve sizi ağırlamakta geciktiğim için beni bağışlayın."

Ranulf ona bir el uzattı ve o da küçük elini Ranulf'un sıcak ve büyük elinin içine koydu. Parmak uçlarına yanan bir damga koymuş olsaydı bile dokunuşu onu daha fazla etkileyemezdi. Bu his karşısında neredeyse nefesi kesilecekti ama gücenmekten korktuğu için bunu yapmadığına memnun oldu. Odadaki diğer kişilerle ilgili her türlü bilgi yok olmuştu. Bedensiz bir el haline gelmiş, tüm duygu ve düşünceleri o küçük bölgenin parmak uçlarına aktarılmıştı. Biri küçük ve güzel, diğeri büyük, savaşta sertleşmiş ve kısa siyah kıllarla kaplı iki ele aptalca baktı.

Adam tekrar konuştu ve kadın onun sesini parmaklarının ucunda hissediyor gibiydi. "Güzel bir kadının af dilemesine gerek yok. Bir gülümseme yeterli olacaktır." Sesi yumuşaklığını biraz kaybetmişti; içinde bir tereddüt vardı. Diğer elini çenesinin altına koydu ve ona bakabilmek için yüzünü kaldırdı.

Ona tekrar baktığında güçlü bir yüz, iyi kesilmiş bir çene, siyah gözlerin üzerinde hafif kemerli kaşlar, burun delikleri hafifçe açılmış düz bir burun gördü. Bakışları iyi şekillendirilmiş ama fazla sert tutulmuş dudaklarına kaydı. Lucy haklıydı; yakışıklı bir adamdı. Önce çekingen, sonra daha sıcak bir ifadeyle gülümsedi. Gülümsemeyen dudakların arkasına baktı ve orada bir ... evet, bir tatlılık gördü, annesinin gördüğü aynı kibarlığı. Birdenbire gülme isteği duydu, buldukları onu o kadar rahatlatmıştı ki. Çenesini tutan parmaklara karşı hareket etti. Bir erkeğin dokunuşu ona hiç bu kadar canlı hissettirmemişti.

Ranulf aniden elini onun çenesinden çekti ve tuttuğu eli bıraktı. "Frizyalı'yı görmeliyim," diye mırıldandı ve kapıya doğru ilerledi, Kara Muhafızlar da onu takip etti.

"Pekâlâ!" William ateşin önündeki minderli sandalyeye çöktü. "Bir erkek bin yıl daha yaşasa, bir kadının aklından geçenleri anlayamaz. Karım kralın şampiyonuna dedikoducu bir çamaşırcı kadın gibi davranıyor, sonra kızım onu görünce bayılıyor, sonra da yüzüne gülüyor. Eğer iki hafta içinde topraklarım elimden alınmazsa, nedenini bilemeyeceğim."

"William," diye söze başladı Melite, ama bırakın kızınınkini, kendi davranışlarını bile açıklayamayacağını biliyordu. "Memnun görünüyor. Gel Lyonene, yapman gereken işler var."

Lyonene odadan çıkmak için sabırsızlanıyordu, çünkü adama karşı tepkilerinin bu kadar açık olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu. Ama şu da bir gerçektir ki, donjon'un arduvaz çatısı geri yuvarlansa ve üzerine yıldırım düşse bile daha güçlü hissedemezdi.

Lyonene annesiyle yalnız kalmaktan korkuyordu çünkü cevaplayamayacağı sorular olacağını biliyordu.

Melite sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi, "Hayır, soru sormayacağım. Sizden sadece konuğumuza karşı nazik olmanızı istiyorum, büyük bir savaşçı ya da kralın kontu olduğu için değil, nezaketimizi hak ettiği için."

Lyonene sessizce başını salladı.

"Şimdi git şu iki aptal hizmetçine bak ve Siyah Aslan'ımızın uygun bir olduğunu gör." Gülümsedi ve kızının güzel saçlarını düzeltti. Lyonene kalan merdivenleri tırmanarak üçüncü kattaki özel uyku odalarına çıktı. Biri anne babası, biri ve dördü de misafirler için olmak üzere altı oda vardı. Katta yalnızdı, hizmetkârlar aşağıda mutfakta meşguldü. Lord için bir oda seçerken acele etmeyecekti.

Ranulf.

Bir saat sonra odanın hazır olduğunu hissetti ve kendi odasına gitti. Lucy şöminenin üzerine biraz ekmek, peynir ve bir fincan süt bırakmıştı. Lyonene ılık sıvıyı yudumlarken, ahşap panjurlardaki panjur çıtalarını ayarladı, böylece bailey'e bakabildi. O izlerken, bir adam Kara Muhafız grubundan ayrılıp sur kapısına doğru ilerledi; yanında uzun bir sopa ve beline bağlanmış ve sırtına itilmiş bir çanta taşıyordu.

Lyonene ne yaptığını düşünmeden yeşil mantosunu ve paltosunu çıkarıp attı ve altın tuniğin üzerine başka bir paltoyu -yün bir paltoyu- çekti. Bir sandıktan en sıcak tutan pelerinini çıkardı; beyaz tavşan kürküyle tamamen astarlanmış, derin kapüşonlu, ağır gri yün bir pelerin. Pelerini sıkıca kavrayarak merdivenlerden Büyük Salon'a indi ve kendi kendine sadece biraz daha temiz hava almak istediğini söyledi. Şöminenin üzerinde ısınmaya bırakılmış büyük bir şarap sürahisini yanına aldı. Açık bailey avlusundan fark edilmeden geçip kapıdan çıkmanın ne kadar kolay olduğuna hayret etti. Nöbetçiler şatodan kimin çıktığıyla değil, sadece kimin girdiğiyle ilgileniyordu.

Ranulf soğuk ve sert zeminde, sırtını bir ağaca dayamış, delici rüzgâra aldırmadan oturuyordu. Düşünceleri güzel, yeşil gözlü bir kızla meşguldü. Ah, Warbrooke, diye kendi kendini azarladı, o senin cilveleşmen için değil. O bir kız, evlenmek için yaratılmış bir masum, kendi yaşına, kendi rütbesine yakın bir genç adamla evlenmek için. Ama yine de onu hayal etmekten vazgeçemiyordu. Gözlerini kapadı ve başını sert ağaç kabuğuna yasladı, hatıra onu eziyordu, somut bir şeydi: yüksek, kemerli kaşların altındaki zümrüt gözler, küçük bir burun ve ağzı-dudakları dolgun ve yumuşak, baştan çıkarıcı. Saçlarını düşündükçe ilgisini çekiyordu, omuzlarını kaplıyor ve göğüslerinin üzerine uzanıyordu, rengi alışılmadıktı, altın sarısı.

Tanrım! Onu rahatsız eden neydi ki, yapılacak bir iş varken burada oturup bir kızın hayalini kuruyordu? Daha önce de güzel kızlar görmüştü,

Ama bu kızla arasında her nasılsa bir fark vardı. Kızın çenesine dokunduğunda, onu ailesinin ve adamlarının önünde öperek kendini küçük düşürebileceğini düşünmüştü. Elini bu tanımadığı kızın saçlarına gömseydi ve...

"Sana şarap getirdim." Lyonene'in yumuşak sesi düşüncelerini paramparça etti.

Ona baktı, gülümsemedi, onu inceledi, ikram edilen içeceğin farkında değildi.

"Hava soğuk ve akşam yemeğinden önce biraz zaman var ..." Birdenbire utanarak ve fevri hareketinden pişmanlık duyarak adamın yoğun bakışlarından uzaklaştı.

Sıcak kupayı aldı ve lezzetli tatlı şarabı yudumladı, yumuşak sıvı boğazından aşağı süzülürken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Bunu benimle paylaşacak mısın?"

"Evet," dedi ona gülümseyerek, kadehi alırken parmakları hafifçe onunkileri sıyırdı. Bir damla şarap bardağın kenarında duruyordu ve kadın dudaklarıyla o noktaya dokundu, cesaretine hayret etti. Fincanı geri verdi ve örtüsünün altından keten bir paket çıkarıp açtığında içinden ekmek ve peynir çıktı.

Ona gülümsemesi ıslıl ıslıldı ve adam sadece onu izleyebildiğini fark etti, gözleri en güzel mücevherler gibi parlıyordu, yanakları soğuk hava yüzünden pembeleşmişti. Kukuletası güzel saçlarının çoğunu gizliyordu ama beyaz kürkü yüzünü çerçeveliyor ve kalın, uzun kirpikleriyle güzel bir tezat oluşturuyordu.

İkisinin de konuşmaya ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu ve ikisi de sessizce oturup şarabın ve yemeğin tadını çıkarıyordu. Ani bir rüzgâr ormanın ölü yapraklarını etraflarına savurdu.

Lyonene, gözüne aniden keskin bir çarpınca eliyle bir gözünü kapattı.

"Gözüm!" diye bağırdı, gözyaşları onu kör ediyordu, acısı her an artıyordu.

"Bakacağım." Sıcak eller yüzünü tuttu; güçlü, nazik parmaklar onu Gözü ortaya çıkarmak için.

"Bu bir kaya, bir parçası," diye hıçkırdı.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Bana bak ve ben onu bulacağım. Gözünü aç, yavaşça."

Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı ve acıya rağmen gözünü açmaya çalıştı, ona olan güveni tamdı, acıyı dindireceğinden emindi.

"İşte! Gördün mü, sadece bir toprak zerresiydi, gerçekten bir kayadan daha küçüktü."

Acıyı dindirmek için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ona dokunduğu andan itibaren acısını dindireceğini biliyordu. Şimdi onun yüzünün yan tarafındaki ellerinin, kendisine bakan karanlık gözlerinin çok iyi farkındaydı.

Kısa, kalın kirpiklerle çevrili gözleri onunkilere bakıyordu. Gözbebekleri simsiyahtı ama bu yakın mesafeden, içlerinde küçük altın benekler olduğunu görebiliyordu.

"Şimdi iyi misin? artık ağrımıyor mu?"

Kadın hemen cevap vermedi ve adam elini çekmeye bağıladığında elini bir an için yanağına götürdü. "Hayır, acım geçti. Teşekkür ederim."

Elini hareket ettirip gözlerini kaçırdı ve Lyonene onu gücendirdiğinden korktu. Sanki bir yabancı yavaş yavaş bedenini ele geçiriyormuş gibi hissediyordu, çünkü bu sabahki ileri görüşlülüğüne inanamıyordu. Konuşmaya çalıştı. "Merak ediyorum, ben bu kadar uşürken ve kürk mantolu olan benken sen nasıl bu kadar sıcak kalabiliyorsun?"

Ranulf irkilmiş görünüyordu. "Şatoya dönüp ateşi yakacağız." Lyonene'in yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Onun arkadaşlığından ayrılmayı en az onun kadar o da istemiyordu. "Gelin o zaman, sizi ısıtacak bir spor göstereyim."

Ayağa kalktılar ve Ranulfun uzun sopayı alıp iki ucuna uzun bir ipek ip bağlamak için bükmesini izledi.

"Bunu şimdi gördün mü?"

Kadın başını salladı.

"Bu bir Galler yayıdır ve uzunluğu nedeniyle bazıları tarafından uzun yay olarak adlandırılır."

"Hiç de yay gibi görünmüyor." Ona şüpheli bir bakış attı. "Sadece bir sopadan nasıl ok atılabilir ki?"

"Kullanıldığını görmediniz ve şimdiden kınamaya mı başladınız?"

Burnunu çekti ve çenesini havaya kaldırdı. "Babamın sana iyi bir arbaletin nasıl çalıştığını göstermesine izin vermelisin."

Ranulf ona tek kaşını kaldırdı. "Sana babanın en iyi okçusunun atabileceği kadar uzak bir hedef bul."

Lyonene çok uzakta olmayan beyaz kabuklu bir ağacı işaret etti. Ranulfun bir metre uzunluğundaki yayının ipini kulağına doğru çekişini, parmaklarının arasında hafifçe tuttuğu siyah ve yeşil tüylü oku izledi. Kollarındaki kaslar çarpıyordu. Ok keskin bir ipek tıngırtısıyla fırlatıldı. Lyonene, seçtiği ağacın iki katından daha uzağı düştüğünü görünce nefesi kesildi.

Ranulf sadece ona baktı, hızlı bir bakışla arbaletle övünmesini hatırlamasını sağladı. Sonra, o şaşkınlığını üzerinden atamadan, belindeki deri çantadan çıkardığı okları yerleştirmeye ve ateş etmeye başladı

göz kamaştırıcı bir hızla fırlattı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde on ok atmış, bir kez bile ağacı ıskalamamıştı.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Böylesini hiç görmemiştim." Eteklerini kaldırdı ve uzaktaki ağaca doğru koştu. Ağaçtan bir ok çıkarmak için çabaladı ve Ranulf yanında belirip onun çıkaramadığı oku kolayca çıkarınca irkildi. Onun yaklaştığını duymamıştı.

Gülümseyerek ona döndü. "Sanırım babamın sana öğretebileceği çok az şey var."

Ranulf tek kelime etmedi ama yüz ifadesi ona katıldığını gösteriyordu.

"Bu Gal uzun yayını ona göstermelisin. Adamlarını bunu kullanmaları için eğitecektir."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Kendi adamlarım bile onu kullanmayı reddediyor. Bunun rakipsiz bir silah olduğunu düşünüyorlar ve kendilerini bir şekilde piyade askerlerine indirgeyeceğinden korkuyorlar."

"Görüyorum ki sizin böyle bir korkunuz yok." Tek kaşını kaldırıp ona bakarken gözleri parladı ve kahkahası kaçma tehlikesi geçirdi. "Sence bu uzun sopayla ateş etmeyi öğrenebilir miyim?"

"Deneyebilirsin." Ranulf yeni silahın nasıl kullanılacağını gösterdi.

Lyonene bunu büyük bir güvenle yaptı ama yayı bir iki santimden fazla bükemediğini fark etti. Bıkkınlık içinde Ranulf'a baktı.

Çabucak onun arkasında durdu, büyük kollarını ona doladı ve güçlü yayı geri çekti. Ranulf oku yerleştirmek için eğildiğinde, kızın kokusunu -güller ve duman- ve kızın serin yanağının kendi yanağına çok yakın olduğunu fark etti. Onun her tatlı kıvrımını, kasıklarına bastırıldığı kalçalarını hissedebiliyordu. Onu kendisine çevirmek için can atıyor, yumuşaklığını yakınında hissetmeyi, şimdi konsantrasyonla hafifçe ayrılmış nemli dudaklarını öpmeyi arzuluyordu. Ona yayla ilgili talimatlar vermeye çalıştı ama kulağı dudaklarına çok yakın olduğu için sesinin arzusuna ihanet ettiğini fark etti; kulak memesinin etini neredeyse dişlerinin arasında tadabiliyordu. Oku serbest bıraktı.

"Ben vurdum!"

Kız kollarında döndü ve adam onu hafifçe tuttu, kabaran arzusuyla onu ezeceğinden korktuğu için nefes almaya bile cesaret edemedi.

Lyonene kalbinin yerinden fırlayacağını hissetti, o kadar sert atıyordu ki. Kolları ona sarılmıştı, elleri sırtındaydı ve ağır yün paltosunun içinden onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Onun gözlerinden dudaklarına baktı ve

Onu öpmesini umuyordu, evet, onu öpmesini istiyordu ve bilinçsizce ona doğru sallanırken kalbi daha hızlı atıyordu, yumuşak göğüsleri onun göğsüne değiyordu. Onun keskin nefes alışını hissetti. Yüzü o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordu, o kadar sıcak ve yumuşaktı ki. Bir erkeği öpmek nasıl bir duyguydu?

Kollarını indirdi.

"Akşam yemeği servis edilecek ve annem beni bekleyecek." Söyleyecek sakinleştirici bir şeyler aradı. Ona gülümsedi. "Okçuluk dersi için teşekkür ederim ve şimdi Aslan, kaleye dönmemiz gerekiyor, çünkü babamın öfkesi, yemekleri geciktiğinde bir aslanı bile titretir."

Onun kendisine verdiği isimle ilgili şaşkınlık dolu bakışları karşısında sözlerine devam etti. "İkimizin de adının aslan olması garip, değil mi? Babam doğduğum gün ona öyle bir küçümseme bakışı attım ki bana bir dişi aslan ismi verdiğine yemin ediyor ama annem Lyonene ismini saçımın renginden dolayı düşündüğünü söylüyor."

Ranulf onun sarı saçlarının bir teline hafifçe dokundu. "Kimseyi küçümseyen bir bakış atabileceğini düşünemezdim."

Güldü. "Beni tanı mıyorsunuz, çünkü korkunç bir öfkeye sahibim."

"Öyleyse bu isim sana çok yakışıyor, korkarım benimki de öyle. En azından benimki gibi çirkin bir siyahlıkla lanetlenmemişsiniz."

"Bah! Sadece jonglörler tüm erkeklerin mavi gözlü ve sarışın olmasını ister. Sen diğer erkekleri renksiz gösterirsin." Hızla döndü. "Ormanın kenarındaki ağacı görüyor musun? Seninle yarışacağım." Eteklerini ve mantosunun kenarını kolunun üzerine topladı ve koşmaya başladı.

Ranulf sessizce durdu ve ormanın zemininde acemice koşan sıkı, biçimli baldırların ve küçük ayakların güzel görüntüsünü izledi. Ağaca giden yolu yarılادığında, birkaç kolay adımda ona yetişti.

Lyonene omzunun üzerinden bakınca onun kolayca kendisine yaklaştığını gördü. Çocukken Lorancourt'un çocuklarına karşı yarışları kazanmak için kullandığı bir numarayı hatırladı. Ranulf neredeyse yanına geldiğinde, onun yoluna doğru yan adım attı, kendisine çarpmamak için direksiyonu kıran Ranulf'un dengesini bozdu ve böylece birkaç saniye zaman kazandı.

Arkasından Ranulf'un homurtularını duydu ve başarılı numarasına memnuniyetle güldü. Sonra güçlü bir kolunu beline dolayarak onu yerden kaldırdığında neredeyse nefesi kesilecekti, hâlâ koşuyordu, onun ağırlığının ek yükünü üstlenirken tereddüt bile etmedi.

Lyonene şaşkınlığını üzerinden attığında gülmeye başladı ve ağaca ulaştıklarında neredeyse çaresizdi. Adam onu oturttu ve Lyonene ağaca yaslandı, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Kazandım," diye soluk soluğa kaldı.

"Kazandım! Onurlu bir yarış bile yapmadın. Hile yaptın."

Gözyaşlarını sildi ve sevinçle Ranulf'un gülümsediğini ve yüz hatlarının yumuşadığını gördü. Bir çocuk gibi görünüyordu. "Siz gelmeden önce ağaca ilk benim başım ulaştı, bu yüzden yarışı ben kazandım." İçindeki kahkahayı güçlükle tutabildi.

Ranulf onun yanaklarında çılginca uzanan buklelerden birini çekti, kukuletası düşmüştü. "Senden asla bir şövalye olmaz. Yalanların efendinin şerefini lekeleyecek."

Lyonene alaycı bir dehşetle ağzını açtı. "Ve sen, Aslan, yoluna çıkan her türlü büyük nesneyi toplayarak bir kadın olarak daha kötü olurdun."

"Harika nesneler!" Elleri Lyonene'in belini sardı ve onu kaldırdı, başı havada, elleri adamın omuzlarında. "Zırhımdan daha hafifsin."

Birden ciddileşti. Aslan ona gülümserken, o ona gülümsedi. " ne olursa olsun, bir aslanın gülümsemesini görmekle ödüllendirilirim." Ranulf yavaşça onu indirdi. O da artık ciddiydi ve ona duyduğu arzu geri dönmüştü.

Damarlarındaki kan adil bir şekilde kaynamadan ona dokunamazdı. "Salona git, ben takip edeceğim. Annen dişi aslanını sevmeyecek sabahı bir erkekle yalnız geçirmek."

Tek kelime etmeden onu terk etti, şatoya doğru koştu, yıpranmış taş basamakları çıktı ve odasına girdi. Ancak o zaman durdu ve kendini yatağının kuştüyü şiltesine attı.

Melite bir süre önce hem Ranulf'u hem de kızını ormana girerken görmüştü. Başka bir adam olsaydı, Lyonene'e dönmesi için bir hizmetçi gönderirdi ama kızının Ranulf'un yanında güvende olduğunu biliyordu. Bu adam hakkındaki bilgisini hiç sorgulamamış, sadece hislerine ve duyularına güvenmişti. Kendi kendine gülümsedi; kızı ile Malvoisin Kontu'nun evlenmesini sağlamak için çok çalışacaktı. Onun bir kont olmamasını gerçekten diledi; o zaman arzusunu gerçekleştirme şansı daha yüksek olurdu. Evet, arzu. Yüksek sesle güldü, sonra kimsenin fark edip etmediğine baktı. Arzu tam da onun planladığı şeydi. Arzunun gerçekleşmesinden daha kesin bir şey yoktu.

iki genç bedeni birbirine yaklaştırdı. William onun ne planladığını bilseydi çok öfkelenirdi. Evlilik hakkında ne derse desin, kızının yanında erkeklerden hoşlanmazdı ama Melite bu narin genç aşk tomurcuğunun çiçek açmasını teşvik ederek doğaya yardım etmeyi planlıyordu.

Lyonene, Ranulf ormandan dönerken panjurlu penceresinden onu izledi. Diz çöktü ve demir bir çubukla ateşini dürttü. Onun gülümseyen yüzünün görüntüsü alevlerin ortasında ona göründü. Ondan başka bir şey göremiyor gibiydi; sesini duyabiliyor, ellerini belinde hissedebiliyordu. Ateşin yanındaki banka ağır ağır oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Her şey bir arada dönüyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar tuhaf hissetmemişti.

"Lyonene!" Lucy'nin ağır bedeni paytak adımlarla odaya girdi. "Annenin aşağıda bu kadar çok misafiri varken sen ne yapıyorsun kızım? Ve gün boyunca odada bir ateş! Kafanda küçük bir peri mi var?"

"Hayır, Lucy, ben sadece mutluyum. sorun yok. Ben çok açım. Aşağıya inemez miyiz?"

İkinci Bölüm

Ranulf kafasının karıştığını hissetti. Uzun zamandır neredeyse memnun gibiydi. Her zaman kadınlar olmuştu ve vücutlarını özgürce vermişlerdi ama çoğu zaman onlar için sadece bir fetih olduğunu, Siyah Aslan'ın yatağında bulunmuş olmakla övündüklerini hissetmişti. Ranulf, Kral Edward'ın sarayındaki statüsü konusunda kendini asla kandırmamıştı. On bir konttan sadece ikisi genç ve bekârdı: arkadaşı Dacre de la Saunay ve kendisi. Birçok kadının kontes olmak için ruhunu satacağını biliyordu. Yine de tüm flörtlerine, ona olan tüm aşk protestolarına rağmen, hiçbirisi ona kahkaha atmayı teklif etmemişti.

Lyonene'in soğukta parlayan berrak gözlerini ve kızarmış yanaklarını hatırladı. En çok da onun kahkahalarını düşündü. Birkaç dakikalığına kendini unutmuş, kont olmanın sorumluluğunu unutmuş, geçmişi unutmuştu. Evet, en önemlisi, kısa bir süreliğine de olsa Isabel'den kurtulmuştu; Isabel'in alaycı sözleri, onu seven genç delikanlının aklını başından almıştı. Ranulf gri, bulutlu gökyüzüne baktı. Artık o genç çocuk değildi, ama bugün aradaki yıllar hiç geçmemiş olabilirdi.

"Bir ziyafet beklerken burada tek başına mı oturuyorsun? Yemin ederim hiç bu kadar açlık çekmemiştim; en son yemek yiyeli çok oldu."

Ranulf başını kaldırdığında Kara Muhafızlarından Corbet'in başında dikildiğini gördü. "Korkarım adamlarımı ihmal ettim. Her şey yolunda mı?" Corbet'ten bir ya da iki santim daha uzun olan şövalyenin yanında durmak için ayağa kalktı. Biri onları ayrı ayrı ve birlikte gözlemleyecek olsa, Corbet'in güçlü ve yakışıklı bir şövalye olduğunu ama efendisinin onu gölgede bıraktığını söylerdi.

"Burası Malvoisin değil ama soğuk Galler topraklarında bir çadır da değil. Leydi Melite naziktir ve kızı da kar fırtınası olsa bile ona bakan her erkeğin içini ısıtır."

Ranulf ona döndü. "Onun hakkında böyle konuşma." Öfkeyle kölesini bıraktı ve şatoya doğru ilerledi.

Corbet, Ranulf'un geniş sırtına baktı ve sonra gülümsedi. Eğer bir erkeğin bir eşe ihtiyacı varsa, o da lorduydu. Diğer erkeklerin çoğunun aksine Ranulf birkaç kadınla yetinmezdi; aslında kadınlardan tamamen uzak durur, onları sadece gerektiğinde kullanırdı ama sarayda onu çok rahatsız ederlerdi. Corbet, seçkin Kara Muhafızlar'ın bir parçası olmaktan gurur duyuyordu ve Ranulf adamlarıyla arasına mesafe koysa da, onun hakkında tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını biliyorlardı. Hepsi de sert dış görünüşünün altında yatan nazik adamı görmüştü. Corbet düşüncelerini bir kenara bıraktı ve lordunu büyük taş donjona kadar takip etti. Kendi adına, güzel Leydi Lyonene'in onlarla birlikte Malvoisin'e dönmesini çok istiyordu; onun gibi bir güzelliğe her gün bakmak büyük bir keyif olurdu. Ranulf'u kıskanıyordu.

Ranulf kapıdan girdiğinde Lyonene'in yanına oturması gerektiğini gördü ve kendini küçük bir gibi sersemlemiş hissetti. Bir hizmetkâr ejderha başlı bir aquamanile'den ellerine kokulu su döktü ve başka bir çocuk ona temiz bir keten havlu verdi. Rahip yemeği kutsadı ve hepsi oturdu. Bir çocuğun uzun, kalın bir ekmek parçasını kesip Lyonene ve Ranulf'un önündeki beyaz masa örtüsünün üzerine koymasını sessizce izlediler. Siper her iki yemek yiyen tarafından paylaşılacaktı. Herkesin kendi fincanı vardı; onur konuklarının ve ailenin fincanları gümüşlendi ve işlenmemiş mücevherlerle süslenmişti.

İlk yemekler, ağır etler gelmeye başladı: geyik, yaban domuzu kafası, domuz eti, koyun eti.

"Adamlarınız çok terbiyeli. Yemek yerken ses çıkarmamaları hoşuma gidiyor. Babamın adamları bu kadar düşünceli değil." Sol alt masaya başıyla işaret etti.

İkisi de adamların kocaman et parçalarını kapışlarını, bıçaklarını kesmek için kullanmayı beklemeden ağızlarına tikişlerini izlediler.

"Her için bir ismim var. Duymak ister misiniz?" Ranulf başını salladı.

"Sondaki ikisi Tavuk ve Horoz. Hangisinin hangisi olduğunu tahmin edebilir misin? Sıradaki Kedi. Ellerini ve gözlerini nasıl hareket ettirdiğini görüyor musun? Sıradaki Ayı. Bir keresinde, küçük bir kızken bacağımı kestiğimde, gözlerinde yaşlar vardı. Sonra Güvercin; kafası öyle hareket ediyor ki. Ve sonuncusu Şahin. O benim favorim."

Ranulf, Lyonene'in gözdesi olan bu adamı inceledi. "Onu neden önemsiyorsun?"

"Nazik biri. İyi düşünüyor, şarkı söyleyebiliyor ve görünüşü de oldukça güzel, sence de öyle değil mi?"

Ranulf ona baktı. "Bir erkeğin dediğiniz gibi ne zaman güzel göründüğünü bilemem." Sesi sertti.

Adamın siyah gözlerini, açık bıraktığı gür ve kıvrıkcık saçlarını inceledi. "Bildiğinizi sanıyorum."

Ranulf, şaşkınlıktan kanın yüzüne hücum ettiğini hissedebiliyordu. Kafası karışmış bir halde adamlarına baktı ve yemeklerine ara verip ona baktıklarını gördü. Tekrar kendisine muzipçe gülümseyen Lyonene'e döndü. Onun gülümsemesine hafifçe karşılık verdi. "Sen bir şeytansın. Hangi erkek kızaran bir şövalyenin peşinden gider ki?"

Lyonene'in kahkahası çınladı, bulaşıcı olan hoş bir sestti bu. İki elini onun koluna koydu ve alnını omzuna değdirdi.

Ranulf adamlarının büyülenmiş bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı. Salondaki başka hiç kimse Lyonene'in kahkahasını sıra dışı bulmuyor gibiydi. Bir sonraki yemeğin geldiğini görünce rahatladı -silahlar, güvercinler, küçük kuş turtaları.

Lyonene bir kaşık aldı ve hardal sosuna bulanmış yarım yağlı bir horozu kaldırarak önlerindeki sipere koydu. Daha önce hiçbir erkeğin yanında kendini bu kadar rahat hissetmemişti, yine de ona dokunduğu birkaç seferin ona gösterdiği gibi içinde bir heyecan vardı.

"Özür dilerim. Öyle gülmek istememiştim. Babam her şeye güldüğümü söylüyor ve korkarım haklı. Bana kızgın değil misin? Sana tavuğun en iyi kısmını vereceğim."

"Kızgın değilim." Şimdi ciddi ciddi gülümsüyordu. "Ve eğer tavuktan biraz alırsam, etten daha iyi olacak, çünkü hepsini yedin, bana hiç ayırmadın."

"Öyle değil!" diye bağırdı ve sonra tekrar güldü ama ağzını kapattı. "Alay ediyorsun, Aslan!" diye fısıldadı.

"Evet, Lioness." Ona doğru eğildi ve köşesinde hardal lekesi olan o dolgun, yumuşak dudakları öpmeyi çok istedi. Dilinin ucu onu yalayarak uzaklaştırdı ve kendini aldatılmış hissetti. Acaba şaraptan mı diye düşündü, çünkü odanın yazın bir çadır kadar sıcak olduğuna yemin edebilirdi.

Malvoisin Kontu ve Leydi Lyonene'i izleyen birkaç kişi vardı. Kara Muhafızlar lordlarının hiç kimseye böyle davrandığını görmemişlerdi. Onu gülümseten tek kişi Kraliçe Eleanora ve

Bazen Geoffrey ya da Dacre. Yine de bu genç kız onu bir şövalyenin hizmetçisine dönüştürmüştü.

Melite, Lyonene'in yanına oturdu; oturma düzenini kendisi ayarlamıştı. Misafirin dikkatini iki kadın arasında bölüştürmesi gerektiğini hissetmesini istemiyordu. Kızının her kahkahasında kararları daha da sertleşiyordu.

Şatonun rahibi Peder Hewitt de onları izliyordu. Birçok evlilik mal mülk için yapılırsa da kilise bunu hoş karşılamaz ve birbirine değer veren insanlar arasındaki evlilikleri teşvik ederdi. Lyonene'i bu büyük savaşçı şövalyeyle izlerken şimdi gülümsüyordu. Bu sabah erkenden adamı yedi Kara Muhafızıyla birlikte gördüğünde, korkunç bir grup gibi görünmüşler ve varlıklarından korkmuştu ama Lyonene, Kara Aslan'ı o kadar evcilleştirmişti ki, başını çevirdiğinde ona, seçtiği hanımına bakan genç bir yaverin aşk dolu ifadesiyle bakıyordu.

Lyonene, "Bu yemekte kuğu yok ama Cook iki gün sonra bir kuğu sözü verdi," dedi.

"İki gün kalamam."

"Ah!" Lyonene'in yüzü ve sesi hayal kırıklığını gizleyemedi. "Hiç düşünmemiştim. Belki de Lorancourt'u fakir bir yer olarak görüyorsunuzdur?"

"Hayır. Kâhyam dönmem gerektiğini söyledi. Yargılanacak davalar var ve komşularım Tighe için kısırak gönderiyor."

"Tighe senin büyük siyah atın mı? Her kısırağın ondan korkacağını düşünürdüm."

"Tighe bir kedi yavrusu ama haklısın, ne kısırak ne de kadın, hiçbir dişiye alışık değil."

"Senin hakkında çok az şey biliyorum." Yüzü bembeyaz oldu ve kemerli kaşları kalktı. "Bir eşiniz yok mu?"

Ranulf onu inceledi. "Hayır, benim karım yok. Ne kız kardeşim ne de annem."

Lyonene'in yüzüne yeniden renk geldi. Elbette onun için fark etmezdi ama adamın karısı olmadığına sevinmişti.

Yemek bitmişti ve şimdi adamlardan birkaçı uyuyacak bir yer arıyor gibiydi. Lyonene içini çekti ve annesinin şatoda onun için pek çok ev işi yapacağını biliyordu. Bunları daha önce hiç umursamamış, hatta zaman zaman hoşuna bile gitmişti. Ama daha önce bir erkeğe karşı hiç böyle hissetmemişti. Onu terk etmek istemiyordu ama onunla kalmayı da çok istiyordu.

"Şimdi Tighe'nin ihtiyaçlarıyla ilgilenmeliyim." Ranulf tereddüt etti. "Onun ne kadar nazik olduğunu kendin görmek ister misin?"

"Evet." Lyonene baktı. Uzakta.O oldu çok istekli. "I gerekirAyrı ayrı gelin. Annemin yardımına ihtiyacı olacak."

Ranulf başını salladı.

Lyonene annesini anlayamıyordu. Yaptığı her şeyi Melite düzeltiyordu, öyle ki Melite kızına bugün çok sakar olduğunu söyleyerek gitmesini söylemeden önce çok az zaman geçmişti. Lyonene onun diğer günlerden farklı olduğunu göremedi ama annesi fikrini değiştirmeden önce aceleyle ahıra gitti.

Ranulf, Tighe'nin kalın yelesini okşadı ve her seste sıçrayıp sürekli ahır kapısına doğru baktığı için kendine şaşıtı. Lyonene'i gördüğünde nefesi boğazında düğümlendi, dudakları zafer gülümsemesiyle genişlemişti, yeşil gözleri soğuk havada koştuktan parlıyordu.

"Yakında dönmeliyim," diye fısıldadı; komplocu gibiydiler.

Ranulf alçak sesle ısıklık çaldı ve Tighe ince biçimli başını ona doğru çevirdi. Lyonene temkinli bir şekilde yaklaştı ve güzel siyah at onun omzuna sokuldu. Güzel başını okşarken kahkahası dışarı taşıtı.

"Haklıymışsın, çok tatlı biri. Beni korkutan sadece onun büyüklüğü ve siyahlığı." Ürkümüş görünüyordu ve gözlerini Ranulf'a dikmişti, ona çok yakındı. "Senin gibi." O daha cevap vermeden, "Neden bu kadar büyük olmak zorunda?" diye devam etti.

"Güç. Bir adamın zırhı her yıl daha da ağırlaşır ve bu ağırlığı taşıyabilecek ve kolay yorulmayacak bir ata ihtiyacı vardır. Bir gün bir şövalyenin sadece onu savaşa taşımak için bir ata sahip olacağı söylenir; at diğer zamanlarda binmek için çok büyük olacaktır."

Lyonene Frizyalı'nın burnunu ovuşturdu. "Hiçbir atın Tighe'den daha büyük olabileceğine inanmıyorum, hele daha güzel hiç değil."

Ahırın uzak ucundan iki adamın konuşmaya başladığını duydular. Lyonene panik içinde başını kaldırdı. "Bu benim babam. Lucy olmadan burada olmamdan hoşlanmayacaktır. Saklanmalıyım."

Savaş Ranulf'a becerikli olmayı ve hızlı düşünmeyi öğretmişti. Şimdi ahırın arkasındaki askıdan kızıl bir pelerin aldı ve Lyonene'in omuzlarına atarak saçlarını başlığıyla örttü. Onu sırtı kapıya gelecek şekilde hareket ettirdi ve karşısında durdu. Lyonene hafif bir gülümseme ve tam bir güvenle ona baktığında, kollarını ona doladı ve dudakları önce nazıkçe onunkilere dokundu.

William unutulmuştı ve ne ayak seslerini duydu ne de ahıra ne zaman baktığını biliyordu. Ranulf'un bir serf kızını öptüğünü gördü, çünkü sadece serfler alaca giyerdi ve kendi kendine kıkırdarak oradan ayrıldı. Misafirlerinin iyi ağırlandığını bilmek hoşuna gidiyordu.

Ranulf'un dudaklarının ilk dokunuşunda Lyonene tüm duyularının uçtuğunu düşündü. Sadece onun dudaklarını ve bedenini yanında hissediyordu ve daha önce kendisini böyle hissettiren hiçbir şey yaşamamıştı. Başını yana eğdi ve kollarını adamın boynuna dolayarak onu kendine daha da yaklaştırdı. Kolları sıkılaştı ve güçlü, sert vücudunun kendisine bastırıldığını hissetti, her santimi ondan daha fazlası için açlık çekiyordu.

Adamın dudakları ayrıldı ve kadın da onun izinden giderek dudaklarını adamın dudaklarının altında gezdirdi. Ona yapıştı, onun talepkâr ve arayan ağzıyla buluştu. Kalbi çılgınca atıyor, kulaklarında gümbürdüyordu. Onu asla bırakmayacaktı; bu anın bitmesini asla istemiyordu.

Ranulf onu kendinden uzaklaştırdı, kapalı gözleri ve nemli, ayrık dudakları karşısında vücudu sızladı. "Git." Sesi sertti.

Başını salladı ve sessizce ahırdan çıktı, bacakları güçsüzdü ve duygularının etkisiyle titriyordu.

Melite kızının Büyük Salon'a girişini izledi. Etrafına boş boş bakan yeşil gözleri inceledi. "Lyonene! Sana ihtiyacım var."

Lyonene dünyaya geri döndüğü için mutluydu. Kafası yalnız bırakılamayacak kadar çok duygu ve düşünceyle doluydu.

"Misafirlerimiz için hazırlanması gereken banyolar var ve siz de yardım etmelisiniz." Kara Muhafızların her biri soyluydu ve buna göre muamele görmeliydiler.

Lyonene şaşkınlıkla başını kaldırdı. Babası onun misafirlerin yıkanmasına yardım etmesine izin vermiyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Meg ve Gressy'nin kendilerine söyleneni yaptıklarından, su için sabun ve ot bulunduğundan, her erkek için temiz havlu olduğundan emin olmalısın. Elbette ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Banyo için donjonun üst katındaki özel odalardan biri seçilmişti. Sıcak su aşağıdaki mutfaktan taşınıyor ve büyük demir küvet doldurulup yeniden dolduruluyordu. Lyonene saatler sonra Ranulf'un yıkanma odasına girdiğini gördüğünde çok yorgundu. Annesinin onu, en önemli konuklarını, acele etmesine gerek kalmasın diye en sona bıraktığını ve Leydi Melite'nin banyoya yardım etme onurunu Ranulf'a saklayacağını biliyordu. Bugün kafası o kadar karışık ki, odasına giren bu adam yüzünden kafası karışmıştı.

Büyük siyah bir atın üzerindeki hayat ve bu kısa saatler içinde sahip olduğu her duyguyu ve düşünceyi ele geçirmişti.

Meg, Lyonene'in yanına geldi ve ona sinsi bir bakış attı. "Leydi Melite'e Sör William'ın ona ihtiyacı olduğunu ve hemen gelmesi gerektiğini söyleyeceksin."

"Yapamam... Ona söylemelisin Meg."

Meg dehşet içinde odanın kapısına baktı. "O içeride; ben olsam korkardım."

Lyonene gözlerini kıza dikti ve onu koşturmaya başladı. Kapıyı ürkekçe çaldı, sadece bir aralık açtı ve babasının mesajını iletmeye başladı.

"Lyonene, aptal mısın sen! İçeri gel ve kapıyı kapat, sıcak kaçacak. Şimdi bana mesajı söyle."

Ranulf'un gözlerinden, sırtını yaktığını hissedebildiği gözlerinden kaçınmaya dikkat ederek mesajını verdi.

Melite aceleyle mantosunu omuzlarına çekti. "Özür dilerim lordum ama kocamı görmem gerek. Kızım banyo yapmanıza yardım edecek ama sizi uyarıyorum, sabırlı olmalısınız çünkü bu işte beceriksizdir. Lyonene, son deneyimini hatırla ve pardösünü ve mantonu ıslatmamaya dikkat et. Birazdan döneceğim ama acele et, çünkü su soğumaya başladı."

Tek başına kalan Lyonene dönüp ona bakamadı. Sesi ona geldi ve içindeki hüznün ruh halini değiştirdi.

"Yardıma ihtiyacım yok; kalmanıza gerek yok."

Ona gülümsemek için döndü ve kendini buharlı küvette oturan adama gözlerini dikmiş bakarken buldu. Omuzları genişti, göğsü kalındı ve kollarındaki büyük kaslar açıkça belli oluyordu. Ateş ışığı, güneşin bronzlaştırdığı pürüzsüz, nemli teninde parılıyordu. Göğsünün tamamı kıvrım kıvrım siyah kıllardan kalın bir kürkle kaplıydı. Gülmekten kendini alamadı. "Baştan aşağı Siyah Aslan'a benziyorsun." Cesaretinden dolayı dehşete düşmüş bir halde aceleyle gözlerini kaçırdı.

Ranulf onun gülümsemesine karşılık verdi ve birbirlerine karşı yine rahattılar. "Annen haklıydı. Su soğuyor ve sabrım azalıyor." Bir kalıp sabun uzattı. "Gel, sırtımı yıka."

İleri doğru adım atarken annesinin uyarısını hatırladı. Omuzlarından mantosunu, sonra da yanları açık ve altındaki deri kemeri çıkardı. Küçük deri bir keseden altın bir makas aldı ve tuniğinin dar kollarını keserek diğer giysilerinin yanına koydu. "Artık ıslanmayacağım."

Ranulf onun soyunmasını izledi ve suyun zayıflatıcı sıcaklığından memnun oldu. Sadece üzerine ikinci bir deri gibi oturan altın rengi tuniği giymişti ama güzel vücudunun hiçbir yeri görünmüyordu. Göğüsleri her nefes alış verişinde yükseliyordu ve Ranulf onların göğsünde yarattığı hissi çok iyi hatırlıyordu.

Sessizce Ranulf'un elindeki sabunu aldı ve köpürttü. Onu yıkamak konusunda tereddütlüydü, nereden başlayacağından ya da tam olarak ne yapması gerektiğinden emin değildi. Omuz silkti ve onu da kendisi gibi yıkaması gerektiğini düşündü. Sırtının sıcak, pürüzsüz derisine dokunduğunda tüm tereddütleri kayboldu. Kalın kaslar parıldayan yüzeyin altında tepeler ve vadiler, pürüzsüz düzlemlerden oluşan dalgalar yaratıyordu. Elleri bu dalgalanmalardan zevk alıyor, boynunun arkasındaki sinirler boyunca hoş olmayan bir sıkışmaya neden oluyordu.

Geniş omuzlarının hatlarını kollarına kadar takip etti, elleri ön kolundaki kılları cömertçe sabunladı. Parmakları uzun ve güzel şekilliydi, tırnakları pürüzsüz ve bakımlıydı. Kendi hassas parmak uçlarını sert avuç içinde hissetmekten özel bir zevk alıyordu; nasır ona, keşfedici ellerinin altında uysalca oturan bu devasa adamın gücünü hatırlatıyordu.

Göğsü demirdendi, granit görüntüsü sadece bronzlaşmış etinin örtüsü ve kıvrık siyah saçlarının kalın keçesiyle hafifliyordu. Samur kürkü kuvvetle köpürterek parmaklarının etrafında dolanmasını izledi, elleri küçük ve karanlık kütleye karşı hafifti.

Boynu bir şövalyenin tüm çekingen, ölçülü gücünün göstergesiydi; kasları yıllarca süren yorucu eğitimle uzamış ve sıkışmıştı. Parmakları boynunun arkasından omurgasına doğru uzanan çelik tendonu takip etti. Üzerine büyük bir güçle bastırıldı ama Ranulf bunu fark etmemiş gibiydi. Gülümsedi ve ilk kez onun yüzüne baktı.

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktı. Nedense yanaklarına kan bulaştığını hissetti. Nerede hata yaptığını bilmiyordu. Annesi misafirlerini yıkamasını istemişti ve o da itaat etmekten başka bir şey yapmamıştı. Bu görevden zevk aldığını biliyordu; yüzünden belli oluyor muydu bu?

"Sanırım sizi gücendiriyorum. Annem beni bu banyo konusunda eğitmek istemişti. Belki de çok yavaşımdır?"

"Hayır." Sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu; sert ve düzensizdi. "Eğer durmak istiyorsan..."

"Ama daha bitirmedim." Yüzünün kızardığını gizlemeye çalıştı. "Gözlerini kapat," diye emretti, artık onun incelemesine dayanamıyordu.

Artık huzur içinde ona bakmaya devam edebilirdi, hareketsiz ve sessiz, ona güvenen, nazikçe yıkamasını sabırla bekleyen. Hafif parmaklarını yakışıklı yüzünde gezdirdi, yanağındaki ince yara izini hissetti, dudaklarının yontulmuş kıvrımlarına karşı koyamadı. Vücudu onun öpücüğünü hatırladıkça kendi dudakları yanıyor, dişleri bile karıncalanıyor gibiydi. Kirpikleri sanki gözlerini açmak üzereymiş gibi kıpırdayınca, sabunlu parmağını hızla her bir göz kapağının üzerinde gezdirdi. Onun kendisini görmesini istemiyordu, çünkü düşüncelerinin yüzüne yansımından korkuyordu. Bu adamın bir kral kontu olduğunu unutmamalıydı. Birkaç gün içinde gittiğinde, onu utandıracak hiçbir anısı olsun istemiyordu.

Durulamak için yüzüne ılık su sıçrattı ve ardından saçlarını sabunladı, siyah buklelerden oluşan büyük, kalın saçlar asi bir şekilde kıvrılıp bükülüyordu. Kafa derisini sertçe ovdu.

"Seni incitirsem bana söylemelisin."

Adamın homurdanması onu güldürdü, çünkü adamın canını dair hiçbir şüphe bırakmamıştı. Onu durulamak için başından aşağı bir kova su döktü. Küvetin ucuna doğru ilerledi ve bir bacağının dışarı çıkmasını işaret etti ve adamın boğuk protestosunu görmezden geldi. Adamın bacaklarının da kısa, siyah saçlarla kaplı olduğunu görünce çok sevindi.

Son ayağı da tamamladıktan sonra ona baktı, yüzünde bir memnuniyet ifadesi gördü, kasları gevşemişti, ıslak saçları başına sıkıca yapışmıştı. Gülmekten kendini alamadı ve adam şaşkınlıkla ona baktı.

"Babam, hizmetçilerim ve adamlarınız sizden korkuyormuş gibi parmak uçlarında yürüyorlar, ama şu anda o kadar da korkmuş görüldüğünüzü sanmıyorum. Siyah Aslan daha çok boğulmuş bir köpek yavrusuna benziyor."

Ranulf ona ters ters baktı ama ağzının bir köşesi eğlenerek seğirdi. "Annen gibi güzel bir hanımefendinin nasıl olup da böylesine terbiyesiz bir kızla lanetlendiğini anlayamıyorum. Şimdi benimle dalga geçmeyi bırak ve şu durulama suyunu getir."

Sırtını ona dönerek küvetten ayağa kalktı ve kadın durup adamın suyla parlayan çıplak vücuduna baktı; ateş ışığı bronzlaşmış kasları gölgeleyen ve öne çıkaran damlacıkların üzerinde oynuyordu.

Ranulf omzunun üzerinden bir bakış atarak onun uzun duraklamasını sorguladı. İyi niyetine rağmen, vücudu şekillendiren tuniğin ön kısmını tamamen ıslatmış ve hayal gücüne çok az şey bırakmıştı. Hızla arkasını döndü. "Lyonene, bu su soğuyor!"

Ses tonundaki gereksiz keskinliği fark etmemiş gibi görünüyordu ama hızla taburenin üzerine çıktı ve muhteşem vücudunun üzerine su döktü. Kadın

Ateşin önünde ısınan havlulardan birini alırken arkasını döndü ve kısa bir peştamal giymiş olarak karşısında durana kadar bir daha bakmadı.

Ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Annem beni doğurduğundan beri böyle yıkanmadığıma yemin ederim. Bunu birçok kez yapmadığınıza emin misiniz?"

"Hayır, sadece bir kez." Kahkahasını kontrol etmeye çalışırken bu anı onu gülümsetti. "O sefer öyle bir talihsizlikle sonuçlandı ki," dedi elini ağzına götürerek, "annem banyoya yardım ederken babam bir daha beni yanına yaklaştırmadı."

Ranulf ateşin yanındaki tabureye oturdu. Aklını onun şeffaf elbisesinden, eğlenceyle parlayan gözlerinden uzak tutmaya çalıştı. Sessiz küçük odada yalnız olduklarının son derece farkındaydı. Giyinip adamlarının yanına gitmesi gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. Kadının kendisine dokunduğu yerdeki tenini henüz kapatamamıştı.

"Bu hikayeyi dinlerdim."

"Ben on iki yaşındayken tam da bu odadaydım." "Çok uzun zaman önce, eminim."

Onun alaycılığını asaletle görmezden geldi. "Yaşlı bir şövalye babamı ziyarete gelmişti ve ben onun sık sık dizine oturmamı isteyen aptal bir adam olduğunu düşünmüştüm." Ranulf'un kaşlarını çatıldığını görmedi. "Başının tepesinde kıvrılan ve konuşurken hareket eden büyük kırmızı tüyleri olan bir bere takıyordu ve bunu sürekli yapıyordu.

"Oyun oynamak ve ondan kaçmak için sık sık buraya gelirdim. Bir sabah yeni tiercelimi ve yavru köpeğimi de yanımda getirdim. Bir süre oynadık, ama sonra Lucy beni bir iş için yardıma çağırdı, ben de şahinimi ve yavru köpeğimi geride bıraktım. Döndüğümde annem burada yaşlı adamın yıkanmasına yardım ediyordu. Hayvanlarımı görmedim ama annemin onları odadan kovduğunu düşündüm.

"Merdivenlerin altında, Gressy ve aşçı korkunç bir kavgaya başladılar ve annem banyoyu bitirmemi söyleyerek odadan çıktı."

"Tıpkı bugün olduğu gibi," diye ekledi Ranulf.

Adamın neredeyse çıplak vücuduna baktı, gücü ve kuvveti ortadaydı, sadece bu an için tasmalanmıştı ve iki adam arasında çok az benzerlik olduğunu düşündü.

"Her şey bir anda oldu. Bir an için ateşe doğru yürüdüm ve yaşlı şövalye küvetten atladı ve sütyenini çekmeye başladı. Bana doğru bir hamle yaptı, bağlama ipi koptu, pantolonu ayak bileklerine kadar düştü ve ayağı takılarak yüzüstü çalıların üzerine düştü. Şahinim çığlık attı ve

Yavru köpeğim gölgelerin arasından koşarak bir taburenin üzerinde duran kırmızı tüylü şapkaya atladı."

Ranulf'un gülümsemesi ve gözlerindeki ışık Lyonene'i cesaretlendirdi. "Sonra ne oldu? Umarım annen için koşmuşundur."

"Hayır. Yapamadım, çünkü korkarım gülmeye başladım. Kapı birden açıldı ve babam hiçbir erkekle yalnız bırakılmamam gerektiğini haykırdı, ama sonra durdu, çünkü yaşlı şövalye bir su birikintisinde yüzükoyun yatıyordu, tiercel başının etrafında dönüp duruyordu ve benim yavru köpeğim onun sıska arkasına tünemişti, kuyruğunu sallıyordu ve ağzından kırık kırmızı bir tüy sarkıyordu."

Ranulf gülmeye başladı, bu neredeyse unutulmuş bir olaydı. "Onu görebiliyorum!"

"İblisler tarafından saldırıya uğradığını haykırıp duruyordu, yüzlerce iblis."

İkisi de bu hayali tabloya birlikte güldüler. "Kahkahalarınızın zavallı adamın öfkesine yardımcı olmadığına eminim. Umarım baban senden özür diletmiştir."

"Hayır, söylemedi," diye güldü kadın. "Bana hiçbir şey söylemedi ama beni odama götürdü."

"Seni taşıdı!" Ranulf gözündeki bir damla yaş sildi.

"Evet," diye soludu Lyonene, tekrar eriyerek. "O kadar çok gülüyordum ki yere düştüm; yürüyemiyordum."

Melite sessizce kapıyı açtı. Onu ıslak bir Lyonene ve gülmekten ağlayan neredeyse çıplak bir Ranulf karşıladı. Lyonene başını kaldırdığında annesinin onlara gülümsediğini gördü. "Büyük kırmızı tüylü yaşlı şövalyenin hikâyesini anlatıyordum."

Melite yaklaştı, gülmekten ağzının kenarları seğiriyordu. "Kızım hikâyenin tamamını bilmiyor. Babası onu odasına götürdükten sonra," diye devam etti Lyonene'e alaycı bir sitemle bakarak, "yaşlı şövalye Lorancourt'ta bir dakika daha kalmayı reddetti, bu yüzden William ve ben ciddiyetle çantalarını toplamasına ve atını eyerlemesine yardım ettik, ama ne birbirimize bakmaya ne de bu odada olanlardan bahsetmeye cesaret edemedik. Adam tam atına binerken hortumunun bağı koptu ve ayak bileğine düştü. William ve ben, ne yazık ki, Lyonene'inki kadar çaresiz bir kahkaha attık. Adam bizi dava etmek için Londra'ya gideceğini haykırarak atını sürdü. Ondan bir daha haber alamadık."

Melite'nin eklediği hikâye yeni kahkaha tufanları getirdi ve üçü de yanları ağrıyana kadar güldüler.

Melite onlara akşam yemeği vaktinin geldiğini ve misafirlerinin giyinmesi gerektiğini hatırlattı.

Ranulf yine mükemmel bir şekilde dikilmiş hortum, tunik ve tabard giyerek odadan çıkmaya hazırlandı. Melite hizmetkârları bulmak için önden gitti ve Ranulf Lyonene ile birkaç saniye yalnız kaldı. "Bir banyodan hiç bu kadar keyif almamıştım. Daha önce hiç bu kadar güldüğümü sanmıyorum. Teşekkür ederim." Onun güzel yüzüne baktı, gözleri gülmekten parlıyordu ve onu Malvoisin'de hayal etti ve bu fikir çok hoşuna gitti.

Akşam yemeği hafif bir yemektir; çorbalar ve yahniler, iki kez pişirilmiş ekmek, balda konserve edilmiş meyveler, baharatlar ve peynirler. William'ın tuttuğu jonglör sonunda geldi ve yemek, adamın eski şövalyeler, Robin Hood ve Kral Arthur'un sarayıyla ilgili uzun hikâyelerini dinlerken sessizdi. Doğaçlama olarak Lyonene'in güzelliği hakkında bir şarkı besteledi. Şarkıyı zevkle söyledi, çünkü genellikle baronların kızları o kadar güzel değildi, ancak gelenekler evlenilebilir genç kadınları öven bir şarkı talep ediyordu.

Ranulf jonglörün Isabel hakkında söylediği şarkıları hatırladı, on altı yaşlarındaki bir çocuk üzerinde büyük etkisi olan şarkıları. Jonglöre gülümseyen Lyonene'e baktı. Bir kıskançlık kriziyle udunu şarkıcının elinden alıp Lyonene'e kendisi şarkı söylemeyi düşündü, ama böyle şeyler için zamanın olacağını biliyordu. Evet, böyle şeyler için zaman hissetmeye başlamıştı. Lyonene'nin ona parlattığı gülümseme içini ısıttı ve o da buna karşılık verdi.

Yemek bitmiş ve masalar duvara yaslanmıştı. Dışarısı karanlıktı ve şato giderek soğuyordu. Ranulf günün bitmesini istemiyordu çünkü uyandığında bunun sadece bir rüya olduğunu görmekten korkuyordu.

Lyonene'in böyle bir korkusu yoktu, çünkü yarını da böyle bir gün olarak görüyordu. Ailesine ve misafirlerine iyi uykular diledi ve dolambaçlı merdivenlerden odasına çıktı. Kapısının önünde Lucy ile tartışırken Ranulf odasına yaklaştı.

"Herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

Lyonene ona çaresizlik dolu bir bakış attı. "Lucy'nin köydeki kız kardeşi hasta ama Lucy beni bir gece bile yalnız bırakmaya korkuyor. Ona söz veriyorum, etrafım bu kadar muhafızla çevriliyken bana zarar gelmeyecek."

Ranulf yaşlı kadının tombul elini tuttu ve öptü. "Hanımefendiyi hayatım pahasına koruyacağıma yemin etsem içiniz rahat eder mi?"

Lucy burnunu çekti ama Ranulf'un ona davranışı kabul edebileceğinden çok daha fazla etki yaratmıştı; kralın kontu onun elini öpmeliydi! "Ve kim, dua et

Leydimi sizin gibi yakışıklı genç beyefendilerden koruyacak mısınız?"

"Lucy!" Lyonene'in nefesi kesildi.

Ranulf tombul, küçük kadının önünde eğildi. "Leydi Lyonene'in odasında, davetsiz misafirlere bir iblis sürüsü gibi saldıran vahşi köpekler ve büyük bir şahin beslediğini duydum."

Lucy hikâyeyi çok iyi bildiği için gülmekten kendini alamadı. "Siz ikiniz bir çiftsiniz, vücudunuzda ciddi bir kemik bile yok. Ben gidiyorum o zaman ve..." Ellerini havaya kaldırdı. "Umarım bundan pişmanlık duyacak kadar yaşamam."

Lyonene ve Ranulf, kadının kendi kendine mırıldanarak merdivenlerden inişini izlediler. Ortaya çıkan sessizlikte birlikte garip bir şekilde sessiz kaldılar.

"Umarım odanızı beğenirsiniz ve her şey sizi memnun eder."

Ranulf bir parmağını onun çenesinde gezdirdi. "Lorancourt'tan ve içindeki her şeyden çok memnunuz." Karanlık salonda ona bu kadar yakın duramayacağını ve onu kollarına çekemeyeceğini biliyordu. "İyi geceler," dedi aniden ve onu terk etti.

Lyonene kendi odasına gitti ve soyunmaya başladı. Lucy olmadan yalnız kalmak güzel bir özgürlük duygusuydu. Ateşin önünde kombinezonu içinde durdu. Bu gün çok şey olmuştu. Yarış sırasında attıkları kahkahaları, anlattığı hikâyeyi, Lucy'nin kızarmasını ve sonra da öpücüğünü ve onu yıkarken teninin verdiği hissi hatırladı. Ateşten uzaklaştı, çünkü çok ısınmıştı.

İki gün daha kalamayacağını söylemişti ve kadın onun gitmesinden korkuyordu.

Yüksek kuş tüyü yatağa tırmandı ve kalın yün üzerine çekti. Yorgunluktan kısa sürede uykuya daldı.

Ranulf bir süre küçük odada volta attı, yumuşak deri ayakkabıları kalın çalıların üzerinde sessizce ilerliyordu. Bir zamanlar bir kızın ailesinin odasında yatıp mutlu bir hayatın hayalini kuran çocuğun üzerinden on beş yıl geçmişti. O zamandan beri değişmiş, bir zamanlar aradığı şeyin mümkün olmadığına kendini ikna etmişti. Çok az mutlu evlilik vardı ve o artık böyle bir gelecek olasılığını düşünmüyordu. Kral Edward, çok zengin ve çok çirkin bir Kastilyalı prensesle evlenmesi için ona baskı yapıyordu. Neredeyse böyle bir evliliğin kaderine boyun eğecekti. Ama şimdi Lyonene vardı.

Düşünmek zorundaydı. Ona karşı hissettiği aşk mıydı yoksa sadece şehvet günahı mıydı? Bunu görmezden geldi. Şehveti sık sık hissetmişti ama evlenmeyi hiç düşünmemişti.

kadına.

Bir an için Lyonene'in Malvoisin'deki büyük ateşin önünde oturduğu, ayaklarının dibindeki halının üzerinde şişman, sağlıklı bir bebek olduğu bir görüntü oluştu. Işık saçlarıyla oynuyor, adam salona girdiğinde ayağa kalkıp onu selamlıyordu. Eliyle resmi sildi.

Ağır ağır yatağın kenarına oturdu. Savaş yöntemlerini öğrenmişti ve savaştan önce sık sık korkmuştu ama hiç şimdiki kadar korkmamıştı. Hayatını, kalbini bir kez daha genç bir kıza teslim edebilir miydi? Lyonene de Isabel gibi ona ihanet ederse bunun üstesinden gelebilir miydi?

Sessizce kapısını açtı ve aynı şekilde sessizce Lyonene'in odasına girdi. Lyonene sırtüstü yatıyordu, yüzü ona dönüktü, saçları büyük bir şelale gibi dağılmıştı. Bir eli yorganın altında, diğer eli ise avuç içi yukarı bakacak şekilde yüzünün yanındaydı.

Saçlarına dokundu, yatağın kenarına düşen sağlıklı bir tutamı kaldırdı ve bir kıvrımın bileğine dolanmasına izin verdi. Kirpikleri yanaklarında küçük kanatlar gibi duruyordu, ağzı hafifçe büzülmüştü ve onu baştan çıkarıyordu.

"Ya küçük kalbimi senin ellerine bırakırsam, aşkım?" diye fısıldadı. "Onu önemser misin yoksa ondan kaçarsın?" Saçlarıyla oynadı, ince ipeksi tüyleri parmak uçlarının arasında ovuşturdu. "Eğer bana karşı nazik olursan, seni hiçbir kadının sevmediği kadar çok seveceğim, ama..." Yüzü karardı ve Lyonene uyanmış olsaydı, Ranulf'a Siyah Aslan adını kazandıran yüz ifadesini görecekti. "Eğer benimle oyun oynarsan, eğer sadece bir oyun oynarsan, yeryüzünde daha önce hiç olmadığı kadar cehennemi tadacaksın."

Yüz hatları gevşedi ve nazikçe parmak uçlarına dokundu. Uykusunda iç çekti ve göz kapakları dalgalandı. Adam onun uyanması için nefesini tuttu. Kadın diğer tarafa döndü ve çıplak bir omzunu ortaya çıkardı. Ranulf ayağa kalktı ve saten teni usulca öptü ve yorganı üzerine çekti. "Çok geçmeden seni ısıtacağım ve kumaş örtülere ihtiyacın kalmayacak. Unutma küçüğüm, cennet ya da cehennem senin seçimin olacak."

Kendi odasını aramak için odadan çıktı.

Üçüncü Bölüm

Lucy onu çağırmak için orada olmadığından Lyonene ertesi sabah daha geç uyudu. Atların, metale çarpan metallerin sesi onu uyandırdı. Aşağıya bakmak için panjuru biraz açtı. Babası bir liste yapmıştı, uzun bir alan kazılmış ve tekrar ince, yumuşak kumla doldurulmuştu. Şimdi burada Kara Muhafızları tam zırhları içinde görüyordu, demir zırhları ve şalvarları sabah güneşinde simsiyah görünüyordu. Babasının adamlarının Ranulf'un adamları kadar hevesli ve sıkı çalıştığını hiç görmemişti. İki adam birbiriyle güreşiyor, ikisi geniş kılıçlarıyla birbirlerini kesiyordu. Bir diğeri ellerini kullanmadan tekrar tekrar atına atlıyor, demir zırhın ağırlığını kolayca taşıyordu. Aslanının yere saplanmış kalın bir direğe doğru at sürdüğünü ve onu tek bir darbeye ikiye böldüğünü gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı.

Memnuniyetle gülümsedi ve panjurları kapattı. Fildişi yün tuniğini ve bol kırmızı yün paltosunu neredeyse giymek üzereyken, daha fazla misafirin geleceğini müjdeleyen bir trompet sesi duydu. Daha fazla misafirin daha fazla iş ve zevkle geçirilecek daha az zaman anlamına geleceğini bildiği için kalbi sıkıştı.

Büyük Salon'a yaklaşırken sesleri duydu. Babası onu iki adamla tanıştırdı: Sör Tompkin ve Sör Hugh, biri uzun, diğeri kısa boylu, ikisi de tıknaz, kare biçimli adamlar. Melite, Lyonene'e Sör Tompkin'e misafir odasını göstermesini söyledi.

Merdivenleri çıkarken adam kızlarından, güzelliklerinden, çekiciliklerinden ve evlilik umutlarından bahsetti. Lyonene güçlükle dinledi, günü mahvolduğu için çok üzgündü.

"Warbrooke!" diye tersledi adam. "Postalarımın temizlendiğinden emin ol ve kardeşin geldiğine göre görevlerini ihmal etme."

Aslanının adı olan Warbrooke'u duyunca Lyonene'in başı aniden yukarı kalktı. Gördüğü sarışın çocuğun Ranulf'un kardeşi olduğunu tahmin etti. O odadan çıkarken, Lyonene onu takip etmek için bahaneler uydurdu.

"Sen Siyah Aslan'ın kardeşi misin?" Onu karanlık koridorda yakaladı. Kardeşinden çok farklıydı; güzeldi, gülen mavi gözleri ve

Vücudunun üzerinde çapkınca dolaşan bakışlar.

"Peki kardeşim bu kadar güzel bir hanımefendinin ilgisini çekecek ne yaptı?"

Lyonene kızardı; duyguları herkes için çok açıldı.

Geoffrey pembe yanaklı kıza gülümsedi. Ranulf'un bu sefer iyi iş çıkardığına karar verdi; genellikle kardeşinin kadın zevkini korkunç bulurdu. Sarayda tanıdığı cadılardan bazıları! Bir erkeğin midelerini bulandırmaya yetiyorlardı. "Sanırım siz Leydi Lyonene'siniz? Sör Tompkin günlerdir sizin için yanıp tutuşuyor. Görünüşe göre çirkin kızlarının talipleri güzelliğinizden çok fazla bahsediyor. Şimdi onların mest olma nedenlerini anlayabiliyorum."

Lyonene ona gülümsedi. "Saray aşkı adabını iyi öğrenmişsin. Gülüşün biraz aynı olsa da kardeşine hiç benzemiyorsun."

Geoffrey'nin yüzü tüm ifadesini kaybetti. "Gülümsemek mi? Kardeşimin gülümsemesi hakkında ne biliyorsun?"

"Neden, hoş bir gülümsemesi var ve kahkahası neredeyse aşırı yüksek olsa da iyi bir ses."

Genç yaver ona o kadar uzun süre baktı ki, kız onun yoğunluğu karşısında kaşlarını çatı.

"Sanırım yanlış bir şey söyledim. Kahkahasının çok yüksek olduğunu söylerken kardeşinizi eleştirmek istememiştim ama duvarlar neredeyse sarsılıyordu. Hizmetçilerim bu sese çok şaşırdı."

Geoffrey kendini topladı. "Ranulf aşağıda bekliyor ve..."

"Hayır, adamlarıyla birlikte listede."

Adam ona geniş bir sırıtış attı ve kadın gözlerini kaçırdı. "O zaman benimle listelere gel ki bu gülen kardeşimi selamlayabileyim. Aslında onu başka biriyle karıştırdığınıza inanıyorum. Siyah saçları var ve..."

"Oh, evet. Gözleri de siyah ve atı da çok nazik."

Geoffrey kaşlarını birleştirdi ve başını salladı. "Ranulf'un o değerli atına bir başkasının dokunmasına izin vermesini anlamak mümkün değil. Bu bilginin sizi çok daha fazla ilgilendirdiği aşikâr olan şeyin yanında sönük kalacağını görebiliyorum ama benim adım Geoffrey de Warbrooke, Sör Tompkin'in alçak gönüllü yaveri."

Başını kaldırıp ona baktı. "Lion'a hiç benzemiyorsun. İşte orada!" Aceleyle ilerledi.

Geoffrey şaşkınlıkla onun ardından bakakaldı. Ranulf kendisine Siyah Aslan denmesinden her zaman nefret etmişti; aslında Geoffrey'nin bilmediği bir nedenden ötürü siyahlığına yapılan her göndermeden nefret etmişti. Kardeşiyle ilgili hikâyeleri duymuş ve halk tarafından nasıl korkulduğunu görmüştü. Sadece sarayda, akranları arasında ona korkusuzca davranılıyordu. Sıradan bir baronun kızı olan bu kız Ranulf'a Aslan demişti.

Geoffrey, Lyonene'in gözlerinin içine bakan kardeşinin yanında dururken, "Burada bana hiç ihtiyaç olmadığını görebiliyorum," dedi.

Ranulf şaşkınlıkla döndü. "Geoffrey!" Kendisinden çok daha küçük olan çocuğu yakaladı ve ona sarıldı, her iki yanağını öptü ve sonra da dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Geldiğini bilmiyordum. Peşinden koştuğun o iğrenç yaşlı adam nerede? Sakın bana şövalye ilan edildiğini ve Kara Muhafızlar'ıma katılmaya geldiğini söyleme."

"Şövalye ilan edilmeme daha bir yıl var ve ben sizin gibi bir muhafıza katılamayacak kadar tembelim. Her gün senin pis kokunla terlemeyeceğim. Bu güzel hanımın sana nasıl katlandığını bilmiyorum. Bu tutkunuzu hiç duymamıştım. Sırrını iyi saklamışsın."

Lyonene dönüp Kara Muhafızlardan birinin uzaktaki bir hedefe uzun bir mızrak fırlatmasını izledi. İki adamın da bakışlarından kaçındı. "Donjon'a dönmeliyim. Akşam yemeğinde görüşür müyüz?" Ranulf'a kısa bir bakış attı.

Onun küçük elini tuttu ve dudaklarına götürmeden önce okşadı. İkisi de onları izleyen insanların farkında değildi. Eteklerini kaldırdı ve eski taş kuleye doğru koşmaya başladı. Sadece ikinci kata ahşap basamaklarda doğru yürümeyi hatırladı.

"Leydi Lyonene hakkında ne düşünüyorsunuz?" Ranulf sesindeki heyecanı kontrol etmeye çalıştı.

Geoffrey kanmamıştı; kardeşini çok iyi tanıyordu. "Onun bir saksağanın öfkesine ve kavgacı doğasına sahip olduğunu duydum ve..." Geoffrey yüksek sesle güldü, kardeşi ona döndüğünde yüzü öfkeden tanınmayacak kadar bozulmuştu. "Beni öldürme kardeşim, lütfen. Sadece şaka yapıyorum."

Ranulf rahatladı ve utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırıldı. "Üzerimde bir etkisi olduğunu kabul ediyorum. Ama bana onun hakkında ne düşündüğünü doğru söyle."

"Seni güldürdüğünü duydum." Ağabeyinin yavaşça gülümsemesini hayretle izledi.

"Ben de anlamıyorum ama kız beni büyüledi. Çocuk olmasına rağmen yaşayan en güzel kadın değil mi?"

"Gel yanıma otur kardeşim ve bana bu kızdan bahset. Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Ranulf taş bankın arkasındaki duvara yaslandı ve elini terden ıslanmış saçlarının arasından geçirerek gözlerini ovuşturdu. "Buraya seni görmeye geldim ama dün sabah dişi aslanımla karşılaştım. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. O yeşil gözleri gördüğüm ilk andan beri başka hiçbir şey görmedim. Dün gece pek uyuyamadım ve şimdi kendimi öldüreceğimden korkuyorum, çünkü aklımı işime veremiyorum. Neyim var benim böyle?"

Geoffrey'nin cevap vermesi biraz zaman aldı, o kadar afallamıştı ki. "Sanırım kardeşim, sen bu kıza aşık oldun."

"Aşk!" Ranulf alay etti ve sonra tekrar rahatladı. "Bunu düşündüm ama inanamıyorum. O daha çocuk. Kızım Leah neredeyse onun yaşındaydı."

"Onu her zaman metresin yapabilirsin ve ondan bıktığında, eş olarak adamlarından birine verebilirsin."

Ranulf kaşlarını çatarak kardeşine döndü ama Geoffrey sadece güldü. "O zaman kızla evlenmelisin. Nedenini anlamasam da senin için can attığını görebiliyorum. Eminim kötü bir koca olacaksın."

"Onunla evlenemem." Sesi zar zor duyuluyordu.

"Ranulf, Isabel'i unutmalısın! Birçok erkek ilk evliliğini mutsuz yapar. Sen daha çocuktun, o ise senden birkaç yaş büyüktü. Hep geçmişte yaşayamazsın. Bu kız sana tapıyor, başkası onu almadan önce evlen onunla. Elbette o bir baronun kızı. Belki de büyük Malvoisin Kontu kendini... Sözlerimi anlıyor musun? Eğer onu sen almazsan, başkası alacak. Bir başkasının onu tutması, öpmesi fikri hakkında ne düşünüyorsun... Ranulf! Bırakın beni!"

Geoffrey kendini Ranulf'un ayaklarının dibindeki topraktan kaldırdı. "Şimdi Sör Tompkin'in postasını temizlemeye gidiyorum. Sözlerimi düşünecek misin?" Sessiz kardeşini yalnız bıraktı.

* * *

"Lyonene! Sorumu dört kez tekrarladım. Aklın nerede senin?" "Özür dilerim, baba. Benden ne istediniz?"

"Artık bir önemi yok. Bugün neyin var senin?"

"Bence," dedi Melite, dikişlerinin üzerinden kocasına bakarak, "kızımızla ilgili sorun listelerin dışında duruyor."

William kaşlarını çatdı. "Sör Tompkin mi?" Sesi kuşkuluydu.

Lyonene'in sesinde tiksinti vardı. "Hmph! Sör Tompkin gerçekten de! Şu şişko ihtiyar!"

"Evimde böyle bir saygısızlığa izin vermeyeceğim, kızım."

"William, Lyonene'in başına bu kadar bela açan Malvoisin Kontu," diye fısıldadı Melite.

"Ranulf de Warbrooke!" Lyonene'in eğik başına baktı. "Kralın kontu için mi geldin?"

Lyonene ateşin önünde durdu, kedi gibi bir zarafetle gerindi. "Yakışıklı değil mi? En nazik, en kibar adam değil mi? Ve saçları muhteşem bir şekilde kıvrılmıyor mu?"

William'ın gözleri olabildiğince açıldı ve yüzünde memnun bir sırıtişla oturan karısına bakarken ağzı bir karış açık kaldı.

"Lyonene," dedi Melite sessizce, "git ve saçlarını tara. Lucy sana bir ateş yaksın ve akşam yemeğine kadar odanda kal."

Lyonene annesinin bu son derece sıra dışı isteğini sorgulamadı, sadece itaat etti.

"Şimdi, karıcığım, kendi şatomda neler olduğunu bana anlatman için sana yalvarıyorum. Kızım Siyah Aslan'a aşık mı oldu? Böyle bir rüyadan bir şey çıkmasını bekleyemez. Benim kralın kızıyla evlenmem kadar o da bir kontla evlenebilir."

"Henüz ona sormadınız."

"Ona sor! Böyle bir şey yapacağımı düşünecek kadar aptal mısınız? Yüzüme gülecektir. Dostlarıma bir kontun beni ziyaret ettiğini söylemem yeterli, ama oğlum için bir konta talip olduğumu söylemem! Hayır, böyle bir kahkaha duymayacağım!"

"William, sen de görmedin mi, kontumuz kızımız için senin deyişinle 'ay'lıyor?" William cevap vermeyince kadın gülümsedi. "Git ve listelere bak. Sözlerimin doğruluğunu göreceksin."

William inanamayarak panjurlu pencerelere doğru yürüdü ve dışarıyı görebilmek için panjurlardan birini indirdi. Ranulf bir banka oturmuş, başını duvara yaslamış, boşluğa bakıyordu. William izlerken, Kara Muhafızlardan birkaçı şaşkın bakışlarını efendilerine çevirdi.

William ateşe döndü ve ağır ağır oturdu.

"Kızımızı evliliğe kabul eder mi bilmiyorum ama sorabiliriz. Malvoisin Kontu'nun bir zamanlar sevdiği bir kadın olan bir baronun kızıyla evlendiğine dair eski bir hikaye yok muydu?"

William'ın yüzü aydınlandı. "Öyle! Genç bir delikanlıyken kızla evlenerek büyük bir skandala neden oldu. Kral Henry'nin çok öfkeli olduğu söylenir. Evlendikten ancak beş ay sonra bir çocuk doğmuş. Evlendikten birkaç yıl sonra kadın ve çocuk öldüğünde, kederinden neredeyse delirdiği, acısının o kadar büyük olduğu ve o zamandan beri hiç gülmediği söylenir." Dönüp karısının yüzüne baktı.

" edin. Peki ya dedikoduların geri kalanı?"

"Onu kim güldürürse..."

"Gelini, sanırım aptalca bir deyiş. Şaka olarak başladığına eminim ama her ne sebeple olursa olsun Lord Ranulf mutlu bir adam değil." Kocasına tatlı tatlı gülümsedi ve Ranulf'un bir gün önceki kahkahasını hatırladığını biliyordu. "Misafirimizi getirmesi için bir hizmetçi göndereyim mi? Aşıklarımızın ıstırabını uzatmamız gerektiğine inanmıyorum. Torunumun düğünden sadece beş ay sonra doğmasını istemiyorum."

Ranulf eğitim kostümüyle, kısa bir tunik ve tabard ile dar bir hortumdan oluşan ve ancak uyluğun ortasına kadar uzanan kıyafetiyle karşısına oturana kadar sessizce oturdular. Önce Büyük Salon'un gölgelerine, sonra da esneyen siyah merdiven boşluğuna baktı.

"Lordum Ranulf," diye başladı William. Kadınlarının, karşısındaki adamın iri cüssesinde ona karşı bu kadar sevgi beslemelerine neden olacak ne gördüklerini anlayamıyordu. Adamın bu sabah sergilediğini gördüğü gücü hatırlayınca ürpermesine engel olamadı. Kızını seviyordu ve bir hata yapmadığını umuyordu. "Kızım Lyonene... bekâr ve evlilik çağında. Bir yıldır beni neredeyse delirtecekti, çünkü kendisini eş olarak isteyen onlarca erkeği geri çevirdi." Devam etmek zordu, çünkü Ranulf'un kaşları siyah bir bakışla birbirine yaklaşmıştı.

Melite kocasına yardım etmeye karar verdi. "William'ın söylemek istediği, Lyonene'in seni kabul edeceğine inanmak için nedenlerimiz var ve bu nedenle sana kızımızı evlendirmeyi teklif ediyoruz."

William devam etti. "İki buçuk şövalye ücreti kadar bir çeyiz önerebilirim. Lyonene aynı zamanda benim varisim ve ölümümüzden sonra Lorancourt'un tamamı bana kalacak."

Ranulf hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Çeyiz umurunda değildi ama William'ın hatırı için bunu düşünüyor gibi görünmeliydi. Warbrooke mülkleri on iki şato içeriyordu ve bunlardan biri Malvoisin'di. Diğer on bir kişi de en azından Lorancourt'a denkti. Bir kale çok sayıda şövalye tarafından destekleniyordu.

Beş ile yüz arasında değişen ücretler. Ranulf kaç yüz şövalye ücretine sahip olduğunu bilmiyordu.

Melite onun düşüncelerini biliyor gibiydi. Bir elini onun dizinin üzerinde duran büyük elinin üzerine koydu. "Kızımı önemsemeye başladığın konusunda haklı olduğuma inanıyorum. Benim ilgim onun iyiliği içindir, şövalye ücretleri ve miraslar hakkında konuşmak için değil. Gözlerim ve hislerim bana doğru söylüyor mu?"

"Evet. O bir ödül. Hiçbir şey ona denk olamaz."

William, Melite ve Ranulf'un birbirlerine ilettikleri mesajları kaçırdı. "O zaman anlaştık mı?" Hayretler içinde kalmıştı.

"Bir şartla. Lyonene'e bir istek olarak sunulmalı. Onu zorla evlendirmeyeceğim." Gözleri anılarla kısıldı. "Özgürce kabul etmeli. Başka bir erkek yok mu, daha önce nişanlanmadı mı?"

William elini salladı. "Yok ve eğer karıma inanacak olursak, kız da bunu kolayca kabul edecektir. Sarayın misafirlerini kabul edecek misiniz?"

Ranulf bir an düşündü. "Hayır, kimseden isteyemem, çünkü Edward ve Eleanora gelir ve tüm maiyetlerini, yaklaşık üç yüz kişiyi getirir ve diğer kontlardan çok azı daha az kişiyle seyahat eder." William'ın dehşet dolu bakışlarını izledi; bu kadar çok insanı beslemek ve barındırmak! Ranulf devam etti, "Hava soğuk, şu anda bir turnuva için çok soğuk, bu yüzden eğer sizi, sevgili eşinizi ya da Leydi Lyonene'i rahatsız etmeyecekse, evlilik basit olacak ve kısa süre sonra gelinimle Malvoisin'e gideceğim."

William'ın rahatlatma hissi neredeyse elle tutulur derecedeydi. "Evet. Nasıl istersen öyle olacak. Şimdi, gün için. Evlilik ilanları üç pazar günü asılmalı. Bugün cumartesi. Eğer bugün bir nişan sözleşmesi imzalarsanız, düğünü üç hafta sonrası için planlayabiliriz. Bu size uyar mı lordum?"

"Evet, elbette." Ayrılmak için ayağa kalktı. "O halde yarın yola çıkıyorum, çünkü yapmam gereken pek çok hazırlık var ve üç hafta döneceğim." Melite'nin gülümseyen yüzüne bakarken gözleri parlıyordu. Düşüncesizce, kocaman ellerini Melite'nin omuzlarına koydu ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Koluna girdi ve onunla birlikte merdivenlere doğru yürüdü. "Akşam yemeği vakti yaklaştı. Adamlarınıza bir mesaj gönderdim; belki kıyafetlerinizi değiştirmek istersiniz."

Ranulf sessizce yıpranmış merdivenlerden odasına çıktı. Yavaşça yıkanıp koyu mavi kadife tuniğini ve tabardını giyerken kendi kendine kıkırdadı. Kara Muhafızları, liderlerinin zümrüt gözlü bir dişi aslan yüzünden yeşil bir çocuk kadar gergin olduğunu bilseler ne düşünürlerdi acaba?

Lyonene açık panjurdan içeri baktı, soğuk hava üflemesinin onu canlandırmasına ihtiyacı vardı. Sırtı babasına dönüktü ve aldığı haber onu neredeyse yıkıyordu. Lord Ranulf onunla evlenmeyi kabul etmişti! Bu evliliğin kendisinden habersiz ayarlanmış olması nedeniyle isyankâr bir duyguya kapılmaktan kendini alamadı. Kuzeni Anna'yı düşündü. Bir hizmetçi gelmiş ve babasının onu merdivenlerin altında istediğini söylemişti. Birkaç dakika sonra kendini daha önce hiç görmediği bir adamla evli bulmuştu.

Lyonene derin bir nefes aldı ve her şeye rağmen iyi bir babaya sahip olduğu için kutsanmış olduğunu düşündü. Elbette evliliği özgürce kabul etmesini şart koşan Ranulf'tu. Gözlerini kapadı ve öne doğru eğildi, hava yanaklarını ısıırıyordu. Hayatının bütün günlerini bu sonuncusu gibi geçirmek! İsteddiği zaman onu öpmesi için.

"Kızım, adama cevabını verecek misin?" "Evet baba, onunla evleneceğim," dedi kız sessizce.

William başını salladı ve sessizce odadan çıktı. Kızının bir kontes olacağı fikrini bir türlü kavrayamıyordu. Ranulf'un yanına gidene kadar onu görmedi.

Kara şövalye kesin bir dille, "Kabul etmedi," dedi.

"Hayır," diye yanıtladı William, "kabul etti." Ranulf'a dehşete benzer bir şeye baktı; Siyah Aslan onun damadı olacaktı. Oğlun babadan korkması gerekmez miydi? "Ona git. Eminim seni görmek isteyecektir." Sonra omuz silkti ve merdivenlerden aşağı indi.

Lyonene kapının yeniden açıldığını duyduğunda açık pencereden ayrılmadı. "Lucy, buraya gel ve bu muhteşem günü gör." Ranulf'un derin sesine doğru döndü.

"Peki bu soğuk, kasvetli günü bu kadar görkemli yapan nedir?" Çok ciddiye.

Birden utandığını hissetti, ne de olsa adam ona yabancıydı. Ranulf bir duvarın dibinde duran oymalı meşe sandığa doğru yürüdü. Fildişi tarağı kaldırdı ve üzerindeki figürleri inceledi. "Babanla konuştun ve ... pazarlığı kabul ettin mi?"

"Evet," diye cevap verdi sessizce, "ama evlilik bir pazarlıktan daha fazlası değil midir?" Gülümsemeye başladı, "En azından bu evlilikte, korkarım kazanmak için pazarlık yapmıyorsunuz, çünkü eş olarak fakir bir baronun kızını seçtiniz. Yeşil arazileri olan zengin bir eş istemez miydiniz..."

"Dizlerini çarpmış olabilir mi?"

Gözleri parlıyordu. "Peki dizlerimin vurmadığını nereden biliyorsun?"

Gülümsemedi ama gözlerinin kenarlarında neşeli bir ifade vardı. "Bu doğru, bilmiyorum, o yüzden öğreneceğim. Çirkin bacaklı bir kadınla evlenmeyi düşünmüyorum."

Ondan geriye doğru adım attı. "Sakın bana yaklaşma. Sesleneceğim." "Ve kim büyük Siyah Aslan'ı durdurmaya cesaret edebilir? Bütün adamları atacağım

Pencereden dışarı çık ve sonra seninle yine yoluma devam edeceğim." Adam ona baktı ve kadın kıkırdamalarını bastırmaya çalıştı.

Bir kolunu onun beline doladı ve sonra onu kucağına alarak yatağa oturdu. Kadın boş yere ondan uzaklaşmaya çalıştı ama kahkahaları onu daha da güçsüzleştirdi. Ranulf yarım ağızla kızın eteğini kaldırmaya çalıştı. Kadının iki elini de kendi ellerinin arasında tuttu.

"Şimdi, bu bilek çok eğri değil." "Hiç de çarpık değil!"

"Eğer değilse, o zaman kesinlikle bükülmüş olan diğeriyle çiftleşmeyecektir."

"Bu da ne böyle?" Lucy birden ortaya çıkarak sordu. "Bu kızı yalnız bırakmamam gerektiğini biliyordum. Kızımın ellerini çöz ve hemen bu odayı terk et! Ben yanınızdayken böyle bir oyun oynamanıza izin vermeyeceğim."

"Lucy, biz evleneceğiz."

Yaşlı kadın belki bir göz kırpışını kaçırdı ama duyduğuna dair başka bir işaret vermedi. "Evlenene kadar benim himayemdesin. Şimdi sen genç adam, kızın bileğini çöz ve bu odayı terk et. Düğün sonrasına kadar kızımın yalnız kalmana izin yok."

Ranulf Lyonene'i kucağından indirdi ve onu öpmek için eğildi.

"Yeter artık! Birlikte bir hayatınız var. Birbirinizi erkenden yormanızın bir anlamı yok."

İtaatkâr bir şekilde gitmeye başladı.

Lyonene'in kahkahası onu durdurdu. "Şimdi tehditlerin ne olacak, Aslan? Onları yerine getirmeyecek misin?" Başını açık pencereye doğru salladı.

Ranulf panjurları kapatmak için koşan Lucy'ye baktı. Yüzünü buruşturdu. "O kadar güçlü değilim. Belki de Kara Muhafızlarımı çağırmalıyım." Durakladı ve kaşlarını çatı. "Ve Frizyalı, ve..."

Kapıyı arkasından kapatırken Lyonene'in kahkahaları takip etti. "O harika değil mi Lucy? O en nazik, en kibar..."

"Evet, evet." Lucy sabırsızdı ve odayı düzeltirken Lyonene'in gevezeliklerini neredeyse hiç dinlemiyordu.

"Ve en mükemmel vücuda sahip değil mi?"

Lucy taşıdığı giysileri yere bıraktı. "Leydi Lyonene. Kendinizi unutuyorsunuz! Leydi annen ve ben sana bir leydinin görgü kurallarını öğrettik, neşeli kadınlarınkini değil."

Lyonene masum bir ifadeyle ona baktı. "Ne demek istiyorsun Lucy? Ben sadece onun şövalye formuna atıfta bulundum. Bundan başka bir şey kastetmiş olamazsın."

Lucy genç metresine baktı ve yine tuzağa düştüğünü fark etti. Neyse ki akşam yemeğini haber veren zil çaldı ve aşağı indiler.

Lyonene, Ranulf'u gördüğünde kalbinin yerinden fırlamaması için kaç yıl gerektiğini merak ediyordu. Sırtını ona dönmüş, çok daha kısa boylu olan Sör Tompkin'le konuşuyordu. Onun varlığını hissetmiş gibiydi, çünkü döndü ve elini ona doğru uzattı. Sör Tompkin kaşlarını çatıp masaya giderken onu bırakmadı.

"Korkarım adam çok kızgın, çünkü yıllardır sefil kızlarından birini benimle evlendirmeye çalışıyor."

Yüksek masada birlikte oturdular, ekmek siperini aralarında paylaştılar. "Sör William nişanın yemekten sonra imzalanabileceğini söylüyor. Hayatını benimle geçirmek istediğinden emin misin? Refahını benim ellerime teslim etmek istediğine?"

"Çok eminim. Dikkat etmesi gereken sizsiniz." Bir parça tuzla kurutulmuş jambon yedi.

Ranulf kaşlarını çattı. "Peki beni hangi gizli tehlike bekliyor?"

"Neden ben, tabii ki. Düz ayak bileklerim dışında hakkımda pek bir şey bilmiyorsun. Karakterim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ayak bilekleri konusunda ikna olmadım ama bana karakter kusurlarınızı anlatın."

"Çok sinirliyim, annem çok kibirli olduğumu söylüyor..." "İyi bir sebeple."

"Ben de çoğu zaman bir hanımefendi gibi davranmıyorum ve ilk geleni söylüyorum." "Bunlar ağır kusurlar."

"Bana gülme, Ranulf de Warbrooke! Görüyorum ki senin de hataların var."

Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Bana Şeytan'ın Yumurtası deniyor ve sen benim hatalarım olduğunu düşünmeye cüret mi ediyorsun?"

Elini reddedici bir şekilde salladı. "Eminim bu isim savaş sırasında işinize yarıyordur ama başkalarının size ne dediği sizin suçunuz değil."

"Peki benim karakterimin zayıf olduğuna inandığınız şey nedir?"

"Aşırı gurur, gerçekten bir kibir. Başka kusurlar da var ama en büyük kusur bu."

Adam kızın yanağını aceleyle öptü ve sonra nerede olduğunu hatırlayıp doğruldu. "Gurur, hatalarımın en küçüğüdür." Yüzü sertleşti ve çok ciddileşti. "Sen benimsin ve başka bir erkeğe göz ucuyla bile bakmana izin vermeyeceğim. Bunu iyi hatırla."

Ona ısıltılı bir gülümseme verdi. "Bu kolay bir istek, çünkü seninle tanışana kadar geçirdiğim on yedi yıl boyunca hiçbir erkeği koca olarak istemedim. Yakında hoşlandığım başka bir erkek göreceğimi sanmıyorum."

"Daha on yedi yaşında mısın? Düşündüğümde daha gençmişsin."

Yüksek sesle güldü. "Ben sadakatimi uzun uzun anlatıyorum, sen yaşıma haykırıyorsun. Benim iki katım yaşımda olduğunuzu söylemeyecek misiniz? Çok yaşlı görüldüğünüz doğru. Kışı çıkaramayacağınıza eminim."

"Sen küstah bir fahişesin! Siyah Aslan'ın her gün akşam yemeğinden önce senin gibi üç kız yediğini bilmiyor musun?"

Etraflarındaki insanların bakışlarına aldırmadan parmağını adamın alt dudağına koydu. "Bunu ölmek için hiç de korkunç bir yol olarak görmüyorum," dedi nazikçe.

Bir an ona baktı ve sonra parmağını ısırdı, biraz fazla sertçe, kadın acıyla geri çekilinceye kadar. "Kadının peşinden koşması gerekenin erkek olduğunu bilmiyor musun? Kendine gel ve yemeğini ye. Şimdi bile kendi adamlarım tarafından bir daha asla saygı görmeyeceğim, çünkü neredeyse iki gündür bir kız tarafından yönetildiğimi gördüler."

Mutlu bir şekilde dikkatini yemeğine ve jonglörün şarkılarına verdi. Onun şarkı söylediğinin farkında bile değildi.

Yemek temizlendi ve masalar sökülüp duvarlara yığıldı. Peder Hewitt mürekkep, tüy kalemler ve nişan kâğıtlarını ateşin önüne kurulmuş küçük bir masaya getirdi. Sir William kâğıtları aceleyle imzaladı ama Ranulf durakladı. Yaşlı rahip elini adamın güçlü koluna koydu. "Emin değil misiniz lordum?"

"Ama buna çok benzeyen başka bir zamanı hatırladım." Adını imzaladı, sert, siyah bir süslemeyle.

"Yüzük takmak ve öpüşmek adettendir. Leydi Lyonene, sanırım bir yüzüğünüz var?"

Elini Ranulf'a uzattı ve titreyen parmaklarıyla sol elinin üçüncü parmağına - kalbine en yakın koluna, doğrudan kalbine giden bir damarın bulunduğu parmağına- altın bir yüzük taktı.

"Benim yok..." Ranulf başladı ama sonra yüzü aydınlandı ve elini tabardının fitchet açıklığına sokup kemerinden deri bir kese çıkardı. İçindekileri masanın üzerine boşalttı; birkaç sikke, aralarında devasa bir yakutun da bulunduğu birkaç mücevher, üç demir anahtar ve yırtık pırtık, yıpranmış bir parça yün. Yünü aldı ve çözerek altın bir yüzük ortaya çıkardı; arkasında birliği temsil eden kenetlenmiş eller ve ömür boyu sürecek evlilik bağına simgeleyen güneş ve ay vardı. Tepesinde üç zümrüt vardı.

"Annemin yüzüğüydü. Onu her zaman taşımamı isterdi."

"Onu bana veremezsin, çünkü o zaman zaman zaman onsuz kalırsın."

Kızın elini tuttu ve yüzüğü yerine yerleştirdi. "Seni bir parça yüne saracağım ve yüzükle birlikte taşıyacağım. Şimdi git ve anneni bul, çünkü adamlarımı, atımı ve kardeşimi fena halde ihmal ettim."

"Beni öpeceksin." Sesi neredeyse unuttuğu için incinmiş gibiydi.

Eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu ama kızın kolları onu kendine yakın tutmak için boynuna dolandı. Kısa bir an için onu kendine bastırdı. "Git," diye fısıldadı, "kendimi ve kralımı ailenin önünde utandırmadan önce." Kadının kollarını çekti. "Dikkat edersen seni utanılacaklar arasına dahil etmiyorum, çünkü yemin ederim ki sen utanmaz bir aşüftenin tekisin."

Kadın ona kıkırdadı. "O zaman atına git, ben de işimi yapayım ve seni bir daha düşünmeyeyim."

Melite kızını merdivenlerden yukarı kadar takip etti. "Bir gün bunun bedelini ödeyeceğim," diye mırıldandı. Kızını böyle mutlu görmek onu çok mutlu ediyordu, ama bu kadar ileri görüşlü bir kız yetiştirmekle nerede hata yaptığını merak ediyordu. "Bu William'ın hatası," diye kendi kendine cevap verdi. "Eğer kızına benim istediğim gibi Joan adını koysaydı, böyle olmazdı. Hiçbir Joan kocası olmayan bir adama sarılıp öpmesi için yalvarmazdı, en azından ailesinin önünde. Ama bir dişi aslanın adını taşıyan bir kız!" Gülümsedi. Lyonene'in komşu malikânede yaşayan ve çocukluğundan beri bir gün Lyonene'le evleneceğine yemin etmiş olan Giles gibi zayıf bir çocukla değil de Ranulf gibi bir adamla evlenecek olması gerçekten de büyük bir şanstı.

"Anne! Ne diyorsun sen? Sanırım kendi kendine konuşuyorsun!"

"Lord Ranulf'a karşı küstah olabilirsiniz ama bana karşı bunu yapamazsınız."

Lyonene güldü ve sonra ayıldı. "Özür dilerim anne. Sadece bugün beni böyle çağırdığı için. O harika bir adam değil mi?"

Melite içini çekti, çünkü Lord Ranulf'un cazibesini duymak için önünde birkaç saat vardı.

Öğleden sonrayı William ve Melite'nin aynı zamanda güneşlenme odası olarak da kullanılan büyük yatak odasında geçirdiler. Lyonene dikiş işine konsantre olamıyordu. Zümrütlerin ışıltısını yakalamak için yüzüğü sürekli ışığa tutuyor ve listelere bakmak için sık sık pencereye koşuyordu.

"Lyonene," dedi Melite kayıtsızca, "bu yılki elma mahsulü özellikle iyiydi. Mutfağa git ve Aşçı'ya söyle sana birkaç tane versin."

"Aç değilim."

"Hayır, ama belki Lord Ranulf'un siyah atı olabilir diye düşündüm."

Lyonene sandalyesinden fırladı ve annesine doğru koşarak ona sarıldı ve yanağından öptü. Neredeyse kapıya ulaşmıştı ki aklına bir düşünce geldi ve arkasına baktı. "Bir gün sana babamın gönderdiği mesajın ne olduğunu soracağım, Lord Ranulf'u yıkamam için beni yalnız bırakacak kadar acildi."

Melite'nin yüzünde sadece bir titreşim vardı ama kızına cevap vermek için yeterliydi. Lyonene gülerek mutfağa gitti.

Küçük bir sepet elmayı ahırın sonundaki devasa ata doğru taşıırken ahırlar sıcak ve tatlı kokuyordu.

Başını okşadı ve kapıyı açtı. Kadın ellerini güçlü boynunda gezdirirken at elindeki elmaları nazikçe yedi.

"Lyonene! Ne yapıyorsun? Tighe'nin ahırında olmamalısın. Bu tehlikeli!" Geoffrey ona seslendi.

Alçak ahşap duvarın üzerinden ona gülümsedi. "Efendisi kadar nazik." Kadife burnunu ovuşturdu, sonra duvardan demir bir tarak aldı ve uzun, gür yelesini taramaya başladı.

Geoffrey kapının önünde durdu, yüzünde huşu dolu bir ifade vardı. "Bu at bir aygır ve hiç de nazik değil. Ranulf'tan başka kimseye böyle davrandığını görmedim. Babanın seyis efendisini ısırıldığını bilmiyor muydun?"

"Adam, eminim, cezayı hak etti. Ne kadar tatlı olduğunu görüyor musunuz?" Tighe'nin bacaklarından birinin önünde eğildi ve dizinden yere kadar uzanan uzun tüyleri okşadı. "Hiç böyle tüylü bir at görmemiştim. Elbette Tighe çok kibirli; bu kadar güzel bir at öyle olmalı."

"Lyonene, senin gibi bir kızı daha önce hiç görmedim. Kardeşim çok şanslı."

Ayağa kalktı ve Tighe'ye biraz daha elma yedirdi. "Anlamadığım bir şey var, o da neden evli olmadığı. Daha önce evlendiğini biliyorum ama bu uzun zaman önceydi. Kral Edward'ın sarayındaki kadınlar böylesine nazik ve kibar bir adamın kaçmasına nasıl izin verdiler, aklım almıyor."

"Oh, ama denediler. Ama her zaman gözlerinde ve tavırlarında çok iyi belli olan bir şey var, o da açgözlülükleri."

Lyonene kanın yanaklarına hücum ettiğini hissetti ve gözlerini kaçırdı. "Ama ben de onun için açgözlüyüm."

Geoffrey güldü. "Saraydaki kadınlar onun için olduğu kadar serveti için de açgözlüler. Bunu görmek çok kolay. Giysilerine, mantosunun samur astarına, eteğindeki mücevherlere, hatta mülklerinin hesaplarına bile değer biçiyorlar."

"Mülkler mi? Ama sadece Malvoisin var, İngiltere'nin güneyinde bir ada." "Malvoisin birçoğundan yalnızca biri. Orada..."

"Sakın söyleme! Ranulf'umu kralın kontlarından biri olarak düşünmek hoşuma gitmiyor. Bu beni biraz korkutuyor. Keşke babam gibi bir çiftçi olsaydı, o zaman evde oturup çocuklarımızla oynardı."

"Çocuklar hakkında duyduğum bu şey de ne?" Ranulf onlara doğru geldi. "Daha kıza dokunmadım ama şimdiden kendini anne sanıyor."

Geoffrey birinden diğerine baktı. "Ben gidip Maularde'yle konuşacağım."

Kardeşi giderken Ranulf kıkırdadı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Maularde nadiren kimseyle konuşur." Ona geri döndü, ahır kapısı onları ayırıyordu. "Sanırım benimle atım için evleniyorsun." Onun uzun yelesini taramasını izledi. "Malvoisin'e vardığımızda uygun bir kısrak bulacağım ve belki Tighe senin için bir kız çocuğu doğurabilir." Büyük aygır başıyla Ranulf'un omzuna vurdu. "Gördün mü, bu fikir bile onu memnun ediyor. Şimdi buraya, yanıma gel. Eğer onu daha fazla şımartırsan onu satmak zorunda kalacağım."

Ellerini kadının omuzlarına koydu ve ona dikkatle baktı. "Sabah ayrılacağım için seni iyi hatırlamak istiyorum."

"Yapamazsın! Bu kadar erken olmaz." Kadın ona doğru sallandı. "İlanlar okunana kadar, evlenene kadar kalamaz mısın? O zaman yeni evime birlikte gidebiliriz."

"Gelemem. Kâhyama orada olacağımı söyledim ama senin yanında bu kadar uzun süre kalamam. Düğün günü döneceğim ve sen benim olacaksın. Şimdi annene dönmelisin."

Ondan uzaklaştı. "Beni hiç anneme göndermedin. Seninle kalırdım."

"Karım olana kadar benimle kalamazsın, buna dayanmamam.

Şimdi git yoksa seni taşıırım."

Ona hınzırca sıırttı ve bir milim bile kıpırdamadı.

Adam onu hiç de hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde omzuna attı. Kadın onu bırakması için çığlık attı, adam da onlar ahırın kapısına varmadan bıraktı.

"Eminim İngiltere'de en çok istismara uğrayan gelin benimdir ve eminim nişanında doğru dürüst öpülmeyen tek kişi de benimdir."

"Bilmiyorsun... Seni her an öpemem ve başka bir şey yapamam. Yarın erkenden ayrılıyorum. Eğer o zaman benimle buluşursan, gitmeden önce seni öperim. Şimdi beni daha fazla kışkırtma."

Yavaşça eski taş donjona doğru yürüdü ve ahşap merdivenlerden yukarı çıktı.

Akşam yemeğinde nişan ilan edildi ve bir tezahürat yapıldı. Kara Muhafızlar ayağa kalkıp kadehlerini ona doğru kaldırdılar ve her erkek Lyonene'in güzelliği ve cazibesi üzerine bir cümle söyledi.

"Hoş adamlar," dedi Lyonene gülerek. Ranulf'un beyazlamış parmak eklemlerini ya da yüzündeki derin çatık kaşları fark etmedi.

Yemekten sonra Lyonene arp benzeri bir enstrüman olan psaltery'sini çaldı ve şarkı söyledi. Sesi berrak ve güzeldi ve eski aşk şarkılarını söylerken sadece Ranulf'a bakıyordu.

Ona iyi uykular dilerken elini öptü ve gece için ayrıldılar, ikisi de onları ayıran ince duvarın farkındaydı. Ranulf, Lucy'nin köyden dönmüş olmasına sevinmişti, böylece bir gece önce yaptığı gibi onun odasına girmeye kalkışmayacaktı.

Uyumadan önce kısa bir an için aklına sorular geldi, bu tanımadığı kızla evlenmenin akıllıca olup olmadığına dair sorular. Ona başka hiçbir kadının bakmadığı gibi baktığı doğrudu, ama başka erkeklere de böyle bakıyor muydu? Malvoisin'in servetini değil de kendisini önemseydiğine inandırmak için saraydaki kadınlardan daha iyi bir dilbaz mıydı? Bu düşünceleri bir kenara bıraktı ama daha sonra aklından çıkmayacaklardı.

* * *

Lyonene lüks bir şekilde gerindi -tavşan gibi bir kedi. Bugün iyi bir şeyler olacağını hissediyordu, adını koyamadığı bir heyecan. Sonra gözleri tamamen açık, Lucy'yi uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çırılçıplak fırladı ve aceleyle giyindi. Lion bu sabah ayrılacaktı ve onu görmeliydi.

Aşağıdaki Büyük Salon'da, loş ışıktaki babasının adamlarının henüz mışıl mışıl uyuduğunu ama Kara Muhafızlar'ın orada olmadığını gördü. Sessizce kapiya ve ahırlara doğru ilerledi. Güneş henüz pembeyi göstermiyordu, çok erkendi.

Ahırın kapısında durdu, gözleri karanlık binaya odaklandı.

"Dişi Aslanım erken uyanır." Sesi alçaktı, nefesi yumuşaktı ve kadının bedeninde zevk ürpertileri yaratıyordu.

Döndü ve ona parlak bir gülümseme gönderdi. "Görünüşe göre Aslanım da öyle."

"Gülümsemelerine dikkat et dişi aslan, yoksa bizim için bir in bulabilirim." Anlamlı bir şekilde gözlerini devirdi.

Çıkan kıkırdamaları bastırmak için ağzını kapattı. O sırada Geoffrey'nin çok yakınında durduğunu gördü. Omzunun üzerinde bir atın dizgini vardı. "Sen de mi gidiyorsun?"

Geoffrey kardeşinin yüzünde beliren çatık kaşların farkındaydı ama bu onu korkutmuyordu. Ranulf'un bu yeni kıskançlığı biraz alay edilmeyi hak ediyordu.

Lyonene kayınbiraderinin mavi gözlerine baktı. Yakın mesafeden daha yakışıklıydı, kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. Adamın onun gevşek elini kaldırıp arkasından öpmesini ilgiyle izledi. Adamın gözleri onun gözlerinde parlıyordu. "Gitmeden önce seni öpebilir miyim?"

Onun ince omuzlarını avuçlarının arasına alırken, gözleri Ranulfunkilerle buluştu ve ağabeyiyle alay etti. Dudakları Lyonene'inkilerle kısa bir süreliğine buluştu, hoş ve tatlıydılar. Bir gülümsemeyle, atıyla işini bitirmek için yanından ayrıldı. Lyonene dönüp onun ata binişini izledi. "Peki kardeşim," dedi, "neden oyalanıyorsun? Leydi Lyonene'i öp ve gidelim." Atına ahır kapısından çıkmasını işaret ederek Lyonene ve Ranulf'u yalnız bıraktı.

Aslan'ını tekrar öpme düşüncesi bile kalbini ve nefesini değiştirmişti. Ona döndü, yüzü en az onunki kadar ciddiydi. İri bir el saçlarına gömüldü ve onu kabaca kendine çekti, göğsü kadının yumuşaklığına karşı çelik gibiydi. Adamın dudakları, kadının hevesle karşıladığı bir acelecilikle onunkilerle buluştu. Kolları adamın güçlü bedenine dolanarak onu kendisine daha da yaklaştırdı. Adamın kalçalarını kendisine karşı hissedebiliyordu ve içgüdüsel olarak kalçalarını onunkilere doğru hareket ettirdi.

Adam neredeyse üzerinden atacaktı ve kadın ahırın duvarına yaslandı, göğsü kabarmış, dudakları ayrılmış ve son derece yumuşaktı.

"Benden çok şey bekliyorsunuz. Gitsem iyi olacak." Sesi sert ve alçaktı.

"Annenin seni güvende tuttuğundan emin ol."

"Beni unutmayacak mısın?"

"Asla, dişi aslanım. Başka bir şey düşünmeyeceğim."

"Ben de." Gözyaşları sözlerini boğdu.

Kirpiklerinde oluşan her bir gözyaşını öptü ve sonra gitti. Lyonene orada ne kadar durduğunu bilmiyordu ve taş şatoya girdiğinde güneş parlıyor olsa da, onun için güneşle ilgili tüm düşünceler yok olmuştu.

Dördüncü Bölüm

Melite, Lyonene Büyük Salon'a girdiğinde kızının yüzündeki kaybolmuş ifadeyi gördü. Damadının gittiğini biliyordu ve şimdi önlerinde üç haftalık uzun bir bekleyiş uzanıyordu. Melite iç çekti. Kızı için bu bir sonsuzluk olabilirdi ama kendisi için yapılması gerekenler için yeterli zaman yok gibiydi.

Her şeyden önce, yapılması gereken giysiler vardı. Lyonene'in çeyizi bir kont için fark yaratacak kadar büyük olmasa da, Melite kızını bir kontese yakışır şekilde giydirmeyi planlıyordu. William'ı aramaya koyuldu, çünkü Lorancourt'un taşınabilir servetinin çoğunu barındıran deponun anahtarı sadece ondaydı.

William biraz şikâyet etti ama sonunda Lyonene'in düzgün bir şekilde giydirilmesi gerektiği konusunda karısıyla hemfikir oldu. Karanlık ve serin odadan mücevherler, kürkler, satenler, ipekler, kadifeler ve ince yünler getirildi. Lyonene eşyaların güzelliği karşısında soluk soluğa kalmış, onları kesmekten ve malzemeleri mahvetmekten korkmuştu.

Üç hafta boyunca Gressy, Meg, Lucy, Melite ve Lyonene dikiş diktiler. Bir tuniğin kenarı boyunca yeşil ipek iplikle minik aslanlar çizdiler, boşluğu kuzu yünüyle doldurdular ve yastıklı hayvanlar yapmak için üzerini kapattılar. Her aslanın kenarları minik tohum incilerle süslendi.

Gelinliğine özel bir özen gösterilmişti. Safran samit ipeğinden, çok dar bir tunikti ve kolları bilekten dirseğe kadar bir sıra minik düğmeyle tutturulmuştu. Mavimsi kadifeden yanları açık pardösü, Lyonene'in göğüslerinin ve kalçalarının cömert kıvrımlarını ortaya çıkarmak için büyük ölçüde kesilmişti. Düğün mantosu Sicilya'dan gelen yeşil brokar kumaştandı. Kuyrukları alev almaya hazır soluk yeşil anka kuşları daha koyu yeşil bir zemin üzerine dokunmuştu ve tüm pelerin ve başlık yeşilin üçüncü bir tonuna boyanmış tavşan kürküyle astarlanmıştı.

Lyonene düğün hediyesi olarak hazırlayacağı tabard için nişanlısının ölçülerini almayı çok isterdi ama sonunda iki altın fındanda karar kıldı. Babasının beyaz yüzünü fark etmedi.

Bir kuyumcunun Lorancourt'a gelip dört değerli altın levhadan ikisini çekiçe saplı, mücevherlerle süslü kadehlere dönüştürmesi için. Lyonene için, altın levhaları demir bilyelerin etrafında şekillendirerek kadehlerin şeklini veren adam ve çırağının her gün saatlerce çekiç sallamasını duymak güven vericiydi. Fincanlar şekillendikçe düğün gününün yaklaştığını biliyordu.

Her gece Melite'nin planladığı gibi yorgun argın yatağa giriyordu ama uyumadan önce Ranulf'un tatlı hayali hep aklındaydı. Birlikteyken onu rahatsız etmeyen şeyleri hatırlamaya başlamıştı. Sık sık onun kontluğunu, Ranulf'un sık sık ziyaret ettiği Kral Edward'ın sarayını düşünüyordu. Onunla evlenme nedenlerini sorgulamaya başladı ve gün yaklaştıkça kendini her küçük seste zıplarken ve sık sık ağlarken buldu. Gressy'nin Siyah Aslan'ın dehşetine dair anlattığı hikâyeler de artan endişesine yardımcı olmuyordu.

Geoffrey yüzünü buruşturdu. Kendini kaptırmış kardeşi bir kez daha Leydi Lyonene'in güzel olup olmadığını sorarsa, estoc'unu kullanacak ve bıçağı sakince adamın kaburgalarının arasından geçirecekti. Londra'ya bir gecede varmak için epey at sürmüşlerdi ve Geoffrey yumuşak bir yatağı, belki de onu sıcak tutacak bir barmen kızı dört gözle bekliyordu.

Ranulf, sokaklar boyunca uzanan açık lağım çukurları ve ortalıkta dolaşp pislikleri yiyen leş yiyici domuzlarıyla Londra'yı sevmiyordu. Sokaklar dardı ve üç ya da dört katlı binaların arasındaki yolculara hava ulaşmıyordu. Geceyi geçirdikleri han oldukça temizdi.

İsteddiği işareti bulana kadar kuyumcuların sokağı boyunca at sürdü. Kara Muhafızlardan sadece üçü ona eşlik etmişti, diğer dördü sabahın bu erken saatinde yatağından ve tombul barmen kızından ayrılmayı reddeden Geoffrey ile ilgileniyordu.

Ranulf tek başına küçük, sıkışık dükkâna girdi. Ufak tefek, esmer bir adam öne çıktı.

"Bir hediye alırdım, bir gelin hediyesi, ve en iyi işinizi alırdım." "Bütün işlerim en iyisidir. Arzunuz nedir?"

İki adam da birbirine baktı, ikisi de gülümsemedi ama birbirlerini anlıyorlardı.

"Bir kemerim olacak, çok özel bir kemer. En saf altından ve en iyi telden olacak. Aslanlar olacak - bir aslan ve dişi aslanı, ve orada

...birlikte avlanan aslanlar gibi av sahneleri olacak..." Ranulf durdu, bu vakur küçük adamın karşısında utanç duyuyordu.

"Anlıyorum. Şimdi renkler ne olacak?"

"Erkek aslan siyahın en siyahıyla minelenecek ve altın gözünde siyah bir inci olacak. Dişi aslan..." Ranulf lezzetli bir anıyla bir anlığına gözlerini kapadı. "Dişi aslan, dişi aslanın gerçek alacalı altın renginde olacak ve gözleri de zümrütle süslenecek." Ranulf Lyonene'in zümrüt gözlerini hatırlayarak durakladı. "Her bir halkası bir sahne içeren bağlantılar olacak ve ilk eklemine kadar parmağımdan uzun, başparmağımdan geniş olmayacak. Bu kadar hassas bir işi yapabilir misin?"

"Bana yeterince altın verilirse her şeyi yapabilirim." Ranulf kaskatı kesildi. "Bol miktarda altın olacak." "Hanımefendi ne büyüklükte? Kaç halkası var?"

Ranulf'un kafası karışmıştı. Ellerini kaldırarak bir daire oluşturdu. "Ellerimle onun belini kavrayabilirim."

Kuyumcu bazı zihinsel notlar aldı. "On ve beş uzunluk. Şimdi de toka. Neyden yapılacaktır?"

Ranulf bir an düşündü. "Siyah bir inci ve bir zümrüt." Birkaç dakika fiyat hakkında konuştular ve parçanın tamamlanması için bir tarih belirlediler. Ranulf memnun bir şekilde hana döndü. Geoffrey günü daha sakin bir şekilde geçirmişti ve artık gitmeye hazırdı. İki kardeş ayrılmaya hazırlandı. Geoffrey, Sör Tompkin'in yaveri olarak görevine dönmek üzere kardeşinden ayrıldı.

Malvoisin'e ulaşmak iki uzun ve yorucu gün sürdü ve Ranulf, önünde yükselen düzgün, gri taş duvarlara bir kez daha hayret etti. O ve adamları, kale halkının tezahüratları ve halayları arasında batı barikonundan geçerek dış bailey'e doğru ilerlediler. Özel iç baileyi koruyan labirent duvarına girdiklerinde atlarından indiler. Kâhyası, baş doğancısı, usta aşçısı ve baş seyisi aileleriyle birlikte sessiz iç baileydeki dairelerde yaşıyordu.

Ranulf Kara Salon'a doğru ilerlerken Kara Muhafızlar da kendi evlerine gittiler.

Malvoisin'de bulunduğu süre boyunca yağmur yağdı ve yüz mahkemesinde birçok davaya bakmasına rağmen, insanlar çoğu zaman derin çamurda dışarı çıkmaya cesaret edemedi.

Yağmur onu Kara Salon'un taş duvarlarının içinde tutuyordu. Birkaç kez adamlarına katılmıştı ama onların kendi kadınları vardı ve hallerinden memnundular. Endişeliydi ve sürekli yağan yağmur onu daha da endişelendiriyordu.

Ateşin önüne oturdu, elinde bir kadeh daha sert şarap vardı. Ev sessizdi, çünkü geç olmuştu ve hizmetçiler uyumuştı. Lorancourt'ta geçirdiği iki günü hatırlamaya çalıştı ama net bir görüntü yakalayamadı. Çok uzun zamandır gülmek için bir nedeni yoktu, çok uzun yıllardır ölmekte olan bir kadının sözleri aklından çıkmıyordu.

Bir şimşek çakması odayı kısa süreliğine aydınlattı. O gece de yağmur yağıyordu. Karısı denen kadın eve geç gelmişti, kızı üç yaşındaki Leah annesine ayak uydurmak için büyük çaba sarf ediyordu. Onunla üç yıldır evliydi ve bir kez bile yatağa girmemişti. İlk başta Ranulf ondan çok etkilenmişti, kendisi genç bir delikanlıydı ve o kendisinden yaşça büyüktü.

Kadın gülmüş ve Ranulf'un yaşlandığında onu sevebileceğini söylemişti. İngiltere'nin en güçlü şövalyesi olduğunda ona layıktı.

Erkekler şimdi onun eğitilmiş olduğunu düşünüyorlardı, ama o günlerde nadiren uyumuş ya da yemek yemişti, karısını memnun etmeye o kadar kararlıydı ki. Bir çocuğun doğacağını öğrendiğinde itiraz etmemiştir ve daha sonra küçük kız onun için bir neşe, kötü, zina yapan karısına karşı bir merhem olmuştu.

Leah'nın başka erkeklerle, hem de pek çok başka erkekle yattığını fark ettiğinde, Leah'ya çocuğun annesini göndermeyi düşünemeyecek kadar bağlanmıştı.

Ranulf ayağa kalktı ve ateşe doğru yürüdü, başını ellerinin üzerine koyup taş şömineye yasladı. Kadının, severek büyüdüğü küçük kızı öldürecek kadar kendisinden nefret ettiğini düşünmemiştir.

O ıslak gecede eve döndüklerinde, Ranulf'un titreyen çocuğu kaldırışını izleyen Isabel'in yüzünde muzaffer bir ifade vardı. Ateşin onu tükettiği üç gün boyunca Leah'nın yanından hiç ayrılmamıştı. Karısının hastalığını, onun da ölüm döşeginde yattığını ancak ölümünden sonra öğrenmişti.

Kadının korkunç ölüm sözleri aklına geldi. "Öldüğüne sevindim, çünkü ben de ölüyorum ve senden alabileceğim her şeyi alırdım. Bir zamanlar bir adamı sevmiştim, Leah'nın babasını, ama o fakirdi ve babam onu istemedi. Sen bütün zenginliğin ve adamlarınla oradaydın ve sevdiğimi benden aldın. Senin kara çirkinliğine bir kadının katlanabileceğini mi sanıyorsun? Hayır, Ranulf de Warbrooke, güzel kürklerin ve altın kupaların dışında hiçbir kadın seni sevmeyecek. Şimdi git ve bir rahip bul ve bir daha asla senin şeytani siyahlığına bakmak zorunda bırakma beni."

Elindeki gümüş kadehi parçaladı, mücevherler odanın içinde uçtu, kan kırmızısı şarap elini kapladı. Kendini tekrar nişanlamamalıydı! Bu evlilikle diğeri arasında çok fazla benzerlik vardı; bir kontu oğul vermeye hevesli bir baba, bir kız... Tekrar oturdu.

Hayır, Isabel ve Lyonene arasında hiçbir benzerlik yoktu. Peki ya bu genç kız? Onun için hissettiklerini kendisi için de hissediyor gibiydi, ama daha önce hiç başkası için böyle hissetmemişti. Bildiği kadarıyla, ondan önce birçok erkeğe aynı hevesle, aynı arzuyla davranmış olabilirdi.

Fırtına şiddetlendi ve öfkesi de onunla birlikte büyüdü. Nişanlısıyla ilgili her anısı bir sahtekârlığa, bir aldatmacaya işaret ediyor gibiydi.

Hodder efendisini ertesi sabah güneşin altında uyurken buldu ve uyandırıldığında ruh halinin karanlığı rengiyle eşleşti. Zayıf uşak, efendisinin her geçen gün daha da kötüleştiğini, az yediğini, çok içtiğini, yıkanmadığını ve tıraş olmadığını gördü.

Yağmur devam ediyor, her şeyi ıslatıyor, çatlaklara sızıyor ve ruh hallerini köreltiyordu. Lorancourt'a gitmek üzere yola çıkacakları gün Corbet güneşi sevinçle karşıladı. Yedi adam hazırdu ve avluda efendilerini bekliyorlardı ama o gelmedi.

Hugo Fitz Waren, Kara Muhafızların en yaşlısı, onu .

"Lordum, güneş tepede. Evlilik için Lorancourt'a ulaşmak için acele etmeliyiz."

"Ben gitmiyorum. Sör William'a borcumu ödemek için vagonlar dolusu altın göndereceğim ama bir daha evlenmeyeceğim."

Hugo, Ranulf'un ayaklarının dibindeki tabureye oturdu ve efendisinin görüntüsü karşısında nefesini kontrol etmeye çalıştı. "Yani büyük Siyah Aslan, yarı yaşında ve yarı cüssesinden daha küçük bir kızdan mı korkuyor? Peki kıza sevdiği kocanın kaybını telafi etmek için ne göndereceksin?"

"Malvoisin Kontu'nun sevilmeyecek kadar zengin olduğunu bilmiyor musun?"

"Kendine acıyacak kadar zengin değil. Bana öyle bakabilirsin ama senden korkmuyorum. Diğer karını biliyorum."

"Bana ondan bahsetme."

"Zorla susturulana kadar konuşacağım. Bir kadının hataları için tüm kadınları suçlayamazsınız."

"Birbirlerine benziyorlar, bu karılarım."

"İkisi de baron kızı olduğu için biraz benziyorlar, kabul ediyorum. Siz onurlu bir adamsınız ve kızı bir süredir görmediniz. Onu gördüğünüzde

tekrar korkularını unutacaksın." Hugo yaklaştı ve efendisinin hiç de sarhoş olmadığını gördü.

"Hodder! Efendinin üzerine bir şeyler giydir. Lorancourt'a gidiyoruz ve bir eşle dönüyoruz. Düğün giysilerinin paketleniğinden emin ol."

Kuzeye, Lorancourt'a doğru at süren Ranulf yorgun ve şaşkıındı. Başı ağrıyor ve midesi yanıyordu ama bu onu rahatsız eden sesleri düşünmekten ve duymaktan daha iyiydi.

Beşinci Bölüm

Lyonene, aceleyle kaplanmış zemin üzerinde süzülen erken güneş ışınlarına baktı. Saatlerdir hazırmış gibi görünüyordu. Nişanlısı ve Malvoisin'den gelen adamlar dün akşam gelmişlerdi ve düğün için hazır olmaları için daha yıkanmaları gerekiyordu. Ranulf'u görmemişti.

Meg aceleyle küçük odaya girdi. "Çok güzel görünüyorsunuz leydim."

Lyonene ona gülümsedi, sanki midesi her an onu terk edecekmiş gibi hissediyordu. "Taşıdığınız şey nedir?"

Kızın nefesi kesildi. "Lord hazretlerinden, büyük siyah , sizin..." "Bir bakayım. Bu benim için, değil mi?"

"Evet, çok da güzel."

Hem Melite hem de Lyonene, başkası için olan bir hediye açtığı için ona sert bir bakış attı. Meg kutuyu genç hanımına dikkatle ve saygıyla uzattı.

Uzun ve inceydi ve her tarafı, üstü ve altı fildişi levhalarla kaplıydı. Toplamda altı adet olan düz alanların her biri, bir erkek ve kadının birlikte olduğu saray aşkı sahneleriyle kaplıydı. "Çok güzel," diye soludu Lyonene.

"Hayır! Aç onu; gerçek hediye içinde."

Güzel bir kutudan daha fazlası olabileceğine hayret eden Lyonene, gümüş menteşeleri üzerindeki kapağı kaldırdı. Aslan kemeri parıldıyor ve zümrütler ışıldıyordu. Kızı minik aslanları ve dişi aslanları incelerken Melite kutuyu aldı. "Böylesini hiç görmemiştim," diye fısıldadı. Kutuyu ışığa tuttu, ince altın telleri, pürüzsüz incileri ve mineleri hissetti. "Çok güzel değil mi?"

Melite kızına gülümsedi, böyle bir mutluluk görmekten memnundu. "Gerçekten de çok güzel. Şimdi onu bağla yoksa düğününü kaçıracaksınız."

Lyonene sevgiyle kemeri beline bağladı ve tam kalçasının üstüne düşmesine izin verdi. Onu okşadı ve gözlerini ondan alamadığını hissetti. "Kocama fincanlarımı sen mi gönderdin?"

"Evet, leydim."

William kızını merdivenlerden aşağı indirirken tuttuğu el titriyordu. Küçük, güzel kısrğa binmesine yardım etti. Bu kutlu olay için ata yandan binecekti; ailesinin geri kalanı ve kalenin önemli hizmetkârları onu yaya olarak takip edecekti. William atı kale kilisesine kadar olan kısa mesafeye götürdü. Gün soğuk ve açıktı ve tören kilise kapısının dışında yapılacaktı, evlilik henüz yasal bir mesele olarak görülüyordu ve tamamen kutsal bir mesele değildi.

Lyonene iki kardeşi yan yana görünce gülümsedi. İkisi de siyah ve yeşil Malvoisin giysileri giyiyordu. Küçük kardeş siyah bir süs ve beyaz kürkten bir manto astarıyla yeşil giymişti; büyük kardeş ise tabardının kenarlarında ince yeşil bir örgü olan siyah giyiyordu, mantosu zengin siyah samurla astarlanmıştı. Babası attan inmesine yardım etti.

Ranulf'un ona bakışı onu neredeyse korkutmuştu. Hiç de hatırladığı gibi değildi. Ona kaşlarını çatmış ve onu gördüğüne sevinmemiş gibiydi. Gözlerinin altında halkalar vardı.

Peder Hewitt kadını kimin evlendirdiğini ve kimin aldığını sordu. Babası onun kolunu bıraktı ve o da Ranulf'un kolunu tuttu ama Ranulf ona . Onun nişanlandığı adam olduğuna dair biraz güvence istiyordu.

Rahibin soruları yanıtlandı ve kilisenin kapıları açıldı. Bastırdığı nefesini serbest bıraktı ve Ranulf ona bakana kadar kolunu çekti. Yorgun görünüyordu ama o onun Aslanıydı. Ona gülümsedi. "Beni ne zaman öpeceğini hiç unutmuyor musun?" diye fısıldadı.

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi ve hafifçe ona doğru eğildi.

"Artık çok geç, çünkü Peder Hewitt'in evliliğimizi kutsaması gerekiyor."

Düğün ayini için mihrabın önünde diz çöktüklerinde, kocasındaki bir değişikliğin daha fazla farkına vardı, bu değişiklik sadece uykusuzluktan kaynaklanmıyordu. Uzun tören sona erdi ve bir kez daha sabahın erken saatlerinde gün ışığına çıktılar.

Ranulf, Lyonene'i Frisian'ın geniş eyerine kaldırdı ve dizginleri tutmak için kollarıyla onu sararak arkasına bindi. Düğün konukları onlara çeşitli taneler atıp "Bolluk! Bol!"

"Şimdi benimle gel, buradan uzaklara, Malvoisin'e." Nefesi kızın kulağında yumuşacıktı.

Onun kollarında döndü. "Beni öpmen için sana yalvarıyorum ve sen reddediyorsun, ama şimdi beni götürmek ve misafirlerimizi ihmal etmek istiyorsun."

Lyonene'i kendine doğru çekerken dizginleri bıraktı ve onu kendine doğru bastırdı. Bu tatlı bir öpücük değil, hâlâ içinde taşıdığı özlem ve şüpheden kaynaklanan bir öpücüktü.

Ona yaslandı, kolları hâlâ boynundaydı. "Şimdi benimle gel," diye ısrar etti.

"Yapamam. Sadece kendimi düşünemem." "O zaman beni düşün."

Onun gözlerinin içine baktı ve oradaki acıyı gördü. "Yarın bütün günlerim senin olacak ama bu gün aileme ait. Gel, dans edeceğiz ve günlerce yemek yaptık."

"Peki çok sayıda erkek konuk olacak mı?"

"Kesinlikle, ama kadınlar da. Ranulf, sorun ne? Başına bir talihsizlik mi geldi? Bana gülümsemediğini biliyor musun?"

"Siyah Aslan'ın asla gülümsemediğini bilmiyor musun?"

İçinden geçen ürpertiye engel olamadı. Sanki değer vermeyi öğrendiği adamın bedenini başka bir adam işgal etmişti. "Şimdi gidelim. Diğerleri umurumda değil. Şimdi adanıza doğru yola çıkalım."

"Hayır." Sesi soğuktu. "Diğerlerini sen seçtin, bırak öyle olsun. Bir eşi reddetmek bana göre değil."

Ona doğru yaslandı ve onun sertleştiğini hissetti ve onun sözlerinden olduğu kadar hareketlerinden de korktu.

Lorancourt'un eski donjon'u, Malvoisin'in siyah ve yeşil renklerinden oluşan sergi kumaşlarıyla süslenmiş ve büyük bir ziyafet hazırlanmıştı. Büyük beyaz bir kuğu vardı, pişirilmiş, giydirilmiş ve sonra neredeyse canlı görünecek şekilde yeniden bir araya getirilmişti, her tüyü mükemmel bir şekilde yeniden yerleştirilmişti. Kekliklerle doldurulmuş tavşanlarla doldurulmuş kızarmış bir yaban domuzu vardı. Her türden turta beyaz masa örtülerini kaplamıştı.

Kadehlerini kaldırıp genç çiftin sağlığına içen pek çok kişi vardı.

"Ranulf, yorgun görünüyorsun. Bu evlilikten çok mu mutsuzsun?"

Gözlerinde hiç mizah yoktu. "Ne ile evlendiğimi henüz görmedim."

Gözlerine dolan yaşları kontrol etmek için gözlerini kırıştırdı. "Kemer çok güzel. Bunun için size teşekkür ederim."

Ona zar zor başını salladı ve şarabını derin derin içti.

Lyonene gürültünün ya da birçok insanın farkında olmadan sessizce oturuyordu. Hatırladığı adam, onunla alay eden ve ona sarılan o gülen adam neredeydi? "Seni nasıl bu kadar rahatsız ettiğimi bana söyleyemez misin?"

Ona karşı biraz yumuşadı ve parmaklarının tersiyle yanağına dokundu. "Ben kötü huylu bir adamım ve bu senin suçun değil. Belki bir süreliğine buradan ayrılabilir ve yalnız kalabileceğimiz bir yer bulabiliriz."

"Artık yeter!" diye seslendi bir ses onlara. "Onunla bir ömür geçireceksiniz ve geri kalanımız için, onun kaybının yasını tutmalıyız." Bu, Lyonene'in hayatı boyunca tanıdığı, yakın bir komşusu olan Sir John de Bano'ydu.

Ona gülümsedi.

"Leydi Lyonene bize şu lanet İrlanda oyununu göstermeli. William kuralları asla hatırlayamaz, ben de öyle. Giles gelseydi bize anlatabilirdi ama gelmedi."

"Gelip bizimle oyun oynayacak mısınız?" diye sordu Ranulf'a. "Bu çok sıra dışı bir oyun ve büyük beceri gerektiriyor."

"Hayır, oyun oynayacak havada değilim. Arkadaşlıklarından hoşlanıyor gibi görüldüğünüz için onlarla gidin."

Sör John'a kocasını terk etmeyeceğini söylemeye başlamıştı ki, yaşlı adam kolundan çekerek gelmesini işaret etti.

Yalnız kaldıklarında adam ona "Üzülme," dedi. "Düğünümde de öyleydin. Ödüm koptu. Tüm hayatımın sona erdiğini biliyordum. Yıllardır tanımama rağmen Maggie'yi bir yabancı gibi hissettim. Şimdi gel ve bize bu lanetli oyunu göster ve keyfine bak! Kendi kendine iyileşecektir."

"Umarım haklısınızdır, ama o benim tanıştığımından farklı birine benziyor."

"Ve öyle. O artık bir koca ve kaygısız bir bekar değil."

"Eğer öyleyse, evlenmeyip kaçmalıydım."

Sir John ona bakakaldı. "Benim için bir kız çocuğu gibisin ve zaman zaman öyle olacağını düşündüm, bu yüzden bir babanın görevini yapacağım ve Peder Hewitt dışında bir daha böyle konuşmamı söyleyeceğim. Sözlerin bir günah ve tövbe etmelisin."

Başını eğdi, böylece gözlerini göremedi. "Evet, Sör John." "Güzel.

Şimdi kamyonların olduğu masaya gel."

Lyonene ne oyundan ne de eğlenceden zevk alabiliyordu, çünkü gözleri hep sessiz Ranulf'a takılıyordu; Ranulf hiçbir şeye katılmıyor, sadece oturup

içti. Ona her yaklaşmaya çalıştığında, gülerek salonun uzak bir köşesine götürölüyordu. Sadece Geoffrey Ranulf'la konuştu, çünkü diğer konuklar onun kralın on bir kontundan biri olduğunun farkındaydı.

Masalar akşam yemeği için hazırlandı ve serbestçe akan şarap, bira, meyve suyu, şıra ve metheglins konukların zaten yüksek olan morallerini daha da yükseltti.

"Eğleniyor musun?" Ranulf bu soruyu bir suçlama gibi algıladı.

"Bahçeye kaçmanın bir yolunu bulacağım. Benimle orada buluşacak mısın?" "Sizi sevgili konuklarınızdan mahrum edemezdim."

"Lütfen, Ranulf'um, öfkenizin bilmiyorum. Bana söylemen için yalvarıyorum ki seni daha fazla üzmeeyim."

Daha fazla konuşmak imkânsızdı, çünkü tam o sırada Büyük Salon'u çevreleyen balkondan çalan bando sesini üç katına çıkardı ve oda açık saçık giyimli dansçı kızlarla doldu. Davetliler onaylarını haykırdı ve masalar konukların dansa katılabilmesi için hızla boşaltıldı.

Danslar, artık içki ve yemekle dolmuş olan insanların mizacına uyuyordu, çünkü gürültülü, enerjik ve şamatalıydılar. Lyonene kendini bir adamın kollarından diğerine savrulurken buldu. Hızlı tempolu danslar yüzünden nefessiz kalmıştı.

"Demek şimdi kontes olmak için kendini sattın." Arayan Sör John'un oğlu Giles'dı ve gözlerinin renginden çok içtiği anlaşılıyordu.

"Bırak beni, Giles! Bu halde buraya gelmeye nasıl cüret edersin!"

Bileklerinden tuttu ve onu altı ayak kalınlığındaki taş duvarlara yerleştirilmiş karanlık bir pencere koltuğuna çekti. "Cesaret eden sensin! Yeni kocan bizim için ne diyor?"

"Bizden mi?" İnanamıyordu. "Bizim hakkımızda söylenecek bir şey yok. Sizi çocukluğumuzdan beri tanıyorum, hepsi bu."

"Evlilik konuşmamıza ne oldu?"

"Evlilikle ilgili konuşmalarımız kiminle ve ne zaman evleneceğimiz üzerineydi. Birbirimize evlilikten bahsetmezdik."

"Karımın her zaman sen olmasını istediğimi bilmiyor muydun?"

"Giles! Canımı yakıyorsun!" Tutuşunu gevşetmedi. "Çok fazla içmişsin. Evine git ve uyu, ama bana bir daha böyle yanlış şeyler söyleme."

"Sahte! Sana olan aşkıma yalan mı diyorsun? Onun en çok nesini seviyorsun, altınlarını mı yoksa kontluğunu mu? Kontes olmak hoşuna mı gidiyor?"

Yumuşak deri terlikler parmağını acıtmasına rağmen, tüm gücüyle adamın kaval kemiğine tekme attı. Bu şaşkınlık adamın elini bırakmasına ve kızın ondan kaçmasına neden oldu. Neredeyse Ranulfun yanına koşacaktı.

"Cazibenize kapılan kadar çok konuğun ilgisinden bıktığınızı söylemeyin bana."

Ona döndü ve üst dudağını hırlayarak kıvırdı, sonra onu terk etti. Salonun kapısına doğru ilerledi ve aşağıya, soğuk kış bahçesine indi. Karanlık bir taş bankın soğukluğu iyi geldi, çünkü öfkesi içinde kaynıyordu.

Düğün günü! En mutlu gün olması gerekirken felakete dönüşmüştü. Çatık kaşlı bir yabancıya dönüşen bir koca, sarhoş bir deliye dönüşen bir çocukluk arkadaşı. Tüm kalbiyle atına atlayıp hepsini terk edebilmeyi diledi.

"Demek onun varlığına bir gün bile katlanamıyorsunuz. İpekleriniz ve kadifeleriniz için yüksek bir bedel ödediniz."

"Bana yaklaşma, Giles. Konuştuğun şey saçmalık. Seni hiç sevmedim, seninle evlenmeyi de hiç düşünmedim. Ranulf'la iyi ve nazik bir adam olduğun için evlendim, zenginlik için değil."

"Tüm İngiltere onun karakterini bildiği halde bana Siyah Aslan'ın iyi ve nazik olduğunu mu söylüyorsun? Şimdi de bana onun seni çok seven, gülen bir çocuk olduğunu söyleyeceksin."

"Sana kocam hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim." Kadın kaleye doğru döndü ama adam onun bileğini yakaladı. Yanağına indirdiği tokat kulaklarını çınlattı. Eteklerini topladı ve koşmaya başladı ama adamın hıçkırıkları onu durdurdu. Giles bir zamanlar onun arkadaşıydı ve şimdi onun acısının korkunç seslerine dayanamıyordu. Ona geri döndü.

"Giles, böyle düşünme. Bana karşı olan hislerinden haberim yoktu. Sen hep benim arkadaşım oldun."

Kollarından tuttu, başı hafifçe omzuna yaslandı. "Seni her zaman sevdim, her zaman."

Kolunu hafifçe okşadı ama onu uzaklaştırdı.

"Çok dokunaklı bir sahne." İkisi de kendilerinden birkaç adım ötede duran Ranulf'a döndü ve sesindeki nefret kadının kanını dondurdu.

Giles'tan çirkin bir kahkaha geldi. "Demek koca sensin, kendine istediği gelini alabilen harikulade kont. Onu kazandığını düşünebilirsin ama o her zaman benim olacak. Sözlerim sana ulaşıyor mu? O benim!"

Lyonene Ranulf'un hareket ettiğini görmedi ama Giles havada uçarak birkaç metre öteye ağır bir gümbürtüyle indi. Başka ses çıkarmadı. Kocasının yüzündeki ifade dehşet vericiydi ve Lyonene kıpırdayamadı.

"Buradalar." Bir kadın sesi yanlarında konuştu. "Birbirlerinden ayrılamadılar. Tam zamanında geldik," dedi kadın gülerek.

Çok geçmeden soğuk avlu Lyonene'in etrafını saran kahkaha atan kadınlarla doldu.

"Yakında sizin olacak Lord Ranulf."

Damadının yüzünü sadece Melite fark etti. Elini onun koluna koydu ama damadı fark etmemiş gibiydi, o da kızını takip etti.

Lucy ve annesi düğün giysilerini çıkarırken Lyonene oyuncak bebek gibi kaskatı duruyordu. Sessizce bir metre karelik yatağa girdi. İnce keten çarşafı tam göğüslerinin üzerinden geçirip başının arkasına birkaç kuş tüyü yastık yerleştirdiklerinde hâlâ konuşmuyordu. Başını ve omuzlarını saran iri buklelerini dikkatle düzenlediler.

"O çok güzel, benim küçük kızım." Lucy'nin tombul yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Ah leydim, onu kesilecek bir kuzu gibi bırakmaktan nefret ediyorum."

"Sus, Lucy!" Melite emretti. "Zaten yeterince korkmuş durumda. Onu cesaretlendirmeyin."

"Öyle de olmalı, çünkü onun Şeytan'ın dölü olduğunu söylüyorlar."

Melite kendini toparladı, gözleri fırtınalıydı ve parmağıyla kapıyı işaret etti. Lucy hıçkırarak oradan ayrıldı.

"Lyonene! Sana bir erkek ve bir kadın arasında neler olduğunu anlattım. Bu bir aşk eylemidir ve bundan korkmanıza gerek yoktur."

Lyonene gözlerini annesine kaldırdı. "Sanırım benden nefret ediyor." "Ne oldu? Ne yaptın sen?"

"Bilmiyorum; sadece kızından da öte olduğunu söyleyebilirim. Giles ona bazı yalanlar söyledi ve bu yüzden benden nefret ediyor."

"Giles! Sorun çıkarabileceğini düşündüğüm için Sör John'dan oğlu olmadan gelmesini istedim. Onu görmedim bile." Kapıya doğru baktı. "Şimdi geliyorlar. Ona karşı nazik ve sabırlı olun; öfkenizin bir şeyler söylemesine izin vermeyin. Ben gitmeliyim. Sen artık bir kadınsın ve kendi hayatını kendin çözmelisin." Kızının yanağından öptü ve gitti.

Kara Muhafızlar efendilerini merdivenlerden yukarı taşıırken Melite kendini taş merdiven boşluğuna yasladı, ayakları başından daha yüksekteydi.

"Şimdi hangi adama hizmet ettiğimizi öğreniyoruz! Eğer dokuz ay sonra bir bebek olmazsa, altı oğlu olan Robert de Vere'e hizmet etmeye gideceğiz."

"Kalkanı için bir aslan ve yatağı için bir dişi aslan. Bir adam daha fazlasını isteyebilir mi?"

Adamlar odaya girdiklerinde sessizleştiler, çünkü Leydi Lyonene'in yatakta oturduğunu, göğüslerinin yumuşak kürelerinin çarşafı tarafından zar zor gizlendiğini, saçlarının etrafında kalın bir hale oluşturduğunu görmek, her birinin şimdiye kadar gördüğü tüm kadınlara hayret etmesine neden oldu, çünkü hiçbirisi Lyonene'e rakip olmaya yaklaşmadı. Ranulf onların sessizliğine hayret etti ama sonra o da Lyonene'i görünce nefesini sertçe içine çekti.

Tek bir dikişi bile kalmadığında onu kaldırdılar ve aceleyle karısının yanındaki yatağa yatırdılar. Corbet yatağın ayak ucunda sadece bir tane kalana kadar mumları söndürdü. Yine Kara Muhafızlar'dan Sainneville, son mumu söndürmeye çalışan şövalye arkadaşını durdurdu. Gözlerini büyük yataktaki çifte doğru çevirdi. "O sen olsaydın, o ince çarşafı geriye sardığında karanlık bir oda ister miydin?"

Her iki adam da bunu düşünürken sessizlik oldu. Gülüşerek odadan çıktılar.

"Ranulf," diye başladı kadın yalnız kaldıklarında. Kızın çıplak koluna koyduğu eli görünce sıçradı.

"Zengin bir kocayla uzlaşıyor musun? Bir başkası için açlık çekerken benim okşamalarım katlanmayı mı planlıyorsun? Ya da belki yıllar boyunca onu iyi tanıyorsunuzdur."

"Giles benim için bir hiç! Hiçbir zaman da olmadı."

"Çocuk sözlerinize katılmıyor gibi görünüyordu. Düşüncelerini havadan yaratmış olamaz!"

"Ama o evlendi. Çocukken birlikte oynardık ve sık sık ne zaman evleneceğimizi konuşurduk, ama ben hep tanımadığım bir adamdan bahsederdim. Onunla öyle olmamış gibi görünüyor."

"Daha iyi anlıyorum. Çocuk seni sevdi ama sen daha zengin bir av peşinde olduğun için onun aşkını reddettin. İyi avlandın ve Malvoisin Kontu'nu masaya getirdin. Size mülklerimden, şövalyelerimden, sahip olduğum altın tabakların sayısından bahsedeyim mi?"

"Durun! Ben masumum! O sadece hayallerle dolu bir çocuk ve benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sensin, ben..."

"Aşk mı?" diye alay etti. "Beni sevdiğini söyleyebilir misin? Gel, yumuşak sözcükleri duyalım. Belki Aslan'ın öfkesini yatıştırır ve onu senin küçük ellerinde yeniden tatlı ve yumuşak hale getirirler."

Buz yeşili bakışlarını ona çevirdi. "Yalan söylemiyorum ve seni sevdiğimi ya da seveceğimi söyleyemem."

Güçlü bir hareketle çarşafı kadının üzerinden yırttı ve hayal edebileceğinden çok daha güzel olan görüntüsü karşısında istemsizce nefesi kesildi.

Lyonene onun yüzünü gördü ve öfkesinin yerini korku aldı, çünkü Siyah Aslan'ın yüzünü görmüştü, yetişkin adamları teslim olmak için diz çökmeye zorlayan yüzü. Adamın böylesine korkunç bir bakışa sahip olabileceğine inanmazdı ve şimdi yüzünü ona çevirmişti.

Adam çarşafı yırttığı anda içgüdüsel olarak kendini örtmeye çalıştı. Güçlü bir el göğsünü çok sert bir şekilde kavradı. Adamın ağzı kadının dudaklarına indi ve dudaklarını morarttı. Bir bacağı onunkinin arasına girmeye zorladı ve kadın elleriyle ona karşı koydu ama adamın gücü o kadar fazlaydı ki fark etmemiş gibi görünüyordu.

Adamın kollarındaki ve sırtındaki deriyi tırmaladı ve ondan gelen bir homurtuyla tatmin oldu. Dudakları ağzının köşesine doğru hareket edince nefes nefese kaldı. Adamın diğer bacağı kadınınkini ayırdı ve kadın ilk keskin acıyla çığlık attı. Adam onu patlayana kadar dolduracakmış gibi görünürken gözleri yaşardı.

Adam hareketsiz kaldı ve kadın acının biraz azaldığını hissetti, ama sonra adam tekrar hareket etmeye başladı ve acı yeniden başladı. Bir dakika geçti ve adam yavaşça, kasıtlı olarak hareket etti ve içinde bir yerlerde bir zevk kıvılcımı hissetti. Adamın nefesi kulağına sert ve hızlı bir şekilde geliyordu ve adam hızla hareket etmeye başladığında, acı hâlâ onu engelliyordu.

Onun karşı titrediğini ve vücudunun gevşediğini, ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti. Kollarıyla onu kendine yaklaştırdı, öfkeli sözleri o an için unutuldu.

Ondan yatağın diğer tarafına doğru yuvarlandı ve konuşmadı ya da ona bakmadı, tavırlarından öfkesinin hiç de yatışmadığı anlaşılıyordu.

Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı akarken yatağın uzak tarafına doğru ilerledi.

Altıncı Bölüm

Ranulf sönmekte olan ateşin önünde oturuyor, mantosu bronz omuzlarından fark edilmeden kayıyor, soğuğa aldırmiyordu. Şarap kadehini yeniden doldurdu ve derin derin içti, duyuları şarabın etkisiyle neredeyse uyuşmuştu. Kızın bakire olmasını beklemiyordu. Kırmızı çerçeveli gözleri alev alev yanan ateşe baktı. Son birkaç haftadır başına gelenlerin çoğunu beklemiyordu ve şimdi kendi onursuzluğundan, kontrol eksikliğinden dolayı kendinden tiksiniyordu.

Arkasından kırık bir nefes duyduğunda sert şaraptan biraz daha içti. Onun saflığını fark ettiğinde tereddüt etmiş, sertliğini affettirmeye çalışmış ama bunu başaramamıştı. Kızın gözlerinde gördüğü korku ve en az onun kadar nefret, ona olan öfkesini tazelemişti.

Oğlan onun kendisinden olduğunu, altın için evlendiğini söylediğinde Ranulf öyle şiddetli bir öfkeye kapılmıştı ki ne görebiliyor ne de düşünebiliyordu. Kadınların karısını alıp iyi olmuştu, çünkü yaptıklarının nelere yol açabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Karısı! Evet, onunla evliydi, yeşil gözleri aklından çıkmayan, şu anda bile düşüncelerini takip eden bir kızla. Bir yönden saf olduğunu kanıtlamıştı ama gerçekten de o diğer adamı, o çocuğu arzuluyor muydu? Söylediği sözler doğru muydu yoksa kızın sözleri mi? Zaman ona cevap verecekti, önlerinde boş ve karanlık bir şekilde uzanan birlikte geçirecekleri bir hayat.

Zayıf kış güneşi odayı aydınlatarak daha soğuk görünmesini sağladı ve Ranulf ayağa kalkıp giyindi, gözleri yatakta uyuyan kıza kaymamaya dikkat ediyordu.

Hazır olduğunda, onun üzerinde durdu, karmakarışık saçlarına, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına baktı. "Uyanma vakti geldi, çünkü birazdan yola çıkacağız," dedi sessizce ve kızın gözlerinin korku dolu bir şekilde açılmasını izledi.

Lyonene bir bacağı oynattı ve vücudundaki morluklardan dolayı yüzünü buruşturdu. Demek aşk eylemi buydu, diye düşündü, annesinin neşeli bir birliktelik olduğunu söylediği eylem. Bu iğrenç eylemde çok az keyif ve çok fazla acı bulmuştu. Kocas

aceleyle giyinmeye başlarken tahta panjurların arasından baktı. Adamın bu sabah aynı şeyi tekrarlamayı düşünmediğine şükretti.

Çenesini sıkı ve onun daha fazla öfkesine karşı kendini hazırladı. "Ben hazırım."

Adam dönüp ona baktı ve kadın irkildi, çünkü adamın yüzünde hiçbir ifade yoktu; boş ve umursamazdı. "Adamlarım aşağıda bekliyor ve yakında yolculuğa başlayacağız. Eşyalarınız yolculuk için hazır mı?"

Çenesini havaya kaldırdı. "Evet, öyleler." Adam hafifçe beline dokundu ve kadın onun dokunuşu karşısında irkilmesine engel olamadı. Acının hatırası çok tazeydi ve adam ona tekrar dokunmadığında rahatladı.

Taş merdivenlerden yan yana indiler ve Ranulf onları heyecanla bekleyen insanları selamlamadan önce durakladı. "Gethen Kalesi sizin çeyiz kaleniz olacak. Değeri on iki şövalye ücretinin komşusu kadar."

Bu kadar büyük bir hediye teklifinin onu neden bu kadar kızdırdığını anlamıyordu ama kızdırmıştı. İçindeki öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Senin malını istemiyorum," dedi gözleri parlayarak ve artan öfkesini göstererek.

"Ve ben ..." Kendini tuttu. "Kaybettiklerinin karşılığını alacaksın," dedi daha nazikçe.

Lyonene ona bakmaktan başka bir şey yapamadı, öfke kafa derisini sıkıca çekiyordu. Babasının adamlarının ettiği küfürler aklına geldi. Bu adamla evlenmeyi kabul ettiğinde çarşafı sızrayan az miktardaki kandan daha fazlasını kaybetmişti. Satın almak için tüm dünyanın kendisine ait olduğunu düşünüyor gibiydi. Zenginler sadece bir servet muhasebesi değil, sıradan insanlardan ayrı bir türdü, zenginliklerinin onlara başkaları üzerinde kontrol ya da başkalarının sahip olmadığı özellikler verdiğine inanıyorlardı. Dudağı kıvrıldı. "Kaybettiklerimin bedelini bana ödeyemezsin." Lorancourt'un tanıdık salonuna minnetle girerek onun önüne geçti.

"Kardeşim!" Geoffrey seslendi. "Geceyi sağ salim atlattığını görmek güzel." Yeni evlileri incelerken gözleri parladı ama kısa sürede parlaklığını kaybetti, ikisi de birbirine dokunmuyordu, her biri vakurdu ve gözleri kırılmış camın sertliği ve keskinliğindeydi. Demek çoktan kavga etmişlerdi ve bunun Ranulf'un suçu olduğundan emindi.

Lyonene'in koluna girdi ve onu kenara çekti. "Her şey yolunda değil mi, küçük kardeşim?"

Kadın cevap vermedi ve adam bir an için kendini o ikiz yeşil ateş havuzlarının kristal berraklığındaki derinliklerinde kaybetti. Tanrım! Ama çok güzel bir kadındı ve bir an için kardeşiyle ilgili tüm düşünceleri kaybetti. Elini salladı

sisi temizlemek için hafifçe başını salladı. "Kardeşim kocası için kolay bir adam olmayacak, çünkü korkarım peşinde pek çok hayalet var."

Ona hafif bir gülümseme verdi ama bu gülümseme gözlerini ısıtmadı. "Ben onun karısıyım, bu yüzden mutluluğumun ya da mutluluğumun olmamasının bir önemi olduğunu düşünmüyorum. Eminim," diye ekledi, Ranulf annesiyle konuşurken ona yan gözle bakarak, "yaptığım her şey için iyi bir şekilde ödüllendirileceğim. Şimdi annemle vedalaşmam gerektiği için beni mazur görün."

Geoffrey ancak o zaman gözlerde herhangi bir duygu belirtisi gördü.

Lyonene küçük kestane rengi kısırağın üzerine oturmuş, gözyaşlarıyla vedalaşmayı ya da önündeki şüpheli geleceği düşünmemeye çalışıyordu. Muhafızların önünde, düşünceleri okunamayan sessiz kocasının yanında at sürüyordu.

"Leydim, size Kara Muhafızları takdim edebilir miyim?"

Lyonene esmer bir şövalyenin gülümseyen gözlerine baktı; kısa boylu, şişman ve yakışıklı bir adamdı. Dikkatinin dağılmasından memnun, yedi adama bakmak için eyerinde döndü.

"Kırmızımsı sakallı Herne, Roger, Gilbert, soytarı olmaya meyilli Sainneville, Hugo Fitz Waren ve Maularde."

Her bir şövalye eyerinde ona selam verdi; her biri ona hoş bir şekilde baktı ve ruhunun bir kısmı geri döndü. "Peki ya adınız, efendim?"

"Corbet, hizmetinizdeyim; lordunun güzel leydisine hizmet etme görevini yerine getirmek için hiçbir eylem çok küçük ya da önemsiz değildir."

Lyonene kahrkahasını tutamadı ve Hugo, Ranulf'un sırtının gerildiğini gördü. "Sainneville soytarıya meyilli olabilir," dedi Lyonene gülümseyerek, "ama siz bayım, ilk suyun dalkavuşusunuz."

"Madam, bana inanmalısınız. O zümrüt gözlerin ışıltısını görene kadar atım gibi dilim tutulmuştu, bir hanımefendinin önünde daha fazla konuşamazdım. Yemin ederim ki beni suskunluğumun esaretinden kurtaran bu üstün güzelliğin görüntüsü ve melodik kahrkahalarınızın sesi oldu." Eğilerek selam verdi. "Sonsuza dek hizmetkârınızım."

Lyonene şaşkınlıkla arkasındaki adamlara döndü. "Her zaman böyle midir?" Grup olarak gülümsediler. "Her zaman," diye koro halinde söylediler.

"Lord Ranulf," diye seslendi Sainneville. "Karınızla ilgilenmelisiniz, çünkü Corbet onu balıyla kaplamaya başlamış gibi görünüyor ve sineklerden daha fazlasını yakalamasından korkuyoruz." Sesinde kahrkaha vardı.

Ranulf kaşlarını çatarak onlara döndüğünde kahrkahalar kesildi. Lyonene kocasının karşısındakine aşıladığı korkunun hemen farkına vardı.

ve ileriye bakmak için geri döndü.

Akşam yemeği için mola verdiler ve Ranulf ellerini beline sımsıkı sararak ona atından inmesinde yardım etti. "Fazla yorulmadın değil mi?"

"Hayır." Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Değilim ama durmak iyi geldi. Siz de iyi misiniz? Gözleriniz..." Gözlerini kaçırdı, utangaçtı ve aynı zamanda önceki geceyi hatırlayınca kafası karışmıştı.

Ona cevap vermedi ama onu bir ağaca götürdü ve adamlarına ve onlara hizmet eden kölelere emirler verirken onu orada bıraktı. Elinde soğuk et, ekmek ve peynirden oluşan bir peçeteyle kızın yanına döndü. Açtı ve ona ilk tercihini sundu. Aralarındaki hava gerginlikle ağırlaşmıştı.

"Adanız çok uzakta mı?" diye sordu sonunda.

"Evet, beş günlük bir yolculuk ama her gece kalacak yerimiz var." Adamın kara gözleri sert ve okunaksız bir şekilde ona bakıyordu.

Bir parça daha peynir almak için uzandı ve eli onun eline değince nefesini içine çekti. Bir anda kendini ona sarılmış, yüzü yüzüne yakın, nefesi yumuşak ve sıcak buldu. Düşüncelerini anlatmak için kelimelere ihtiyacı yoktu, çünkü gözleri her şeyi anlatıyordu. Ona inanmak istiyordu, umutsuzca ona tekrar inanmak istiyordu. Acı oradaydı, gözlerinin arkasında çelik bir diken, eski bir yara, iyileşmiş ve altındaki zehri gizliyordu. Onun sorgulamalarını, sessiz yakarışlarını gördü ve ona bildiği tek yolla, dudaklarını kendi dudaklarına çekerek cevap verdi.

Kuşların tatlı müziği, bedenini kaplayan arzu dalgalarına katıldı. Çimenlerin kokusu, Ranulf'un dudaklarının yumuşak, lezzetli hissiyle karıştı, ilk başta çok nazikçe, bir hazine arayışında arıyor, keşfediyordu. Kolları onu destekliyordu, Ranulf'un gücü onun giderek artan zayıflığıyla güçlü bir tezat oluşturunuyordu.

Ondan başka hiçbir şeyin farkında değildi ama bir içgüdü, eli başının arkasını tutarken ve başparmağı şakağını okşarken adamın geri çekilip ona bakmasını sağladı. İsteksizce gözlerini açtı ve başını adamın avucuna sürttü; adam onu ne kadar küçük hissettirmişti!

"İnanmak istiyorum," diye fısıldadı ve kadın konuşmak için dudaklarını ayırdığında, tek parmağının ucuyla dudaklarını kapattı. "Bileceğim. Kelimeler çok kolay, çok rahat söyleniyor. Korkarım o küçük ellerin benim olan çok şeyi tutuyor."

Bu basit sözlerin neden bu kadar şiddetli bir korku titremesine neden olduğunu bilmiyordu, sanki gelecek bir kötülükten önceden haberdar edilmiş gibiydi.

Bedford Kalesi'nin donjonunun yüksek duvarlarını görmeden önce yangını görmüşlerdi. Lyonene adamların ani tepkisi karşısında irkildi ve önündeki gürleyen siyah atlara ayak uydurabilmek için atını sertçe mahmuzladı.

Tüm köy alev alev yanıyor gibiydi ve serflerin ve kızgın sıcağa yakalanan hayvanların çığlıkları içini parçalayarak onu bir anlığına dondurdu.

"Donjon'a git," diye bağırdı Ranulf, öfkeli yüzü kızın üzerinde yükselirken.

"Yardım edebilirim," diye bağırdı avluda koşuşturan bir çocuk gördüğünde. Attan inmeye başladı. Ranulf'un kolunu çelik gibi kavraması onu durdurdu. Gürültü kükredi ve korkunç ışık yüzünü bilinmeyen, doğaüstü bir yaratığa, kara bir şeytana dönüştürdü.

"Bunun için zamanım yok. Bana itaat et!"

Ancak onun dediğini yapabildi ve tedirgin atını, kapıları tehdit edici yangınlara karşı bir nevi koruma amacıyla kilitlenmiş olan iç bailey'e doğru çevirdi.

Yalnız kapı görevlisi dışında kimse yoktu, çünkü tüm kale halkı yangınla mücadeleye yardım etmek için kaçmıştı. Ahırları buldu ve bir an durakladı, alevlerin sıçrayışını izledi, daha fazla yakıt, oburluklarına daha fazla kurban ararken alçak taş duvarın üzerinde yaladı. Atına dönüp onu eyerden indirdi ve ardından insanların güvenliği için dua edebileceği bir şapel aramaya .

"Değerli küçük mücevherinin böyle bir yıkıma bu kadar yakın olmasına izin vermeyeceğini biliyordum," diye tısladı yanından bir ses.

Etrafında döndü. "Giles! Burada ne arıyorsun?" Endişeyle etrafına bakındı. Ateşin gürültüsü ahırda bile sağır edici görünüyordu ya da belki de onu boğmakla tehdit eden kendi korkusu ve paniğiydi.

"Savaşı bu kadar kolay kabul edecek kadar duygusuz bir aşık olduğumu düşünmedin değil mi? Beni daha iyi tanıdığına eminim."

"Seni hiç tanımıyorum. Neden beni takip ettiniz?"

"Buna cevap vermek yeterince kolay." Kadın tahta bir durak duvarına sırtını dayayıp kendini oraya yaslarken adamın gözleri vücudunu taradı. Bir zamanlar çocukluk arkadaşı olan, şimdi ise sırılsıklam bir deli olan bu çocuktan kaçış yoktu. "Adil bir şekilde yenilseydim yenilgiyi kabul etmeye hazırdım ama kontunuzun zenginliğiyle nasıl rekabet edebilirdim? Seni Kutsal Anne'den sonra ikinci sıraya koydum, ama sen bana ihanet etmek için her şeyi planladın."

"Giles, yanıyorsun." Sanki sihirli bir şekilde bir kapı belirecekmiş gibi duvara daha da yaklaştı. Ahırdaki sıcaklık artmış, bir at korku içinde huzursuzca kımıldamıştı.

"Benden korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyi planlamıyorum. Hayır, sizin yöntemlerinizden çok şey öğrendim. O kadar hevesle aradığım şeyi kaybettim." Adamın gözleri kızın korkudan kabarmış, çok net bir şekilde belli olan göğüslerine kaydı. "Ama sen kendini nasıl sattıysan, ben de benden geriye kalanları öyle satacağım. Bunu hatırlıyor musun?"

Adam yüzünün önünde bir kâğıt parçası salladı ve kadın şaşırıldı.

"Bu sizin mektuplarınızdan biri."

"Sana hiç mektup yazmadım."

"Evet, bu doğru, ama Lucy bir keresinde sık sık öykü ve benzeri şeyler yazdığının bilinmesine izin vermişti. Gilbert'inizi hatırlıyor musunuz?"

Lyonene gerçekten şaşkındı, çünkü Lorancourt'ta Gilbert diye birini hatırlamıyordu. Sonra bir anının tohumu onu soktu. Kâğıda ve onu tutan kirli ele baktı. "Yangını sen başlattın," diye fısıldadı.

"Evet," dedi ve güldü. "İstedigimi elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğimi görmene sevindim." Öne doğru bir adım attı ve okşayıcı elini kadının omzunda gezdirdi. "Zengin olduğumda senin gibi birkaç kadın satın alacağım."

"Giles..." diye başladı.

"Dur!" Adam kolunu geri çekti ve kadın darbeyi bekleyerek başını çevirdi. Adam geri çekildi ve elindeki kâğıdı okşarken onu izledi. "Bu mektuplardan bende beş tane var ve Gilbert'ı Giles'a çevirmek kolay bir şeydi. Bana ne kadar güzel bir aşk mektubu yazdığını sana okuyayım mı?"

Başını salladı, artık onun ne düşündüğünü biliyordu. Çocukken hep biraz hayalperest olmuştu ve hoşgörülü babası tek çocuğunun okumayı öğrenmesine izin verdiğinde, retorik ya da hatta İncil'i değil, annesi tarafından Londra'dan gizlice satın alınan küçük bir şövalye öyküleri kitabını okumuştı. Lyonene hikayeleri tekrar tekrar okumuş ve daha fazla hikaye için jonglörlerle yalvarmıştı. Çok geçmeden kendi öykülerini yaratmaya başlamış, bazen onları yazmış, çoğu zaman da müziğe uyarlayarak sessiz akşamlarda ailesine şarkılar söylemişti. Ama çok uzun zaman önce olmayan bir zaman vardı, kendine bir sevgili yaratmıştı, genç bir adam, bir şövalye, güçlü ve cesur, ve bu hayali adama mektuplar yazmıştı. Mektuplarda ne yazdığını biliyordu, Giles'ın zaten çok fazla yıkıma neden olan o elinde onun için nasıl bir kader tuttuğunu biliyordu. Onun sonunu tutuyordu.

Yeni kocasıyla mutluluk düşünceleri; onları bir arada tutan hassas iplik bir darbeye daha dayanamazdı.

"Lyonene, seni okumak çok kolay. Sana bu kadar güvenmiyor mu?"

"Benden ne istediğini henüz söylemedin." Omuzları yorgun bir şekilde çöktü.

"Altın."

"Giysilerimden başka bir şeyim yok. Bana hiçbir şey vermedi."

"Aptalı oynama." Ahırın dışına baktı ve alevlerin artık taş duvarın üzerinden yükselmediğini gördü. Dikkatini tekrar Lyonene'e verdi. "Görüyorum ki kocan ateşi evcilleştirmeyi düşündüğünden daha kolay başarmış. Şimdi beni dinleyin. Döndüğünde yorgun olacak ve ağır bir uyku çekecek. Uyanmayacağından emin olduğunda, kemerindeki keseden bana bir mücevher at."

"Hayır! Yapamam."

"Eğer bana itaat edilmezse en azından bu mektubu ödeme olarak kullanabilirim. Bu kadar çabuk dul kalmaya ne dersin?"

"Ne dediğini bilmiyorsun. Onun Siyah Aslan olduğunu unuttun mu?"

"Görüyorum ki unutmamışsın," diye alay etti. "Senin de çok iyi bildiğin gibi ben bu kralların şövalyeleri gibi değilim. Onlar benim için geçerli olmayan kurallarla yönetiliyorlar. Bu kale duvarlarının içine nasıl girdiğimi sanıyorsun? Kimse bir serf görmez. Yanından bir serf geçtiğinde fark edeceğini mi sanıyorsun? Kaburgalarının arasında bir bıçak bulana kadar farkına varmaz."

Lyonene konuşamıyordu, dehşet omurgası boyunca tırmanıyor, sürünüyor, sürünüyor, sümüksü, çok bacaklı bir şey.

"Ah! Doğru tahmin ettiğimi biliyordum. Şimdi gitmeliyim. Dediğimi yap ve bana ihanet etme."

Onu yalnız bıraktı, nefesi kesilmişti, vücudu titriyordu, ama derinlerde bir yerde , sanki kemikleri titriyordu. Ne yapmalı, diye zonklayan kafasının içinde, ne yapmalı! Issız donjonun içine doğru ilerledi, kaçmaya çalıştı ama kendini bunu yapamaz halde buldu. Karanlık bir köşede bir tabure gördü ve üzerine oturdu, neredeyse soğuk, sıvalı duvara düşüyordu.

İlk düşüncesi, "Ya..." oldu. Evlendikten sonra Ranulf'la birlikte gitseydi, düğün günü onu hiç terk etmeseydi, dışarı çıkmasaydı... Gereksiz, boş düşünceler. Annesinin yanında olmasını, bir gece kendisine şiddet uygulayan ve o gün ona bir ateşkes teklif eden kocasıyla bu kadar yalnız kalmamayı diledi - şimdi paramparça olacağına benzeyen bir ateşkes.

Giles delirmişti, çünkü hiç kimse onun gibi davranamazdı ve tüm aklı ondaydı. Şimdi bunu görebiliyordu, uzun zaman önce gözden kaçırdığı şeyi görebiliyordu. Melite bir keresinde Lyonene'in domuz, köpek ya da bazen insan olsun, her zaman yavruların en küçüğünü alıp kendine mal ettiğini söylemişti ve herkes gülerken, en küçüğü tavus kuşuna dönüştürmeyi genellikle başardığını da eklemişti.

Giles onun başarısızlığının kanıtıydı. Onu ilk gördüğü anı hatırladı, bir köşeye saklanmıştı, kendi gölgesinden korkuyordu, iki yakışıklı ağabeyi karşısında dehşete düşmüştü, adını bir dişi aslandan alan ve herkesin hayran olduğu yedi yaşındaki sevimli kız karşısında dehşete düşmüştü. Lyonene iki oğlana bakmamıştı bile, ama hemen cılız, renksiz Giles'ı aradı, ince bacakları egzersiz yapmadığı için zayıftı.

Aynı yaşta olmalarına rağmen birbirlerinden inanılmaz derecede farklı olan iki çocuk el ele tutuşup Nisan güneşinin altında birlikte yürümeye başladıklarında Sör John itiraz etmişti. Melite onu durdurmuş ve çocukların izlemişlerdi.

Lyonene ve Giles sonraki on yıl boyunca birlikte çok zaman geçirmişlerdi. Bir keresinde Giles'ın babasının, oğlunun artık evde bir işe yaramadığına itiraz ettiğini ve küçük kızın, Giles istediğini yapana kadar oğlana zorbalık edip başının etini yediğini duymuştu. Sör John'u en çok şaşırtan şey de buydu, kızın onun düşündüğü gibi yalvarıp yakarmamasıydı. Kendisi de Giles'ın atın üstünde durmasını sağlamak için mümkün olan her yolu denemişti ama başaramamıştı.

"Ata binemem de ne demek? Ben binebilirim!" diye böbürlenmişti sekiz yaşındaki kız. "Şimdi bin ve sızlanmayı kes!" Kızın onun mazeretlerine sabrı kalmamıştı ve Sir John'un gözleri önünde çocuk sağlıklı bir delikanlıya dönüşmüştü.

Lyonene şimdiki zamana odaklanmaya, bir zamanlar çok tatlı olan ama şimdi Londra sokaklarının pisliğine indirgenmiş anılardan uzaklaşmaya çalıştı. Elbette o zamanlar onu rahatsız eden bazı küçük şeyleri görmemiş olamazdı ama onları görmek, hatırlamak istememişti. Onu tırmalayan yavru kedi vardı. Ürperdi ve köpeklerden birinin kayıp kemikleri bulmak için koşuşturmasını izledi.

Aklına başka anılar geldi: Giles'ı fırlatan bir atın yırtılmış yanakları, Giles'ın uzattığı ayağına takılıp ateşe düşen bir serf kızının yanmış eli.

Ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. Ama iyilik de vardı, diye düşündü, birkaç kötülükten daha ağır basan bir iyilik. Onun kurtarılmaya değecek kadar iyiliği vardı.

Dışarıdaki taşların üzerinde bir atın nal sesiyle kendine geldi. Yaşlı ve yorgun bir kadın gibi yavaşça ayağa kalktı ve kapıya doğru baktı. Kara Muhafızlardan biri orada duruyordu; adını hatırlayamıyordu.

"Leydim, iyi misiniz?" Adamın sesi sessiz ve derindi ve kadın onu zor konuşan sessiz biri olarak hatırladı -Maularde.

Başını salladı ve bir şekilde gülümsemeyi başardı ama adamın rahatlamadığını ya da huzuruna ikna olmadığını gördü. "Size yardım edebilir miyim?" Kelimeler boğazından zorlukla çıktı.

"Evet, yiyeceğe ihtiyacımız var. Kale kadınları nerede?"

Etrafına ilk kez baktı, sağlam duvarları, son bir saat içinde hayatın devam ettiğini görünce şaşırdı. "Bilmiyorum. Yemeğinize bakacağım." Muhafızın peşinden kapıya doğru ilerledi.

Mutfak, yangınları önlemeye yardımcı olmak için ana konutlardan uzaktaydı. Havada yoğun bir duman vardı ama Lyonene bunu fark etmediği gibi, ıssız avluyu dikkatle tarayan muhafızı da görmedi. Adamın atların yanında acı içinde topallayan yalnız serfi nasıl fark ettiği ilgisini çekebilirdi. Kara şövalye uzun bir süre düşünceli bir şekilde adamı izledi, belli ki bir sorunu düşünüyordu.

Lyonene mutfakta çalışan kızlardan birini genç bir oğlana sarılmış halde buldu ve kendi sorunları önüne geldi. Çocuğu ateşe yardım etmesi için gönderirken ve kızı yemek hazırlamaya koyarken soyutlanmış bir havası vardı. Çok geçmeden sepetler aç adamlara götürölmek üzere hazırıldı. Maularde şato hizmetkârlarından daha fazlasını bulmuştu ve çok geçmeden bir koyun şöminenin şişinde dönmeye başladı.

Maularde'ın arabaları yüklemesine yardım etti ve muhafız atına binerken sürücünün yanına tırmandığında itiraz etmedi. Lyonene kendini meşgul etmek istiyordu; Giles'ın sözleriyle ilgili bir karar vermesi gereken zamanı geciktirecek herhangi bir şey.

Köyün yarısından fazlası yok olmuştu ve duvarın yer yer çürümesine izin verildiğinden, dışarıda daha fazla alevin av ormanına doğru ilerlediğini gördü. İşte orada Ranulf'un sesini duydu, yüksek sesle, geciktirilmemesi gereken emirler veriyordu. Lyonene sürücüyü dürttü ve o da atları sese doğru yönlendirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Ranulf talep etti. "Donjon'a geri dön."

"Peki ya yaralılar? Yardım edemez miyim?" Adamın görüntüsü karşısında dehşete düşmüştü; sadece gözlerinin akı siyah pislikle kaplanmamıştı.

"Hayır, keşişler geldi."

Sonra adamların yanmış insanlara sessizce yardım ederken giydikleri kaba kahverengi cüppeleri, badem bıyıklı başları gördü. Ranulf'a sessizce başını salladı ve sürücü atları çevirip iç bailey'e dönerken önüne baktı. Ranulf yorucu işlerine bir an ara verip onun ardından baktı, düşüncelerinden emin değildi ama yangının aciliyeti ona çok az zaman vermişti

başka bir şey için.

Lyonene mutfığa geri dönerek oradaki herkesin çalıştığından emin oldu. Uzun süren yolculuk ve duygusal karmaşa onu etkilemeye başlamıştı ve kendini taş kuleye doğru sürükledi.

"Sözlerimi düşündün mü?" Çocuk birdenbire ortaya çıkmış gibiydi.

"Giles, benden bunu isteyemezsin. Bir zamanlar arkadaştık. Bana nasıl böyle düşman olabilirsin?"

Genç adam gölgelerin arasından çıktı, mavi gözleri çılgına dönmüştü, deliciydi. "Benden yüz çeviren sensin. Sen kendini dinsiz bir tanrıya dönüştürüp benim yerime hayatıma karar vermeden önce ben bir hiçtim." Ona yaklaştı ve yüz ifadesi kadının yıllardır tanıdığı haline dönüştü. "Seni suya fırlatan kahverengi kısraklı hatırlıyor musun? Orada olmasaydım..."

"Bana o uzak günleri hatırlatmayın." Aniden kapıya doğru döndü ama Giles'ın eli bileğini yakaladı.

"Seni çok iyi tanıyorum. Şimdi de bana karşı bir muhafız mı çağıracaksın? Yalnız gelecek kadar aptal olduğumu sanmayın. Yakalanmam, ölmem, benden kurtulmaktan başka bir şey sağlamayacak. Kocanızın yanındaki adamları gördünüz mü? Hangilerinin benim adamlarım olduğunu, bana zarar gelirse hangilerinin onu öldüreceğini biliyor musun?"

"Sana inanmıyorum."

Gözleri alev alev yanıyordu. "Dürüstlüğümü riske atmaya hazır mısınız? Benim bir yalancı olduğumu biliyor musun? Lyonene," diye mırıldandı, kızın bir tutam saçına dokundu ama kız geri çekilince kaşlarını çatı, "onun için bir iki mücevher ne ifade edebilir ki? Elbiselerinin mücevherlerle süslü olduğunu gördün."

"Bırak beni!"

"Evet, sizi yalnız bırakacağım ama ona yaklaşanlara dikkat edin. Altın düşüncesi en sadık şövalyeyi bile baştan çıkaracaktır." Kadının ne demek istediğini, Kara Muhafızlar'dan birinin bile bu ihanette parmağı olabileceğini ima ettiğini anlayınca gülümsedi. "Bu gece, o uyurken, seni pencerenin altında bekleyeceğim. Eğer orada olmazsan, yarın ya mektubu ya da karnında bir bıçağı bulacak." Çocuk omuz silkti. "Hangisi olduğunu henüz bilmiyorum ama ikisini de istediğini sanmıyorum." Sonra da gitti.

Lyonene yavaşça en büyük yatak odasına doğru ilerledi ve yıkanarak kendini yatağa hazırlamaya başladı. Ranulf'a güvenmeli, Giles'ın planını ona anlatmalıydı. Uzun zaman önce 'la geçirdiği, ona Aslanım dediği o mutlu günü düşündü; o adam onu anlayacak, ona inanacaktı. Keşke Giles sarhoş olmasaydı ve düğün gecesinde Ranulf'a o sözleri söylemeseydi. Hayır, o öfkenin tekrarlanması istemiyordu.

Odaya alelacele atılmış çantalardan birinden yeşil kadife cübbesini çıkarırken, çantadan küçük bir kese düştü. Ranulf'a aitti, bir şekilde kıyafetlerinin arasına karışmıştı ve içinde hangi mücevherlerin olduğunu çok iyi biliyordu.

"Hayır!" dedi yüksek sesle ve onu çantasına geri itti. Evliliğine böyle yalanlar ve aldatmacalarla başlayamazdı. Ellerini tekrar tekrar kavradı, soğukluk tenini beyazlatıyordu, alyansı gevşemişti. Dalgınca altınla oynadı, kenetlenmiş iki elin metalde işlediğini hissetti.

Avludaki gürültüyü, köpek havlamalarını, dökülen ve sıçrayan su seslerini duyduğunda geç olmuştu. Geri döndüklerini ve kuyuda vücutlarındaki karayı yıkadıklarını biliyordu. Kıpırdamadan oturdu, kalbi küt küt atıyordu.

Koridorda bir meşale titredi ve Ranulf'un kapı aralığındaki karanlık formunu ortaya çıkardı, geniş omuzları yorgunluktan çökmüş gibiydi. Ateşe doğru yürüdü, ellerini önünde tuttu ve saçlarının nemli olduğunu görebiliyordu. Ona o kadar hızlı döndü ki, elinin kılıcına gittiğini görünce zayıf bir sesle .

"Uyanık mısın?" Sevinç ya da başka bir duygu gösteremeyecek kadar yorgundu. "Şafak sökmek üzere. Uyumalıydın."

"Ben... Ben sizinle konuşmak istiyordum."

Ranulf ateşin yanındaki tabureye çöktü, başını ellerinin üzerine koydu. Şimdi ne şikâyeti var, diye merak etti. Düşünemiyordu bile. Tek gördüğü

yanmış etler, su için sessiz çığlıklar atan açık ağızlar, kömürleşmiş kemikler. "Yarına kadar bekleyemez mi? Yorgunluktan ölüyorum."

"Evet, sanırım olabilir." Onun yükünü artıramazdı; buna değecek bir mücevher yoktu. Ayağı kalktı ve onun yanında durdu, nasıl tepki vereceğini bilmeden siyah saçının nemli bir tutamına nazikçe, ürkekçe dokundu.

Elini tuttu ve çenesine sürttü, dikenli bıyıkları neredeyse elinin derisini sıyracaktı. "Minnettarım," dedi sessizce ve kadın gözlerinin yaşardığını hissetti.

O kalkıp yatağı giderken, Giles'tan kurtulması için ne yapması gerektiğini biliyordu. Ranulf'la aralarındaki bağı henüz çok kırılıyordu ve onun yazdığı gibi şeyler içeren bir mektup bu bağı çok kolay yıkabilirdi.

Ranulf yatağı girerken iplerin gıcırdadığını duydu. "Yatağı gel," dedi alçak sesle, uykunun ağırlığıyla.

"Evet, bir dakika içinde. Ben sadece ateşini yakarım." Düşündüğü gibi, uykunun ağır ve sabit ritmini neredeyse anında duydu. Hızla keseyi ve pürüzsüz, sert bir taş buldu ve sessizce panjurlu pencereye doğru yürüdü. Sadece bir çitayı oynatması ve mücevheri aşağıya bırakması gerekiyordu. Elleri fena halde titriyordu ve doğru şeyi yapması için dua etti. Taş bıraktığında aşağıda hafif bir ses duyuldu ve hızla uyuyan Ranulf'a döndü ama Ranulf'un nefesi hiç değişmemişti.

Hâlâ titreyerek bornozunu çıkardı ve kocasının yanındaki büyük yatağı tırmandı. Donmuş, kaskatı yatıyordu, kocasının yabancı yakınlığının inanılmaz derecede farkındaydı. Adam ona doğru yuvarlandı ve bir kolu dışarı çıkıp ağır bir şekilde boğazına indi. Nefes nefese, elinden geldiğince ağırlığı kaldırdı, ancak kocasının elinin kendisini okşamaya başladığını gördü. Gözleri hâlâ kapalıydı ama eli sanki onu anlıyormuş gibi çıplak bedenini yokluyordu. Tek kelime etmeden onu altına çekti, adamın ağırlığı, önceki gecenin hatırlanan acısı onu korkutuyor, vücudundaki her kası geriyordu.

Adamın kalçası kadının bacaklarını ayırmaya zorladı ve kadın sıcak gözyaşlarının toplandığını hissetti, ardından adam kendini kadının üzerine bırakırken ilk sancılar başladı. En azından bu sefer daha çabuk bitmişti, ama yine de uyuması için bir süre geçmesi gerekti, şakaklarındaki saçlar birçok gözyaşından ıslanmıştı.

Ranulf ertesi sabah, her zaman yaptığı gibi, güneş tam olarak doğmadan hemen önce uyandı. Lyonene onun yanında yatıyordu, hafifçe yan dönmüştü ve yüzü ona dönüktü. Ranulf'un ilk gelen şey, Lyonene'in daha da genç, daha da yaşlı görüldüğü oldu.

uykusunda daha güzeldi. İki günlük evlilikleri boyunca onunla hiç vakit geçirmemişti. O çocuğun sözleri aklından çıkmıyordu, tıpkı ilk karısının sözleri gibi. Yanındaki kızın onu aldatmaya çalışmadığına, ona yalan söylemediğine inanmayı o kadar çok istiyordu ki. Aşk istememişti. İstemedi mi? O zaman ne istiyordu? Görünüşe göre kadınlar ya Kara Aslan olarak ondan korkuyor ya da zenginliği için onu arzuluyordu. Babasının bir keresinde, en büyük oğlunun mızrak dövüşünde kralın şampiyonu olmaktan daha fazla adam öldüremeyeceğini söylediğini hatırladı. Ranulf, babasının kilise için eğitim almış olan oğluna nasıl tepki vereceğini merak ediyordu; tıpkı bugün olduğu gibi... Pek çok kişi ondan korkuyor, birkaçı nefret ediyor ama pek azı seviyordu. Bir kadın tüm bunları değiştirmişti.

Lyonene uykusunda kıpırdandı ve onu şimdiki zamana geri getirdi. Yine silahsız ve çıplak bir şekilde savaşa giriyordu. Bu sefer aldığı yaraların iyileşeceğinden emin değildi. Yanağına, karmaşık ve gizemli bir şekilde kıvrılan minik kulağına yakın bir yere dokundu. Gözleri anında açıldı ve orada gördüğü korku onu ürküttü.

Lyonene onun dudaklarındaki yumuşak kıvrımı, gözlerindeki nazik ifadeyi gördü ve düşüncelerini anladı. Daha fazla acı verici sevişmeye henüz hazır değildi. Yataktan yuvarlandı ve hızlıca bornozunu giydi, ateşin önünde diz çöktü, demir çubukla kömürleri gergin bir şekilde dürttü. Ya onu yatağa geri çağırırsa? O onun kocasıydı ve onu hiçbir şekilde reddedemezdi.

Ranulf sırt üstü döndü ve kaşlarını çatarak tozlu yatak örtülerine baktı. Ondan korkmakta haklıydı; o ilk gece onu incitecek şekilde kullanmıştı. Sevişmeyle böyle tanışmış olması utanç vericiydi ama bu anıları bu gece Aylesbury Şatosu'nda, ona sanatı gösterecek zamanı olduğunda değiştirecekti.

Yan döndü, başını elinin üzerine koydu. Onun gergin hareketlerinden, kendisinden açıkça kaçınmasından keyif alıyordu. Yarın ona, şimdi kendisi için planladığı geceden sonraki geceler hakkında ne hissettiğini soracaktı.

"Yakında kalkacak mısın?" diye sordu, sesi biraz titriyordu.

Ranulf onun paylaşmadığı bir şakayla kıkırdadı. "Evet, çok yakında." Onun birkaç giysiyi bir çantaya tıkıştırmasını izledi ve kahverengi deri bir keseyi aceleyle yerine yerleştirdiğini gördü. Kesenin uyandırdığı yarı unutulmuş bir anıyla kaşlarını tekrar çattı. Karanlık bir şekil görür gibi oldu ama resmin tamamını kavrayamadı. Lyonene pencereye gittiğinde o hayal meyal anıyı hatırladı. Ama bu kesinlikle bir rüyaydı.

"Dün gece benimle konuşmak istediğinizi söylemişsiniz. Şimdi düşüncelerinizi öğrenebilir miyim?" Sesini nötr tutmaya çalıştı, içinde hissettiklerinden çok farklıydı. Kızın sıkılı ellerini izlerken kendini soyutlamaya çalıştı, gözleriyle buluşmayacağını gördü.

"Hiçbir şeydi. Ben sadece... Ranulf!" Kadın yatağa doğru koştu ve Ranulf onu kollarına aldı.

titriyordu ve adam onu sıkıca tuttu, vücudunun narinliğine hayret ediyor, onu incitmekten korkuyordu. Bir şey onu çok üzmüştü. Çenesini kaldırdı ve gözlerinin kuru olduğunu fark etti. "Ne oldu? Seni rahatsız eden ne?"

"Ben... Ben dikkatli olmanı, tetikte olmanı istiyorum." Boğazına bir yumru oturdu. "Güvenliğimden korkmanıza neden olan şey yangın mı?"

"Evet... Hayır. Başka bir şey."

"O zaman söyle bana. Birkaç kelime için sana zarar vermeyeceğim." "Bu Giles, o..."

"Bana onun adını söylemeye cüret ediyorsun!" Onu kabaca yanından itti. "Küçük dostunu öldürmediğime sevinmelisin. Onun senin sevgilin olduğunu, şimdi benden kaçtığın yere gittiğini anlasaydım, onu da, belki seni de öldürürdüm. Onun yerine senin sözlerine inanmaya çalıştığım için minnettar olmalısın. Şimdi şu hizmetçini çağır ve giyin, birazdan yola çıkıyoruz."

Aceleyle yatak örtülerini bir kenara attı ve kendi kıyafetlerini giymeye başladı. Evleneli iki gün olmuştu ve bu kız onda hiç bilmediği kadar öfke yaratmıştı; derin bir öfke, özüne inen, baltayla aldığı yaralardan, savaş yıllarında Gallere ya da Haçlı Seferi sırasında Sarazenlere duyduğu öfkeden daha fazla acı veren bir öfke. Bu kız ona hiç kimsenin yaklaşmadığı kadar yaklaşmıştı. Sadece Isabel... Düşüncelerini durdurdu, onu hatırladığı için pişmanlık duyuyordu.

"İşte, Lyonene, buraya gel." Cesaretini toplayarak onun önünde durdu. "Korkarım başka bir adamla konuşmana katlanamam." Bu kadarını söylemek bile ona biraz pahalıya mal olmuştu. "Artık iyileştim ve fikrini söyleyebilirsin."

Giles'in adının anılması bile bu kadar öfkeye neden oluyorsa, başka bir adama yazılmış beş mektuba nasıl tepki verirdi? Giles'in onu parçalara ayırmadan önce mantığını dinleyeceğini düşünecek kadar çocuksu muydu? Yaptığına daha sonra pişman olabilirdi ama şimdi bunu riske atamazdı.

"Söyleyecek bir şey yok," diye fısıldadı ve arkasını döndü.

Ranulf da arkasını döndü, çünkü onun yalan söylediğini biliyordu. Ona başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Avluda, Maularde'nin sessiz sesini ilk başta duymadı. İnanmak için toplayabildiği tüm kontrolü kullanıyordu.

Birlikte geçirdikleri o ilk iki mutlu günü yeniden yakalamaya çalışıyordu. Birbirine bu kadar bağılı iki insan nasıl bu kadar yabancılaşabilirdi?

"Lord Ranulf," diye ısrar etti Maularde'nin yumuşak sesi. "Bilmeniz gereken haberlerim var."

Ranulf muhafızını dikkatle, kuşkuyla dinledi, kaşları her kelimeyle, her açıklamayla daha da çatılıyordu. "Onu izleyeceğim," diye bitirdi Ranulf.

"Peki ya leydim?"

"O benim ve benim... sorumluluğumda olmalı." Neredeyse yük diyecekti.

Yedinci Bölüm

Lyonene, artık ata binemeyecek kadar yaşlı ve şişman olan Lucy'nin arabaya tırmanışını izledi ve sonra kocasının yanındaki kendi yerine döndü. Ranulf bir an ona baktı, siyah gözleri yoğun bir şekilde yüzünü inceledi ve onu atına kaldırdı.

Sessizlik içinde at sürdüler ve Lyonene birkaç kez umutsuzca Ranulf'a Giles'ten bahsetmek istedi ama her seferinde adamın ciddiyeti, hatta cüssesi onu durdurdu.

"Akşam yemeği için erken duracağız. Ateş çok güçlendi ve acelemiz yok."

Atından inmesine yardım etti, sorumluluğundaki insanlarla ilgilenmesi için onu bir süre yalnız bıraktı ve sonra geri döndü. "Benimle yürür müsün?" Onun için kolunu uzattı.

Ne mutlu ki kadın onu aldı ve adam onu ormana götürdü, diğerlerinin sesi içinde ama görüş alanının dışında. "Kardeşimin beni uyardığı gibi, korkarım kötü bir koca olacağım. Gel, biraz oturup konuşalım."

Soğuk zemin içine işliyor gibiydi ve titredi.

"Üşümüşsün." Mantosunu açtı ve onu yanına çekti, kolları ve pelerini onu sardı, kalbi yanağına çarpıyordu.

"Tekrar eve döndüğünüze sevinecek misiniz lordum?" diye sordu.

Ranulf kaşlarının çatılmasına engel olamadı, "Aslan "dan "Lordum "a o kadar çabuk geçmişti ki. "Evet, kendi adamızın yumuşaklığına alıştığımdan beri Galler'in iklimi çok sert geliyor."

"Anlat bana."

Adayı, çayırları, ormanları, denize yakınlığı zevkle anlattı.

"Orada sadece adamlarınla mı yaşıyorsun? Ailen yok mu?"

"Ailem ben çok küçükken öldü." Kızın saçından bir tutamı bacağından kaldırıp parmaklarının arasında ovuşturdu. "Görünüşe göre çok az şey biliyoruz"

ve kelimeler için mücadele etmeliyiz, ancak bir keresinde her şeyi söylemek için yeterli zamanımız yoktu."

Lyonene de aynı şekilde hissettiği için gözyaşlarını kırıştırdı. Yüzünü onunkine çevirdi ve hafifçe gülümsedi. Adam dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve kadın kendini onun talepkâr öpücüğüne kaptırdı. Sanki bu öpücükle onun ruhunun özünü çekmeye çalışıyordu. Yine de büyüyen tutkusu yerini daha fazlasına, dünyevi tutkudan daha yüksek bir şeye bıraktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı, sıcak, burkucu gözyaşları.

"Anlat bana." Ranulf ondan uzaklaştı. "Seni bu kadar rahatsız eden ne?"

"Sana anlatacağım," dedi ağaçların arasından gelen sessiz bir ses. Giles görüş alanına girdi. "Üç günlük bir gelinin, kocası onu öptüğünde ağlamasına şaşırıyor musun? Benimle kılıç çekeceksiniz Lord Ranulf ve bu kadını kimin kazanacağını göreceğiz."

"Sen bir çocuksun. Seninle kavga edemem. Karım bana senden bahsetti ve ben ona güveniyorum."

Lyonene bu sözleri söylerken Ranulf'un yüzündeki acıyı görebiliyordu. "O zaman belki bunlar sizi sözlerimin doğruluğu konusunda ikna eder." O Ranulf'un ayaklarının dibine deri bir kese attı.

"Hayır!" Lyonene çığlık atarak mektuplara doğru hamle yaptı ama Ranulf önce davranıp onları aldı.

Yavaşça birini, sonra diğerlerini geri çekti, yüzünün rengi, ifadesi ve duygusu kayboldu. İşini bitirdiğinde karısına döndü. Lyonene öfkeyle, şiddetle, herhangi bir duyguyla başa çıkabileceğini hissetti ama Ranulf'un gözlerinde beliren şaşkınlık ve ıstırap dolu bakışla başa çıkamadı.

"Bu mektupları sen mi yazdın?" diye sordu sessizce.

"Giles'a yazılmadılar, yemin ederim. Onlar..."

"Başka birine mi?" Adam kadının elini kolundan çekti ve karşısındaki genç adama baktı. "Geçmişte yaptıklarına rağmen o artık benim karım ve erkekleri öldürmeyeceğim."

"Seni piç! O kadar iyisin, o kadar safsın ki kılıcını bir halktan biriyle kirletemezsin, ama bir baronun kızına karşı kullandığında kana buladığın bir kılıç var. Sence seni ilk görüşte sevdi mi, yoksa postundaki gümüşten mi? Bütün bunları planladık, tahmin etmedin mi? Şimdiden senin mallarını yağmaladı ve bana bir mücevher fırlattı." Taşı Ranulf'un ayaklarının dibine fırlattı.

Ranulf yakuttan karısının dehşete düşmüş yüzüne baktığında, kadın onun gözlerindeki öfkeyi, nefreti gördü. "Seni benden al. Bunu öldürmeliyim

Senin için bir çocuk. O öldüğünde sevinecek misiniz? Yakında onun yerine geçecek başka birini arayacak mısınız?"

"Ranulf! Beni dinlemelisin. Yalan söylüyor! Mektuplar bilinmeyen bir adama, bir kızın hayallerine yazılmıştı. Mücevheri ona vermezsem seni öldüreceğini söyledi."

"Bu çocuğun hayatımı tehdit ettiğini düşündüğüne mi inanmalıyım? Beni bu çocuktan kurtarmak için benden çaldığına mı? Hayır, kadın, sana bir zamanlar ama artık inanmam. Şimdi seni benden al." Başını arkasındaki birine salladı ve muhafızlardan biri kolundan tutup onu açıklıktan çekti. "Ranulf, lütfen!" diye bağırdı.

"Yalvarışlarınız için artık çok geç. Onu buradan götürün ki yarattığı dehşeti görmesin."

Lyonene dönüp gitti ve çeliğin çeliğe ilk çarpışını duyduğunda atların yanında durdu. Savaş aslında çok uzun sürmemişti ama Lyonene'e saatler gibi gelmişti ve her çarpışma, her ses kalbinin acıyla çarpmasına neden oluyordu.

Adam kadının önünde durdu ve kadın o soğuk, sert gözlere baktı. "Bugün döktüğün kanı gördün mü? Senin yüzünden asla büyüüp bir erkek olamayacak bir çocuğun."

Atının eyerine atladı ve karısını Hugo Fitz Waren'ın yardımına bıraktı. Hepsinin kendisinden nefret ettiğini bildiği için adamların hiçbirine bakamıyordu ve bu yüzden dizinde bir el hissettiğinde şaşırdı, hafif bir dokunuştı, çabucak geçti ama güven vericiydi. Kara Muhafızlar'ın diğerlerine döndü. Adamlar teker teker ciddiyetle başlarını sallayarak onun sözlerine inandıklarını söylediler, çünkü gerçekte çocuğun akli başında olmadığını görmek kolaydı.

Lyonene, Aylesbury Kalesi'ne yaptığı o uzun yolculukta sadece bir kez kocasıyla konuşmaya çalıştı ve orada gördüğü kara nefret kısa sürede dilini tutmasına neden oldu.

"Lord Hazretleri," dedi Aylesbury Kalesi'nin kâhyası Pask, Ranulf'u sıcak bir şekilde selamlayarak. "Varlığınızla bizi tekrar onurlandırdığınız için gurur duyuyoruz. Aşçı yemeğinizi hazırlamak için günlerdir çalışıyor ve size ve adamlarınıza layık bir yemek olacağına benziyor. Ah, bir hanımefendi mi getirdiniz?"

"O benim karım." Ranulf'un ses tonu küçük adamın kaşlarının kalkmasına neden oldu. "Eşyalarını Edward'inkilerin karşısındaki odaya koy; ben de onunkileri alacağım."

Lyonene nerede uyuduğunu umursamayacak kadar yorgundu. Artık ölmüş olan çocukluk arkadaşının ve kendisinden nefret eden kocasının anıları onu rahatsız ediyordu. Lucy dar yatağın üzerine düştü.

"Kötü bir gün oldu. Sör John'un oğlu her zaman biraz tuhaftı. Ona zaman ayıran tek kişi sendin. Hep biliyordum..."

"Lütfen Lucy, bu konuyu bir daha konuşmasak olur mu? Yorgunum ve dinlenmek istiyorum."

"Evet, Leydi Lyonene," dedi genç hanımının giyinmesine yardım ederken. "Size bir tepsi göndereyim mi?"

"Hayır, bir daha yemek yiyebileceğimden emin değilim. Sadece uyumak, uykuda kendimi kaybetmek istiyorum."

Lucy parmak uçlarında odadan çıktı.

Ranulf önünde duran yemek tepsisini görmezden gelerek volta atıyordu. Yeniden evlenmekle aptallık etmişti, hem de ilerleme dışında herhangi bir nedenle evlenmekle. Kastilya prensesi ona şimdiki gibi sorunlar yaratmazdı.

Lyonene -sarı saçları ve kalın, koyu kirpikleri olan, zümrüt gözlü güzel kadın- artık onun karısıydı ve üç gündür yaşadığı cehenneme bir bakın. Maularde ona Giles'ın varlığından bahsetmişti ve ona açıklama yapması, ona karşı dürüst olması için her türlü şansı vermişti ama o bunu yapmamıştı. Çocuğu öldürmemeye çalışmıştı ama saldırırken delirmiş, çıldırmıştı. Ranulf anıları silmek istercesine elini gözlerine sürdü. Genç ve aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Aşk mı? Artık aşk hakkında ne biliyordu ki? Bu kız onu kolayca yönlendirmişti, ama şimdi onunla evlendikten sonra değişmişti. Artık ne onu arzuluyor ne de bir zamanlar babasının evinde olduğu gibi mutlu görünüyordu. Her şey bir hileye, oğlanın sözlerindeki gerçeğe işaret ediyor gibiydi.

Çok fazla düşünce üst üste gelmişti. Hayal kırıklığına uğramış bir halde kıyafetlerini çıkardı ve yatağa doğru yürüdü, ancak yatağın boş soğukluğuna bir an şaşkınlıkla baktı. Giyinmeden soğuk salona adım attı ve Lyonene'in odasının kapısını iterek açtı. Kendini kabaca kaldırılmış, yatak örtüleri uykulu bedenine dolanmış hissedene kadar uyanmadı.

Ranulf'un koyu renk gözleri loş ışıktaki daha da koyulaşmış, yüzü bir gün içinde uzayan siyah bıyıklarının gölgesinde kalmıştı. Onu sessizce taşırken ona bakmadı ve kadın onun bakışını, sesini özlemle bekledi. Onu geniş yatağın kuştüyü şiltesinin üzerine attı. Ancak o zaman

Adamın çıplaklığını fark etti, adamın görüntüsü gözlerini perçinledi, ona bakarken kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu, bacağı ve kalçası bükülmüş örtüler tarafından açığa çıkarıldı.

"Başka ne olursan ol, sen benim karımsın ve beni yatağından çıkarmayacaksın." Yorganı düzeltti ve altına girerek onu kendine çekti.

"Ranulf..." diye başladı.

"O gün hakkında konuşmak istemiyorum, ne şimdi ne de bir daha. Çocuk artık öldü ve söylediklerinin yalan olup olmadığını öğreneceğim."

"Nereden bileceksin? Sana söyleyeceğim..."

"Hayır, şimdi dudaklarından tek bir şey istiyorum." Eli kızın karnını okşadı ve kızın gerildiğini ve ona karşı kendini kaskatı tuttuğunu hissetti. Belki de o çocuğu düşünüyordur, diye düşündü adam onu şiddetle kendine çekerken, eli çenesini tutup ağzını kendine çekerken acı içinde solumasına neden oldu. "Şimdi onu mu düşünüyorsun? Yanında olmasını mı istiyorsun?"

"Hayır, istemiyorum," diye soluk soluğa ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Lütfen beni daha fazla incitme. Kıpırdamadan yatacağım. Daha az acıyor."

Elini bıraktı ve düşünceli düşünceli ona bakmak için uzaklaştı. "Dün gece, yangından sonra, seni yine... incittim mi?"

Başını salladı.

"Kahretsin, ama beni çok zorluyorsun! Seni tanıyalı sadece haftalar oldu ama geçmişte olduğu gibi şimdi de tüm hayatımı altüst ettin. Bu sabah senin tarafından yazılmış bir mektup okudum, belki de öldürmem gereken bir çocuğa. Masumiyetinize dair hiçbir kanıtım yok; aslında her şey suçluluğunuza işaret ediyor gibi görünüyor. Seninle tanıştığım ilk gün bana öyle bir şiddetle saldırdın ki neredeyse kör olacaktım ve başka erkeklere de böyle davranmadığına dair hiçbir kanıtım yok. Şimdi üç gündür seninle evliyim ve sana iki kez tecavüz etmeye ve senin için bir çocuğu öldürmeye zorlandım. Yine de burada bir tutam saç ve başka hiçbir şey olmadan yatıyorsun ve tek istediğim seninle sevişmek."

Lyonene gözlerini kırıştırtarak ona baktı, onu öpmesini istemekle öpüşmenin yol açacağını bildiği şeyden kaçınmak arasında kalmıştı.

Adam onu kendine doğru çekti ve kadın yüzünü adamın göğsündeki kalın saç teline gömüp yanağını yumuşaklığa sürttü. "Sadakatini henüz bilmiyorum," dedi, "masum musun yoksa Havva'dan daha mı kötü, ama seni şimdiye kadar gördüğüm tüm kadınlardan daha çok arzuladığımı biliyorum. İşte, geri çekilme. Seni daha fazla incitmeyeceğim. Korkarım beceriksiz girişimlerim sırasında seni kötü kullandım ama kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışacağım."

Ağzını kendi ağzıyla buluşması için kaldırdı ve yumuşakça, nazikçe dudaklarına dokundu, hassas ete baskı yapmadan önce uzun, yavaş bir zaman aldı. Dudaklarını oynattı, ağzının tatlı balını içmeden önce dişlerini alt dudağında gezdirdi.

Lyonene onun artık nazik olan dokunuşuyla, teninin verdiği hisle, onun büyüklüğüyle sivilaştığını hissetti. Adam onu sırtüstü yatırdı ve Lyonene bir sonraki adımda geleceğini bildiği acıya karşı kaskatı kesildi, öpücüklerinin tatlı anlarının sona ermesinden pişmanlık . Ama adam onun hareketlerini fark etmemiş gibi görünüyordu ve dilinin ucuyla kulak memesinin tadına bakarak ağzının köşesinden kulağına doğru sıcak öpücükler izlemeye başladı.

Dudakları kızın boynunda gezinerek boynunu bükmesine, kendini ona daha fazla teslim etmesine neden oldu. Bir eli kalçasında, belinde, güçlü parmakları kaburgalarında gezindi; sonra göğsüne dokundu ve neredeyse itiraz edecekti, o kadar ürkmüştü ki, ama elinin vücudu boyunca gönderdiği his engellenecek gibi değildi. Adamın ağzı yavaşça kadının vücudunda gezinerek nefis yeni ateşleri tutuşturdu.

Kendisinin bedenini terk ettiğini, mantığının kaçtığını hissetti ve geriye kalan tek şey yeni, tatmin edilmemiş bir arzuydu, bilinmeyen bir şeye duyulan bir arzu. Yüzlerce eli, binlerce dudağı varmış gibi görünüyordu, hepsi onu arıyor, dokunuyor ve zihnini dolduruyordu, ta ki o sadece bir his olana, başka hiçbir şey olmayana kadar. Çılgınca ellerini saçlarına götürdü, kalın, yumuşak kütle parmaklarının etrafında kıvrılıyordu - hassas, titreşen parmak uçları.

"Dişi aslan, tatlı dişi aslan," diye mırıldandı, derin ve zengin tonlar onun vahşiliğini, bedenini sarsan şiddet titremelerini artırdı. Ona geldi ve korku yoktu, acı yoktu, sadece onu tüketen ve kör eden bir ihtiyacın sonunun başlangıcı vardı.

Onun örneğini takip etmesine gerek yoktu, ama onu alt eden arzu onu ele geçirdi ve tutkusunu fazlasıyla karşıladı. Sonunda tırnaklarını adamın sırtına geçirip onunla buluşmak için eğilirken haykırdı. Yavaş yavaş geri çekilen dalgalar onu sarstı ve yavaş yavaş gevşeyerek beyaz keten çarşafının üzerine düştü. Ranulf ondan uzaklaşmak için hamle yaptığında, kadın onu geri çekti, henüz onu serbest bırakamıyordu, onun ağırlığından, koyu teninin vücudunu kaplayışından, nemli, güçlü bir şekilde topraksı, erkeksi ter kokusundan zevk alıyordu.

Nemli yüzünü şakacı bir şekilde boynuna sürttü, bıyıklarını okşadı ve yatağın başucundaki kalın mumun ışığında yüzünü görebilmek için onun bir tarafına geçti. Kadının şakağındaki nemli bir saç telini düzeltti.

"Seni memnun ettim mi?" diye fısıldadı.

Ona şaşkın bir bakış attı ve sorusuyla eğleniyor gibiydi. "Bir bilsen..." diye başladı ve sonra durdu. "Evet, beni fazlasıyla memnun ettiniz ve korkarım tüm gücümü aldınız," diye ekledi göz kapaklarının yorgunluktan titrediğini görünce. Adam konuşmasını bitirmeden neredeyse uyuyakalmıştı. Doygunluğuna, yorgunluğuna rağmen, bir an için onu izledi, ona doğru kıvrılmıştı, birkaç yaşından bile daha genç görünüyordu. Tutkusu tükenmişti ve o günü hatırladı. Ondan uzaklaştı ve sıkıntılı rüyalar görerek uyudu.

Gecenin tutkusuna rağmen, yarın Ranulf ve Lyonene arasındaki acıya hiç ara vermedi. Giles'ın ölümü ve çocuğun suçlamaları üzerlerinde asılı duruyordu. Feribotla Malvoisin Adası'na geçtiler ve bir süre Lyonene'in düşünceleri devasa kale kompleksinin güzelliği ve muazzam gücü tarafından aşıldı. Kara Salon, Kraliçe Eleanora'nın Kastilya'dan getirdiği yeni duvar halıları ve kurşunlu camlarla kaplı pencereleriyle daha önce hiç görmediği şekilde döşenmiş taş bir evdi. Ranulf'un eviyle duyduğu gururu görüyordu; eğer ona istenildiğini hissettirecek bir neden verseydi, bir baronun kızıyla evlendiğine her zaman pişman olmadığını hissederdi.

Yalnızlığında, Ranulf neredeyse her zaman gittiği için, kalenin karmaşık işleriyle meşgul olmaya çalıştı.

"Ben yokken ne yapıyorsun?" diye sordu bir akşam ıslak tabardını Hodder'a fırlatırken. "William de Bec kalemin işleyişine müdahale ettiğini söylüyor."

Gözleri ona doğru parladı.

"Malvoisin'in tamamı uzun yıllardır kâhyamın gözetimi altındadır. Kendisi özgür bir insandır ve şikayet etmesi için hiçbir sebep görmüyorum."

Lyonene sırtını dikleştirerek adamın siyah gözlerindeki öfkeyle karşılaştı. "Küstahlığımı bağışlayın lordum, sadece faydalı olmak istedim. Lütfen söyleyin, kendi evim olarak bilinen bu yeri düzenlemek için bir elim olmayacaksa her gün burada ne yapacağım? Boş durmaya alışık değilim."

Yüzü soğuktu, ifadesi bağışlayıcı değildi. "Belki William sana sayman için biraz altın bulabilir. Bu zevki hak ettin." Gözleri anlamlı bir şekilde tek mutluluk anlarını paylaştıkları yatağa baktı.

Lyonene ona çılgınca baktı, birden kendini kirli ve aşağılık hissetti. Odadan koşarak çıktı ve koridorun Lucy'nin iri cüssesi tarafından kapatıldığını gördü. Döndü ve Kara Salon'un arka tarafındaki kuleye açılan küçük bir kapıya doğru koştu. Kulenin içindeki karanlık mutlaktı ve Lucy soğıuk merdivenlerden yukarı doğru gözünü kırpmadan ilerledi. En tepedeki oda ışııkla doluydu ve onu kör ediyordu. Yanağına dokundu ve yüzünün ne kadar ıslak olduğunu o zaman fark etti.

"Evladım," dedi bir erkek sesi. "Gel ve buraya otur." Keşiş kıyafetli, şişman bir adam kolunu kızın omuzlarına doladı. Onu kömür mangalının yanındaki kaba tahta sandalyeye götürdü. "Otur ve bunu iç." Ona kalaylı bir sürahi koyu şarap uzattı. "Ben Kardeş Jonathan," dedi Lyonene'in sessiz haline. "Ve siz de Lord Ranulf'un gelini, güzel Leydi Lyonene'siniz."

Gözyaşları yeniden başladı.

"Hadi ama," dedi. "Evleneli bir ay olmadı ve şimdiden böyle bir kavga mı ıktı?" Lyonene şarabı yuttu, boğıuluyordu ama sıcaklığı ihtiyacı vardı.

Kardeşim

Jonathan onun kolunu okşadı. "Anlat bana. Ben iyi bir dinleyiciyimdir." "Yapamam," diye soluk soluğıa kalmayı başardı.

Bir an sustu ve sonra sessizce, "Duyduğıuma göre sizinki bir aşk maçıymış, birbirinizi ilk görüşte sevmişsiniz," dedi.

Lyonene, Ranulf'la geçirdiğı o ilk iki günü hatırlamak için çok uğraştı. "Evet," diye fısıldadı ateşe bakarak, onun için uzun yayı tuttuğı zamanı düşünerek.

"Ama o zamandan beri bir şey mi oldu? Aşkınızı gözden kaırmanıza neden olan bir şey mi oldu?"

"Evet, ."

Kardeş Jonathan gülümsedi ve hangi küçük olayın kırılmaya neden olabileceğini merak etti. Herhalde Ranulf'un kıskançlığı, diye düşündü. İlk karısından beri kimsenin kendisine ait olana dokunmasına tahammül edemezdi; atına, evine, adamlarına ya da hayal ettiğı gibi kadınına. "Lord Ranulf'u ocukluğından beri tanırım ve biraz hoşgörüsüz olmak için... nedenleri var. Söyle bana, onu hâlâ seviyor musun? Bu kadar çabuk vazgeçmiş olamazsın, hele ki gerçek bir aşksa."

Lyonene bulanık gözlerini kırpıştırdı. "Ben... bilmiyorum. O çok değışti. Onunla tanıştığımda benimle birlikte gülümser ve gülerdi, şimdi ise sadece somurtuyor ve zaman zaman beni korkutuyor. Giles'ı anlatmaya çalıştım ama beni dinlemiyor."

Demek öyle! diye düşündü Jonathan, bu başka bir adamdı, muhtemelen Ranulf'un karısına bakmaya cüret eden biriydi. Sabırla gülümsedi. "Lord Ranulf zalim bir adam değildir, ama bazen bazı mantıklı düşünemez. Sertliğinin altında nazik bir adamdır. Bunu bir kez olsun görmedin mi?"

"Evet." Gülümsemeye başladı ve Ranulf'la ilgili anılarının bir kısmı daha net bir şekilde geri geldi, düğün gecelerinden sonraki zamanı bloke etti.

"İyi o zaman." Keşiş gülümsedi. "Her şey sana bağlı."

"Ben mi? Ama onu nasıl değiştirebilirim? Onu memnun edecek hiçbir şey yapamam." Jonathan gözlerini kırıştırdı. Hizmetkârların dedikodularından duyduğu bu değildi.

"Onu sevdiğini ona kanıtlamalısın. Ona değer verdiğinizi kanıtlamak için elinizden geleni yapmalısınız."

"Evet," diye fısıldadı Lyonene. "Ona göstermeliyim." Boş kupayı yere bıraktı. "Ona düşündüğü gibi biri olmadığımı kanıtlayacağım. Bir şekilde yolunu bulacağım. Teşekkürler Jonathan Kardeş."

Kadın odadan çıktı ve keşiş bir süre gözlerini kırıştıtarak oturduktan sonra fincanını doldurup onun sandalyesine oturdu. Ah, gençler, dünyada ne kadar da küçük sorunları vardı. Lyonene'in sıkıntısına neyin sebep olduğunu tekrar merak etti. Muhtemelen yeni bir elbise yüzünden çıkan bir tartışma ya da belki de o kadar ciddi bir şey değildi.

Ranulf o gece Kara Salon'a dönmedi ve Lyonene büyük yatakta sessizce yattı, yukarı baktı, görmedi. Her şeyin kendi hatası olduğunu, kocasının yaptığı bir şey yüzünden kendisinden nefret ettiğini düşünüyordu. Kardeş Jonathan'ın sözlerini düşündü ve bir gün Ranulf'a ona olan aşkının gerçek olduğunu, ondan başka kimseyi sevmediğini kanıtlayacağına dair yemin etti.

Sabahleyin adanın güneyine giderek oradaki serflerin refahıyla ilgilendi. Garnizondaki en genç şövalyelerden biri olan Sör Bradford da kaleye dönüş yolunda ona eşlik etti.

"Sanırım havada bir bahar esintisi hissediyorum," dedi. "Ya da belki de sadece benim içten dileklerim böyle hissettiriyordur."

Güldü. "Ben de bu soğuktan bıktım. Yarın nehri takip edeceğim ve erken çiğdem belirtileri arayacağım."

İkisi de başlarını kaldırdıklarında Ranulf'un öfkeden simsiyah kesilmiş yüzüyle üzerlerine doğru gürlediğini gördüler. Bir koluyla Sör Bradford'u atından çekti ve sonra Frizyalı'nın sırtından atlayarak, eli kılıcının kabzasında, çocuğun üzerinde durdu.

Lyonene kendi atının sırtından atladı ve kendini onların arasına attı. "Bu yaptığınız nedir?" diye sordu. "Neden bu çocuğa karşı kılıç çekiyorsunuz?"

"Sanırım buna benden daha kolay cevap verebilirsiniz. Benim bilmeyeceğim şekilde buluşabileceğinizi mi sandınız? Seni uyardım ama sen bana hep karşı geldin ve şimdi çok ileri gittin."

Adamın önünde dimdik durdu ve ona boyun eğmeyi reddetti. "Söylediklerinizin hiçbir anlamı yok. Çocuk bugün sadece yanımdan geçti ve konuştuk, daha fazlasını değil. Öfkenizle daha fazlasını yaptınız."

"Ah!" dedi ölümcül bir soğuklukla. "Senden şüphe etmem için bana hiçbir sebep vermedin mi? Dügün gecemizde başka bir çocukla tanıştın, daha sonra öldürmem gereken bir çocukla. Sevgiline ödeme yapmak için benden çaldın ve şimdi bu çocukla yeniden başlıyorsun. Onun kanını da mı görmek istiyorsun? Açgözlülüğün onun soyunu olduğu kadar ölümünü de mi içeriyor?"

Öfke onu neredeyse kör ediyordu. "Bana dokunmasına izin verdiğim tek erkek sensin ve her gün bundan yeniden pişmanlık duyuyorum. Keşke Giles'la ya da başka biriyle gitmiş olsaydım, senin gibi aşağılık biriyle yemin etmeden önce kendi canıma kıymış olsaydım."

Ranulf'un eli savruldu ve kadının ağzına çarparak dudağını kesti ve onu yere yuvarladı. "O zaman yaptıklarımızı geri alacağız. Yarın Galler'e gideceğim ve döndüğümde seni burada bulmama izin verme." Atına bindi ve uzaklaştı.

Lyonene bir süre hareketsiz yattı, yırtılmış ve morarmış ağzından kan damlıyordu. Sör Bradford'a el salladı ve çocuk onu yalnız bıraktı. Önce gözyaşları geldi, umutsuzluk ve ıssızlık gözyaşları. Yaptığı şeyi söylemek istememişti ama öfkesi her zaman sözlerini kontrol edemez hale getirmişti. Aşkını kanıtlamak için ettiği soylu yeminler ne olacaktı şimdi? Kocasını kendisinden uzaklaştırmıştı ve artık ona bir şey kanıtlamak için hiçbir fırsatı olmayacaktı.

"Ranulf," diye bağırdı çimenlere, hıçkırıkların içini parçaladığını hissederek. Yarın Galler'e gitmek üzere yola çıktı ve aralarındaki her şey sona erdi.

Birden doğruldu ve gözyaşları içinde uzaklara baktı. Bir dişi aslanın adını boşuna mı almıştı? Bir köleden daha fazla cesareti yok muydu? Bu kadar kolay pes etmeyecekti.

Kafasında fikirler dönüyordu. Galler'e seyahat ederse, yalnız seyahat etmeyecekti. Temizlik yapacak ve erkekler için yemek pişirecek kadınlar olacaktı.

Gözyaşlarını sildi ve gizlice gülümsemeye başladı. Öfkesi geçtikten sonra onu bir daha reddetmeyecekti. Daha fazla zamanı olsaydı, geçenleri telafi edebileceğini biliyordu. Ona olan sevgisini kanıtlamanın bir yolunu bulabileceğini biliyordu.

Kendine yeniden güvenerek ve aklında bir amaçla Kara Salon'a doğru atını sürdü.

Yarından önce yapılması gereken pek çok şey vardı.

Sekizinci Bölüm

Arabalar dış baileyde hazır bekliyordu ve Lyonene kızıl pelerinini üzerine daha da çekti, kukuletası aşağı dönük yüzünü gizliyordu. Bu planı uygulamak için epeyce hazırlık yapmıştı ve avludaki birinin tesadüfen onu tanınmasıyla bu planı mahvetmek istemiyordu. Yeni hizmetçisi Kate, Lyonene'in bir keresinde yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktığını hissetmesine rağmen, hanımının planına uymaya yeterince istekliydi. Kız, Lyonene'in bir hastalığı varmış gibi davranacak ve Kate dışında kimse onu rahatsız etmeyecekti. Aldatmaca ortaya çıktığında Lyonene Galler'de olabilirdi.

Ayaklarını yere vurdu ve serf giysisinin kaba yününü kaşıdı; sabahın ilk ışıklarında hava soğuktu. Lyonene ne tekrar düşündü, Ranulf'un ona kendini gösterdiğinde vereceği tepkiyi merak ediyordu. Onu bir daha görmek istemediğini söylemişti ve bu maskeli baloda çok cüretkârdı. Kaba serf yününden başka giysisi olmadığı için yüzünü buruşturdu. Ama ne yaparsa yapsın, kalın bir kürklü giysi bohçasını vagonlara gizlemenin bir yolunu bulamadı, çünkü vagonlar birkaç adam tarafından sürekli kontrol ediliyordu ve böyle bir bohçanın bulunması onu açığa çıkaracak ve planını mahvedecekti.

"Sen, kızım!"

Lyonene ona seslenen bir kadın görmek için baktı. Başını eğdi ve bu kaba kadının emirlerine isyan etme tehdidinde bulunan hızlı öfkeyle savaştı.

"Bütün gün orada durmayın! Gel de şu fiçileri taşımama yardım et!"

Lyonene kadını iç bailey'e kadar takip etti, kalbi çarpıyordu, çünkü önünde büyük atlarına binmiş tüm Kara Muhafızlar duruyordu ve onların ortasında binicisiz Frizyalı duruyordu. Lyonene hızla güzel siyah ata baktı, yeleleri dolgun ve gürdü, kalın kuyruğu yere kadar iniyordu ve güzel saçları dizlerinden toynaklarına kadar uzanıyordu.

Gitmek için sabırsızlıkla büyük toynaklarından birini kaldırırken hafifçe hareket ediyordu. Siyah Aslan gibi bir efendi için uygun bir attı.

Lyonene her iki kolunun altında birer tane olmak üzere küçük tahta fiçileri tuttu ve kadını dış bailey'e kadar takip etmeye başladı, o sırada kadın aniden durdu. Lyonene onun gözlerini takip etti. Ranulf atına doğru yürüyordu ve avludaki tüm gözler ona çevrildiğinde ve adamları eyerlerinde doğrulup efendileriyle gurur duyduklarını belli ettiklerinde Lyonene bir gurur dalgası hissetti.

Büyük bir bacağı Frizyalı'nın geniş sırtına doğru salladı ve Kara Salon'un ikinci katındaki pencerelerden birine bakarken durakladı. Lyonene bunun kendi küçük yatak odasının penceresi olduğunu fark edince nefesi kesildi.

Lyonene'in yanındaki kadın dişlerinin arasından tıslayarak, "Cehennem azabı o kadının üzerine olsun!" dedi.

Lyonene ona ilk kez baktı. Daha yaşlıydı, neredeyse annesi kadar, ama yüzündeki kemikler bir zamanlar yakışıklı olduğunu gösteriyordu. Aslında, şimdi bile gözleri Lyonene'in gözlerini perçinliyordu, çünkü çok sıradışıydılar - dar, çekik, badem şeklinde ve olağanüstü güzellerdi. Şimdi Ranulf'un bakışlarının hedefine doğru bakarken gözlerini kısmıştı ve Lyonene bu gözlerdeki kötü niyet karşısında hayrete düşmüştü.

"Ranulf'umu umursamadığı söyleniyor."

Lyonene'in içinde bir öfke parıltısı belirdi ve bunu ancak büyük bir çabayla kontrol edebildi. "Ranulf'unla ne demek istiyorsun, onun bir karısı yok mu?"

"Evet, bir karısı var." Sesi alaycıydı ve Lyonene'e ilgiyle bakmak için döndü ama genç kadın gözlerini kaçırdı. Kadın tekrar Ranulf'a baktı ve Lyonene yumruklarını sıkarken kadının tuhaf gözleri hayranlık dolu bir bakışa dönüştü. "Bir karısı var ama ona hak ettiği ilgiyi göstermiyor." Alçak sesle, gırtlaktan bir kahkaha attı. "Lordum Ranulf'un aşkını bir başkası için terk edecek kadar aptal."

"Lordum Ranulf'un sevişmeleri hakkında ne biliyorsun?" Lyonene ne sesindeki öfkeyi ne de "benim" kelimesine yaptığı hafif vurguyu engelleyebildi.

Kadın tembelce ona baktı ve Lyonene onun sırtan gözlerine gizlemeye çalışmadığı için için yanan bir bakışla karşılık verdi.

"Ah," diye mırıldandı. "Demek Ranulfum benim yerime geçecek birini buldu. Adını duymamıştım; seni iyi saklıyor. Ama metresi olarak onun özel yeteneklerini biliyor olmalısınız ve bana teşekkür etmelisiniz."

Lyonene kaşlarını çattı ve tam ne demek istediğini soracaktı ki ikisi de atların hareketini fark etti. Şaşkın gözlerini yukarı çevirdiğinde Ranulf'un Frizya atının tepesinde oturduğunu gördü ama Ranulf'un gözleri ona değil, yanında duran kadına dikilmişti. Lyonene, Ranulf onu görmeden önce kukuletasının gölgesiyle yüzünü kapattı.

"Maude, bu güzel sabahta seni görmek çok güzel. Tekrar bizimle seyahat ettiğin için çok mutluyum."

"Sadece sizinle, lordum. Sadece sizinle seyahat ederim ve ihtiyacınız olan bir şey olursa memnuniyetle... sağlarım."

Lyonene, Ranulf'a bir bakış attı ve onun bu küstah yaşlı kadına bakarken takındığı yumuşak, hayranlık dolu ifade karşısında dişleri daha da sıkıldı. Avludaki herkesin sözlerini duyması ve anlamlarını çok iyi bilmesi umurunda değildi. Adam dönüp onu görmeden önce gözlerini kaçırdı, sanki bu şişman, çekik gözlü kadın kendini ona bu kadar açık bir şekilde sunarken adam onu fark edecekmiş gibi.

"Ah, Maude, köye gittiğinden beri seni çok özledim. Bu yalnız yolculuk için... eğlence planladın mı?"

"Renkli ipek kutularım ve başka ne gerekiyorsa var." Kadının bal rengi sesi bir okşamaydı ve Lyonene bu iş bir an önce bitmezse kendini ele vereceğini biliyordu.

"O zaman akşamları dört gözle bekleyeceğim." Dönüp onları terk etmeden önce Lyonene'in gizlediği yüzüne bakmadı bile, Kara Muhafızlar da onu takip ediyordu.

Yanındaki Maude bir ses çıkardı ve Lyonene başını kaldırıp onun alaycı gözlerini gördü. "Güçlü bir iradeye sahipsin." Lyonene'in hâlâ alev alev yanan gözlerine gülümsedi. "Ben senin yerinde olsaydım öfkemi bu kadar iyi kontrol edemezdim."

Lyonene'in çenesi yukarı kalktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum - bu öfke."

Yine gırtlaktan bir kahkaha geldi. "Lordumun yanında senin yerini alacağım için endişelenmene gerek yok, çünkü benim günlerim sona erdi ve sadece onun tatlı yollarının anısıyla yaşamalıyım."

Başını iki yana salladı. "Hiç tatlı bir yol bilmiyorum."

Kahkaha yine geldi, ama daha uzun, daha derin. "Demek bu işin yolu bu. Onun dokunuşunu henüz bilmiyorsun, sadece bilmek istiyorsun." Kara Salon'un penceresine doğru baktı ve ağzı sertleşti, sesi donuklaştı. "Duyduğuma göre ondan uzak duruyormuş -Şeytan onu çürütebilir- belki Maude sana arzunu verebilir."

"Tanımadığınız bir kadını çürüten Şeytan hakkında hafifçe konuşuyorsunuz. Belki de Lord Ranulf ondan uzak duruyordur ve durum sandığınız gibi değildir."

Maude dikkatle ona bakıyordu. "O zaman çok çirkin ya da kötü huylu olmalı ki ona dokunmaya dayanamıyor. Belki de çiçek hastalığı vardır."

"Öyle değil!" Lyonene öfkeyle konuştu ve sonra Maude'un delici bakışları karşısında durup gözlerini kaçırdı.

"Konuyla ilgili çok şey biliyor gibisiniz. Lord Ranulf'un karısını tanımadığımdan nasıl bu kadar eminsiniz? Ve çok gururlu görünüyorsunuz, bir serf için çok fazla gurur."

Lyonene'in kanı donmuş gibiydi, çünkü kendini ele vermeye çok yaklaşmıştı ve hiçbir cevap veremiyordu.

Maude sağır edici sessizliği bozdu. "Gelin, bu fiçıları arabalara götürelim ve yolculuğa başlayalım. Sebeplerinizi öğrenmek için yeterince zamanınız olacak, ama daha da önemlisi Lordum Ranulf'u memnun etmeyi öğretmek için zamanınız olacak, böylece onun tatlı yöntemlerinden istediğiniz her şeyi öğrenebilirsiniz."

Lyonene yaşlı kadının alaylarına karşılık vermemek için dilini ısırды. Tek istediği Galler'e gidip kraliçeyle buluşmaktı. Yolculuk sırasında ne olacağı onu ilgilendirmiyordu.

Lyonene dört arabanın, Kara Muhafızların ve Ranulf'un arkasında, küçük eşeğin üzerinde rahatsız bir şekilde ilerliyordu. Kocasını göremiyordu ve Maude'un kendisini incelediğini fark edince birkaç kez gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Sadece kendisinin bildiği bir nedenden ötürü Maude, Lyonene'in kimliğinin gizli kalmasına yardımcı oluyor gibi görünüyordu ve böylece birçok garip durumdan kaçınılmış oldu. Lyonene, Kara Muhafızlar'ın babasının adamları gibi olmadıklarına şükrediyordu; bu adamlar hizmet eden bir kızı asla güvende hissettirmiyorlardı. Şimdi adamların birkaç ağacın altında oturduğu yere bakıyordu. Maude onlara yemek servisi yaparken kibardılar. Ranulf kadına bir şeyler söylerken ve Maude'un gırtlaktan gelen kahkahası rüzgârda süzülürken, Lyonene ateşin üzerindeki kazanı keskin darbelerle karıştırdı.

Ranulf hızlı seyahat edeceklerini söylerken haklıydı ve günün sonunda acele bir yemekten başka bir şey için çok az zaman vardı. Yemek pişirmeye alışık olmayan Lyonene, Maude'un yemeği hazırlamasına yardım etmekte zorlandı ve kadının sabrına minnettar oldu. Ranulf'un büyük siyah sergi çadırına baktı ve Maude'un yemeği ona götürmesine sevindiğini hissetti, ancak yaşlı kadın dönene kadar nefesini tuttuğunu fark etti. Maude ona alaycı bir bakış fırlattı ve güldü.

Maude'un bir arabaya gidip tahta bir kutuyu dikkatle çıkarmasını izledi. "Gel," diye seslendi omzunun üzerinden. Meraklanan Lyonene onu takip etti,

Yine de kadının, nereye çağırırsa oraya gideceğini varsaymasından hoşlanmamıştı.

Pişirme ateşi adamların dört çadırından gizlenmişti ve Lyonene bunun nedenini merak etmişti ama şimdi bunun gizlilik için olduğunu düşünüyordu. Kutu, yansıyan ateş ışığında parlayan yüzlerce küçük sedef ve gümüş parçasıyla işlenmişti. Maude neredeyse saygıyla kapağı kaldırdı ve yumuşak şeffaf ipekten bir giysiye benzeyen şeyi çıkardı. Bir erkek sütyenine benziyordu ama daha uzundu ve bilek hizasında mücevherli manşetleri . Geniş belinde de altın ve ışıltılı mücevherlerden oluşan bir kuşak vardı.

Lyonene'in işlevini tahmin edemediği büzgülü bir ipek şerit olan başka bir giysi getirildi. Ardından mücevherli bir yelek geldi, narin, minik, şeffaf. Sonra birçok peçe geldi, yumuşak ve çekici; Lyonene daha önce hiç böyle bir ipek görmemişti. Diz çöktü, geçici olarak süslere dokundu.

"Önce annemindi, sonra benim oldu. Şimdi onu giyemeyecek kadar şişmanladım."

"Bu nedir ve bir insan böyle bir giysiyi nasıl giyebilir? Örttüğünden daha fazlasını ortaya çıkarır."

Maude'un kahkahası kaçtı. "Haklısın, dans kostümünün amacı da bu zaten." Lyonene'in şaşkın gözlerini izledi. "Annem, babam tarafından Kutsal Topraklar'dan getirilmiş bir Sarazen'di. Bir gece orada bir yerde dans ederken aşık olmuş. Babam iyi bir adamdı ve annemin sık sık... dans etmesini umursamazdı." Sesi gergindi.

"Onu Haçlı Seferi'nden yanında getirdi ve ona iyi davrandı. O öldüğünde ben çok yaşlı değildim ve annem bir gecede yaşlı bir kadına dönüştü. Babam için sık sık dans etmesine rağmen, onun ölümünden sonra bir daha hiç dans etmedi. Ama bana dansı öğretti ve ipekli giysiler verdi." Lyonene'e sırtıttı. "Hiçbir kocama annem kadar sadık olmadım."

Ayağa kalktı ve Lyonene'e kendisini takip etmesini söyledi. Maude ellerini kabaca genç kadının vücudunda gezdirirken Lyonene'in dudaklarından ırkılmış bir nefes kaçtı.

"Yapacaksın," dedi Maude. "Şimdi şu giysileri çıkarın."

"Çıkarmayacağım! Sebeplerinizi tahmin edemiyorum ama kıyafetlerimi çıkarmayacağım."

Maude hiç istifini bozmadan devam etti. "Diğerlerini çıkarmazsan kıyafetleri nasıl giymeyi düşünüyorsun? Onların üzerine uymaz."

"Senin dans şeyini giymeye hiç niyetim yok. İpek güzel ama onu giymeye niyetim yok."

Maude'un sesi alaycıydı. "Bu Galler gezisine getirilen tek genç kızın sen olduğunu mu sanıyorsun? Ranulf'a aç gözlerle bakan diğer ikisini görmedin mi? Bu yolculuğa çıkmak için çok para ödediler ve bunu altınla ödemediler. Demek istediğimi anladın mı? Lord Ranulf'un bu yolculuklarda bazen geceyi çadırında geçirmesi için genç bir kız seçtiğini biliyorlar ve bu ayrıcalığı elde etmek için her şeyi satmaya hazırlar, çünkü o nazik bir aşıktır ve kadınları memnun eder ve daha sonra altınıyla çok cömerttir."

Lyonene'in endişeyle Ranulf'un çadırının olduğu yöne bakmasını izledi.

"Bu gece orada kadın yok, ama bir gece o çadırdan bir kadının kısık kahkahalarını ve ardından zevk çığlıklarını duyduğunuzda ne hissedeceğinizi bana söyler misiniz? O zaman annemin dans eden ipeklerinden uzak durduğunuz için memnun olur muydunuz? Oturup Ranulf'un iç çekişlerini dinlemekten memnun olur muydunuz..."

"Dur!"

Maude gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sana dansı öğreteceğim. Uzmanlaşmak yıllar alır ama bu İngiliz askerlerine böyle bir dansı takdir etmeleri öğretilmemiştir. Lordum Ranulf sizi sadece loş mum ışığında görecektir."

Lyonene'in yüzü kızardı. O şeyi giymek, hem de bir erkeğin önünde! Bu düşünülemezdi.

Maude onun düşüncelerini okudu. "Eğer ona gitmezsen, o zaman diğer kadınların çığlıklarını dinlemen gerekecek. Son yolculuktaki son kadının Lord Ranulf'un yatağı hakkında bana söylediklerini anlatayım mı?" Lyonene kulaklarını kapatınca kadın güldü. "O zaman benimle gel ve dansı ne kadar iyi öğrendiğini görelim."

Lyonene ağaçların arasına gizlenmiş Maude'un önünde dururken titreyen parmaklarıyla kaba yün giysilerini çıkarmaya başladı. Tamamen çıplak , Maude onu incelemek için tekrar tekrar çevirdi, Lyonene ise dişlerini sıktı ve her saniye yaşlı kadının delici bakışlarından kendini kurtarmaya karar verdi.

"İyi. Çok iyi. Bir zamanlar senin gibi bir vücuda sahip olduğuma inanmak çok zor. Şimdi seni giydireceğiz."

Kalçalarında ve bacaklarının arasında onu zar zor örten mücevherli bir kemer vardı. Şeffaf giysi bacaklarının üzerinden geçiyor, altın bantlar ince ayak bileklerini sıkıca sarıyordu. O zaman belinin neden bu kadar geniş olduğunu anladı, çünkü beline hiç ulaşmıyordu ama kalçalarının üzerinde, göbeğinin çok altında kemere dayanıyordu. İnce, büzgülü ipek şerit göğüslerini sarıyor ve arkadan bağlanıyordu. Maude kumaşı çok sıkı bağladığında Lyonene'in nefesi kesildi ve gergin kumaşın sonucu olarak göğüslerinin gerildiğini, itildiğini ve ipeğin üzerinde iyice kıvrıldığını, çok azının gizlendiğini gördüğünde nefesi kesildi. Minik yelek sadece göğüslerinin kıvrımlarını ve belinin derin girintisini, ışıltılı kemerin üzerinde kabaran kalçalarını vurguluyordu.

Lyonene'in utancı kısa sürdü, çünkü güzel kıyafetler ona garip bir duygusallık hissi veriyordu ve çıplak kollarına ve belinin arkasına dokunan uzun saçlarının verdiği his hoşuna gidiyordu.

"Evet, evet," diye mırıldandı Maude. "Senin üzerinde etkisi var. Bu ipek birçok gecenin zevkiyle kutsanmış ve anılarını saklıyor."

Lyonene kendisine rağmen, çıplak tenin ve ipek kostümün ona verdiği şehvet hissini silemiyordu.

Maude bir ağacın arkasından garip bir telli çalgı getirdi ve Lyonene bir süre yabancı bir melodi çalarken onu dinledi. Sonra mırıldanarak duysal hareketlere başladı, kalçalarını ve karnını yavaşça dönen bir hareketle hareket ettirdi. Lyonene'e hareketlerini takip etmesi için başıyla işaret etti ve karmaşık hareketleri ne kadar kolay yaptığına şaşırdı.

Maude enstrümanına dönerken, "Güzel, evet, güzel," diye mırıldandı. Lyonene gözlerini kapadı ve müzikle birlikte hareket etti. Maude'dan küçük komutlar duydu, öyle ki bunlar müziğe karışmış gibiydi: "Dizlerini daha fazla bük. Şimdi, yavaşça, evet. Şimdi, daha hızlı. Çanları duymak istiyorum."

Lyonene küçük çanların tıngırdadığının belli belirsiz farkındaydı ama şimdi sesin kostümünden geldiğini, yeleğin, kemerin ve manşetlerin kenarlarını kaplayan altın parçalarının yüzlerce çan olduğunu anladı. O ne kadar hızlı hareket ederse, bu çanlar da o kadar çok ses çıkarıyordu. Hareketleriyle bağlantılı olan bu sesleri duymak ona özel bir zevk veriyordu. Müzik hızlandı ve çanlar daha yüksek sesle çalmaya başladı.

Ranulf'un kendisini izleyen karanlık ve esrarengiz gözlerini neredeyse hayal edebiliyordu. Müzik durduğunda ve Maude ona dans kostümünü çıkarmasını söylediğinde bir yenilgi duygusu hissetti.

"İyi iş çıkardınız. Yarın lorduma yeni bir dansçı kızdan bahsedeceğim ve o da memnun olacak. Ama şimdi dinlenmen gerek, çünkü sabah yorgun olacaksın."

Hâlâ garip bir sönüklük hissi taşıyan Lyonene, Maude'un yanında, berrak yıldızların altında uyumak için kampa geri döndü. Çok yorgundu ve ağır ağır uyudu.

Sabah olduğunda Lyonene'nin kasları ağrıyordu ve küçük eşeğe binerken yaptığı her hareket canını acıtıyordu. Acıdan memnundu çünkü bu onu ne yaptığını düşünmekten alıkoyuyordu.

Yine yemek için kısa bir süre durakladılar ve Lyonene, Ranulf'un etrafında sürekli dolaşan diğer iki kadının farkındaydı. Corbet'in kadınlar ve kendilerini sergileme biçimleri hakkında iğneleyici sözler söylerkenki sesini duyabiliyordu.

Kara Muhafızların tavırlarına hâlâ hayret ediyordu. Malvoisin'deki Büyük Salon'a hiç girmemişti ama zaman zaman avluda kadınlar görmüştü -sessiz, iyi giyimli kadınlar- ve onların Kara Muhafızlarla birlikte yaşadığını biliyordu. Çocukken bildiklerine hiç benzemeyen bu adamların disiplinini merak ediyordu.

Akşam karanlığı Maude'dan öğrenilen yeni dansın daha fazla uygulanmasını getirdi. Lyonene zarif hareketleri sevdi ve çabucak öğrendi. Daha sonra yoruldu ve hasır yatağa ağır ağır uzandı.

Hafif bir ses onu uyandırdı ve yanında mışıl mışıl uyuyan Maude'a doğru baktı. İçgüdüsel olarak büyük siyah çadıra doğru baktı ve dışarıda duran, üzerinde sadece beyaz keten bir peştamal olan Ranulf'u gördü. Yüzüstü döndü ve Ranulf gürültüye doğru bakınca uyuyormuş gibi yaptı. Çenesini ellerinin üzerine koyarak, adamın kendisinden çok uzakta olmayan bir kayanın üzerine oturmasını izledi. Ay ışığı adamın bronz teninde parlıyordu ve omuzlarının çöktüğünü gördü, yorgunluktan değil ama... belki de üzüntüden.

Ani bir istekle ona doğru gitti, karmakarışık saçlarını göğsüne bastırdı ve onu yatıştırdı. Ayağa kalktı, esnedi ve gerindi, sırt kasları altın rengi derisinin altında göze çarpıyordu. Hafifçe titredi ve kaba battaniyeyi kendine doğru çekti, çünkü onu rahatlatma fikri aklından çıkmış ve yerini başka, daha güçlü bir duyguya bırakmıştı.

Güneş doğmadan önce tekrar yola koyuldular ve Lyonene küçük eşeğe binerken uykulu uykulu başını salladı. Akşam yemeğinde iki kadın Ranulf'un peşinde daha da cesur davrandılar. Lyonene öfkeyle demir tencereyi arabaya geri fırlattı. Ranulf'un sesi onu durdurdu. Adam hâlâ ağacın altındaydı ama Lyonene onun bakışlarını üzerinde hissetti. Çabucak, yüzü kukuletanın derin gölgesinde, sadece bir anlığına ona doğru döndü. Maude ona doğru eğildi, dudakları neredeyse kulağına değerken sessizce konuşuyordu. Ranulf ondan uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermedi ve bakışlarını yemek pişirme malzemelerini arabanın kenarına sabitleyen Lyonene'e yöneltti. Gerçekten de ondan bahsediyorlardı!

Yemek bittikten sonra Lyonene, Maude'un Ranulf'la ne konuştuklarını kendisine anlatmasını kurnazca sağlamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Maude'un kahkahaları sinir bozucuydu ama Lyonene en azından Ranulf'un karısının kendisiyle birlikte bir serf kılığında yolculuk ettiğini bilmediğini biliyordu.

Üçüncü gece ana yoldan ayrılıp bir kaleye gittiler ve taş duvarlara ve yukarıda yükselen donjon'a yaklaştıklarında kükreyen bir ateş düşüncesi Lyonene'i memnun etti.

Henüz bailey'e girmişlerdi ki, yarı giyinik bir adam onlara doğru koşarak geldi; sutyeni ve keten gömleği sert, pürüzsüz bir göğsü gösterecek şekilde açılmıştı. Sarı saçlı, geniş omuzlu ve ince kalçalı yakışıklı bir adamdı. Kollarını açarak Ranulf'a doğru koştu ve ikisi birbirine sarılıp dönerek birbirlerini yerden kaldırdılar.

"Ranulf, seni her gördüğümde daha da çirkinleşiyorsun."

Lyonene konuşmak için ağzını açtı ama Maude'un elini kolunda hissetti. Bir serf olduğunu hatırlamak kolay değildi.

"Ve sen, sen bir kız kadar zayıfsın. Bazı kızlardan daha zayıfsın."

Tekrar sarıldılar, birbirlerinin yanaklarından öptüler ve kolları birbirlerinin omuzlarına dolanmış bir şekilde donjonun ikinci katına çıkan ahşap basamaklara doğru ilerlemeye başladılar.

Lyonene, Kara Muhafızlar efendilerini takip ederken sabırsızlıkla bekledi ve sonra kaleye girmesine izin verildi. Ranulf salonun bir ucundaki ateşin önüne oturmuştu. Diğer adam başka bir sandalyenin yanında durmuş, bir hizmetkârın tuttuğu giysileri yavaşça giyiyordu.

"Malvoisin'den ne haber? Senin hakkında bazı hikâyeler duydum ama onlara itibar etmedim."

"Peki bunlar ne masalları? En azından yarı gerçekler içerdiklerinden eminim. Gel Dacre, otur şuraya ve güzelliğin için bu kadar endişelenme."

Dacre gülerek Ranulf'un yanındaki sandalyeye oturdu ve hizmetçiyi elini sallayarak kovdu. "Rabbimizin yöntemlerini sorgulamak bana düşmez, ama bazen sana bir şeytan görünümü ve bir melek huyu, bana da bir melek bedeni ve bir şeytan karakteri vermesine şaşıyorum."

Ranulf sıcak şarap bardağını yudumladı. "Hangisinin şeytan, hangisinin melek bedeni olduğu konusunda hemfikir olmayan pek çok kişi var."

Dacre'ın kahkahası kükredi. "Demek kimin bir meleğin öfkesine sahip olduğu konusunda hemfikirsiniz. Ben de öyle düşünmüştüm."

Her iki adam da sandalyelerinin arkasına çok yakın duran genç serf kızını fark etmedi. Maude, içinde küçük bir süpürge ve kürek bulunan büyük bir sepeti Lyonene'e doğru itti ve gidip ocağı temizlemesini işaret etti. Ranulf'un serfi olarak bunun görevi olmadığı konusunda Maude'a itiraz etmedi ama Dacre ile kocası arasındaki konuşmayı duyabildiği için memnundu.

Dacre devam etti. "Yine de bir hikâyenin doğruluğunu bilmek isterdim; genç ama fakir bir kızla evlendiğiniz hikâyenin."

Lyonene dönüp Ranulf'un yüzünü görmeyi çok istedi ama kendini ocağın külleriyle meşgul etti.

Sonunda Ranulf'un sessiz cevabı, "Doğru," oldu.

"Ve duyduğuma göre dişi bir aslan için aptalca bir ismi varmış, geniş düz yüzü, büyük burnu, dudakları olmadığı için doğduğunda böyle adlandırılmış..."

"Yanlış duymuşsun!"

Dacre arkadaşının sesindeki sertliğe güldü. "Peki, o zaman bana ondan ve bir babanın çocuğuna aslan ismi vermesine neyin sebep olduğundan bahset."

Ranulf oyma meşe sandalyeye yaslandı. Sesi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi sessizdi. "Bir aslanın renginde alaca saçları var, kocaman kalın bir yelesi var. Bir zümrüdü utandıracak yeşil gözler, küçük bir burun ve dolgun, yumuşak bir ağız. Öfkeliğinde tek kaşı..." Aniden durdu ve şarap kadehine baktı.

"et. Bana bu kadın hakkında daha çok şey anlatmalısın. Geri kalanı nasıl? Kalın belli mi ve bacakları nasıl?"

"Dacre!" Ranulf'un sesi öfkeliydi. "Çok ileri gidiyorsun. Bahsettiğin kişi benim karım. O paylaşılacak bir hizmetçi değil."

"Anlıyorum. Bacakları bir Frizyalının boynu genişliğinde, beli de seninki . Böyle bir karım olsaydı ben de ondan bahsetmezdim."

"O..." Ranulf'un kahkahası Lyonene'e çok nadir duyduğu bir ses gibi geldi. "Yemine gelmeyeceğim. Malvoisin'e gelip onu görmelisin."

"Ya da Corbet'e sor. Eminim o bana senin bu meçhul karın hakkında doğru bir fikir verebilir."

Ranulf kaşlarını çatarak fincanına baktı. "Corbet bazen çok fazla konuşuyor."

"Mmm. Kıskançlık çok erken! Gerçekten çok güzel olmalı. Seni onunla evlenmeye iten şeyin ne olduğunu bana anlatmalısın. Isabel'in seni sonsuza dek soğuttuğunu sanmıştım."

Lyonene, Ranulf'un cevabını, evlilik için vereceği nedeni nefesini tutarak dinledi.

Aradan çok zaman geçti ve Lyonene Ranulf'un cevap vermeyeceğini biliyordu. Külleri temizlemek gibi pis bir işe geri döndü. En azından ateşin önü daha sıcaktı.

"London Town'daki kızıl saçlı kızı hatırlıyor musun? Corbet ve Sainneville'in uğruna savaştığı?"

Ranulf yine güldü. "Fincanlarını iyice doldurmuşlardı ve..."

"Ne sen ne de ben çok ayık değildik. Hugo Fitz Waren için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Evet, ben yapamadığımda Hugo onları ayırmaya yardım etti. Kadını kimin aldığı umurumda değildi."

"O akıllı biriydi. O zaman kimin kont olduğunu biliyordu. O tombul küçük bedenini sana yapıştırıp, hayatını kurtardığını ve her şeyini sana borçlu olduğunu söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağladığı zamanki yüzünü asla unutmayacağım. 'Her şey' deyince gözlerim doluyor. "

"Onun 'her şeyi' o kadar da kötü değilmiş."

Dacre adil bir şekilde bağırdı. "Ne teklif edeceğini nereden bileceksin, çünkü o gece bana geldi."

"Sana! Bir erkeğe sahip olmak varken neden zayıf birini istesin ki!" "Zayıf bir çocuk! Neden, o küçük ballı meyve senin onu korkuttuğunu fısıldadı. Şeytan'ın kendisinden bile daha fazla."

"Ve bana geceyi senin gibi güzel bir kızla geçirmek istediğini söyledi."

"Sana ne kadar güzel olduğunu göstereceğim!"

Lyonene, Dacre'ın Ranulf'un boğazına atıldığını görmek için döndü ve sonra iki adam birlikte akıntıya kapıldılar, devasa güçleri birbirlerine karşı kullanıldı. Lyonene iğrenmişti. İki yetişkin erkeğin yerde böyle güreşmesi ve daha da kötüsü bunun bir kadın yüzünden olması! Ayağa yuvarlandılar, birbirlerine kenetlendiler ve yüzleri sadece birkaç santim aralıktayken, belindeki neredeyse dolu kül sepetini sakince yere bıraktı.

yüzlerine çok yakın bir yerde. Verdiği zararı görmek için beklemedi ama sakın adımlarla yanlarından uzaklaştı. Çırpınışlarının kesildiğini, öksürük ve küfürlerinin başladığını duyduğunda hafifçe gülümsedi.

Maude birdenbire ortaya çıkmış gibiydi ve Lyonene'in ufak tefek bedenini kendinden çok daha iri olan bedenine yapıştırarak başını geniş omzuna yasladı.

Dacre, Maude'un Lyonene'i tuttuğu yere çok yakın bir yerden, "O fahişeyi öldüreceğim," diye bağırdı. "Maude, bırak onu. Onun için kendi cezalandırma yöntemim var."

"Zavallı kızı ölesiye korkuttun." Maude, Lyonene'in sırtından aşağı akan yün örtünün altında tamamen gizlenmiş olan saçlarını okşadı. "O genç ve kralın kontlarının sert oyunlarına alışık değil." Sesi öylesine alaycıydı ki Lyonene sessizce gülmeye başladı, omuzları titriyordu. Maude ona sitem dolu bir bakış attı. "Görüyorsun, korkusundan titriyor." Bu, Lyonene'in daha sert gülmesine neden oldu ve içinden şaşırtıcı bir şekilde hıçkırığa benzeyen bir ses çıktı.

"Dans etmeyi öğrettiğin kişi bu mu Maude?" Ranulf'un sesi nazikti. Maude başını salladı.

"O zaman onu mutfakta yanında tut ve bu tozu temizleyebilmemiz için suyla birini gönder."

Maude, Lyonene'in başını omzuna doğru itti, çünkü kız neden olduğu tahribatı görmeyi çok istiyordu ve taverna kadınları hakkında konuştukları için bunu tamamen hak ettiklerini düşünüyordu. Maude onu mutfağa doğru götürürken Lyonene Ranulf'un konuştuğunu duydu.

"Maude ona dans etmeyi öğretiyor. Çok iyi olduğunu ve Galler'e ulaştığımızda gösteri yapmaya hazır olacağını söylüyor."

"Peki, o zaman, onu görelim. İyi dans ederse onu affedebiliriz."

"Bu benim, Dacre. O genç, aklınızdaki ödüller için çok genç. Birkaç yıl sonra, dansı daha iyi olduğunda, belki onu 'affedebilirsin' ama henüz değil."

Maude, Lyonene'i mutfağa götürdü ve doğraması için ona bir yığın soğan verdi

-Davranışının cezası. Ranulf'un Londralı barmaid hakkındaki sözlerini düşündükçe intikam hırsıyla kesip biçiyordu. Ayrıca onun, "Bu benim" dediğini de hatırlıyordu. Maude onun için kaç kadına daha dans etmeyi öğretmişti? Soğan gözyaşlarıyla gerçek gözyaşlarının ne zaman birbirine karışmaya başladığını biliyordu.

Lyonene, Maude'un kendisini Ranulf'tan ayırmak için çaba gösterdiğini hissediyordu, çünkü her zaman ondan uzakta bulunmasını gerektiren işler vardı. Lyonene

Ateşin önündeki şiltenin üzerine düştüğünde iyice bitkin düşmüştü. Hasır rahatsızdı ve Malvoisin'in kuştüyü yataklarının rahatlığını özlemişti.

Sabah çok erken geldi ve uykulu bir şekilde küçük eşeğine bindi. "Bu gece iyi geçebilir, çünkü yarın Galler'e ulaşacağız."

Maude'un sözleri Lyonene'i uyandırdı ve bütün gün kendini dansa devam etmekten vazgeçirmeye çalıştı. Akşam yemeği için durduklarında önce kadınlardan birinin parmağını Ranulf'un çenesinde gezdirdiğini, sonra da Ranulf'un kısa bir an için kadının elini tuttuğunu görünce Lyonene kararını verdi. Bu gecenin sonuçlarını düşünmeyecekti; tek bildiği Ranulf'un onu görmesini, elini tutmasını istiyordu, başkasının değil.

Ranulf'un çadırı kurulurken Lyonene, Maude'un onunla konuştuğunu gördü ve yaşlı kadının önerilerini kabul ettiğini anladı. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Maude onu ağaçların arasına çekerken düşünecek zamanı yoktu. Kıyafetleri çıkarılırken itiraz etmeye başlamıştı. Çok geçmeden ipek dans kostümü onu sarmaladı. Sanki artık Lyonene değil de başka biriydi: karanlık bir güzellik, çocukluğundan beri akıcı vücut hareketleriyle erkekleri baştan çıkarmak ve ayartmak için eğitilmiş bir Sarazen. Kafasındaki garip müziği duyabiliyordu ve kalçaları yavaşça hareket etmeye başladı, yüzünde gizli bir gülümseme vardı.

Maude ahşap kutudan gümüş rengi bir cam parçası, bir ayna ve bir kavanoz siyah pudra aldı. Lyonene'in alt ve üst göz kapaklarına sürme çekti ve kaşlarını koyulaştırdı. Kostüme yumuşak, renklerde şeffaf tüller eklendi, ardından saçlarına yüzünün alt kısmını gizleyen bir tül takıldı.

Küçük aynadan ona bakan farklı bir kadındı ve karanlık, boğucu gözler Lyonene'in çok az bildiği şeyler vaat ediyordu - tutku ve saten ten vaatleri. Mum ışığıyla aydınlatılmış çadıra doğru rahat ve güvenle yürüdü.

Ranulf alçak bir karyolaya yarı uzandı ve ilk başta çadırına giren esmer kızı görmedi, sadece Maude'un bir flüt ve davul gibi küçük titreşimli enstrümanların eşlik ettiği müziğini duydu. Kızın yaydığı özgüven, kendinden emin ve baştan çıkarıcı hareketleri onu anında şaşırttı. Sonra bunun bir serf kızı olduğunu bildiğini unuttu, çünkü kız bir şekilde Kutsal Topraklar'da geçirdiği yıllardan beri görmediği bir şekle bürünmüştü.

Her yavaş dalgalanma bir aşk jestiydi ve bu kızın başka hiçbir kadının yapmadığı şekilde sadece kendisi için dans ettiğini hissetmeye başladı. Kalçaları ona doğru hareket ediyor, kolları onu çağırıyor, dumanlı gözleri onu okşuyordu. Maude'un çok iyi bildiği danslar onu her zaman heyecanlandırmıştı ama bu kız daha fazlasıydı, ona şehvetin yanı sıra özlem duygusu da veriyordu. Ayaklarının dibine bir peçe düştü ve ipek pantolonun altında gizlenmiş ama yine de ortaya çıkmış uzun ince bir bacak göründü. Müzik hızını artırdı ve kız ona sırtını döndü, koyu renkli tülün altından saçlarının bir kısmı görünüyordu.

Ağır havanın içinden bir eşarp daha süzüldü ve yansıyan mum ışığında altın kemeri parlayan kavisli bir kalça gördü. Kalçaları daha hızlı hareket ediyor, minik çanlar hareketlerine ritim tutarak tıngırdıyordu. Açıkta kalça altın sarısı ve kremi bir renkteydi, diğeri ise katlanmış bir tülün arkasından hareket edip kaybolurken şaşkın bakışlarıyla alay ediyordu.

Yana döndü, vücudunun şekli ipeklerin arasından görünüyordu. Kalçaları ileri ve geri hareket ederken göğüsleri tekrar tekrar yükseldi ve her zaman gülümseyen, kaşlarını çatan, baştan çıkaran, kaçınan, sürekli değişen gözleri onu büyüledi. Akışkan kolları onun sıvı hareketlerini vurguluyordu.

Bir peçe daha düştü ve onun güzel vücudunu daha fazla gördü. Karnı dalgalanıyor, göbeğinin güzel sırrını gösteriyordu. Ranulf yattığı yerde donup kalmıştı, kızın etrafında ördüğü arzu ve büyü'nün felç edici büyüsunü bozamıyordu.

Müziğin hızı arttı ve başka bir peçe daha yere düşerken nefesi derinleşti. Göğüsleri ipeğin üzerinde yuvarlanıyor, dans ederken parıldıyor, hareket ediyor, titriyordu ve onun alçak, gırtlaktan gelen, şehvetli kahkahasını duydu, hırlıyor, kendi bedenini tatmin edilmemiş tutkunun titremeleriyle dolduruyordu.

Kımıldamaktan korkuyordu, onun en ufak nefesinde yok olabilecek bir zevk hayaleti olmasından korkuyordu. Kadın ona yaklaştı, yavaşça, kıvrıla kıvrıla, zarıfçe, teni narin bir parfüm yayıyordu. Korkuyla ama kontrolsüz bir özlemle ona dokunmak için elini uzattı. Kremi saten teni parmak uçlarına kısa bir fısıltı gibi değdi ve kadın geri çekildi, başı geriye düştü, neredeyse o kahkahayla duyularını çılgına çevirecekti, çok alçak sesle ama vaadiyle ona nüfuz ediyordu.

Kadının kolu adamın yüzünü sıyrarak dudaklarına yaklaştı ve onu varlığının yeni bir parçası gibi görünen derinliklere doğru daha da heyecanlandırdı. Sonra aniden ondan uzaklaştı, çok uzaklara, çadırın karanlık bir tarafına; koyu renk gözleri ve altın rengi vücudu krem rengi ipek duvarlara karşı ışıldıyordu. Kadının ardında bıraktığı boşluğa dayanamıyordu. Müzik çılgınca bir zirveye ulaşıyordu

ve gözleri şimdi ona meydan okuyordu, elleri uzanıyor, vücudu titreşen hareketleri artırırken ona meydan okuyordu.

Güçlü ellerinden biri onu kendine doğru çekti, belinin derin kıvrımlarını sıkıca kavradı, diğeri ise onu kendine doğru çekti. Yarı kapalı gözlerine baktığında çadır karanlıktı, çok karanlıktı ama peçenin altında bekleyen ağzı gördü ve gösterdiği açlık kendi açlığıyla eşleşiyordu.

Her enfes anın tadını çıkararak ve uzatarak, dansından hafifçe nemlenmiş tenini okşadı, tıpkı kendisinininki gibi. Adam ona dokundukça kız mırıldanıyor gibiydi; alçak, gırtlaktan gelen bir ses. Adam peçeyi çekip dudaklarını ararken, kızın gözleri çok kısa bir an için açılıp adamın gözleriyle buluştu ve sonra gözleri de kapandı.

Çadırın dışından gelen müzik, sanki içeride olanları hissediyormuş gibi duygulu bir ritme yavaşladı.

Lyonene vücudunun Ranulf'un güçlü elleri tarafından tamamen desteklenmesine izin verdi. Dudakları onunkilere hafifçe dokundu, onların hissinin ve tadının tadını çıkardı. Dili dişlerinin kenarında geziniyor, küçük çentiklerden zevk alıyordu. Adamın ondan aldığı zevkin acı verici yavaşlığı kadının bedenini zayıflattı; neredeyse onun tatlı işkencesi altında ölüyormuş gibi hissediyordu. Dişlerini alt dudağında gezdirdi, sertliğini tattı, özel lezzetinin tadını çıkardı. Ağzının köşeleri adamın eşsiz ilgisiyle karşılaştı ve sonra adamın aceleciliği onu sardı; dudakları onunkileri eziyor, dudaklarının nektarından zevk alırken hareket ediyordu.

Lyonene onu kendine doğru çekti, daha da yaklaştı ve ellerini sırtındaki büyük kasların üzerinde gezdirdi. Parmaklarının çıplak tenini okşadığını hissetmek, ellerinin altındaki koyu, pürüzsüz tenini hissetmek onu çılgına çevirdi. Dudakları kulağına yaklaştı ve yumuşak kelimeler döküldü kulağına, bilinmeyen kelimeler, anlamsız ama bir o kadar da anlamlı.

Lyonene'in kendine dönmesini sağlayan şey müzikten gelen uyumsuz bir ses olabilirdi, Ranulf'un artık inandığı gibi bir serf kızı değil, istenmeyen karısı olduğunu bilmek. Bir serf kızıyla, onun için dans eden bir kızla sevişmişti ama karısını kucaklayıp okşamamıştı. Bir dişi aslanın gururu olan gururu ona geri döndü ve Ranulf onun bir başkası olduğunu düşünürken sevişmeye devam edemeyeceğini biliyordu.

Kendini çelikleştirdi ve aşk sözcüklerini duymayı ve daha da zoru, boğazında gezinen dudakları hissetmeyi reddetti. Onu o kadar çabuk bıraktı ki, çadırdan kaçtığını fark etmesi için bir saniyesi vardı. Durmadan önce koşabildiği kadar hızlı ve sert koştu. Birikmiş gözyaşları döküldü

şiddetli bir sel gibi akıyordu. Yüz kere aptal olduğu için kendine lanet etti. Zihni kafasının karışıklığıyla cınlıyordu. Bu adamın dokunuşu onu nasıl bu kadar tahrik edebilirdi ve sadece bir köle kızı olduğunu düşündüğü, hiç umursamadığı biriyle nasıl böyle tatlı bir aşk yaşayabilirdi?

Maude onu buldu ve şişmiş yüzünü ve kıyafetlerini değiştirmesine yardım etti. Kampa doğru ilerlerken hiçbir şey konuşulmadı ve yaşlı kadın Lyonene'in, Ranulf'un bir saat önceki öfkesinden sonra artık sessiz olan karanlık çadırını görmesini dikkatle engelledi. Sadece Maude'un Ranulf'a olan uzun süreli anlayışı onu kıza karşı taşıdığı öfkeden sakinleştirebilmişti. Lyonene uykusunda düzensiz bir nefes aldı ve Maude tiksintiyle başını salladı.

Maude ertesi sabah erkenden Lyonene'i su içmesi için kamptan gönderdi. Ranulf yakında ortaya çıkacaktı ve bir gece önce dört kadından hangisinin onun için dans ettiğini kolayca öğrenecekti. Yapabileceği tek şey kaçınılmaz olanı uzatmaktı.

Ağır kovayı sudan çıkarırken Lyonene'in düşünceleri hâlâ içinde savaşıyordu. Düşünceleri o kadar yüksekti ki atların yaklaştığını duymadı. İtiraz edemeden güçlü kollar onu kemikli bir bedene doğru çekti, eller serf kıyafetinin altından onu yokladı. Kötü kokular yayan bir ağız onunkini buldu. Tekmelemeye ve pençelemeye başladı.

"Sör Henry!" diye seslendi tanıdık, gülen bir ses. "Bir bayana nasıl davranılacağını bildiğinizi sanmıyorum."

Yaşlı adam onu serbest bıraktı ve o da arkasını dönüp sese baktı. Başını aşağıda tutarak temkinli bir bakış attı ve az önce kendisine saldıran adamın karşısında Geoffrey'i gördü.

"Hanımefendi mi?" Sir Henry tükürdü. "O sadece bir serf kızı."

Geoffrey'nin sesi küçümsemesini gizliyordu. "Bütün genç ve güzel kadınların hanımefendi olduğunu söyleyebilir miyim, efendim?"

Lyonene göğsünde yükselen minnettarlığı hissetti. Sir Henry güldü. "Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Denememin sakıncası yok değil mi?"

"Tecrübelerim senin güzel formuna boyun eğiyor."

Geoffrey onun yüzüne bile bakmadan Lyonene'i kollarının arasında döndürdü ve öpmeye başladı. Onun kendisine bunu yapmasına çok şaşırmıştı. Adamın ona Sir Henry'den daha fazla saygısı yoktu.

"Görüyorum ki küçük kardeşim onu memnun edecek bir eğlence bulmuş. Belki bunu benden daha fazla heyecanlandırabilirsin, çünkü benim okşamalarımından kaçıyor. Bazı genç kadınlar erkeklerden ziyade güzel oğlanları tercih ediyor, Dacre bunu kanıtladı."

Geoffrey başını kaldırıp Ranulf'un Tighe'nin geniş sırtına bindiğini gördü ve tembelce gülümsedi. "Beni yeterince kabul edilebilir buluyor gibi görünüyor ve Lord Dacre ile karşılaştırdığın için teşekkür ederim." Lyonene'in yüzüne baktı, çenesi kimliğinin kaçınılmaz olarak ortaya çıkmasına karşı dikleşmişti. Geoffrey dehşet içinde ona baktı ve onu Ranulf'la yüzleşmesi için çevirdi.

Ranulf'un en kara nefrete dönüşmeden önceki acı dolu bakışı onu ürküttü. Onunla alay etti. "Seni neden bu kadar... kabul edilebilir bulduğunu şimdi anlıyorum. Ondan senin için dans etmesini istemelisin. O..." Yüzünde yine acı dolu bir ifade belirdi ve sonra atını çevirip onlardan ayrıldı.

Dokuzuncu Bölüm

"Lyonene, bunun anlamı ne? Hayır, söyleme bana, çünkü bunun Ranulf'un işi olduğuna eminim. Onunla yaşamak bu kadar çekilmez mi?"

Lyonene sadece başını sallayabildi, çünkü boğazında büyük bir yumru oluşmuştu ve konuşamıyordu. Maude bir anda ortaya çıktı ve Lyonene'i küçük eşeğin yanına götürdü. Geoffrey'nin kardeşine doğru at sürdüğünü fark edemeyecek kadar perişandı.

"Ranulf," diye yalvardı Geoffrey taş suratlı ağabeyine, "ona böyle davranmana ne sebep oldu? Neden bir köle gibi giydirildi ve eşeğe bindirildi?" Bir cevap bekledi ama cevap gelmedi. "Ona nasıl davrandığınızı anlayamıyorum. O çok güzel ve çekici; nasıl olur da ondan uzak durursunuz?" Hâlâ cevap alamayınca bıkkınlık içinde içini çekti. "Şimdi Sör Tompkin'e gidiyorum. Bugün Cornwall'a gidiyoruz. Unutma Ranulf, o senin karın."

"Unutan odur."

Geoffrey kaşlarını çatarak Ranulf'a baktı. "Bu sabah olanlarda onun parmağı olduğunu mu ima ediyorsun? Belki de başka erkeklerin ilgisini çekmek istiyordur?"

Ranulf cevap olarak omuz silkti.

"Eğer kardeşin olmasaydım ve hayatı bu kadar iyi sevmeseydim, sana bunun için meydan okurdum. Haksız yere suçlanan ve bir köle gibi davranmaya zorlanan her hanımefendi bir şampiyonu hak eder."

"Onun haksız yere suçlandığından bu kadar emin misiniz? Masum olduğuna dair ne kanıtınız var?"

Geoffrey gülümsedi. "Çünkü seni tanıyorum. Malına mülkünle ilgilenirsin ve o adada hapsirip hapsirmediğini bilirsin. Ve o Kara Muhafız, Leydi Lyonene'e yaklaşan herkesi öldürür. Haklıyım, değil mi? Onun nerede olduğunu her zaman biliyordunuz, hatta dakikası dakikasına."

"Evet. Galler'e gidene kadar. Saklanma konusunda çok zekiydi."

"Saklanmak! O zaman sizi, sevgilisinin peşinden bir köle gibi gidecek kadar seven bir eşe sahip olduğunuz için gerçekten şanslısınız. Söyleyin bana, saray hanımlarınızdan herhangi biri kocasını böyle sever mi? Çok endişeleniyorum. Lyonene'in dediği olacak ve eğer bu dedikleri ters ters bakan, öfkeli, suçlayıcı..." Ranulf'un kara bakışına güldü. "Kadınları anlamak mümkün değil. Onun böyle bir koca seçmesini anlayamıyorum. Onun gibi biri tarafından seçilmek için çok şey verirdim." Geoffrey, Ranulf'un kendisine attığı sert bakış karşısında kaşlarını çatı. "Şimdi gidiyorum. Belki bu yıl içinde Cornwall'dan ayrılıp Malvoisin'e dönebilirim. Huzur içinde git kardeşim."

Lyonene Geoffrey'nin gidişinden habersizdi; aslında etrafındaki pek az şeyin farkındaydı. Kendi düşünceleri birbiriyle yarışlıyordu.

Ranulf küçük eşeğe doğru atını sürerken Tighe'nin gürleyen nal seslerini bile duymadı. Sadece kendisinin havaya kaldırıldığını, Frizyalı'nın sırtında, Ranulf'un kollarına sıkıca tutunmuş bir şekilde yan yatarak dinlenmeye başladığını hissetti. Adamın kızgın olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. En azından o an için onu yakınında tutuyordu. İnsan sırasının başına doğru at sürdüler. Ranulf, Lyonene'in üzerindeki kızıl pelerini kabaca yırtarak yere fırlattı. Sonra ellerini kızın saçlarına sokarak başını geriye, yüzünü kendisine doğru çekti. Ona verdiği acıya rağmen Lyonene ona gülümsedi, gözleri parlıyordu.

"Şimdi beni dinle karıcığım, hem de iyi dinle. Sen benimsin ve seni paylaşmıyorum."

Gözleri onunkileri tuttu. "Ben hiç öteki olmadım Aslanım."

Adam bir süre ona baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. Kadın ona yaslandı ve sessizlik içinde yolculuk ettiler.

"Ve şimdi bana seninle ne yapacağımı söyle." Ranulf'un sesi, çadırının ipek duvarları onları çevrelerken ona bakarken sertti. "Galler'e zevk için geldiğimi mi sandın? Söyle bana, savaşa giden bir erkeğin, yardım etmesi gereken bir kadın yükü olması için hep böyle mi davrandın?"

"Savaş mı? Savaş falan yok," diye yanıtladı ateşli bir şekilde.

Ona ters ters baktı. "Yalan söylediğimi mi sanıyorsun? Galli Rhys kral olmaya karar verdi. Buranın kuzeyinde at sürüyor. Kral Edward adamı bulmam ve isyanını durdurmam için bana bir mesaj gönderdi. Adamı bırakıp bu soğuk ülkeye manzaranın tadını çıkarmak için mi geldim sanıyorsun? Adamlarımla yeterince ilgilendiğimi düşünmüyor musun, ama şimdi bir de soylu bir kadınla uğraşıyorum."

"Hayır, düşünmedim-"

"İşte bu! Hiç düşünmedin. Şimdi eğleniyorsun, bir köle gibi giyindin ve beni kandırdın. Ama söyleyin bana hanımefendi, bütün bunları yapmaktaki amacınız neydi? Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, en son ailene dönmenden bahsetmiştik."

Tüm bunları hak ettiğini biliyordu. Kılık değiştirirken hiç düşünmemişti. Annesi onu böyle bir yaramazlık yüzünden kaç kez cezalandırmıştı?

"Yüksek sesle konuş, kadın! Bir dilin olduğunu biliyorum."

Çenesini kaldırdı ve suçluluk duygusunun yerini öfkenin almasına sevindi. "Gitmek... istemedim. İstedim ki..."

"Devam et, dinliyorum."

Ayağa kalktı ve ipeğe dokundu, kaba yün mantoyu çıkardığı için mutluydu. Onunla yüzleşmek için döndü, gözleri parlıyordu ve saçları dağınıktı. "Sen benim kocamsın ve seni seviyorum." Nefes nefese onun cevabını bekledi.

Siyah gözleri yumuşamadı. "Sevgini göstermek için tuhaf bir yöntemin var. Beni soyuyorsun, sen-"

"Dur!" Ellerin kulaklarının üzerine koydu. "Her şeyi biliyorum. Her korkunç anını yaşamadım mı? Her gün tehditler ve öfke arasında kalmadım mı? İki günlük aşkımız vardı ve o aşk yüzünden evlendik. Sevgiyi geri getirmemin bir yolu yok mu? Kendimi kanıtlamamın bir yolu yok mu?"

Onu izledi ve sonra ona yaklaştı, eli yanağına hafifçe dokundu. "Bilmiyorum," dedi sessizce.

Demirin demire çarpma sesi Ranulf'un başını kaldırmasına neden oldu. "Ne oldu?" Lyonene soluk soluğa kaldı.

Corbet çadıra daldı, gözleri Lyonene'in üzerinde sadece kısa bir süre gezindi. "Rhys saldırıyor," dedi açıkça.

"Onu koruyun!" Ranulf kalkanını kaptığı gibi çadırın dışına, tam teşekküllü bir savaşın giderek artan gürültüsünün içine çıkmasını emretti.

"Bu taraftan," dedi Corbet çadırın arka tarafındaki serpuşu keserken ve kadın onu takip etti, gözleri sürekli omzunun üzerinden bakıyordu.

Dışarıda güneş ışığı parlaktı ve şimdiden kan kokusu tozla ve insanların çığlıklarının, çekişmelerinin, atların nal seslerinin korkunç gürültüsüyle karışmıştı.

Ranulf'u hemen savaşın ortasında, atına binmeye vakit bulamadan yaya olarak gördü. Kılıcın parıltısını gördü.

Üzerine sertçe atlayan adama iki eliyle vurdu. Nefesi kesildi ve kan vücudunu terk eder gibi oldu.

Corbet onu ileri doğru çekerken kolunu kabaca sarsmıştı. Tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü, kendini sabitlemek için bir ağaç gövdesine tutundu. Muhafız onu tekrar çekti ama ne gözlerini kocasından ayırabildi ne de etrafını saran savaşın sağır edici gürültüsünü durdurabildi. Ranulf artık kanlar içindeydi ama yine de savaşmaya devam ediyordu.

Elinden birkaç santim ötedeki ağaca bir ok ısıklık çalarak saplandı ve kadın ona inanamayarak baktı. Belli belirsiz Corbet'in arkasında bir adamla dövüştüğünün farkındaydı ama yine de oka bakmaya devam etti. Korkusu onu titretmeye başlamıştı.

Tepesindeki ağaçta bir hareket gözüne çarptı ve yaprakların arasına gizlenmiş bir adamın yayını geri çekip Ranulf'a bir ok nişan aldığını gördü. Çılgılık attı ama kimse onu duymadı.

"Hayır," diye fısıldadı, "hayır." başladı, doğruca savaşın ortasına, Ranulf'a doğru. Ona doğru koştu ve Ranulf şaşkınlıkla ona baktı, yüzü ter ve kanla kaplanmıştı.

Okla aynı anda ona ulaştı. Kollarını ona doladı ve sağ omzu kalbini sardı. Ok, Ranulf'un zırhla kaplı göğsüne doğru ilerlerken derisini ve kaslarını kesti. Çelik uç demir zırhı, hacketon'u, keteni ve Ranulf'un etini deldi ama Lyonene'in vücudu oku yavaşlatmıştı ve ok daha ileri gitmedi. Bedenleri ince tahta parçası tarafından bir arada tutulurken ona baktı.

"Aslan, ben..." diye fısıldadı ve sonra bayıldı.

Ranulf düşmemesi için onu tuttu ve sonra başını geriye atıp savaş çılgınlığını attı.

Sainneville ilk başta efendisine böylesine iğrenç bir şekilde bağlı olan küçük formu görmedi.

"Kes şunu, dostum! Orada durma," dedi Ranulf, sesi sert ve titriyordu.

Hugo ortaya çıktı, leydisine bir bakış attı ve lordunun arkasını korumak için geri döndü. Sainneville, Lyonene'in cansız yüzüne bakmamaya çalışarak okun tüylü ucunu kırdı.

"Onu demirden çıkarabilir misin? Bizi bağlıyor."

"Evet, lordum." Sainneville titreyen parmaklarını kaldırdı.

"Fitz Waren!" Ranulf emretti. "Gel ve bunu yap. Çabuk ol! Uyanmaya başladı. Daha fazla acı çekmesini istemiyorum."

Hugo parmaklarını Lyonene'in omzu ile Ranulf'un göğsü arasına ustalıkla soktu. Ok derine gömülmüştü ve posta bağlantılarıyla iç içe geçmişti. Oku, sapını da bükmeden çıkarmak çok zordu.

"Buyurun lordum," dedi Hugo sonunda. "Kızı bana bırakın, ben de onu o şeyin üzerinden çekip alayım. Oku tut ve hareket etmesine izin verme."

Ranulf adamının dediğini yaptı ve Hugo Lyonene'i dikkatlice çekti. Ranulf çelik ucu göğsünden çekip çıkardı ve öfkeyle yere fırlattı. Sonra Lyonene'i kollarının arasına aldı, Lyonene'in kanı üzerine akıyordu.

"Ranulf," diye fısıldadı. "Acıyor. Omzum ağrıyor. Sen iyi misin? Ok sana zarar vermedi mi?"

Ona cevap vermedi ama hızlı adımlarla çadırına doğru yürüdü.

"Ne oldu? Bayıldı mı?" Maude sordu, sonra hem Ranulfu hem de Lyonene'i kaplayan kanı görünce nefesi kesildi. Ranulf karısını dikkatle yatağa yatırırken, "Onunla ben ilgilenirim," dedi.

"Hayır!" Ranulf dedi ki. "Git. Yardıma ihtiyacım yok. Bana su ve temiz çamaşır getir, sonra da bizi yalnız bırak."

Maude hızla çadırdan çıktı ve Ranulf tüm dikkatini Lyonene'e verdi. Gözleri açtı ama görüyor gibi görünmüyordu. Kınından bir estoc çıkardı ve elbiselerini kesip attı, kadife yatak örtülerini şefkatle üzerine örttü. Maude su getirdiğinde yarayı yıkadı ve bağladı. Ancak o zaman sessizce oturup ona baktı.

"Lordum?" Hugo kapının girişinde durdu. "O iyi mi?"

Ranulf ona döndü, gözleri parlıyordu, yüzü ve vücudu hâlâ savaşın kırı ve pis kokusuyla. "Kocasını kendi zayıf bedeniyle koruyan bir çocuk için iyi bir kadın. Oku atan Galli-"

"O öldü. Maularde onu gördü. Savaş sona erdi ve kazanıldı." Yatakta yatan solgun kadına baktı. "Bu gece onun için dua edeceğiz."

Ranulf başıyla onayladı ve adam gitti. Gece oldu ve Ranulf onun yatağının yanında, dizlerinin üzerinde, sürekli dua ederek kaldı. Maude'un çadırın her tarafına mumlar yerleştirdiğini ne gördü ne de duydu.

"Ranulf."

Lyonene'in fısıltısıyla başını kaldırdı. Alnını okşadı ve oradaki aşırı sıcaklığı ilk kez fark etti. "Sakin ol aşkım, konuşma."

"Hâlâ zırhını giyiyorsun," diye fısıldadı bileğindeki demir halkalara dokunurken.

"Evet. Önemli değil."

"Bana kızgın değil misin?"

"Evet, sana kızgınlım ama seni azarlamak için iyileşmeni bekleyeceğim."

"İtaatsizlik etmek istememiştim. Adamı gördüm ve seni vurmak istediğini anladım. Çılgılık attım ama beni duymadınız."

"Yani kendi vücudunu kalkan olarak kullandın," dedi kesin bir ifadeyle.

Sol elini kalbinin üzerinde, postanın yırtıldığı ve kurumuş kanla kaplandığı noktaya dokunacak şekilde hareket ettirdi. "Bunu yapmamış olsaydım ölecektin."

"Evet, aşkım. Sen benim hayatımı kurtardın. Hangi nedenle bilmiyorum."

"Çünkü seni seviyorum Aslanım, çünkü seni ilk andan beri seviyorum. Çünkü seni her zaman seveceğim."

Sabah olduğunda Lyonene'in ateşi iyice yükselmişti. Ranulf, dar karyolada sağa sola savrulmasını önlemek için sık sık onu tutmak zorunda kalıyordu.

Hugo, iki gün boyunca yemeğe neredeyse hiç dokunmamış olan efendisine, "Lordum, yiyeceksiniz," diye buyurdu. "Orucunuzla kıza hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Kont, gözlerini karısından ayırmadan, dalgın dalgın yemeğini yedi.

Ranulf'un önünde yatan, yüzü ateşten kıpkırmızı ve sıcak olan kızı düşünmek için saatleri, uzun, acı dolu saatleri vardı. Ona kaç kez onu sevdiğini söylemişti? Ve Ranulf kaç kez aşkını ilan ettiği için onunla alay etmişti? Onun çok gururlu bir kadın olduğunu biliyordu, ama yine de gururunu bir kenara bırakıp ona vurduktan ve onu bir kenara atmak istediğini söyledikten sonra onun peşinden gitmişti.

Bezi ılık suya batırdı ve alnını sildi, hafifçe ağzına dokundu. Ona vurduğunda dudaklarındaki kanı hatırladı ve midesi iğrenme ve pişmanlıkla kasıldı.

Kıpırdamadı, ama orada kıpırtısız, ölü gibi yatıyordu. Küçük, sıcak elini dudaklarına götürdü. Aşkını kanıtlamak için ne yapması gerektiğini sormuştu.

Onu bir zamanlar sevmişti. Hayır, diye düşündü elini yanağına sürterken, onu ilk gördüğü andan itibaren, ışıltılı yeşil gözleriyle ona baktığı andan itibaren sevmişti. O ilk birkaç günü neden unutmuştu?

Giles'ı ve ilk karısı Isabel'i hatırladı ve birden her şey ona çok net göründü. Giles delirmişti. Ranulf'u bir araç olarak kullanarak kendi ölümünü istemişti ve Ranulf da karısının sözleri yerine çocuğa inanmıştı.

Yine de sadece bakması yeterliydi ve çocuğun gözlerindeki doğal olmayan ışığı görebilirdi. Lyonene ilk karşılaştıklarında onun gözlerinde de Giles'ın gözlerinde gördüğünden emin olduğu acıyı görmemiş miydi?

Ona ne kadar haksızlık ettiğinin farkına varmaya bağımlıydı ve kadının taçtığı acı ve ateş ona daha da ağır geliyordu. Isabel, Geoffrey'e ne kadar benziyorsa o da Isabel'e o kadar benziyordu ve onları karşılaştırmakla hata etmişti. Isabel ona hiçbir zaman aşkını ilan etmemişti. Nefretten başka bir şey vermemişti.

"O da mı aynı?"

Ranulf, Hugo'nun çadıra girdiğini duymamıştı. "Evet, o da aynı."

"Erkekler onun için dua ediyor. Onu çoktan sevmeye ve cesaretine hayran olmaya başladılar."

Ranulf kara yüzünü adamına çevirdi. "Peki şimdi ölüme bu kadar yakınken sevgilerinin ona ne faydası var? Neden onu savaşın ortasında, kocasını kendi zayıf bedeniyle korumak zorundayken 'sevmediler'? Neden birileri onun bu yolculuğa çıkmasına engel olmadı? Neden-?"

Hugo elini lordunun omzuna koyunca sözünü kesti ve Ranulf yüzünü ellerinin arasına gömüp uzun zamandır göğsüne gömülü olan gözyaşlarına yol verdi.

"Su."

Ranulf gözlerini yarı kapalı tutarak kıpırdamadan oturdu ve belli belirsiz fısıltıyı duymadı. Beş gündür çadırdan çıkmamıştı ve son üç gündür hiçbir şey yememişti. Şimdi halsizdi, kederi onu yıpratmıştı.

"Su," diye tekrarladı Lyonene.

Ranulf sıçradı ve karısının açık gözlerine inanamayarak baktı. Kendini toparlayıp onu kollarına alması ve soğuk bir bardak suyu dudaklarına götürmesi saniyeler sürdü.

"Hatırlamıyorum. Neden buradayım?"

Kalbinin hızla çarptığını hissederek onu kendine yakın tuttu. O iyi olacaktı! "Şimdi sus, aşkım, konuşma. Benim için yapılmış bir oku aldın." Gözyaşlarını geri kırttı ve onu kendine bastırmamak için çok uğraştı.

"Yaralanmadın değil mi?" diye fısıldadı.

Birden sevinç duydu çünkü onu sevmek, öfkesini ve düşmanlığını unutturmak için bir ömrü olacaktı. Geri çekildi ve ona gülümsedi. "Yaralanmadım! Yaralanmamıştan daha fazlasıyım! Sen benim hayatımı kurtardın ve ben her şeyi sana borçluyum. Ve sen, benim tatlı dişi aslanım, iyi olacaksın. Ve şimdi yemek yiyeceksin."

Ona gülümsemeyi başardı. "Peki ya yapmazsam?"

Tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Bunu düşünmemiştim ama sürekli itaatsizliğini bildiğim için muhtemelen seni yemeye zorlamam gerekecek."

Elini onun elinin üzerine koydu. "Keşke..." dedi sessizce. "Öyle mi? Ne diliyorsun?"

"Bu sabah farklı. Sanki Lorancourt'daymışız ve tanıştığım adam senmişsin ve aramızda nefret yokmuş gibi."

"Ben de nefretin yok olmasını isterdim," dedi sessizce. Söyleyebileceği başka hiçbir söz onun için daha anlamlı olamazdı.

Bunu izleyen günler Lyonene için, kocasını tanımayı öğrendiği, kahkahalar attığı, hissetmeye başladığı korkudan kurtulduğu mutlu günlerdi.

"Lordum!" Corbet bağırdı. "Kral Edward'dan bir turnuva için haberci geldi."

"Turnuva mı?" Lyonene yosunlu bankta oturduğu yerden konuştu. "Güvenli mi? Peki ya bu Rhys denen adam? Kralın yerini almak istiyorsa, bu kadar yakın olmak güvenli mi?"

"Rhys ve üç oğlu savaşta öldürüldü. Adamları liderleri olmadan daha fazla zarar veremeyecekler." Gözlerini ona dikti. "Sarayı ve turnuvayı görmek ister misin?"

"Ah evet Ranulf, ah evet, gitmeyi çok isterim."

Diz çöktü ve elini onun omzuna koydu. "Öyleyse yapalım." Corbet'e döndü. "Haberciye söyle, Siyah Aslan ve Siyah Muhafızları herkese meydan okuyor."

Corbet sırttı. "Öyle yaptık lordum."

Ranulf'un yüzü sertleşti ama o daha konuşmadan Lyonene güldü. "Adamlarının lordlarını bu kadar iyi tanıması iyi bir şey, değil mi?"

Bir an baktı ve sonra rahatladı. "Evet, öyle. Şimdi gidin ve kendinizi hazırlayın. Yarın yola çıkıyoruz."

Yalnız kaldıklarında Lyonene'e döndü. "Seyahat edebilecek kadar iyi misin? Yaran seni fazla rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır, öyle değil." Elini onunkine doğru uzattı ve onu yanına oturması için çekti. "Bana saraydan, kraldan, kraliçeden, diğer kontlardan ve-"

"Çok hızlı gidiyorsun. Sakin ol ve sana yuvarlak masa hakkında anlatabileceğim her şeyi anlatayım." "Yuvarlak masa mı? Kral Arthur'un masallarındaki gibi mi?"

"Evet, adı aynı ama üç günlük oyunlar, mızrak dövüşleri ve yemek yemeyi anlatıyor. Bu heyecana dayanabileceğini düşünüyor musun?" Gözleri parladı.

Onun alay ettiğini biliyordu. "Bana kraliçeden bahset, harika bir güzelliği var mı?"

Ranulf güldü ve kendisi için çok tanıdık, karısı içinse çok yeni ve müthiş bir hayattan bahsetmeye başladı.

Onuncu Bölüm

Lyonene ve Ranulf altı gündür yeni Caernarvon Kalesi'ndeydiler ve Lyonene bu süreyi saray halkını ve Kraliçe Eleanora'yı tanımakla geçirmişti. Kraliçe kısa boylu, sessiz bir kadındı ve devlet politikasından çok çocuklarıyla ilgileniyordu. Lyonene ile çok iyi anlaşıyorlardı. Kral kızıl saçları ve muazzam enerjisiyle oldukça uzun boylu bir adamdı. Lyonene'e göre asla uzun süre hareketsiz oturmazdı.

Akşamları Ranulf ve Lyonene düet yapıyorlardı; kadın , erkek ud çalıyordu. Çok sayıda gelmeye başlayan konuklar tarafından çok sevildiler. Her konuğa rütbesine göre muamele ediliyordu. Kontlara öncelik veriliyor ve en iyi yemekler sunulurken, daha küçük şövalyelere, yani paralı askerlere çadırlarını kurabilecekleri bir yer, yem ve Kral Edward'la günde bir öğün yemek ayrıcalığı veriliyordu.

Artan heyecan Lyonene'i etkiledi ve o da bundan keyif aldı. Kraliçe Eleanora ona güvenmeye başladı ve Lyonene kendini kolay bir ev sahibesi olarak buldu.

"Bu adamlarla çok zaman geçiriyorsun." Güçlü bir kol onun dar belini sardı ve onu evin karanlık bir köşesine çekti.

Önce kaskatı kesilmişti ama Ranulf'a bu kadar yakın, bu kadar içten durduğunu fark edince gevşedi. Ona sırtırken loş ışıktaki dişleri açıkça görünüyordu. "Onları rahat ettirmek isterdim. Bir hanımefendi vardı, sanırım Leydi Elizabeth'ti, tabardınızın kesimiyle, özellikle de omuzlarınız ve kollarınızla aşırı ilgileniyor gibiydi, en azından ellerini tabardınızın üzerinde gezdirme tarzından öyle görünüyordu... ah, tabard."

Zorlukla nefes alana kadar onu kendine doğru çekti. "Belki de kendi karım tarafından ihmal edildiğimi hissetti. Son günlerde seni pek görmedim. Belki de senin ilgini çekmek için misafirmişim gibi davranmalıyım."

Kalbi hızla atıyordu ve ellerinin altında onunkini hissedebiliyordu. Kollarını onun göğsünün büyük kısmını kavrayana kadar uzattı. "Elbette lordum, Caernarvon Kalesi'ne hoş geldiniz. Ve, dua edin

Söyle bakalım, yetersiz mal varlığımız için ne arzu edersin? Şarap ya da yiyecek getirebilir miyim ya da..."

"Bir dansçı. Odam için peçeli bir Sarazen dansçı istiyorum. Baştan çıkaran ve peçelerini atarken esmer vücudunu gösteren biri. Sizce böyle biri bulunabilir mi? Unutmayın, sadece en iyisini istiyorum."

"Dansımı beğendin o zaman?"

Cevap olarak onu öptü, şiddetli, talepkâr, ezici bir öpücük, onu kendisine daha da yaklaştırdı ve eşit ateşle cevap verdi.

"O burada!" Yakınlarından bir ses seslendi. "Arkadaşımın bir baronun kızıyla evlenmesine rağmen çok az değiştiğini görüyorum. Kızı bırak Ranulf ve gel benimle konuş. Gece yeni başlıyor ve şüphesiz seni bekleyecektir."

Ranulf ondan uzaklaştı ve onun da kendisi kadar isteksiz olduğunu hissetti. "Öyle zamanlar oluyor ki Dacre, bir dosttan çok bir lanet oluyorsun."

Yakışıklı sarışın adam ellerini kalçalarına koydu, bacaklarını ayırdı ve kahkahası çınlayarak birçok insanın dönüp bakmasına neden oldu. Birbirlerine sarıldılar, her biri diğerinin kaburgalarını kırmaya çalışıyor gibiydi. Birlikte çok şey görmüş eski dostların özel bakışıyla birbirlerine gülümsediler.

"Bu evliliğinizi duyuyorum ve iki ay geçmeden sizi kale hanımlarından biriyle kilitli buluyorum. Onu da yanında Galler'e getirmeliydin dedim. En azından geçen yıl sık sık yattığın Leydi Adela kadar iyi kullanılmadığını umuyorum." Ranulf'un kaşlarını çatmasıyla durdu.

Lyonene, Ranulf arkadaşıyla konuşurken onun arkasında durmuştu ve şimdi Ranulf onu yanına çekerek kolunu ve elini iki elinin arasında sahiplenircesine tutuyordu.

"Bu benim karım, Leydi Lyonene. Ve sanırım siz de Lord Dacre ile tanıştınız."

"Ne hikayesi bu? Onunla tanışmış olsaydım bu güzelliği hatırlardım."

Ranulf arkadaşından karısına doğru gülümsedi. "Bir serf gibi giyinerek trenimle Galler'e kadar beni takip etti." Sesi gururluydu.

"Bunun inanılmayacak bir hikaye olduğunu düşünüyorum. Bir serf gibi giyinmiş olsa bile, bu güzellik tanınabilir. Ne giyerse giysin bir leydi olurdu. Leydim, aptal bir kocanız var. Benimle evlenmeliydiniz ve ben sizi erkek gibi giyinseniz bile tanırdım."

Ranulf gülümsemeye devam etti. "Şatonuzda konuştuğumuz ve bir köle kızın ocağı temizlediği geceyi hatırlıyor musun?"

Dacre şaşkınlıkla Lyonene'e baktı, o da gözlerini kaçırды, kan yanaklarına doğru yükselmeye başlamıştı.

Dacre'in kahkahası yine kükredi. "O zaman gözümüze kül sepetini düşüren sendin!" Ranulf'un elinden kaptı ve başının üzerine kaldırdı. "Bunun için cezalandırılacağına yemin etmişim ve öyle de olacak." "!" Çılgınca sözleri

Ranulf'a yönelikti. Dacre onu tanıdı.

ses tonundaki uyarıyı duydu ve elleri hâlâ Lyonene'in belinde, aceleyle Ranulf'a döndü.

Dacre, Ranulf'un yüzündeki Siyah Aslan çatıklığına ve yarı çizilmiş anelace'a bakarak bir an kaşlarını çatı. Lyonene'i serbest bıraktı ve arkadaşının omzuna ağır bir el attı, dudakları yarı kontrollü bir gülümsemeye dönüştü.

"Şaka yapmıyorum, Dacre. O..."

Büyük Salon'daki insanlar konuşmayı kesmiş, galerideki müzisyenler sessizliğe gömülmüştü. Warbrooke'un gazabını görüp de yaşayan pek az insan vardı. Lyonene kendini kocasıyla Lord Dacre'in arasına soktu.

Dacre, "Demek o eski hastalık sonunda seni ele geçirdi ve şimdi bana karını hayatın pahasına nasıl koruyacağına dair asil bir konuşma yapmak istiyorsun," diye alay etti.

Ranulf'un vücudu gevşedi ve eli kınından ayrıldı. Yüzünde mahcup bir ifadeyle başka tarafa baktı. "Bu doğru; onu koruyacağım."

"Peki, o zaman dostum, eğer onu uzaklaştırmayacağıma söz veririm, ona daha net bakabilir miyim?"

Ranulf arkadaşının sırtışına karşılık verdi ve Lyonene'i ışığa doğru çekti. Konuklar konuşmalarına geri döndüler ve müzik yeniden başladı.

Ranulf onu parlak mum ışığında çevirirken Lyonene öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Kendisini satın almayı düşündükleri bir at eti parçası gibi hissediyordu.

"İyi iş çıkardın, Ranulf." Dacre Ranulf'un sırtını sıvazladı. "Sadece bu kadar saç bile özgürlüğünü kaybetmeye değdi."

Lyonene onlara doğru döndü, zümrüt gözleri parladı. Sesinde küçümseme vardı. "Siz nazik şövalyeler teftişinizi bitirdiyseniz, bu kalenin sığırlarının yapılması gereken işleri var." Sarı saçlarının girdabının ortasında topuğunun üzerinde döndü ve öfkeyle uzaklaştı. Arkasından konuşan Ranulf'un alçak sesini duydu ama sözlerini duymadı. Dacre'in cevap niteliğindeki kahkahası karşısında ellerini yumruk yaptı.

Kraliçe Eleanora onu Berengaria ile tanıştırdığında Dacre ve Ranulf çabucak unutuldu. Lyonene'in çocukken pek arkadaşı olmamıştı, Lorancourt'a gelen her ziyaretçi ya çok yaşlı ya da çok gençti, ancak

Berengaria, bir arkadaş bulduğunu biliyordu. Kraliçe Eleanora onları birbirleriyle tanıştırdı ve uzun zamandır kayıp arkadaşlar gibi el ele tutuştular.

"Sanırım sen de benim gibi uzun zamandır arkadaş olduğumuzu hissediyorsun. Sen ve ben gittiğimiz her yerde heyecan yaratacağız."

"Ne demek istiyorsunuz? Herhangi bir karışıklık olması için bir neden göremiyorum?"

"Sen masum bir bebeksin! Odadaki erkeklere ve karılarının kısılmış gözlerine bir bak. Ve seni izleyen şu yakışıklı kocana bak. Bir erkek seninle konuşmaya kalksa saldırmaya hazır görünüyor."

"Ama neden..."

"Açıklamayacağım, çünkü yakında yeterince öğreneceksiniz."

Ranulf gerçekten de karısını izliyordu, çünkü onun güzelliği Leydi Berengaria'nınkiyle birdenbire daha da artmıştı. İki kadın da aynı boydaydı; biri beline kadar sarkan sarı bukleleriyle sarışındı, diğeri ise koyu kumral saçları ve aynı renk gözleriyle. Saçları belinin birkaç santim altına düşüyor ve mükemmel bir kıvrımla hafifçe aşağıya doğru kıvrılıyordu. Alnının her iki yanında üç küçük örgü vardı, başının arkasına doğru çekilmiş ve minik beyaz tohum incilerle işlenmiş uzun kırmızı bir kurdele ile tutturulmuştu. Şehvetli vücudunun hatlarını belirleyen ipek tunik saçlarının rengindeydi ve lekesiz beyaz kadife kolsuz bir pardösüyle örtülüydü.

Lyonene mavi giymişti, gözlerine yansıyan mavi-yeşil bir tunik ve zengin, koyu mavi kadife bir pardösü. Her ikisi de olağanüstü güzel ve narin olan bu iki kadının birbirlerine söyledikleri sessiz sözler Büyük Salon'da gerçekten de bir heyecan yaratıyordu; kıskançlık, haset, arzu ve iki kocadan gelen temkinli bir koruyuculuk.

"Gelin, burada oturalım." Berengaria salondaki insanları rahatça görebilecekleri, duvar dibindeki bir bankı işaret etti. "Bana Lord Ranulf'u nasıl ele geçirdiğini anlatmalısın, çünkü onun parasına ve yakışıklılığına göz diken pek çok kadın oldu. Gerçi bunlardan birini paylaşacak kadar istekli olduğunu duymuştum."

Lyonene başını salladı. "Hangisi olduğunu söylemeyin, çünkü kraliçe hariç her kadının bana kocamın geçmiş maceralarını anlattığına yemin edebilirim."

Berengaria güldü ve iki kadının güzelliğine tekrar bakmak için fırsat kollayan birkaç kafanın dönmesine neden oldu. "Söyleyeceklerini tahmin edebiliyorum. Ama onu tuzağa düşürmek için hangi iksiri kullandığınızı söylemediniz, hem de dedikodular doğruysa, sadece iki gün içinde."

Lyonene omuz silkti. "Yaptım ama onu güldürdüm."

Berengaria bunu bir an düşündü, sonra başını salladı. "Evet, onu güldüren kadını neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Lyonene itiraz edemeden arkadaşı devam etti.

"Bu kadar zengin olmak harika bir şey mi? Her isteğinizi yerine getirecek, size üç sosla kızartılmış sinek kuşu dilleri getirecek yirmi hizmetçiniz var mı?"

Lyonene yüksek sesle güldü. Bu kadar dürüst birinin, bir şey söyleyip başka bir tatsız şey kastetmeyen birinin yanında olmak güzeldi. "Buna inanmayacaksınız ama benim hiç hizmetçim yok."

Berengaria'nın yüzündeki inançsızlık karşısında Galler yolculuğunda Kate'in yerini aldığını ve bir hizmetçiden bahsedilmediği için hizmetçi istemediğini söyledi. Caernarvon'da yapacak çok az işi olan yüzlerce hizmetçi varmış gibi görünüyordu, bu yüzden tüm ihtiyaçları karşılanıyordu.

"İyi arkadaş olacağımızı görebiliyorum ve Travers'a yaramazlık yapan tek kadının ben olmadığımı söylemek için can atıyorum. Sadece benim yaramazlık yaptığımı yemin ediyor; diğer tüm kadınlar her zaman edepli davranıyor."

"Ranulf çok kızdı ama Kraliçe Eleanora geldiğim için memnun oldu ve buraya gelmek için beni bu kadar zorladığı için Ranulf'u azarladı."

Birlikte güldüler.

"Böyle bir kraliçeye sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Babam hala sonuncusuyla ilgili korku hikayeleri anlatıyor."

"Bu Travers senin kocan mı?"

Kocasından söz edilince Berengaria'nın yüzü aydınlandı. "Salona bir bakın bakalım hangi adamın benim Travers'ım olduğunu tahmin edebilecek misiniz?"

Lyonene hepsi de yakışıklı olan birkaç erkek tahmin etti ve Berengaria her birine homurdanarak "Karisını dövüyor", "Kadınları sevmiyor" veya "Açgözlü" gibi aşağılayıcı bir espri yaptı ve kaşlarını oynattı. Lyonene teslim olduğunda, Berengaria işaret etti.

"Şimdi Lord Dacre ile konuşuyor," dedi ve yeni arkadaşının yüzünde beklenen tepkiyi görünce parıldayan gözlerle Lyonene'i izledi.

Lord Dacre ile konuşan adam Lyonene'in o güne kadar gördüğü en çirkin adamdı. Orta boyluydu ve taştan yapılmış gibi görünüyordu, o kadar köşeliydi ki; onda hiçbir zarafet ya da hareket kolaylığı yoktu, sadece sarsılmaz bir katılık vardı. Ama neredeyse korkutucu olan yüzüydü. Kulakları büyüktü, saçları belli belirsiz renklerin soluk bir karışımı, asi, telli bir karmaşaydı. Alın gözlerini birkaç santim aşıyordu,

Kaşları tek bir çizgi haline gelmişti. Derin kırışıklıklar burnunun yanından dudaksız ağzına doğru uzanıyordu. Gözleri sadece yarıktı.

Berengaria'ya dönerken kendini toparlamaya çalıştı. Şüphesiz kadın sadece şaka yapıyordu.

Berengaria ona sırtıttı. "O bir trol değil mi? Ama size şunu söyleyeyim, onu üç yaşından beri seviyorum ve ölene kadar da sevmeye devam edeceğim."

"Bana bundan bahset, çünkü burada iyi bir hikaye seziyorum."

"Çok az kişiye de olsa bunu memnuniyetle anlatırım. Ailem geniş bir ailedir. Altı erkek ve beş kız kardeşim var. Babam kızlarının güzel ve uysal, oğullarının yakışıklı ve bağımsız olmasından her zaman memnun olmuştur. Ama bana gelince. Doğduğumdan beri yanlış cinsiyette gibiydim, çünkü genç bir bayanın yapmaması gereken şeyler yaptım.

"Üçüncü yaş günümü biraz geçtiğim bir gün, hemşiremle birlikte kalemizin yanındaki tarlalarda yürüdüm. Bir an için gözlerini kaçırdığında, uzun otların arasında ondan saklandım ve beni arayıp çağırmasını izledim." "Bu kadar uzun zaman önce olan bir şeyi nasıl hatırlayabiliyorsun? O zamanki olayları hatırlamıyorum.

üç yaşındayken."

"Başka bir şey hatırlamıyorum ama bu geçen hafta da olabilir, o kadar net ki. Hemşirem beni aramak için kale yoluna döndüğünde, beni götürmeyi reddettiği ördek havuzuna doğru yol aldım. Aptal kadın! Akla gelebilecek her şekilde sonumu getireceğimden korktuğu için beni en keyifli şeylerden uzak tutardı. Gölete vardığımda, sazlıkların arasından bir yüz bana baktı. Gerçekten de önce bir trol olduğunu düşündüm, ama sazlıkların arasından çıktığında bile ona bakmaya devam ettim ve onun bir çocuk olduğunu gördüm. Birbirimize uzun uzun baktık ve içimde bu çocuğun benim olduğuna ve hep öyle kalacağına dair güçlü bir his belirdi. O zaman on iki yaşındaydı ve neredeyse şimdiki kadar büyüktü.

"Kollarımı ona doğru uzattım ve o da beni kaldırdı. Beni saatlerce taşıdı, benimle konuştu, kuş yuvalarını, küçük sürüngen şeyleri gösterdi ve çantasındaki yiyecekleri benimle paylaştı. İkimiz de zamanı düşünmedik ve bu yüzden kaleye döndüğümüzde geç olmuştu.

"O sırada herkes çılgına dönmüştü ve öldüğümünden emindiler. Annem beni Travers'in elinden almak için geldi ama ben gitmedim ve babam sonunda beni çektiğinde, Travers gelip alınımdan öpene ve benden isteneni yapmamı söyleyene kadar tekmeledim ve çılgılık attım."

"Ailen davranışlarını çok merak etmiş olmalı."

Berengaria omuz silkti. "Ben her zaman kendi yolumu talep ettim. Ertesi gün boyunca Travers'ın yanından ayrılmayı reddettim. Babası ve ben, babamın satmak istediği bir araziyi incelerken ben de onunla birlikte at sürdüm. Gideceğini öğrendiğim sabah ağladım ve onu sevdiğimi, büyümemesi ve beni beklemesi gerektiğini söyledim. Alnımdan öptü ve evliliğe hazır olduğumda benim için geleceğini söyledi."

"Bana bunun sadece böyle söyleyemezsiniz!"

"Evet. Ben on beş yaşındayken babam bana genç bir adam ve babasını getirdi ve bu adamla evleneceğimi söyledi. Babamın istediğini yapacağını biliyordum, bu yüzden herkesin önünde zaten gizlice evli olduğumu ve şimdi kocamın çocuğunu taşıdığımı söyledim."

"! Tabii ki doğru değildi!"

"Hayır. Olamazdı, çünkü Travers'ı o günden beri görmemiştim ve başka hiçbir erkeğin bana dokunmasına izin vermezdim."

"Baban çok kızmış olmalı."

Berengaria gözlerini devirdi. "Bu babamın öfkesi için hafif bir ifade. Beni bir ebeye muayene ettirdi ve yalan söylediğimi anladı, sonra da beni sadece ekmek ve su yiyebileceğim bir kule odasına kilitledi. Büyük bir hastalığa yakalandığımı iddia ettim ve yaşlı hemşirem vasiyetimi yazmam için bana kalem ve kağıt getirdi. Travers'a gelme vaktinin geldiğini, aksi takdirde babamın beni bir başkasıyla evlendireceğini yazdım. Mektubu altın bir yüzükle birlikte ok yarığından dışarı, bir serf çocuğuna fırlattım."

Lyonene gülmeye başladı. "Bir serf gibi giyinme hikayemin hafif olduğuna inanıyorum. Gerisini anlat!"

"Travers üç gün içinde bir orduyla geldi! Üç yüzden fazla adam babamın kapısına dayandı ve doğrusunu söylemek gerekirse babam bu kadar güçlü bir damattan çok memnun oldu. Daha sonra, benimle birlikte yaşayabilmek için böyle bir adam gerektiğini düşündüğünü, çünkü bunu zorlu bir görev olarak gördüğünü söyledi."

"Peki ya sen? Travers'ı bebekliğinden beri görmemiştin. Aradan geçen onca zamandan sonra onun için aynı şeyleri mi hissettin?"

"Ah, evet. Kuleden çıktığımda ona koştum, bana sarıldı ve beni öptü ama alnımdan değil." Gözleri parladı. "Daha önce şüphelerim olsaydı, o öpücük onları yok ederdi."

Lyonene duvara yaslandı ve iç çekti. "Ve şimdi tatlı bir hoşnutluk içinde yaşıyorsun."

"Hah! Benim Travers'ımda hiç tatlı bir şey yok. Yüzü kadar çirkin bir öfkesi var. Eğer kolunu görebilseydin, onu neresinden kestiğimi görürdün."

bir kez."

"Anlamıyorum. Eğer onu seviyorsan..."

"Gerçek aşk jonglörlerin güzel şeyleri değildir. Ne olursa olsun bu adamla bir olduğunuzu içinizde hissetmektir. Travers ruhunu şeytana satsaydı, onu yine de severdim ve belki de iyi bir fiyat için kendim pazarlık ederdim."

Lyonene buna şok olması gerektiğini biliyordu ama bunun yerine Ranulf'a baktı ve omzundaki Gal okunun acısını yeniden hissetti. "Korkarım ben de Kara Şeytan'ıma katılacağım."

Berengaria gülümsedi. "Gelin, yemek yiyelim ve artık şeytanlardan bahsetmeyelim. Korkarım günahlarımın kefareti çok ağır olacak."

Birlikte masalara doğru yürüdüler.

Daha sonra Lyonene ve Ranulf odalarında yalnız kaldılar, Ranulf jakuziye girdi.

"Sana bir şey sormak istiyordum," dedi Ranulf.

O sustuğunda, yıkamayı bıraktı ve ona baktı. "Bu kadar korkunç olabilir mi?"

"Bazıları öyle düşünüyor. Henry de Lacy benden en küçük oğlunu yanına almamı istedi. Çocuk sadece altı yaşında ve evinden ayrılmadan önce bir yıl daha beklemeli..." Durakladı ve kadın konuşmayınca devam etti. "Bunu elbette size düşer, çünkü bir hizmetkâr, yaver olacak yaşa gelene kadar kadının sorumluluğundadır."

"Bu çocuğun adı nedir ve neden itiraz etmem gerektiğini düşünüyor gibisiniz?"

"O Brent ve genç olmasına rağmen..."

"Brent! Akşam yemeğinde yaşlı Sir John'un bacağını masaya bağlayan çocuk değil mi o?"

"Aynısı."

"Keşişlerin çalışma odasında güvercinleri serbest bırakan çocuk mu? Şu çocuk..." "Tüm bunların sorumlusu o ve benim soruma verdiğiniz cevabı görebiliyorum. talep ediyorum."

"Demek artık büyücü oldun ve düşüncelerimi biliyorsun! O halde çocuğu şimdiden çok sevdiğimi biliyor olmalısın. Çok neşeli ve ailesi onu sakinleştirmek için çok uğraşıyor."

Onu tıraş etmeye hazırlanırken yüzünü köpürtmeye başladı, bu yeni bir görevdi.

"Ne dediğinizi bilmiyor olamazsınız, çünkü çocuk bir şeytan. O, de Lacy'nin o büyük yavrusunun sonuncusu ve ebeveynleri yorgun ve dinlenmeye ihtiyaçları var. Şuradan

Gördüğüm kadarıyla Berengaria onları mezara koymaya yetmiş."

"Berengaria'nın benim Brent'imle ne ilgisi var?"

"Senin Brent'in! Yani çocuğu şimdiden evlat edindin. O senin arkadaşının küçük kardeşi. Onun bir kontun kızı olduğunu biliyor muydun?"

Bıyıklarının bir kısmını kazıdı. "Sıradan bir baron kızı olduğum için saray hiyerarşisi hakkında çok az şey biliyorum," dedi kibirli bir şekilde.

Ranulf onun sözlerinden ne anladığını çok iyi biliyordu. "Çocuk yetiştirme konusunda pek bir şey bilmiyorsun ama yine de bunu üstlenmeye heveslisin. Şimdiye kadar dört kadının onu reddettiğini biliyor muydun? İçlerinden birinin küçük canavarın adını duyunca neredeyse bayılacağı söyleniyor."

Konuşurken onu tıraş edemiyordu. "Önce onu almamı istediniz, şimdi de beni caydırmaya çalışıyorsunuz, çocuk yetiştirme konusundaki bilgisizliğim hakkında söyledikleriniz nedir? Bu konuda büyük bir deneyiminiz olduğunu görmüyorum, yine de Brent'i alma fikrinden çekinmiyorsunuz."

"Evet, ama yaramazlık yaparsa onu her zaman yenebilirim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Senin o çocuk kadar güçlü olduğundan bile şüpheliyim."

Kadın ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Önce zayıf karını, şimdi de senin şişmiş kafan kadar bile büyük olmayan bir çocuğu dövmekten bahsediyorsun. Şimdi benimle tartışmayı bırak da seni tıraş etmeyi bitireyim ve kibirli düşüncelerini elimin kayarak kendini beğenmiş sözlerini boğazından kesip kesmeyeceğine yoğunlaştı."

Bilenmiş çeliği yanaklarına yaklaştırırken bileğini tuttu, gözleri ona duyduğu memnuniyeti gösteriyordu. "Annesi dişi bir aslan olan zavallı bir çocuğa acımaya başlıyorum. Her zaman kendi yolunu bulduğunu düşünecek, ama gerçekte o her zaman kazanacak."

"Kazanmak istediğim tek bir ödül var ve ben bunu başardım." Ona gülümsedi.

Başını küvete yasladı. "Tıraşımı bitir, sürtük, ve artık bana karşı çıkma."

Onun kapalı gözlerine gülümsedi ve tıraşı bitirdi.

Birlikte Büyük Salon'a girdiler ve yemek kokuları onlara ulaştı. Ranulf, Lyonene'i Berengaria ve Brent'in babası, Lincoln ve Salisbury Kontu Henry de Lacy ile tanıştırdı. Adamlar malikâne yönetiminden bahsetmeye başlayınca, Lyonene duvar kenarındaki bir bankta tek başına oturmaya gitti. Brent babasının yanına geldi ve adam genç çocuğu işaret ederek ona gönderdi.

"Siz Leydi Lyonene misiniz?"

"Evet, siz de Efendi Brent misiniz?" "Benim, leydim."

Kadın koltuğa vurdu ve adam yanına oturdu. Geniş gözlerle ona baktı ve sonra meraklı bir ifadeyle saçlarına baktı. Küçük bir eli dışarı fırladı ve içtenlikle bir tutam çekti.

Acıya karşı hemen bir elini başına götürdü. "Bunun sebebi nedir?"

Yaptığı hareketten dolayı kendisine biraz şaşırılmış görünüyordu. "Sadece gerçek olup olmadığını görmek istedim. İki bayanın gerçek olmadığını söylediğini, bir diğerrinin de örtmeniz gerektiğini söylediğini duydum."

Lyonene ona gülümsedi. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Benim için fark etmez. Kadınların saçlarıyla ilgilenemem, çünkü şövalye olmak için eğitim alacağım." Küçük omuzlarını dikleştirdi.

"Ama bir şövalyenin hanımlarıyla ilgilenmesi iyi değil mi? Gerektiğinde beni tehlikelerden korumaz mısın? Çünkü sen Malvoisin'de eğitim almayı seçtin ve ben de orada yaşadığıma göre..."

Tekrar rahatladı, ona yakın olmak için bir neden verdiği için memnundu, çünkü ondan hoşlanıyordu.

"Malvoisin'e gittiğiniz için memnun musunuz?"

"Oh, evet," diye cevap verdi. "Siz iyi bir hanımefendisiniz, çünkü yaşlı ya da çirkin değilsiniz."

"İltifatınız için teşekkür ederim," diye gülümsedi. "Şimdi bana sizden duyduğum şu numaraları anlatın. Doğru mu bunlar?"

Tekrar omuz silkti. "Şu kızları görüyor musun? Dün akşam onları ağlattım." Sesi gururluydu.

"Peki onları ağlatmak için ne yaptınız?"

"Onlara duvarlardan uçan ve kızları, sadece kızları yiyen bir ejderha hikâyesi anlattım," dedi sırtarak. "Annelerinin bütün gece uyumadıklarını söylediğini duydum." Tepkisini görmek için ona yandan bir bakış attı.

"Aptal kızlar! Size daha kötü hikayeler anlatmalıydılar ve o zaman uyumazdınız."

Ona küçümseyen bir bakış attı. "Hiçbir kız benden daha kötü hikayeler uyduramaz."

Ona doğru eğildi. "Yapabilirim ve Malvoisin'e gittiğimizde yapacağım. Onları sadece yazmakla kalmayacağım, aynı zamanda müziğe döküp söyleyeceğim." Son kelimeleri korkunç bir tehdit gibi söylemişti.

Ona yeni bir saygıyla baktı. "Peki ya yastığının altına ölü bir fare koyarsam?"

"Onu doğrayıp akşam yemeğinde sana servis etmeliyim ve bunu ancak yedikten sonra söylemeliyim."

Gözleri büyüdü ve sanki böyle bir yemeğin tadını hayal ediyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. Cesaretinden şimdilik memnun bir şekilde duvara yaslandı. "Babam bana sadece seninle yaşayacağımı söyledi, ama benim efendim olacak kocanı tanımıyorum."

"Babanla konuşan adamı görüyor musun? Siyahlı adamı?"

Küçük çocuk dimdik oturdu, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Ama bu Siyah Aslan," diye fısıldadı.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Lord Ranulf'un hizmetçisi olmak istemiyor musunuz?"

İstemsiz bir şekilde ürperdi ve sesi gerildi.

"Kuzenim, kılıcının ucunu keskin tutmak için benim yaşındaki çocukları pratik yapmak amacıyla doğradığını söyledi."

Onun omuzlarını tuttu. "Bu korkunç! Sen nasıl kızlar için bir hikâye uydurduysan, kuzenin de benim kocamın hikâyesini uydurmuş."

Hayranlıkla ona baktı. "Ondan korkmuyor musun?"

Gülümsedi. "Aslında zaman zaman korkuyorum ama korktuğum zaman da korkumu görmemesini sağlıyorum. Ve sen de korkunu göstermemelisin."

Çocuk ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Ya da ağlayacak..."

"Öyle deme! Aklından bile geçirme! Burada kal, ben onu getiririm. İzle ve ne kadar nazik olduğunu gör. Eğer ben, sıradan bir kız, ondan korkmuyorsam, bir şövalyenin hizmetçisi de korkmaz."

Brent omuzlarını tekrar kaldırmaya çalıştı ama alt dudağı hâlâ titriyordu. "Bu doğru."

Lyonene, erkeklerin kibirleriyle genç yaşta başladıklarına dair bir şeyler mırıldandı ve Ranulf'a doğru ilerledi. Henry de Lacy'yle konuşmaya dalmıştı ve Lyonene elini onun koluna koyduğunda sadece tutmakla yetindi, parmaklarının her birini okşadı. Lyonene, Brent'in görebilmesi için geri çekildi ve çocuk onu hayranlıkla izledi.

"Bu yaptığınız nedir?"

"Özür dilerim Lord Henry, ama kocamla birkaç kelime konuşmak istiyorum."

"Genç yavru şimdiden sana sorun mu çıkarıyor? Eğer anlaşılmadan geri dönmek istersen bunu anlayışla karşılarım."

"Oh, hayır," dedi Lyonene hemen. "Çocuktan çok memnunum ve ondan vazgeçmek istemiyorum."

Henry güldü. "Birkaç ay içinde daha farklı cevaplar vermeyi dileyebilirsin. On iki çocuktan sonra her şeye hazır olduğum düşünülebilir ama bu çocuk beni aşıyor. Belki de sadece yaşılanıyorum. Seninle konuşmak güzeldi oğlum." Ranulf'un omzuna vurdu ve gitti.

"Şimdi, çocuğun nesi var böyle?"

"Sorun çocukta değil, sizde."

"I? Ama onunla konuşmadım."

"Senden çok korkuyor. Bir kuzeni kulaklarını seninle ilgili korkunç hikayelerle doldurdu."

Ona yarım bir gülümseme verdi. "Peki bunların doğru olmadığını biliyor musun?"

Ona Brent'in hikâyesini anlattı ve Ranulf'un üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Çocuğa doğru yürüdü ve Brent neredeyse tahta banktan sıçrayacaktı.

Ranulf eğik başa baktı ve çocuğun titrediğini gördü. Kum rengi saçlarına dokunmak için elini uzattı ama dokunmadı. Bankın üzerine oturdu.

"Sizin p-p... sayfanız olmaktan onur duyarım lordum." Çocuğun sesi zar zor duyuluyordu.

"Ve sizi ağırlamaktan büyük onur duyuyorum. Demek Siyah Aslan'dan korkuyorsun?"

Brent cevap vermedi, Ranulf'a da bakmadı ve titremesi daha da arttı.

"Söyle bana Brent, sence Kara Muhafızlar efendilerinden korkuyor mu?"

"Hayır, lordum." Başını kaldırdı. "Çünkü onlar size ait; onlar Ayrıca..." Hatırladıkça korkusu daha da arttı.

Ranulf'un sesi sessiz, yatıştırıcı ve güven vericiydi. "Eğer dediğin gibiyse ve benim evimin bir parçası oldukları için korkmuyorlarsa, o zaman benden korkmamalısın. Benim hizmetkârım da tıpkı Kara Muhafızlarım gibi bana aittir. Belki de sen Kara Sayfa olarak bilineceksin."

Lyonene, çocuğun bu bilgiyi sindirirken yüzünün çalıştığını görebiliyordu; sonra bir gülümseme oluşmaya başladı, ardından da bir soru. "Siyah saçlarım yokken nasıl Kara Sayfa olabilirim? Tüm Kara Muhafızlar senin renginde saçlara sahip."

Ranulf elini çocuğa uzatarak arkasını gösterdi. "Görüyorsun, ikimize de yetecek kadar siyah saçım var."

Lyonene gülmekten kendini alamadı. "Bu doğru. Tüm vücudu siyah kıllarla kaplı."

Ranulf ona öyle yoğun bir bakış attı ki, yanaklarına kan hücum ettiğini hissetti ve arkasını dönerek karşıındaki duvar halısındaki figürlerle olağandışı bir şekilde ilgilenmeye başladı.

Brent kendisine uzatılan ele dokunmaya henüz cesaret edememişti. "Gerçekten sizin hizmetçiniz mi olacağım lordum? Siyah atınızı görebilirim, muhafızlarınızla tanışabilirim, kılıcınıza dokunabilirim ve..."

"Evet, hepsi ve daha fazlası." Ranulfun gözleri parladı. "Şimdi yemeğe gidiyoruz ama işimiz biter bitmez bizimle ahıra gelip atımı görebilirsin."

Çocuk kıpırdamadan duruyordu ama her nasılsa sevinçten birkaç metre zıplayacakmış gibi izlenim veriyordu. Lyonene'e sırtıttı, döndü ve koridorun diğer tarafındaki bir grup büyük çocuğa doğru koştu. Birkaç saniye içinde bütün çocuklar ağızları açık bir şekilde Ranulf'a bakmaya başladılar.

Lyonene kocasına fısıldadı. "Onlara günde üç oğlan çocuğu yediğinizi ve korkunç katliamınızda size yardım etmek için seçildiğini söylediğinden hiç şüphem yok."

Ranulf ayağa kalktı ve kolunu ona doğru uzattı. Kız onun yanında durduğunda, Ranulf ona bir an önceki gergin bakışını attı. "Ben daha çok vücudumu kaplayan siyah kıllara olan ilginizle ilgileniyorum. Belki bu ilginin bir kısmını bana gösterebilirsin."

"Belki," dedi yarı kapalı gözlerle ona bakarak.

Sanki kaybolacağından korkuyormuş gibi kolunu bedenine yaklaştırdı. "Gel, çocuğu Tighe'ye göstermeliyiz, ama sonra, Lioness," diye mırıldandı, onun elini öperek, "sonra."

Ertesi sabah ilk Lyonene uyandı ve yeşil bornozunu giyerek ateşi canlandırmaya gitti. Lyonene ona bakarken Ranulf hâlâ uyuyordu, yüzündeki bakım çizgileri uykusunda yumuşamıştı. Gözüne doğru kıvrılan samur bir saç teline dokundu. Adamın eli bileğini yakaladı ve kadın şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Bana gel, dişi aslan." Sesi emredici bir hırıltıydı.

Kadın hevesle onu arıyor, onları ayıran örtüye ve bornoza lanet ediyordu. Dudakları bu sabah alay etmedi, talep etti ve onu yanına itti, ağırlığı onu kuş tüyü şiltelere bastırdı. Kolları ona sıkıca sarıldı ve açgözlülükle öpücüğüne karşılık verdi.

Kapı çalındı ve Ranulfun ettiği küfür o kadar iğrençti ki kadının ürpermesine neden oldu. Adam onun titrediğini fark etmemiş gibi görünüyordu.

içeri girmesi için bağırdı. Beyaz yüzlü Brent ağır bir sürahi dolusu sıcak su taşıyordu.

"Yıkama suyu getirdim lordum." Sesi titriyordu.

Lyonene kocasının yüzündeki kara çatık kaşları gördü ve kaburgalarına keskin bir dirsek indirdi. Adam homurdandı ve kaşlarını ona çevirdi. Kadın ona tatlı bir gülümseme verdi. "Hizmetçiniz size yıkama suyu getirdi ve lordunun tören alayı için giyinmesine yardım edecek." Sert ve acımasız bir çizgi olan ağzının köşesini öptü. Adam hemen onu yakaladı ve yatağa geri itmekle tehdit etti.

"Ranulf!" diye bağırdı ve onun göğsüne doğru itti. Kendine gelir gibi oldu, onu serbest bıraktı ve peştemalini kalçalarına sararak yataktan indi.

Brent, Ranulf'un önünde durdu ve huşu içinde ona baktı.

"Sen baştan aşağı Siyah Aslan'sın!" Lordunun ve leydisinin gülüşmelerine anlam verememişti, çünkü bu sözlerin Lyonene'in çıplak Ranulf'u ilk gördüğünde söylediği sözler olduğunu biliyordu.

Ranulf'un geçit töreni için hazırlanması biraz zaman aldı; o gün sadece törenlerde kullanılan gümüş kaplı zırhı giymişti. Lyonene'in zırhı kaldırması için Brent'e yardım etmesi gerekiyordu ve çocuk henüz bir silahtar olmamasına rağmen Ranulf ona yardım etmesine izin verdi.

"Atlara bakacağım ve bir saat içinde senin için döneceğim. Beni bekletmeyin."

Saçlarını savurdu. "Seni geciktirmek gibi bir alışkanlığım yok."

"Benimle dışı aslan oyunu oynama. Buraya gel ve şövalyeni öp."

Onu bir koluyla yerden kaldırıp hızla öptü ve neredeyse kaburgalarını kıracaktı. Onu aniden yere bıraktı ve gözlerini dikmiş bakan Brent'e göz kırptı. "Kadınları nasıl öpeceğini gör; bir erkeği öptüklerini bilsinler."

Küçük Brent sanki önemli bir ders almış gibi ciddiyetle başını salladı. "Gel, Brent, bugün kadınlar hakkında yeterince ders aldık," dedi, Çocuğu aceleyle odadan çıkardı ve Lyonene'e kapıyı çarpmadan önce geniş bir sırtıma verdi.

Alay için giyinmesine yardım etmesi için bir hizmetçi ayarlamıştı ve yeşil ipek tuniğinin, kadife paltosunun ve yeşil, samur astarlı mantosunun her katına dikkat ediyordu. Kadınların çoğu kocalarının renklerini ya da lordlarının renklerini giyerdi ama çoğu zaman giysileri Lyonene'in zevkine göre fazla şatafatlı yaparlardı. Hizmetçi Lyonene'in dar ipek kollarını yerine dikti. Diğer kadınların çoğu kollarını ön kolun üst kısmı

bir renk ve alt tarafı başka bir renkti; sonra tuniğin geri kalanı üçüncü bir renk olurdu. Lyonene ortaya çıkan çok renkli kostümlerin tüm renkleri yok ettiğini düşünüyordu.

Hizmetçi Lyonene'in şakaklarına küçük örgüler yaptı ve onları birkaç yeşil ipek kurdeleyle arkadan gevşekçe bağladı. Berengaria'nın saç düzenini beğenmişti ve arkadaşının onu taklit etmesine aldırmayacağını umuyordu. Kurdelenin hâlâ orada olduğundan emin olmak için sandığın altındaki küçük kutuyu açtı. Bu aslan kemerinin bir kopyasıydı ve mızrak dövüşünde miğferine takması için Ranulf'a hediye . Siyah ve altın aslanların her bir dikişini severek yapmıştı.

Ranulf içeri girdiğinde hizmetçi odadan kaçtı. Durdu ve karısına baktı.

"Sizi memnun edebildim mi lordum?"

diye reverans yaptı. "Malvoisin'in renklerini taşıyorsunuz."

"Malvoisin Kontesi başka hangi renkleri giyerdi?" diye sordu kibirli bir şekilde.

Hazırlanmamış yatağın üzerine oturdu. "Dön ki sana bakabileyim. Bu tunik fazla dar değil mi?"

"Bol, gördün mü?" Kumaşı oynatıp ona göstermek istedi ama hizmetçisi ipeği çok sıkı bağlamıştı. Ona baktı ve güldü, sonra omuzlarını silkti. "Moda böyle. Leydi Elizabeth'inkinin de bu kadar sıkı olacağını söyleyebilirim."

"Elizabeth benim karım değil ve kaç erkeğin ona baktığı umurumda değil."

"Erkeklerin benim zavallı halime bakacaklarını mı sanıyorsun?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Masumiyet.

Gözlerini kısarak ona baktı. "Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?" "Peki ya yaparsam?"

"O zaman derim. Korkarım yardıma ihtiyacım yok. Şimdi aşağıya gel, çünkü yakında başlıyoruz. Senin için siyah bir at buldum. Diğer hanımlar gibi beyaz bir ata binmesen sorun olmaz değil mi?"

Ondan iltifat alamayacağını biliyordu. Elini onun zırhla kaplı ön koluna koydu. "Siyah Aslan'ın karısı beyaz bir ata binemez; diğer adamlarıyla uyuşmaz."

Ona bakarken gözleri parlıyordu ve mantosunu bağlayan altın aslan broşlarına dokundu, zümrüt gözleri onunkilerle eşleşiyordu. Onun yanağını şefkatle öptü.

Kara Muhafızlar aşağıda bekliyordu ve görkemliydi. Sıraya girmişlerdi, listelere doğru ilerlemeye hazırdılar. Önce Hugo Fitz Waren ata bindi, postu yeşile boyanmıştı, yeşil bir alan üzerinde kükremiş siyah bir aslan bulunan siyah tabardı. Frizyalı ve siyah bir kısrak Ranulf ve Lyonene için hazır bekliyordu.

Atının önünde durduğunda, Ranulf eyerinin kabzasından bir şey aldı. Lyonene'in başından geleneksel altın halkayı çıkardı ve bir kale hizmetkârına fırlattı. Onun yerine zümrüt ve siyah incilerle süslü altın bir taç taktı. "Bir kontes sıradan bir hanımefendi gibi görünemez," dedi ona gülümseyerek.

Saçından yeşil bir kurdele çıkardı ve kolunun üst kısmına bağladı, ipek parıldayan gümüşe karşı iyi görünüyordu.

Onu atın üzerine kaldırdı ve kadın bacağını eyere oturacak şekilde ayarladı. Saçları, arkasındaki atın sağrısını sıyrarak yayıldı.

Uzun insan kuyruğundaki yerlerini almak için yavaşça ilerlediler. Hugo Fitz Waren, Malvoisin'in siyah ve yeşil sancağını havaya kaldırmıştı; hırlayan aslan zümrüt rengi zeminde capcanlıydı. Siyah tabardı, atını örten yeşil serpuşun üzerinde dalgalanıyordu.

Ranulf, Kara Muhafızlarının şefini takip eden çift sıranın başındaydı. Hem kendi tabard'ı hem de Tighe'nin örtüleri en koyu siyah renkteydi. Onun arkasında yeşil giysileri ve siyah at örtüleriyle Corbet at sürüyordu. Renkler sırayla değişiyordu. Lyonene de atı gibi tamamen yeşile bürünmüştü ve onu takip eden adamların renkleri de değişiyordu.

Önünde ve arkasında kralın ve kontlarının sancakları dalgalanıyordu. Lord Dacre'ın mavi ve altın tek boynuzlu atı, Humphrey de Bohun'un altı aslanı, Robert de Vere'in üç tacı, John de Montfort'un samur işaretleri vardı -Ve kralın kardeşi Edmund'un üç leoparı. Renkler ve mücevherler parıltıyor, atlar heyecanı hissedip sığıyor ve binicilerini alt etmekle tehdit ediyorlardı.

Lyonene Brent'i düşündü ve onun babasıyla birlikte ata bindiğini biliyordu. Keşke ona Malvoisin renklerinde bir giysi diyecek zamanım olsaydı diye düşündü.

Yeni kale duvarlarına açılan büyük meşe kapı indirildi ve tören alayı başladı. Atlılar yavaş yavaş listelere doğru ilerlerken bekleyen insanların gürültüsü tüm düşünceleri bastırdı. Haftalardır insanlar geliyordu: özgürler, efendileri kutlamalara katılan serfler, mesleği eğlendirmek olan kadınlar ve tüccarlar - yüzlerce tüccar.

Listelerin kendileri küçük bir yükseltinin üzerinde duruyordu ve ve flamalarla canlıydılar. Her iki tarafa da iki set yükseltilmiş bank inşa edilmişti.

Biri soylular için olan ve kırmızı beyaz çizgili bir sergi ile örtülü, diğeri ise yarışmalara katılan daha küçük şövalyelerin hanımları için olan ve çatısı bahar gökyüzüne açık olan bariyer çitinin yanında. Uzun, dar alanın her iki ucunda çadırlar vardı. Bir uçta yarışmacıların, diğeri uçta ise gelenlerin çadırları bulunuyordu. Lyonene, yarışmacıların çadırları arasında Siyah Aslan'ın flamasını görebiliyordu.

Tahta koltukların çadırların arkasında tüccarların küçük çadırları ve arabaları vardı, lonca flamaları kolayca seçilebiliyordu. Tezahürat yapan kalabalığın arasında, üzerlerinde yiyecek, içecek, kumaş, azizlere ait kutsal emanetler, her derde deva ilaçlar ve dünyanın dört bir yanından gelen süs eşyaları bulunan yassı kutular taşıyan pek çok adam vardı.

Çitler, zengin giysili kadın ve erkekleri görmek için kendilerine doğru yaklaşan kalabalıkla birlikte kırılma tehlikesi geçiriyordu. Hugo Fitz Waren kapıdan girip atıyla yumuşak, kumla kaplı alana adımını attığında, Siyah Aslan için bir çılgılık yükseldi. Lyonene özellikle sevinmiş ve insanlara gülümsemişti ama Ranulf'a kısa bir bakış, tezahüratı kabul etmediğini gösteriyordu. Doğrusu, siyah giysileri içinde, sırtı çelik bir çubuk gibi dimdik, biraz ürkütücü olmaktan da öteydi.

Bir sonraki grup, Malvoisin Kontu karısı ve adamlarıyla birlikte mızrak dövüşü alanının kenarlarında at sürerken bekledi. Lyonene'e insanların onlar için daha yüksek sesle tezahürat yaptığı gibi geldi, ama elbette kendi kendini azarladı, bu ona bunu söyleyen kibirli gururuydu.

Uzak kapıdan çıktılar ve en uçtaki çadır alanına girdiler. Bu alan da sadece kralın seçilmiş adamlarının kullanımına ayrılmıştı.

Malvoisin renklerini taşıyan üç çadır vardı; ikisi adamları için, biri de Ranulf içindi. Malvoisin Kontu ve Kontesi şimdi en büyük çadıra girdi.

Lyonene, krem rengi ipek duvarları gördüğünde içini dolduran dans anılarına engel olamadı. Ranulf soyunmayı bırakıp ona baktı. Sonra dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. O geceden bir melodi mırıldanmaya başladı.

Lyonene güldü. "Sanırım saklanıp Galler'e geldiğim için beni affetmişsinizdir."

"Seni affedeceğimi söylemiştim."

Onun kendini beğenmişliğinden hoşlanmamıştı.

"Bunu test etmeliyim." "Sakın buna cüret etme,"

diye homurdandı ve sonra onun alay ettiğini gördü.

Brent çadıra daldı. "Giyinmenize yardım etmek için geldim lordum. Bir şövalyenin çadırında bir hanımefendinin bulunması uygun mudur?"

Lyonene gözlerini kısarak Brent'in arkasına baktı.

"Bu bir onurdur, Brent," dedi Ranulf çocuğa. "Hiçbir şövalye leydisinin lütfu olmadan savaşa, hatta sahte savaşa bile giremez. Şimdi gel ve güreş için hazırlanmama yardım et. Vücuduma yağ sürmeme yardım edebilirsin."

Lyonene sayfaların çok keyifli görevleri olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ve Ranulf ona bakınca arkasını döndü. Berengaria'nın sesini duyunca seslendi ve arkadaşı içeri girdi.

"Bu çadırı hep görmek istemişimdir." Duvarların ipeğini parmakladı. "Lord Ranulf, sanırım bugün güreşi siz alacaksınız."

"Evet. Edward'a her biri ödül olarak zümrütlerle süslenmiş sekiz altın kupa yaptırdım."

Berengaria kaşlarını kaldırarak Lyonene'e baktı, o da gülümseyerek cevap verdi.

"Lordum, *iki* hanımefendinin burada bulunması bir onur mu?" Brent'in sesi öfkeliydi.

Berengaria güldü. "O bir de Lacy, her zaman sabırsız ve kaba. Bir canavarı ele geçirmişsin Lyonene. Gel, oturacak bir yer bulalım ve kocanın zaferini izleyelim."

"Eşimle birlikte Malvoisin bölümünde oturabilirsiniz. Orayı görmekte zorlanacağınızı sanmıyorum."

İki kadın çadırı terk etti. "Biz kadınlar bu küstahlığa nasıl katlanıyoruz?" Birbirlerine baktılar ve güleştüler.

Ranulf haklıydı; yeşil ve siyah ipler katmanlı bankların büyük bir ayırmıştı. Yaklaşık bir düzine insan için yer vardı. Lyonene ve Berengaria ön sıradaki yerlerini aldılar. Güreşin başlamasına daha zaman vardı, bu yüzden bağırarak bir tüccardan bir tür peynirli kek olan flaws satın aldılar.

Trompetler çalındı ve havayı böldü; halk beklentiyle sustu. Listenin her iki ucundan da sadece küçük beyaz peştamallar giymiş adamlar gelmeye başladı. Lord Dacre, beş adamıyla birlikte küçük bir kargaşaya neden olmadı.

-Vücudu açık altın rengindeydi, göğsü hafifçe sarı saçlarla kaplıydı.

Ranulf yedi karanlık adamıyla birlikte alana girdiğinde, Lyonene Berengaria'nın kolunu tuttu.

Berengaria, "Bu adamı neden sevdiğinizi anlayabiliyorum, muhteşem biri!" diye haykırdı.

Lyonene gururla gülümsedi.

Tribünlerdeki kadınlardan sahaya çiçekler, kurdeleler, kollar yağdı. Lyonene çevresinde Kara Muhafızlar'ın adamlarının, özellikle de Corbet ve Maularde'nin isimlerinin haykırıldığını duydu. Corbet tüm haykırışları öpücükler atarak kabul etti ve tüm iyilikleri bekleyen bir hizmetkâra fırlattı. Maularde kendisine atılan kurdelelerden sadece birini aldı ve Lyonene'in arkasındaki birine gülümsedi. Arkasını döndüğünde muhafızın ilgisi karşısında güzelce yüzünü buruşturan genç bir kız gördü.

Ranulf ona başıyla selam verdi ve kadın yeşil kurdelesinin kolunun üst kısmına bağlandığını gördü.

"Travers böyle adamların bana yaklaşmasına asla izin vermezdi. İçlerinden birini seçmek kolay olmazdı."

"Ama benim Ranulf'um açık ara en iyisi, sizce de öyle değil mi?"

"Aşkın gözü kördür derler, ama sizin durumunuzda öyle değil."

Dacre, Siyah Aslan'ın umduğu gibi Ranulf'la güreşmedi, çünkü arkadaşını yenmek istiyordu, ama iki kont ve adamları gelen herkese meydan okudular. Önce muhafızların adamları gelenlerle dövüştü. Kralın adamlarını yenen olursa, Ranulf ya da Lord Dacre ile dövüşmeye devam etti.

Maçlar, Ranulf ve Dacre'in beş erkek grubunun birbirlerinin etrafında dönmesini izlemeleriyle başladı. Yağlanmış vücutları güneşin altında parlıyordu ve birçok insanın tezahüratı onları teşvik ediyordu. Dacre'in adamlarından biri fırlatıldı ve bir kraliyet görevlisi onu yendiğini ilan edene kadar tutuldu. Lyonene, Ranulf'un arkadaşını içtenlikle yumrukladığını gördü.

Kara Muhafızlar'ın üç adamı maçlarını kolayca kazandı ve Lyonene diğer adamların güreş konusunda kocasının adamları kadar eğitilmiş olamayacağını biliyordu.

Trompetler tekrar çaldı ve on bir adam şövalyelere meydan okumak için içeri girdi. Lord Dacre ve Ranulf tekrar baktılar ve Dacre'in adamını yenen kişinin Sainneville tarafından kolayca yere serildiğini gördüler.

İkinci raund da kazanılmıştı ve Lyonene, Ranulf ve Dacre'in yüzlerindeki kendini beğenmişliği, sahte esnemelerini görebiliyordu.

Trompetler tekrar çaldı ve alan temizlendi ama yeni gelen yoktu. Trompetler tekrar tekrar çalınırken Ranulf ve arkadaşı daha dik durdular. En uçtaki kapılar yavaşça açıldı ve üstü örtülü iki yük arabası listelerin ortasına taşındı.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü, tüm gözler içindekiler gizli olan çöp bidonlarına yöneldi. Arkadan iki adam koşup daha fazla boru çaldı ve çöp arabalarının serpuşları geri çekildi, karanlık iç kısımlar hiçbir şey göstermiyordu. Omuzlayan adamlar

arabalar indirildi ve içlerinden iki adam çıktı - devasa adamlar, güçlü adamlar, kafaları ve vücutları tamamen tıraş edilmiş ve kaygan bir parlaklık için yağlanmışlardı. Arabalar hızla götürüldü ve iki adam bacaklarını açmış, elleri kalçalarında durdu. "Biz Angilliam'dan Ross kardeşleriz ve Lord Dacre ile Lord Ranulf'a, biri 'Barış' diye haykırana kadar dövüşmek üzere meydan okuyoruz."

Kalabalığın haykırışı kulakları sağır ediyordu, sıraları titreten bir kükreme. Berengaria güldü ve ellerini çırpı, sonra Lyonene'in memnun gülümsemesine baktı.

"Bu maçın sonucundan emin görünüyorsunuz."

"Ranulf kazanacak ama kazanmak için çok çalışması gerekecek. Altın kupalarını çaba harcamadan almadığı için mutluyum."

"O adamların elinden kazanmak için çaba göstereceğine inanıyorum."

Ranulf'un devasa adamı çembere almasını izlediler ve Lyonene, kocasının cüsse olarak ona eşit olduğunu görmekten memnun oldu. İlk tutuş Ranulf'u gürültülü bir gümbürtüyle sırt üstü yere getirdi. Adamı kendisinden kaslarının gerildiğini gördü, bacakları birbirine kilitlenmişti, Ranulf'un koyu teni daha belirgindi. Tutuşlarını bırakıp tekrar daire çizdiler ama bu sefer Ranulf ilk tutuşu yaptı. Ranulf'un kolu adamın boynunu sardı ve güçlü adam kendini kurtarıırken Ranulf'un sırtını gördü.

İtişirken kasları gerildi, her biri bir tutuş aldı ya da diğerinin tutuşunu kırmak için muazzam gücünü kullandı. Ayağa kalktılar ve kollarını kenetlediler, vücutları birbiriyle güreşirken bacakları çekip itiyor, genişliyordu. İkisinin de kıpırdamadığı dakikalar oldu ve boyunlarındaki genişlemiş kordonlar, sırtlarındaki düğümlenmiş kaslar olmasaydı, insan onların sadece dinlendiklerini düşünebilirdi.

"Ross denen adam yoruluyor," dedi Berengaria. "Onun bacakları titremeye başladı ama senin Ranulf'unkiler titremiyor. Bu maç için iyi eğitilmiş olmalı."

Sadece gülümsedi, çünkü tüm dikkati kocasının üzerindeydi ve bu uzun, çok uzun maçı duyduğu acıyı ancak tahmin edebilirdi.

Tutuşu kırdılar ve kalabalık alkışladı, çünkü kel adam gözle görülür yorgunluk belirtileri gösteriyordu ve Ranulf bundan yararlanarak saldırdı.

"Lord Dacre da iyi iş çıkarıyor, gerçi kardeşi Ross, Lord Ranulf'la dövüşenden daha küçük."

İki adam birbirlerini zorlamaya devam etti, ta ki Ranulf rakibinin baldırına kilitlenmiş ayak bileğiyle adamı yere serene kadar. Adam şiddetli tutuşu kıramadı. "Aslan" çığlığı havayı doldurduğunda

"Barış" diye bağırdı adam. Ranulf ayağa kalktı ve ciddiyetle kel adamın yanında durmasına yardım etti. Adam alanı terk etti ve Ranulf zafer içinde durdu. Lord Dacre'in ona katılması çok uzun sürmedi ve birlikte sahanın etrafında kasıla kasıla .

Ranulf, Lyonene'in önünde durakladı ve bir kurdeleyi öpüp ona fırlattı. Adam kurdeleyi havada yakaladı ve ona bakarken öptü, bu bakış Lyonene'in kızarmasına neden oldu. Kurdeleyi ilmekledi ve peştamalının yan tarafına soktu, uçları kalçasından ve uyluğundan aşağı sarkıyordu. Ona tek taraflı bir sırıtış attı, neredeyse alaycı bir ifadeyle. Kalabalık ve etrafındaki kadın ve erkekler onun bu hareketini alkışlarken elleriyle yüzünü kapattı. Adam listeden çıkana kadar başını kaldırıp bir daha bakmadı.

"Yüzünü tekrar gösterebilirsin, çünkü o gitti ve akşam yemeği için trompetler çalıyor."

Turnuva alanını terk etmeye başlayan sıraya katıldılar.

"Leydim. Leydi Lyonene." Nefes nefese kalmış, gözleri parlayan Brent'e döndü. "En güçlü şövalye o değil mi? Onu gördünüz mü?"

"Evet, öyle." Yüz ifadesinin onunkiyle aynı olduğunu bilmiyordu.

"Ona, çadırına gelmeni istiyor, çünkü orada yemek yiyor. Henüz giyinmemesi gerektiğini söylüyor; Ross kardeşler gibi savaştacak başka adamlar da olabilir mi?" Yüzü düştü. "Babamla yemek yemeliyim."

Berengaria güldü. "Korkarım babamız Siyah Aslan'ın yerini tutamaz. Gel bakalım Brent, belki benim zavallı Travers'ımla idare edebilirsin."

Lyonene aceleyle Ranulf'un çadırına gitti. İlk başta onu göremedi, karyolanın üzerinde hareketsiz yatıyordu.

"Lyonene?" diye fısıldadı.

Aceleyle ona doğru koştu. "Ranulf! Yaralanmışsın!"

"Yaralanmaktan da öte, ölüyorum," diye boğuk bir cevap verdi. "Bana acı vermeyen hiçbir şeyim yok. Ne kolumdaki ve bacağımdaki balta yaraları ne de ikisi birlikte bana bu kadar acı verdi."

Onun terden ıslanmış saçlarını okşadı, sesinde kahkaha vardı. "Ama Brent kendini başka erkeklerle savaştırmaya hazırladığını söyledi, tabii ki az önce bitirdiğinden daha vahşi erkeklerle." Onun iniltisine güldü.

"Çok zalimsin. Çocuk beni böyle görseydi hakkımda ne derdi?"

"En azından etkilenmem gerektiğini düşünmüyorsun." Peştamalından sarkan yeşil kurdeleyi çekiştirdi ve eli anında örtüldü

ama acı içinde inlemeden değil.

"O benim; onu ben kazandım ve onu korumak için seninle g re mek zorunda bırakma beni."

"Hmph! Şimdi beni kırba layamazsın bile."

Kolu kızın belini sardı ve kakhaha çığlıkları arasında onu karyolada yanına çekti. Ağır bir bacağını kalçalarına, bir kolunu g  slerine attı ve yüzünü kulağına yakla tırdı. "Bana acı çektirmekten zevk alıyorsun.  nce sayfamın önünde kasıla kasıla y r meliyim, sonra da karıma gücümü tekrar kanıtlamalıyım. Kıpırdamadan yat ve beni rahatsız etme."

Kadın adamın dediğini yaptı ve onun yakınlı ından memnun oldu.

"Günaydın, Lord Hazretleri." Brent ertesi sabah onları merdivenlerin altında karşıladı, yüzü ciddiye.

Ranulf kaşlarını çatarak çocuğa baktı. "Bu sabah biraz yorgun görünüyorum. Belki de beni hoşnut eder ve listelere varana kadar bu yükten kurtarırsın."  n nde asılı duran uzun kılıcını çözdü.

Lyonene  ocu un göz kapaklarının ters d nebilece ini düşündü, o kadar geniş a mı tı ki.

"Oh, lordum," diye fısıldadı. "Kutsal Topraklar'da kafirleri öldürmek için kullandığınız kılıç bu mu?"

"Evet,  yle."

"Peki adı ne?"

"Challouns. Burada yazıyor," dedi işaret ederek, "kılıcın üzerinde. Kabzadaki cam kürede gerçek ha tan bir parça var ve bu z mr d n Kral Arthur'un tacından geldiği söyleniyor."

Brent kılıcı saygıyla önünde tuttu, ba ı geriye d  t  ve kollarını kaldırdı.

Lyonene ve Ranulf da onu takip etti ve Lyonene onun kolunu sıktı. " ocu a karşı çok naziksınız. Size neden neredeyse tapındı ını anlayabiliyorum. Babam hiçbir zaman hizmetkârlarıyla, hatta sipahileriyle bu kadar çok vakit ge irmemi tir."

" ocukları severim." Dikkatle kadının karnına baktı. "Belki bana birkaç tane verebilirsin."

"Malvoisin'deki her k  eyi aslan yavrularıyla dolduraca ım."

Yaramazca sırtıttı. "Eğer benden istenen gecelere dayanabilirsem."

Saçlarını savurdu ve ona cevap vermeyi reddetti, bu da onun gülmesine ve yana ını öpmesine neden oldu.

Sıralar çoktan dolmuştu ve Kara Muhafızlardan birkaçı Malvoisin Kontu için ayrılan bölüme yerleşmişti; Lyonene oturana kadar ayağa kalktılar. Dört adamın her biriyle konuştu ve bir gün önce güreşte kazandıkları zafer için onları tebrik etti. Corbet ve Maularde ayrı ayrı, her biri güzel bir kızın yanında oturuyordu. Onu şaşırtan bir şekilde Hugo Fitz Waren da öyle yapmıştı. Ranulf'u dürttü.

"Hugo çok ciddi, onun öyle olduğunu düşünmemiştim..."

Ranulf'un gözleri parladı. "Adamlarımın hiçbiri bir kadına sahip olmayı zor bulmuyor. Kara Muhafızlar'dan olmaktan büyük onur duyarlar. Diğerlerinin tüm övünmelerine rağmen, Hugo'nun onu kendilerine bağlamak için çalışan pek çok kadını var."

Ranulf'un yanına oturdu, kalçaları ve kolları birbirine yakındı. "Seni kendime bağladığım gibi mi?"

Gözlerinden bir tutam saç ıttı. "Evet, senin bana yaptığın gibi."

Trompetlerin çalınmasıyla dikkatler kumla kaplı alana çevrildi. Atlama yarışmaları sabahı meşgul etti; yüksek engeller ve uzun mesafeler atlandı. Lord Dacre'ın adamları bu yarışlardan birini aldı.

Trompetler akşam yemeğinin servis edildiğini duyurmak için tekrar çaldı. Bu yemekte Berengaria Lyonene'in solunda, Ranulf ise sağında oturuyordu. Çalıp şarkı söyleyen üç genç kız tarafından hoş bir şekilde eğlendirildiler.

Kral Edward ayağa kalktı ve oda sessizliğe gömüldü. "Bir duyurum var .. bu gün. Llewellyn'i fethetmek için çabaladık ve başardık, ancak herkes ... hain kardeşi David'in hikayesini biliyor. David yakalandığında, ailesi Rhuddlan Kalesi'ne götürüldü. İki oğlu ve yedi kızı vardı. Üç yaşında ikiz olan oğulları, yetiştirmeleri için şövalyelerime verildi. Kızları ve karısı rahibe manastırına gitmek istedi. ... karısı ve kızlarından dördünün bunu yapmasına izin ... Şimdi diğer üçünü evlendirmeye çalıştım. Biri kendini öldürdü."

Kalabalık bu ölümcül günahın dehşeti karşısında nefes nefese kaldı.

"Diğer kızım Bohum'lu Sör John ile evlendi. Bazılarınız onu tanıyor olabilir. Kız onu düğün gecesini öldürdü, sonra da kendini."

Salon tamamen sessizdi, her yüz bir korku maskesine dönüşmüştü. "

Şimdi son kızımı boşa harcanmış bir hayattan uzak tutmaya çalışıyorum." Kapının yanındaki bir adama işaret etti ve herkes izlemek için döndü.

İki iri yarı, zırlı adam, arkalarından gelen zincir sesleriyle birlikte odaya girdiler. Kız ilk başta neredeyse görülemeyecek kadar küçüktü. Başı eğik, yüzü saklıydı ama siyah saçları mavi kadife paltosunun üzerine dökülüyordu.

"Bu kadar küçük bir kızı zincire vurmama şaşırabilirsiniz," diye devam etti Edward, "ama muhafızlarımdan birini öldürdü ve bu adamların aldığı yaraları görebilirsiniz."

Lyonene adamların yüzlerinde tırnaklarıyla çizdiği uzun olukları fark etti.

Berengaria arkadaşını dürttü. "Onun yerinde olsaydım, ben de öyle davranırdım."

Gallerlilerin David'i hain olarak görmediklerini duydum."

"Onun... adı Angharad ve şimdi onu... kadının rütbesine layık herhangi bir şövalyeyle evlendirmeyi teklif ediyorum."

Bunun üzerine kız yüzünü kaldırdı ve kalabalık onun güzelliği karşısında haykırdı. Siyah saçları, küçük bir burnu ve dolgun dudakları olan güzel bir yüzü çerçevesiyordu ama şaşırtıcı olan gözleriydi, çünkü parlak, canlı bir maviydiler. Sanki ateşten yanıyorlardı ve kızın meydan okuma ve küçümseme dolu bakışları kolayca okunabiliyordu.

Berengaria, Lyonene'in dikkatini onlardan birkaç adım Lord Dacre'a yöneltti. Ağzı açık bir şekilde kıza bakıyordu, gözleri sanki beyinde hiçbir neden kalmamış gibi donuklaşmıştı. Lyonene arkadaşını görebilmesi için Ranulfu dürttü.

"Dacre bundan daha mantıklı," diye fısıldadı nefesinin altından.

Dacre konuşurken bile sandalyesini geriye attı, yere çarparken yüksek ses konukların çoğunun sıçramasına neden oldu. Masanın üzerinden atlayarak kıza doğru gitti ve kızın tepki verememesi için onu irkiltti. Onu kendine doğru çekti, dudakları kızın dudaklarına yapışırken zincirlenmiş ellerini çaresizce vücutlarının arasında ezdi.

Dacre acı dolu bir çığlıkla geri çekildi ve herkes dudağındaki kan damlasını görebiliyordu.

"Kaybettiğin kana ileride pişman olacaksın, çünkü Tanrı'nın önünde yemin ederim ki bir gün beni kendi hayatından daha çok seveceksin. Sen benimsin!"

Galler dilinde bir kelime seliyle ona bağırdı. Ona tükürdüğünde sessiz yemek yiyenlerin nefesi kesildi. Dacre sadece ona sırtıttı ve ıslak yanağını onunkine sürttü. Kadın kollarını hareket ettirmeye çalıştı ama başaramadı.

Dacre kralına döndü. "Onu şimdi talep ediyorum ve eğer yakında bir rahip gelmezse, onu bekâr olarak yatıracağım."

Kalabalığın gülmesiyle gerginlik sona erdi.

Kral Edward uzaktaki bir masada oturan bir adama başıyla işaret etti.

"Stewart! Evrakları hazırla. Çeyizi yok, çünkü babası hainliği yüzünden her kaybetti." Angharad krala doğru hamle yaptı ve kral geri çekildi. Dacre onu sıkıca tuttu. "Babam hain değildi!" Kendisine yabancı bir dille mücadele ederken kelimeleri garip bir şekilde telaffuz ediliyordu.

"Onu al L... Lord Dacre, seni kıskanmıyorum. Düğün gecenizde de sizi öldürmemesine dikkat edin."

Dacre onu kollarına aldı, kadının şiddetli çırpınışları adamın gücüne karşı koyamadı. Kralına gülümsedi. "Hayatım için korkmayın. O henüz bir erkekle tanışmamış bir kadın. Bu gece tanışacak ve evcilleştirilecek."

Dacre çırpınan kızı salondan çıkarırken kalabalık kahkahalara boğuldu. Herkes daha önce hiçbir şeyin bir yemeği bu kadar renklendirmediği konusunda hemfikirdi.

Gülen Lyonene kocasına, "Şimdi arkadaşın hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Dacre kadınlar konusunda her zaman biraz anlayışlı olmuştur." Onun küçük elini tuttu ve öptü. "İki savaşa katıldım ve sürekli savaşmak umurumda değil. Kendi yatak odamda huzur istiyorum."

"Ve karşılaşmalarımızı... huzurlu mu buluyorsunuz?"

Kahkahası boğazında gümbürdedi. "Hayır, Dişi Aslanım, senin yakınlığın bana huzur vermekten başka bir işe yaramıyor. Edward'ın oyunlarına katılmak zorunda olmasaydım, Dacre'ın bugün yaptığı spora ben de katılırdım."

Kontrollerinin kızardığını hissetti ve onun sözlerini kimin dinlediğini görmek için baktı. Elini kendi kucağına götürdü. "Birçok kişi hareketlerimizi merak edecek ve sadece evli olduğumuzu düşünecek. Bu kadar uzun bir süreden sonra artık birbirimizden bıkmış ve sevgili olmuş olmalıydık."

Eli bileğini sıkarak acı çekmesine neden oldu. "Böyle söyleme!" "Ranulf, sadece şaka yapıyorum. Bana zarar verme. Başka bir adama bakmayacağım. Yemin ederim. Şaka yaptığımı görmüyor musun?"

Onu serbest bıraktı. "Seni incittiğim için özür dilerim ama böyle şeylere gülemem."

"Bir gün bana kimin sana bu kadar acı çektirdiğini söyleyecek misin?"

Gözlerini kaçırıp, cevap vermedi.

Yemeğin geri kalanında sessiz kaldılar ama yemeğin sonunda Ranulf'un neşesi yerine gelmişti. Onunla birlikte listelerin uzak ucundaki çadırına doğru yürüdü. Brent sabırsızlıkla lordunu bekledi. Ranulf, Berengaria'ya katılmak üzere tribünlere giderken ona iffetli bir öpücük verdi.

İlk olarak mızrak atışı yapıldı. Gilbert de Clare, başka bir kont ve Robert de Vere'in bir şövalyesi etkinliği üstlendi.

Ranulf, Malvoisin renklerinde kısa bir giysiyle göründü ve uzun yayını gösterdi. Lyonene'e öyle geliyordu ki, yanında çok fazla kadın sevinç çığlıkları atıyordu. Berengaria arkadaşının kaşlarını çatmasına güldü. Serflerden ve özgür erkeklerden oluşan kalabalık, şövalyeler gibi şövalyelik kurallarıyla kısıtlanmamıştı ve Ranulf en sevdikleri şövalyeler arasında olduğu için yeni uzun yayın hızı ve mesafesi karşısında tezahüratları gök gürültüsünü andırıyordu. Onlara el salladı ve hayranlıklarının tadını çıkardı.

Sergiden sonra Lyonene, Ranulf'a çadırında katıldı.

"Atışımдан memnun kaldınız mı?" diye sordu ona sırtarak. "Brent babasının sözleri ile yeni lordu arasında kaldı. Sanırım benim yolumu görecek, değil mi?"

"Eminim öyle olacak, çünkü beni kendi düşünce tarzına kazanmadın mı?"

Onu kucağına çekti ve öptü. "Seni kazandığıma sayfamdan daha çok sevindim. Akşam yemeğini kaçırıp çadırımda kalmaya ne dersin?" Dudaklarıyla onun itirazlarını bastırdı ve dudakları yavaşça boynunun kenarından aşağı doğru inerken kadın boyun eğmekten başka bir şey yapamadı.

Sevişmeleri, sanki sadece birkaç saat değil de aylardır birlikte olmamışlar gibi tutkuluydu. Daha sonra, Lyonene ve Ranulf çıplak bedenleri nemli ve tatmin olmuş bir halde birlikte uzandılar.

"Beni büyüledin. Aklım hep sendeyken yarınki mızrak dövüşünü nasıl kazanacağım?"

"Girip girmemen umurumda değil. Bütün gün benimle kal ve tribünden izleyelim."

Kadının omuzlarından tutup kendisinden uzaklaştırdı ve kaşlarını çatarak gözlerinin içine baktı. "Beni onursuzlaştırırsın. Siyah Aslan savaşmalı yoksa onu takip eden adamlarını kaybedecek." Konuyu kapattı. "Dacre'in yeni karısıyla arasının nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Onu güzel buldun mu?"

"Güzel."

"Benden daha mı çok?"

"Açık ara farkla. Onunla kıyaslandığında sen bir sümüklüböceksin." Kız göğsüne vurduğunda sadece güldü.

Lyonene ertesi gün erkenden uyandı ve yanında uyuyan Ranulf'a bakmak için yavaşça başını çevirdi. Adamın bir eli saçlarına dolanmıştı, diğeri ise onu belinden sıkıca tutuyordu. Uykusunda bile onu kaybetmeyeceğini düşünerek gülümsedi.

"Bu sabah bazı şeytanlıklar planlıyor gibisiniz."

"Hayır, ben sadece sana bakıyorum." Ona yaklaştı ve kollarını boynuna doladı. "Yakında eve dönecek miyiz?"

"Sanırım sen de benim gibi saraydan bıktın. Yarın erkenden yola çıkmaya ne dersin?"

Ona hızlı bir öpücük verdi. "Yolculuğu dört gözle bekliyorum."

Onu yatağın üzerine itti ve üzerine yuvarlandı. "Peki dönüşte nasıl bir eğlence planlıyorsun? Dansa denk olamaz."

Zümrüt gözleriyle ona hınzırca bir bakış fırlattı. Aradığı şeyi bulana kadar elleri vücudunda gezindi. "Sence de öyle değil mi?" diye fısıldadı konuşması onları terk etmeden önce.

Lyonene listelerde Ranulf'un rakiplerinin her birine korkuyla baktı. Ranulf'un kendisi gümüş rengi görkemli bir şekilde giymiş, aslan kemerinin kopyası olan kurdelesini miğferine bağlamıştı. Her adama üç hücum hakkı tanınmıştı. Atların nal sesleri, mızrakların şakırtısı, kalabalığın tezahüratları ve alayları çok güçlüydü. Büyük siyah atın üzerinde kendinden emin bir şekilde oturan adam ona yabancıydı. Birlikte zevk dolu saatler geçirdiği o gülümseyen, alaycı adam gitmiş, yerine kralın şampiyonu Kara Aslan'ın gergin, karanlık yüzü gelmişti. Onun pek çok erkeğin içine saldığı korkuya şaşırmamıştı.

Mızrak dövüşü akşam yemeği için durdurulmadı; bunun yerine hizmetkârlar tribünlere yemek getirdi ve seyirciler favorilerini alkışlarken içtenlikle yiyip içtiler. Lyonene, Malvoisin erkeklerinden hiçbiri yenilmediği için gururunun kabarmasına engel olamadı.

Paralı şövalyeler öldürdükleri adamlardan büyük fidyeler istiyordu ve birden fazla zavallı şövalye o gün az servet kazanmamıştı. Lyonene ara sıra neşeli, yorgun ve kirli bir çocuk olan Brent'i görüyordu.

Brent'in annesi Leydi Aleen, Lyonene'in ağır oğlunu almasından duyduğu memnuniyeti dile getirmek için gelmişti. Çocuğun Lord Ranulf'la ilgili anlattığı hikâyeleri ve şövalyeye olan hayranlığını anlatırken gülüyordu.

Mızrak dövüşü sona erdiğinde geç olmuştu. Lyonene ve Berengaria, diğer kıyafetlerini yırtıp en sevdikleri şövalyelere iyilik olsun diye atan ve sadece tuniklerini giyen birkaç genç kızı görünce güldüler. İki kadın kaleye geri dönerken çadırlar sökülmeğe başlanmıştı bile.

Lyonene yatak odasının kapısını açtığı anda bile su sesini duydu. Ranulf buharlı su dolu büyük bir küvetin içinde oturuyordu.

"Gel ve sırtımı yıka. Artık aklımı başka konulara çevirebildiğim için mutluyum.

"Giysilerinizi ıslatmaktan korkmuyor musunuz? Sadece kolları düşünmedim." Ona sırıttı.

Lyonene'in kendini küvetin içinde Ranulf'a bastırılmış, suyun kenarlardan yere akarken bulması birkaç dakika sürdü. Sabunlu parmaklarını birbirlerinin üzerinde gezdirirken, şehvetli yerleri keşfederken gülüştüler.

Turnuvanın sonunda ziyafet için diğer konuklara katılan çok temiz iki kişi vardı.

Edward'ın baş doğancısı salona birkaç şahin getirmişti ve ilk iki yemekten sonra trompetler çalındı. Mutfaktan bir düzine devasa tarta getirildi, her bir turtayı taşımak için iki oğlan gerekiyordu. Turtalar kesilirken canlı kuşlar havaya uçtu, kanat çırpışları salonu doldurdu. İnsanların alkışları ve tezahüratları genel karmaşaya katkıda bulundu. Şahinler kuşların üzerine çullandığında, konuklar başlarını kapatarak kollarının arasından kesici şahinlere baktılar.

Bir süre sonra kuşlar kaldırıldı ama heyecan devam etti. Dansçı kızlar getirildi ve şakalar daha yüksek sesle ve daha kaba bir şekilde yapılmaya başlandı.

Çok fazla şarap Lyonene'in başını döndürdü. Sarhoş edici içkiyi seyreltmek için su istedi.

"Dinleyin, Lord Ranulf, karınıza biraz su verin." Kral Edward gümüş bir testiyi kontuna uzatırken gözleri parlıyordu.

Ranulf bir an tereddüt etti, sonra kralına çapkınca sırıttı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Belki biraz su yardımcı olur."

Sulandırılmış şarap Lyonene'e hiç de zayıf görünmüyordu ama baş dönmesi rahatsız edici değildi. Ranulf'a ve diğer insanların varlığını unutmuş gibiydi. Hızlı bir hareket gözüne çarptı ve bir şövalyenin dans eden kadınlardan birini yakalayıp tuniğini yırttığını ve yüzünü kadının dolgun göğüslerine gömdüğünü gördü.

Lyonene'e tüm duyuları alev almış gibi geldi. Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, keskinliğin tadını çıkarıyordu. Parmakları karıncalanıyordu ve her zamankinden daha hassas görünüyorlardı. Ranulf'un profilini inceledi ve ağzının altında onun tenini tatmak için inanılmaz bir açlık hissetti. Kendini hiç bu kadar tuhaf hissetmemişti.

"Warbrooke!" diye seslendi biri genel gürültünün üzerinde. "Karınla ilgilen. Sanırım kralımızın 'suyu' onun susuzluğunu gidermedi."

Ranulf irkilmiş gözlerini karısına çevirdi ve sonra yavaş bir gülümseme onu ele geçirdi. Öpmek için parmaklarını kaldırdı. Karısı bir parmağını sıkıca dudaklarında gezdirince ciddileşti. Hiç tereddüt etmedi. Arkasındaki kahkaha çığlıklarını duymazdan gelerek onu kollarına aldı ve yatak odalarına götürdü.

Lyonene daha sonra o gece yaşananları çok net hatırlamıyordu. Görünüşe göre bir anda kıyafetsiz ve yatağın üzerindeydiler. Ranulf'la dövüştüğünü ve onun kazanmasına izin verdiğini hatırlıyordu. Sonunda ağzını aç bir şekilde onun tüm vücudunda gezdirerek kendini tatmin etti. Adam onu kendine doğru çekmeye çalıştığında, kadın ona hazır olana kadar onu itti.

Hırladı ve güldü çünkü onun üzerinde gücü olduğunu, Siyah Aslan'ı başka hiç kimsenin yenemeyeceği kadar yendiğini biliyordu. Ellerini vücudunda gezdirdi, tırnaklarını kullanarak onun her santimini keşfetti.

Neredeyse şiddetle onu yanına fırlattı. Sevişmeleri öfkeli, çalkantılı, azgın bir fırtınanın çarpan dalgaları gibiydi, tırnaklarını onun sırtında, kalçalarının iç kısmında gezdirirken şimşekler yangına neden oluyordu.

Fırtına başladığı gibi aynı şiddetle dinmişti. Birbirlerinden uzaklaştılar, konuşmadılar, dokunmadılar, memnun oldular ve uyudular.

On Birinci Bölüm

Lyonene ertesi sabah ağrıyan başını sakinleştirmeye çalıştı ama Ranulf'un şakaları işe yaramadı. Gece boyunca yaptıklarından dolayı onunla alay ettiğinde gözlerini kaçırdı. Ranulf onu yataktan çekip kendine bağladığında midesi birkaç kez alt üst oldu.

"Edward her zaman numaralarını sever. Kırmızınızı sulandırmak için bana beyaz şarap verdi. Ona teşekkür etmeliyim, çünkü sonuçlar..." Onun kulak memesini ısırdı. "Sırtımda bir santim bile deri kalmadı. Bu yaraları sayfama nasıl açıklayacağım?"

Yüzüne dolan sıcak kanı hissedebiliyordu ve onun gülen gözleriyle karşılaşmayı reddetti.

"Mmm, dişi aslanım." Yüzünü onun boynuna gömdü. "Kaybettiğimiz zaman için üzgünüm. İyi olmadığını biliyorum ama Malvoisin'e dönüş yolculuğuna başlayamayacak kadar hasta mısın?"

Başına ve midesine rağmen ürkek bir gülümsemeyi başardı. "Evet," diye fısıldadı, "eve dönmeye hazırım."

Yolculuğa başlayabilmeleri için günün geç olması gerekiyordu. Giysiler, yiyecekler, silahlar, zırhlar, çadırlar arabalara yüklenmeli, Maude ve Malvoisin'den gelen diğer iki kadın bulunmalı ve vedalaşılmalıydı. Lyonene Berengaria'dan ayrıldığına pişman oldu ve birbirlerini ziyaret edeceklerine dair söz verdiler.

Brent annesine kederli bir bakış attı ve sonra Ranulf simsiyah bir midilliği avluya götürüp dizginleri yeni hizmetkârına verirken üzüntüden eser bile kalmadı. Henry de Lacy gülerek Ranulf'u çocuğu şımartmakla suçladı ama Ranulf tüm adamlarına hak ettikleri gibi onurlu davranıldığını söyledi. Lyonene, altı yaşındaki çocuğun yüzündeki vakur adam ifadesi karşısında gülümsemesini gizledi.

Kara Muhafızlar'a hızlı bir bakış Corbet ve Sainneville'in Lyonene'den çok daha kötü durumda olduklarını gösterdi. Ranulf her iki adamın da sırtına içtenlikle vurdu ve güzel bir gün olduğunu düşünüp düşünmediklerini sordu. Göz kırptı

Lyonene, kendi midesi hareketsiz kalmayı reddettiği için bu şakanın esprisini anlayamadı.

Malvoisin'e dönüş yolculuğu yavaştı ve tam bir hafta sürdü. Hiçbir kalede kalmadılar, çadırlarını kurmayı ve geceyi onları ılık bahar havasından ayıran ince bir kumaş tabakasıyla geçirmeyi tercih ettiler. Sık sık ağaçların arasında el ele yürüyor, gülüyor, öpüşüyor ve eğleniyorlardı.

Malvoisin Adası'na giden feribotu geçtikleri andan itibaren Lyonene gergin bir heyecan hissetti. Flamalar ilk kez görüldüğünde, Ranulf'la bakışlarını ve gizli gülümsemelerini değiş tokuş ettiler, sonra atlarını mahmuzlayarak ilerlediler. Daha önce olduğu gibi batı barikonundan girdiler, ancak bu sefer Lyonene sunulan ellere de dokunmak için eğildi.

Neşeli eve dönüşlerinde tek bir leke vardı: ahır duvarları tarafından yarı gizlenmiş bir şekilde onlara bakan bir şövalyenin görüntüsü. Onu daha önce bir kez nöbet tutarken gördüğünü hatırlıyordu. Şövalye ona sırttan bir bakış attı ve kadın hızla arkasını döndü.

Ranulf Lyonene'i atından indirdi, elleri onun küçük belinde duruyordu. Onu bir süre havada tuttu ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gülümsediler.

"Leydim, dönmüşsünüz! Gittiğiniz her an korkudan neredeyse ölüyordum." Lucy paytak paytak hanımına doğru yürüdü.

Her ikisi de Lucy'nin kilo aldığını gördüklerinde Ranulf, "Üzüntüsü iştahını etkilememiş gibi görünüyor," diye fısıldadı.

"Ve bu bavul! Görünüşe göre hain planında sana yardım etmiş." Başını, endişeyle gülümseyen hizmetçi Kate'e doğru çevirdi. Lyonene, Lucy'nin tüm sözlerine rağmen Kate'e ya da bir başkasına asla kötü davranmayacağını biliyordu. Yaşlı kadın ilk kez Ranulf'a döndü. "Aklın başına gelmişe benziyor," diye kokladı, aralarındaki rahatlığa, dokunuşlara bakarak.

Ranulf gülümsemedi ama Lyonene onun gözlerindeki eğlenceyi görebiliyordu. "Eğer bu dişi aslanı kastediyorsan, başka seçeneğim yoktu. Beni baştan çıkarmanın yolları üzerinde saatlerce çalıştı. Bir erkek ancak bu kadar dayanabilir."

"Ranulf!" Lyonene ona dehşetle baktı.

Lucy ciddi bir ifadeyle birinden diğerine baktı. "Ona böyle yapmasını söyledim. Bir kadın istediğini elde etmek için bir erkeğin seyrek düşüncelerine bel bağlamak zorunda olmamalı."

Lyonene konuşamıyordu, çok utanmıştı.

Ranulf sırttı ve Lyonene'in elini tutup dudaklarına götürdü, gözleri Lucy'ninkilerden hiç ayrılmıyordu. "Şu anda istediğini elde etmiş durumda. Ama bu

Benim için hiç kolay olmadı - bütün gün ve bütün gece." Lyonene'in yarım çığlığını duymazdan gelerek elini sıkıca tuttu.

Lucy sırtıttı. "Görünüşe göre onun istekleri de seninle aynı fikirde."

Lyonene elini sert bir şekilde salladı ve Ranulf'un elinden çekti. "Bir... taverna fahişesi gibi tartışılmayacağım!" Başını dik tutarak Kara Salon'un ön kapısına doğru yürüdü. Ranulf'un "...sahip olduğum en iyi taverna fahişesi..." dediğini ve Lucy'nin sevinçle kıkırdadığını duyduğunda hafif soğukkanlılığını kaybetmemek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

Brent, alışılmadık şato karşısında duyduğu heyecanı daha fazla bastıramayarak onun yanından geçti. Çocuğa Malvoisin'in tüm güzelliklerini göstermekten mutluluk duydu ve cam pencerelerin, duvar halılarının ve halıların mucizesini bir kez daha yaşadı.

Gün, uzakta geçirdikleri yaklaşık iki ay boyunca yaşanan olaylarla ilgili raporların dinlenmesiyle geçti. Kâhya William de Bec, Lyonene'nin malikânesi Gethen'de sorunlar olduğunu bildirdi. Görünüşe göre bir komşu, mülkün büyük bir kısmının kendisine ait olduğunu ilan etmeye karar vermişti. Ranulf, William ve altı garnizon şövalyesini konuyu rapor etmeleri için gönderdi.

Lyonene için günler uzadıkça uzadı ve bir mutluluk bulanıklığı içinde birbirine karıştı. Bahçıvan Bassett ile birlikte çalışarak Kraliçe'nin Bahçesi'ni güller, zambaklar, kadife çiçekleri, gelincikler, nergisler ve birçok bitkiyle doldurdular. Espalierli kiraz, elma ve şeftali ağaçları duvarları kapladı. Sıcak gecelerde Ranulf'la birlikte sık sık çinili çeşmenin yanında oturur, konuşur ya da şarkı söylerlerdi.

Ranulf yaklaşık iki hafta boyunca diğer malikâneleriyle ilgilendi. Döndüğünde, yeniden bir araya gelmeleri çok neşeliydi. Güneşin altında birlikte uzun saatler geçirdiler, birbirlerinin kadehlerinden içtiler ve ayrı ayrı başlarından geçen olayları anlattılar.

Haziran sonunda, güneşin altında otururlarken, Brent Ranulf'un ona verdiği yavru köpeğe sarılmış, güneşin ısıttığı halının üzerinde uyuklarken, bir hizmetçi köyde yangın çıktığını haber verdi. Ranulf hemen gitti, Brent de çok geride kalmadı.

Kara Muhafızlar efendileriyle birlikte döndüklerinde geç olmuştu, vücutları dumandan kararmıştı.

"Evleri kurtaramadık ama insanlar yanmış olsalar da hayattalar. Onlarla ilgilenebilir misiniz?" diye sordu yorgun bir şekilde, adamlar yıkanmak için nehre doğru yürürken.

Gün ışığı, gece boyunca hiç uyumamış olan bir lord ve leydisini gördü. Merdivenlerden odalarına çıktılar, kolları kenetlenmiş, gözleri zar zor açıktı.

"Al bakalım." Lucy Lyonene'e bir sepet uzattı, Lyonene de hatırladığı bir tepki yüzünden sepeti aldı. "Burada uyumanıza kimse izin vermez. Yakında bütün şato uyanacak ve sonra William'ın çözülmesi gereken bir sorunu olacak ve sonra Bassett hanımefendinin yardımını isteyecek. Gitmelisiniz. Sana yemek hazırladım ve o şeytani atını eyerledim, şimdi git. Akşama kadar seni görmek istemiyorum."

Ranulf yorgunluğunu kolayca üzerinden atmış görünüyordu. Bir elini Lyonene'in sırtında gezdirdi ve arkasını sıkıca kavradı, kız sıçradığında arsızca sırtıttı. "Lucy, sen benim kalbimin peşindesin. O kadar memnunum ki Tighe'nin kötüye kullanılan adını bile savunmuyorum. Gel Dişi Aslan, hoşuna gidecek bir açıklık biliyorum." Elini tuttu ve onu neredeyse kapıya doğru çekti. Lucy'ye minnettarlığını ifade eden bir gülümsemeyle yetindi.

Koruluk Ranulf'un vaat ettiğinden çok daha fazlası olduğunu kanıtladı. Korunaklı ve özeldi, zemin yosun ve minik pembe çiçeklerle yumuşaktı.

Lyonene sadece keten entarisini, Ranulf ise peştamalı giymişti. Bir ağaca yaslandı ve Lyonene sırtını onun göğsüne yasladı, kolları onu sardı.

"Benimle evlendiğin için artık mutsuz değil misin?" diye sordu. "Hiç mutsuz olmadım."

Gülümsedi ve adama yaklaştı, eli adamın kalçasında boş boş geziniyordu. "Sen de Brent'ten memnun musun?"

Kızı kendisine bakması için çevirdi ve tek kaşını kaldırdı. "Bütün bu sorular neden? Sizi rahatsız eden bir şey mi var?"

"Hayır." Ona doğru uzandı. "Ben mutluyum. Ama bana ve çocuklara karşı nasıl hissettiğini merak ediyordum."

Küçümsedi. "Sen baş belası bir yüksün ama erkekler karılarıyla idare etmek zorunda. Çocuklara ya da en azından Brent'e gelince, her geçen gün çocuğu daha çok seviyorum. Kardeş Jonathan onun çok zeki olduğunu ve kendi adını yazabildiğini söylüyor. Corbet ona öğretiyor..." Aniden durdu ve yüzünde siyah bir çatık kaşla onu tekrar kendisine çevirdi. "Neden bana bu soruları soruyorsun?"

Bir elini onun göğsüne koydu ve güldü. "Ben senin düşmanın değilim Ranulf, bana böyle yüz çevirmek zorunda değilsin." Yüzünü buruşturdu. "Canımı yaktın!" Adam onu öyle hızlı bıraktı ki neredeyse geriye doğru düşecekti.

Gizlice gülümsedi ve tekrar onun karşısındaki yerini aldı. "Sana cevap vermek gerekirse, sadece merak ediyorum." Onun kendisine karşı gevşediğini hissetti. "Ne demek istediğimi düşündünüz lordum?"

Derin bir nefes aldı ve tamamen rahatlamış bir halde içini çekti. "Beni korkuttun, hepsi bu. Bir an için hamile olduğunuzu söylemek istediğinizi sandım."

"Peki ya bunlar benim sözlerim olsaydı?"

Tekrar gerildi ve sonra gevşedi. "Böyle bir haberi bir şövalye ve konta yakışır bir cesaretle karşılamak için kendimi zorlardım."

Adamın yüz ifadesini göremediğine sevinmişti. "Peki hangi cesareten bahsediyorsun? Bir erkeğin bir bebek yaratmasında büyük bir başarı göremiyorum."

"Önemli olan yaratmak değil, ebedi sorumluluktur. Çocuk ciddi bir girişimdir."

"Ve bu haberi duruma yakışır bir ciddiyetle karşılayacaksınız?" Adam onun gözlerini görebilseydi, tuzağına bu kadar kolay düşmezdi.

"Kesinlikle. Sonuç olarak, üremiyor olmanıza sevindim, çünkü baba olmanın görevleri üzerine düşünecek zamanım olmadı."

Yüreği biraz burkuldu. "Peki ya kızınız?"

Ranulf sessizdi. "O zamanlar gençtim ve..." Durakladı. "Bu konuyu daha fazla konuşmayalım."

Sonra kocasına döndü. "Ama kocacığım, bu konuyu konuşmalıyız, çünkü Noel'de sana çok özel bir hediye vermeyi planlıyorum."

Sırıttı. "Peki ne olabilir? Bende olmayan hiçbir şey yok."

Başını ona doğru salladı. "Belki de Kardeş Jonathan'a senin için kâğıttan bir zihin yaratmasını söylemeliyim. Şu anda kullanmaya çalıştığından daha az özlü olamaz."

Ona kaşlarını çatı ve sonra yüzündeki tüm renk soldu, gözleri büyüdü.

Ellerine baktı. "Lütfen hoşnut olmadığınızı söylemeyin. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Saatler gibi gelen bir süre boyunca sessizce oturdular ve sonra Ranulf parmak uçlarıyla onun çenesini kaldırdı. Güçlü, erkeksi elin, kralın şampiyonu Siyah Aslan'ın elinin titrediğine neredeyse yemin edebilirdi. Adamın gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

"Bu doğru mu? Bana bir bebek mi doğuracaksın?"

Başını salladı, adamın yüzünde ne gördüğünden emin değildi. Elini bıraktı ve şimşek hızıyla ayağa kalktı, bacaklarını iki yana açtı, ellerini kalçalarına götürdü ve başını geriye atarak gördüğü en yüksek, en çirkin, en korkunç savaş çılgınlığını attı

hiç duymamıştı. Vücuduna bilinmeyen bir dehşetin titremelerini gönderen bu iğrenç sese karşı kulaklarını kapattı.

Ses uzun bir yol boyunca taşındı ve duyanlar da daha önce savaş alanında hiç duyulmamış olan bu ses karşısında ürperdi.

Ranulf ona dönüp baktığında Lyonene hâlâ ellerini kulaklarına götürmüş oturuyordu. Yüzünü incelemek için onu kendine doğru çekti ve sonra sertçe dudaklarından öptü.

"Bu haberin hoşnutsuzluğunuza neden olmadığını varsayabilir miyim?" Onu kollarının arasına aldı. "Hiç kimse bu kadar mutlu olmamıştı." "Sorumlulukları ve görevleri düşünmüyor musun?" diye alay etti.

"Benimle eğlenmen sona erdi. Önce bir oğlum, sonra da bir sürü kızım olsun istiyorum. Güzel kızlarımı korumak için bir oğlana ihtiyacım olacak. Ve evlenmelerine asla izin vermeyeceğim, ama terliklerini getirmeleri ve şarabıma bakmaları için onları hep yanımda tutacağım." Bir an durakladı. "Edward'ın bunun için övgü alacağından eminim."

"Kralın çocuğumuzla ne ilgisi var?"

"Eğer Noel'de doğacaksa, o zaman Yuvarlak Masa'da yaratılmış olmalı." Ona alaycı bir bakış attı. "Zavallı beynim kadın bilmecelerinde olmasa da aritmetikte her zaman iyi olmuştur. Edward bunun senin kırmızınla karıştırmamı istediği beyaz şaraptan kaynaklandığını söyleyecektir. Elbette herkes aynı fikirde olacaktır, çünkü seni salondan çıkardığımda yüzünde kötü bir ifade vardı."

"Beni sen taşımadın!"

"Kesinlikle öyle. Büyük tezahüratlar oldu ve oradan nasıl devam edileceğine dair birkaç öneri de gelmedi değil, ama korkarım ki siz sıradan bir insanın yaratabileceği her türlü öneriyi aştınız. Evet, çocuğumun o gece doğduğuna eminim."

Kızın yumruğu çıplak göğsüne çarptığında güldü. "Oğlumuz babasını döven bir anne hakkında ne diyecek?"

"Muhtemelen bana katılacak, yoksa senin gibi bir palavracıya sahip olmak benim şansım olur. İlk adımları kuşkusuz bir çalım, ilk sözleri bir övünme olacaktır."

Ranulf sertçe güldü ve ona sarıldı. "O zaman kızlarımı gerçekten , çünkü bizi başka kim dinleyecek?"

"Birini bulacağınıza eminim."

"Bu doğru, ama hepsi benden mest olmuş bir şekilde oturuyorlar. Başka hiçbir kadın beni etkilemek için bu kadar uğraşmıyor ya da fazla ileri gittiğimde beni dövmüyor."

Onunla birlikte güldü ve kollarını onun boynuna doladı. "Dilediğin her şeyden sana yüzlerce taşıyacağım." Öpüştiler, sessizce, tatlı tatlı. "O zaman memnunsun, gerçekten memnun musun?"

Onun kulağını dişledi. "Seni ikna etmek çok zor. Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. İlk çocuğumu sabırsızlıkla bekliyorum. Şimdi evime dönüp seni yatırmak ve sonra da gidip adamlarımla övünmek istiyorum."

"Beni serbest bırakın ve böyle aptalca davranmayın. Ben iyiyim ve her gün inşa ettiğim güç çocuğa akıyor ve ona güç veriyor."

Onu dikkatle yere bıraktı ve sözlerini değerlendiriyor gibiydi. "Bilmiyorum... Lucy ve Kate seninle ilgilenecek ve dediğin gibi çok fazla güçlenmeni engelleyecekler. Şimdi giyin ki geri dönebilelim." Adamın gözleri büyüdü. "Ata binmeli misin?"

Yüzünü tamamen sakın tuttu. "Hayır, şatoya geri dönmeliyim."

Gözlerini ona dikti. "Fazla şımarma, sürtük. Seni cezalandırmanın bebeğe zarar vermeyecek yolları da var."

Saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu. "Peki bu nasıl olabilir lordum?"

Kızın kolunu tuttu ve ölümcül bir ciddiyetle, kız ağlayana kadar onu gıdıklamaya başladı. Birlikte yere düştüler, Ranulf onun merhamet yakarışlarını duymazdan geliyordu. Dizinin altına sıkışan entari yırtıldı ve kızın göğüsleri ortaya çıktı. Dikkati intikam düşüncelerinden uzaklaştı.

Sevişmeleri tatlı ve nazikti, onları birbirine bağlayan haberlere uygun bir taçtı, her biri birbirlerinden duydukları sevinçle yarattıkları hayatın farkındaydı. Duygusal bir coşku içinde, yosunların, çiçeklerin, şırıl şırıl akan suyun, böceklerin tembel vızıltısının ve yumuşak, ılık yaz esintisinin ortasında uykuya daldılar.

Lyonene güneşin altında sessizce oturmuş, iğnesinin altında Ranulf için yeni bir tabard vardı. Büyük Salon'dan gelen Kara Muhafız sesleri onu gülümsetiyordu, çünkü tezahüratlar yüksekti ve giderek artıyordu. Kocası ve adamları arasındaki yoldaşlık, yıllar süren savaş, muharebe, acı ve sevinç ve tahminine göre azımsanmayacak sayıda şarap fıçısı üzerine inşa edilmiş derin bir dostluktu.

Ranulf döndüğünde kadın yataktaydı, yüksek sesle soyundu ve yanındaki şilteye uzandı. Onu sanki bir bez bebekmiş gibi kabaca kendine çekti ve sertleşen karnını okşadı. Memnuniyet dolu bir homurtu çıkardı ve yüzü kızın saçlarıyla kaplı halde uykuya daldı.

Fırtına başladığında iki hafta sonraydı. Gri bir gökyüzüne, uzaktan çakan şimşeklere, serin ve nemli bir havaya uyandılar.

Ranulf adamlarıyla birlikte avluda durdu ve çirkin gökyüzünü inceledi. "Sanırım hazırlık yapmalıyız." Döndü ve Lyonene'in endişeli yüzünü gördü. "Malvoisin Adası'nda korkunç fırtınalar olur ve sanırım bu en kötülerinden biri olabilir. Adamlarım ve ben köylüleri hazırlamalıyız. Duvarların içinde her şeyin güvende olduğundan emin olun; ahırlarda ya da ambarlarda gevşek tahtaların uçuşmasını istemiyorum. Her ata gece kalıp onu sakinleştirmesi için bir çocuk atayın. William'ı bul ve ona emirlerimi ilet."

"Buradayım Lord Ranulf ve hazırlıklara başladım." Kâhyanın sesi, kimsenin ona emir vermesine ihtiyacı olmadığını gösteriyordu. "Pencerelerin üzerine panjurlar çakılıyor."

Ranulf sadece başını salladı ve gitti.

Kalenin içindeki atmosfer her zamanki gürültüsünden ürkütücü bir sessizliğe dönüştü. İnsanlar parmak uçlarında yürüyor gibiydi, sesleri fısıltıyla çıkıyordu. Usta marangoz ve çırağı alet kutusunu taşıyor ve yıpranmış bölmelere fazladan çivi çakıyordu. Atlar yaklaşan fırtınayı hissedip gerginleşti ve ürküdü, çocuklar onları sakinleştirip yatıştırdı.

Garnizon şövalyeleri taş kulelerde yakacak odun yığınları ve yiyecek depolanmasını sağlardı. Deri eşyalar, kumaşlar, küçük hayvanların hepsi kulelerin içine alındı. Avlular ve yürüyüş yolları, yağmurun pisliğe karışmasını ve böylece her yerin açık bir lağıma dönüşmesini önlemek için iyice temizlendi.

İlk şiddetli yağmur damlaları öğleden sonra geldi.

"Leydi Lyonene, gelmelisiniz. Lord Ranulf ilk yağmur belirtisinden sonra dışarı çıkmamanızı söyledi." Lyonene'in hizmetçisi olarak yeni sorumluluklarını çok ciddiye alan Kate, hanımını neredeyse taş evin güvenliğine çekiyordu.

İçerisi karanlıktı. Pencerelerin hepsi tamamen kapalıydı.

"Hodder, lütfen güneş odasında ateş yakılmasını sağla ve Lord Ranulf ile Efendi Brent için havlu ve cüppe getir. Döndüklerinde ıslak . Dawkin'e de yemek ve şarabı sıcak tutmasını söyle."

"Evet, leydim."

Lyonene merdivenleri çıkarken bile fırtına daha da şiddetlendi. Gök gürültüsü başlarının üzerinde çatırdıyor, şimşekler görülmekten ziyade hissediliyordu. Ranulf'u, Brent'i ve dışarıdaki Kara Muhafızları ve ürperdi.

Güneş ılık ve kuruydu ama havanın her taze öfkesi yüzüne yeni bir kaş çatma ifadesi getiriyordu. Dışarıya bakamıyordu, çünkü panjurlar dışarıdaydı ve değerli cam pencereleri koruyordu.

"Bunun üzerinde çalışamam!" dedi dikişini bırakarak. "Neden dönmüyorlar? Tekrar git ve Hodder'a bir haber olup olmadığını sor," dedi Kate'e.

"Leydim, daha yeni döndüm. Ada çok büyük ve birçok insanla görüşmek zorundalar. Tüm gözetleme kuleleri aydınlatılmalı."

"Nedir bu? Neden bir ışık olmak zorunda?"

"Adadaki tüm gemileri uyarmak için. St. Petersburg'da birçok gemi enkazı var.

Agnes' Point."

"Gemi enkazı mı?" diye sordu sessizce ve tekrar oturdu.

"Evet. O zaman adamlar, Lord Ranulf'un adamları, o noktaya gitmeli ve hayatta kalanları aramalı."

"Neden gitmek zorunda? Başka adam yok mu?"

"Evet leydim," diye cevap verdi Kate. "Ama Lord Ranulf kadar dürüst değiller." Lyonene'in anlamadığını görünce açıklamaya başladı. "Hayatta kalanı olmayan bir gemiyi kim bulursa o geminin yüküne sahip olabilir. Eğer bir kişi bile hayatta kalırsa, o kişi yükün sahibi olur, bulanlar değil."

"Bunun kocamı nasıl etkilediğini henüz göremiyorum."

"Çoğu zaman bulanlar ganimetlerini vermektense hayatta kalanları öldürürler. Lord Ranulf onların öldürülmediğinden emin olmak için gidiyor."

"Oh." Arkasına yaslandı ve bu bilgiyi sindirdi. "Ama fırtınada gidip bu boğulmak üzere olan insanları aramak tehlikeli değil mi?"

"Oh, evet, çok..." Kate, hanımının gözlerindeki vahşi bakışı görünce sözlerini tuttu. "Lord Ranulf sadece emir verir," diye yalan söyledi. "Onun için o kadar da tehlikeli değil. Başkaları da var, tekneyi iyi kullanan ve insan arayan adamlar."

Lyonene kızın sözleriyle biraz rahatlamıştı ama dikiş dikmeye devam edecek kadar değil. "Şu anda bir gemi kazası olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Hayır, bize haber gönderilirdi. Fırtınada bile böyle bir olay olduğunda tüm ada haberdar olur."

Saatler ilerledi ve Lyonene tekrar tekrar pencerelere doğru yürüdü, her seferinde kapalı olduklarını unutuyordu. Sesler duydu ve merdivenlere doğru koştuğunda aşağıda sadece karanlığı gördü.

Kapı ve insan seslerini duyduğunda geç olmuştu. Aşağıya koşarken merdivenlere zar zor dokundu. Islak giysilerini umursamadan Ranulf'a doğru uçtu. Ranulf onu kendine çekti, çarpan kalbinin farkındaydı.

"İşte, boğulmak üzereyim ve sen beni daha çok ıslatıyorsun." Gözyaşlarıyla kaplı göz kapaklarını öptü. "Bırak ateşin yanına gideyim, çünkü soğuk ve ıslaklık beni mahvetti."

kemikler."

"Brent! Nerede o?" diye sordu.

"Onu Corbet aldı. Kadınları ona bakacaktır." İçindeki kıskançlık duygusuna engel olamadı.

Ranulf bunu gördü. "Benimle yetinmiyor musun? Burada durmama ve buza dönmeme izin mi veriyorsun? Belki de hizmetçimi takip etmeliydim?"

Ona sırtarak baktı ve onu merdivenlerden yukarı çekerek Kate'i kovdu. Aceleyle Ranulf'un sırlıklam giysilerini çıkarmasına yardım etti ve onu havlularla hızlıca ovdu. Hodder sıcak bir bornoz, kürklü terlikler, sıcak şarap, çorba ve kızarmış tavuk getirdi.

Ranulf ısındıktan sonra yiyecek ve içeceklere saldırdı.

"Bu şimdiye kadar gördüklerimin en kötülerinden biri," dedi ağız dolusu yemek yerken. "Rüzgârın bir köpeği kaldırıp bir metre uzağa taşıdığını gördüm. Brent iki eliyle eyerine tutunuyordu. Hugo onu önüne çekti ve midilliği yönlendirdi. Yağmur o kadar şiddetliydi ki zorlukla görebiliyorduk. Bundan sonra çatıları onarmak için aylarımızı harcayacağız. Şatoyu düzgünce hazırladınız mı?"

Havluyla baldır kaslarını ovuşturdu. "Evet, kepenkler için memnunum. Gemiden bir iz yok mu?"

Bir tavuk budunun üzerinde bir an durakladı ve sonra devam etti. "Hayır. Tüm kulelerde ateşler yakıldı ve Aziz Agnes Burnu'na daha fazla adam gönderdim. Bir gemi görüldüğünde hemen bana haber verecekler."

"Gitmek zorunda mısınız? Emirlerinizi vermesi için başka birini gönderemez misiniz?" Tek kaşını kaldırdı. "Hayır, başka kimse... emir veremez."

Onlar konuşurken Herne odaya girdi. "Bir enkaz var ve büyük bir enkaz gibi görünüyor. Muhafızların geri kalanı şu anda giyiniyor."

Ranulf aniden ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yürüdü. Lyonene onu takip etti ve sandıklardan giysileri çıkarırken sessizce izledi.

"Bunu adamlarınıza bırakamaz mısınız?"

Dışarıdaki fırtına kadar şiddetli bir yüz ifadesiyle ona döndü. "Hayır, yapamam. Bana bir daha böyle söyleme." Sesi alçak ve ölümcüldü. Kalın yün şalvarını, ardından keten fanilasını çekti.

"Buraya gel," dedi sonunda. "Bana öyle bakma. Gitmeliyim ve beni rahatsız etmeni istemiyorum."

Sessizce onun önünde durdu.

"Dişi Aslanım nerede?" diye sordu. "Bana ağır yün mantomu getir. Sana harcadığımı onca altına ya da yedirdiğim onca yemeğe değmez misin?"

Sen?"

Sonra başını kaldırdı. "Belki yağmur seni şövalye ruhlu bir şövalyeye dönüştürür."

Giyindikten sonra onu kendine doğru çekti, gücü neredeyse kaburgalarını kıracaktı. "Eğer yardım etmek istiyorsan, kiliseye git ve bize dua et. Denizle tek başıma savaşmak istemiyorum."

Merdivenlerden koşarak inerken ona bağırdı: "Ve yerdeki suyun silindiğini gör. Yüz fırtına boyunca evime zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Sesler duydu ve sonra ağır ön kapı çarptı. Uçsuz bucaksız boşlukta sessizce durdu, yağmur çatıyı uçuruyordu, rüzgâr evin ağır taşlarını bile tehdit ediyordu ki adamın sözleri aklına geldi-" ... denizle savaşmak için..." Teknelerdeki adamlara katılmak istiyordu.

Zihni hızla hareket etti. Tabii ya! Hayatta kalan olup olmadığını başka nasıl bilebilirdi ki? O orada olmadığı sürece, teknelerdeki adamlar canlı bulunan insanların izlerini kolayca silebilirdi. Kimse asla bilemezdi.

Yatak odasına koştu ve aradığı yünleri bulmak için sandıkları karıştırdı. Saniyeler içinde giyinmiş, kalın giysilerin içinde neredeyse kundaklanmıştı.

İç bailey'deki ahırda sadece bir at kalmıştı, normalde binmeye korkacağı asi siyah bir aygır. Eyerlerken zarif hayvanla konuştu ve hayvan ona gözlerini devirdi ama onu ısırmadı ya da tekmelemedi.

"Bu gece benim için koşmalısın. Birbirimize karşı önyargılarımızı unutmaliyiz, çünkü Ranulf'un bize ihtiyacı var. Onu planladığı şeyden alıkoymalıyım."

Büyük atı ahırdan çıkardı ve kendini eyerin üzerine attı. At küçük bir itirazda bulundu ama kadın dizginlere asıldı ve at sustu.

"Oyun için zamanımız yok. Gitmeliyiz."

Aygır onun için koştu ve yağmur ve rüzgâr onları kesti, amaçları üzerinde anlaşarak bir bütün haline gelen binici ve atı yaraladı.

Aziz Agnes Burnu'na bakan çok sayıda at ve adam vardı. Lyonene görüldüğü takdirde Kara Muhafızlardan birinin onu kaleye geri götüreceğini biliyordu. Atı bazı kayaların yanına bıraktı, ayakta durmak için eğitildiğini bildiği için bağlamadı.

Kimse uçurum duvarını takip ederek sahile inen karanlık şekli fark etmedi. Bir şimşek çizgisi ona tekneleri gösterdiğinde, onun

çok geç. Üç tekne çoktan çalkantılı suyun üzerindeydi, Ranulf en uzaktaki teknede kolayca seçilebiliyordu.

Uçurumun gölgesinde diz çöktü ve hiç düşünmediği hararetle dua etmeye başladı. Fırtına devam ediyor, onu ıslatıyor, kamçılıyor, elbiselerini çekip koparıyordu ama o fark etmedi. Yüzünü kara denize çevirerek sadece dua etti.

Geri dönen teknelerin ışıklarını ilk gördüğünde saatler geçmişti. Kıyıya doğru koştu, tuzlu su üzerine sıçradı, kendisine doğru koşan adamlara aldırmadı. Birinin kolu omuzlarına dolandı ama o bakmadı, çünkü onun tek endişesi geri dönen teknelerdi.

Onun orada olmadığını hemen gördü.

Denize doğru koşmaya başladı ama belindeki bir şey onu durdurdu, tuttu.

Tekneler ona yaklaştı ama yine de hareket edemedi.

"Özür dilerim leydim," diye bağırdı adamlardan biri fırtınanın hiddetine karşı. "Bir kafa gördü ve adamı kurtarmaya çalışırken düştü. Saatlerce aradık ama onu bulamadık."

Güçlü kollar onu kendine çekti ve yüzü ıslak bir omuza gömüldü, eller sırtını okşayarak onu rahatlattı.

"Hayır!" Bu kelime içinde fokurdadı, kaynadı, iltihaplandı. Kendisini tutan adamı sertçe itti ve tekrar kayıkçıya döndüğünde adam bir adım geri çekildi. Kadın çıldırmıştı! Yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Tatlı sesli Lyonene artık yoktu. Rüzgâr ve yağmurun arasında böğüren ses bir kadına ait bile değildi.

"Onu bulup bana canlı olarak teslim etmezsen cehennemi tadacaksın! Kastilya'da bile sana yapacağım işkenceye denk bir işkence yoktur." Kadın öne çıktı ve etrafındaki adamlar geri çekildi. Savaşmak istemedikleri bir şey tarafından ele geçirilmişti.

"Sözlerim duyuldu mu? Onsuz dönmeyin."

Kayıklarına dönüp ölüm saçan denize doğru kürek çekmeye başladıklarında kimse itiraz etmedi.

Lyonene dizlerinin üzerine çöktüğünde artık onu koruyan eller yoktu, ama hepsi ellerini birbirine kenetlemiş, hanımlarının izinden giderek dua etmeye başlamıştı.

Tepeden izleyenler vardı ve küçük kızın kum ve dalgaların üzerinde diz çökmüş, yedi kara şövalye tarafından çevrelenmiş görüntüsü de

dizlerinin üzerine çöktüler, ıslaklığı ve soğuğu unuttular ve sevgili efendilerinin dönüşü için dualara katıldılar. Hafif bir ışık görünmeye başladığında ve fırtına şiddetini azalttığına bile hiçbiri kıpırdamadı ya da coşkusunu kaybetmedi. Geri dönen teknelerde, kendilerini karşılayan manzara karşısında haç çıkarmayan ve sessiz bir dua etmeyen tek bir kişi bile yoktu.

Omzuna dokunan bir el Lyonene'in tekneleri görmek için başını kaldırmasını sağladı. Diğer eller ayağa kalkmasına yardım etti. İlk başta onu göremedi, başı öne eğikti. Orada olduğundan emin olduğunda yere yığıldı, yüzü ellerine gömüldü, serbest bırakılması omuzlarının sarkmasına, vücudunun güçsüzleşmesine neden oldu.

Biri yanına diz çöktü ve kolunu omuzlarına doladı. Tekrar ayağa kalkmak istediğinde desteklendi.

Teknenin yanına doğru yürüdü ve Ranulf'u gördü, kucağında uzun, ıslak bir bohçaya odaklanmıştı. Onu görünce önce irkildi, sonra da sinirlendi. Başını kaldırıp yanındaki adama baktı.

"Buraya gelmesine izin verilmemeliydi."

"O senin nankör hayatını kurtardı, bu yüzden onun hakkında böyle konuşma!"

Ranulf adamın ses tonundan daha da ürkmüştü, çünkü daha önce hiç kimse onunla bu şekilde konuşmaya cesaret edememişti. "Bunu daha sonra konuşacağız. Al bunu." Bohçayı Sainneville'e uzattı. "O bir kız, bu yüzden ona dikkatli davran."

Yağmur çiselemeye başlamıştı ve güneş kendini göstermek için cesurca bir çaba sarf ediyordu. Ranulf kayıktan indiğinde giysileri ıslak ve soğuktu. Kayıkçılardan birinin karısına karşı oldukça ürkek davranışına şaşkınlıkla baktı. Adam sanki Ranulf'un küçük karısından korkuyormuş gibi davranıyordu.

"Şu birkaç saat içinde adamımın beni azarlamasına ve diğerlerinin senden korkmasına neden olacak ne yaptın?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ranulf..." Dudağı titredi ve sonra onun kollarındaydı, hıçkırıkları şiddetiyle bedenini sarsıyordu. Onu kendine çekti, duygularının şiddetinden kendisi de korktu. Başlığı çekip çıkardı ve ıslak saçlarını okşayarak onu yatıştırdı.

"Gel, tatlım. Ben iyiyim. Geri döndüm. Böyle ağlama. Lütfen, kes artık; daha fazla dayanamayacağım!"

Burnunu çekti ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Sensiz döndüklerinde dayanamadım, düşünemedim... Ah, Ranulf, seni bırakacaklardı."

Etrafındaki adamlara baktı. "Bu da ne böyle? Beni boğulmaya mı terk edeceklerdi?"

"Evet," diye güldü Corbet. "İşinin bittiğini sanmıştık ama hanımının senin için sulu bir mezardan başka planları varmış. Şimdi evcilleşti ama ona denk bir fırtına hiç olmadı. Korkudan kanımı dondurduğuna yemin edebilirim."

Ranulf kaşlarını çattı, çünkü Corbet'in şaka yaptığını biliyordu, ama sözlerinde bir gerçeklik payı vardı. Sonra sıırttı, düz beyaz dişleri parladı. "O bir dişi aslan," dedi gururla onu kollarına alıp tepenin zirvesine taşırken.

Onu yere bıraktı ve fırtına boyunca sadakatle yanında duran Tighe'ye bakmak için bir süreliğine yanından ayrıldı. Lyonene bekleyen aygırı kayalıklardan almak için birkaç adım öteye yürüdü.

"Leydim!" Maularde ona doğru bir hamle yaparken şaşkınlıkla baktı. Geri sıçradı ve kendisine doğru uçan güçlü bedenden kaçarak ağır bir şekilde ayaklarının dibine indi.

"Lyonene, kıpırdama."

Şaşkınlıkla Ranulf'a ve ona bakan adamlara baktı, Ranulf yavaşça, gizlice ilerliyordu. Bir tehlike sezmişti, belki de vahşi bir hayvan yaklaşıyordu ve bu yüzden hareket etmedi. Ranulf hızlı bir sıçrayışla siyah atın dizginlerini elinden kapıp kaçtığı anda afallamıştı.

At başını geriye attı ve kişnedi, ön ayakları zıpladı. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. "Zavallı hayvanı korkutuyorsun."

Dizginleri eline aldı ve sakinleştirmek için atın burnunu okşadı; hayvan da başını eğip onun omzuna sokuldu.

Kocasına ve muhafızına baktı. Yüzlerinde ağzı açık bir şaşkınlık vardı ve sonra, o izlerken, sekiz adam da gülmeye başladı. Yavaşça başladı ama kısa sürede bir sele, kahkaha tufanına dönüştü. Önce biri, sonra diğeri dizlerinin üzerine çöktü, gülerken karınlarını tutuyorlardı. Sekiz adam ayaklarının dibindeki ıslak, lapa gibi zeminde yuvarlandı.

"Affedersiniz lordum," diye soludu Sainneville, gözleri yaşararak, "ama atımı ürküteceksiniz."

"Atın kuyruğu ondan daha ağırdır." Herne daha fazla kahkahaya boğuldu.

"Kayıkçının yüzü!" Yeni kahkahalar.

Ranulf hepsinden daha yüksek sesle konuştu. "Gerçekten o mu yaptı? Edkins dehşete düşmüş görünüyordu!"

"Ben de öyleydim! Vay canına, bir metre boyundaydı ve fırtına onun gürleyen sesine kıyasla sessizdi!"

"Benim tarla kuşum mu?" Ranulf'un nefesi kesildi. "Ona Edward'a tarla kuşu dedim. Keşke onu görebilseydi!"

Lyonene ona güldüklerini biliyordu. Gülünecek hiçbir şey yapmamıştı! "Sizi eğlenenizden alıkoymak istemem," dedi buz gibi bir sesle, "ama ben evime ve ateşe dönüyorum."

Adamlar ve oturmaya başladılar. Sonra kadın ayağını üzengiye ilk koyduğunda her biri gerildi ve sustu. Atın üzerine oturup onlara sakinleştirici bir bakış attığında, tekrar yere düştüklerinde, kahkahaları öncekinden daha sert ve yüksek olduğunda tiksinti duydu. Omuzlarını dikleştirdi ve yanlarından ayrıldı.

"Lyonene!" Ranulf gürleyerek Tighe'nin sırtında, onun yanında durdu.

Ona bakmayı reddetti. "Senden nefret ediyorum! Beni tüm adamların için bir jest olarak kullanıyorsun! İğrençsin!"

"Şakalarımızın nedenini bilmiyor musun?"

Ona cevap vermeyi ya da bakmayı reddederek aygırı Tighe'nin önüne doğru itti. Ranulf onun yanında ilerledi.

"Bindiğiniz atı tanıyor musunuz?"

Kaşlarını çattı ve onun eğlendiğini görünce daha da sinirlendi. "Bu ahırdan. Atı daha önce görmüştüm, hepsi bu. Birinin şahsi atını aldığım için özür dilerim ama başka at yoktu." Adamın ıslak bedenine sert bir bakış attı. "Seni kurtarmayı iki kez düşünmüş olsaydım, bu eylemi tekrarlayacağımı sanmıyorum."

Kıkırdadı. "Ama hiç ata binildiğini görmediniz?"

"Hayır, görmedim. O yumuşak yürüyürlü bir at ve şimdi neden şişmanlamasına izin verildiğini merak ediyorum."

"Bunun nedeni, tatlım, Loriage'ın hiç kimsenin sırtına birkaç dakikadan fazla binmesine izin vermemiş olmasıdır."

"Şaka yapıyorsun! Ruhü var ama onun dışında nazik."

Ranulf onun elini tuttu ve öptü. "Aslanı evcilleştirdiğin gibi, şimdi de bu canavarı evcilleştiriyorsun. O Tighe'nin oğlu ve sanırım sana onun çocuklarından birini vaat etmiştim. Tabii ki daha çok güzel bir kız çocuğu düşünmüştüm, bu cehennem zebanisi oğlu değil. Onu çoktan kısırlaştırmaya karar vermiştim."

Aygır sanki duymuş gibi ön ayaklarını yerden kaldırdı ama Lyonene onu kolayca kontrol etti.

"Ona zarar verirsen seni çirkin canavar, ben de senin boynunu kırarım," diye uyardı Ranulf, öfkeyle.

At Ranulf'a gözlerini devirdiğinde Lyonene kıkırdadı. "Affedildim mi?"

Ona hafifçe gülümsedi, affedilmeyi hak edip etmediğinden henüz emin değildi.

"Birkaç kişiyi yaralayan bu hayvanı kuzu gibi güderken gördüğümüzde ne kadar komik olduğunu anlamalısınız."

Öne doğru eğildi ve hayvanın kadifemsi boynunu okşadı. "Büyük siyah hayvanları evcilleştirmede her zaman başarılı oldum. Gel Loriage, bu yaşlı adamlara gençliğin ne kadar hızlı yol alabileceğini gösterelim."

Kale kapılarına aynı anda vardılar, Loriage'ın hızı daha ağır olan Frizyalı'fazlaydı ama Ranulf'un becerisi ve atı hakkındaki bilgisi daha fazlaydı.

Onu yere doğru savurdu. "Bebeğimi yaralayacak kadar hızlı sürme," diye uyardı onu.

Ona gülümsemekten kendini alamadı, çocuklarından bahsetmesinden memnun olmuştu.

Onun elini tuttu.

"Gel de denizin bize ne verdiğini görelim, yoksa bu sabah neden yıkanmaya gittiğimi unuttun mu? Sonra da uyuyacağım." Gözleri onu taradı. "Ya da çarşafların altında başka aktiviteler."

Onun elini sıktı. "Burada olduğun ve..." Gözleri buğulandı.

"Beni özler misin?"

"Asla!"

Sırıttı ve omuzlarını geriye atarak eve doğru baktı. "Her zaman yalan söylüyorsun."

On İkinci Bölüm

Ranulf'un denizden çıkardığı kızı unuttular.

", " dedi Kate onları karşılarken. "Onu boş bir yatak odasına yerleştirdik. Onu hizmetkârların odasına taşıyalım mı?"

Lyonene bir an şaşırdı, sonra hatırladı. "Islak giysilerimi değiştireceğim ve sonra ona kendim bakacağım."

"Kıza bakamazsın. Saatlerdir uyumuyorsun. Onu Mücevher Kulesi'ne gönder."

"Neredeyse hayatına mal olacak bu çocukla hiç mi ilgilenmiyorsun?"

Omuz silkti. "Hayır, şu anda tek bir konuyla ilgileniyorum." Kadın onun elinden kurtuldu.

Esnedi ve yumuşak yatağa adımını attı. Kadın giyinmeyi bitirmeden önce uyumuştı. Odadan çıkmadan önce onun hareketsiz haline son bir kez özlemle baktı.

Kadın geniş yatağın üzerinde uyuyordu; Lyonene onun zayıf yapısına rağmen bir kız olmadığını hemen anladı. Soluk sarı saçları, soluk kaşları ve kirpikleri ile ürkek bir şekilde güzeldi. Yüksek elmacık kemiklerinin altında çökük yerler vardı ve oldukça ince dudaklarında çok az renk vardı.

"Şimdi uyuyor leydim, ama ona biraz sıcak et suyu verdim. Çok zayıf, neredeyse bir çocuk gibi. Bir gemi kazası insanın etini kemiğinden ayıramaz, değil mi?"

Lyonene güldü. "Hayır, olamaz. Zayıf olmak moda. Belki de hanımefendi modanın çok ileri götürüldüğü bir ülkeden geliyordur. Her zaman yanında biri olsun. Şimdi gidip uyuyacağım. William'a kaleyi sessiz tutmasını söyle."

Giysilerini çıkardı ve Ranulf'un yanına kayd. Ranulf ona yaklaştı ve uykusunda iç çekti. Memnun, o da uyudu.

Uyandıklarında güneşin son ışıkları kayboluyordu, yatağın sıcaklığı onları uykulu ve durgun yapıyordu. Lyonene ayağa kalkmak üzereyken Ranulf onu kendine doğru çekti.

"Bugün benden bir kez kaçtın ve bir daha kaçamayacaksın. Beni erken bir ölümden kurtaranı ödüllendireceğim."

"İyi ki Hugo seni kurtarmadı, çünkü ödülllerinden benim kadar zevk almazdı." diye mırıldanırken dudakları onun boynundaydı, pürüzsüz teninin şeklinin ve dokusunun tadını çıkarıyordu.

Ranulf dudaklarıyla onun sözlerini susturdu. Kapının yüksek sesle çalınması onları böldü. Ranulf yüksek sesle kapıyı çalana küfretti ve dikkatini tekrar karısına verdi. Gürültü devam etti.

Ranulf öfkeyle kendini yataktan attı; kapıyı açmadan önce peştamalını giymesini sağlayan tek şey Lyonene'in sesiydi. Kate orada durmuş, metresini görmek için boynunu bükmişti.

"Sizi rahatsız etmek istemem lordum ama bulduğunuz kadın bu." "Hangi kadın?" Zaten korkmuş olan kıza kaşlarını çatı.

Lyonene cüppesini giydi ve Ranulf'un önüne geçerek ona azarlar gibi baktı. "Kadından ne haber Kate? Düşündüğün gibi iyileşmedi mi?"

"Oh, evet, leydim. İyileşmekten fazlasını yaptı. Yatağında oturuyor ve Lord Hazretlerini görmek istiyor."

"Talep mi?" Ranulf bir adım öne çıktı. "O değersiz parçayı denizden çıkarırken neredeyse ölüyordum ve şimdi benden daha fazla şey mi talep ediyor? Bana ve onu denizden çıkardığı için şükran duaları etmeli."

Lyonene onu durdurmaya çalışırken, adam onu geçip öfkeyle yatak odasına doğru ilerledi. Kadın onun hemen arkasındaydı.

"Şimdi, kadın, benden talep ettiğin şey nedir?" Sesi sessiz ve alaycıydı.

Lyonene kadının soluk mavi gözlerine baktı ve neredeyse çıplak Ranulf'u görünce gözlerinin açıldığını gördü. Gözler tuhaftı, araştırıyor, hesaplıyordu ve şimdi kurnazca daralıyor, önündeki yakışıklı adama yaklaşmak için bir yöntem bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Ah, lordum," dedi bir gözünün kenarından akan yaş silerek. Sesi yüksekti ve garip bir şekilde şarkı söyler gibiydi. "Hizmetçinin size ne söylediğini bilmiyorum. Sadece beni kurtaranın kim olduğunu sordum. Değersiz hayatımı sana borçluyum."

Lyonene, Kate'in şaşkın yüzüne baktı ve kadının yalan söylediğini anladı. Ranulf kadının yanına gitti ve elini tuttu. "Artık güvendesin ve ağlaman için bir neden yok."

Ranulf'a doğru eğildi ve bir elini göğsüne koydu, parmakları kalın saçlarında dolaşıyordu. Başını kaldırıp ona baktı, gözleri kocaman ve masumdu. "Sana her zaman borçlu olacağım. Sana borcumu ödeyemem, çünkü tüm dünyevi varlığım babam Vernet Dükü'yle birlikte battı."

"Baban bir dük mü? O zaman sen de Frank olmalısın." Kadın başını salladı ve bir damla gözyaşı daha aktı.

"O halde varlığınıza onur duyuyoruz. Akrabalarınıza nerede olduğunuzu bildirene kadar bizimle kalabilirsiniz."

Daha da yakına eğildi, başı neredeyse Ranulf'un omzuna değecekti. "Ne yazık ki lordum, başka akrabam yok."

"Pekala," diye karşılık verdi elini okşayarak, "Malvoisin'de istediğin kadar kalabilirsin. Şimdi dinlenmelisin." Ayağa kalktı. "Adınız nedir leydim?"

"Amicia."

"Ben Ranulf, bu da karım Leydi Lyonene."

Solgun kadın Lyonene'e ilk bakışını attı. Soğukluğu Lyonene'i ürküttü ve ardından küçük gülümsemesi kollarında ürperti yarattı; neredeyse ölümcüldü. Lyonene de kadına parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi ama onunkilerle buluşan gözlerde bir meydan okuma, bir cüret vardı.

Odalarında yalnız kaldıklarında giyinmeye başladılar. "

Kadın telefona cevap vermedi. Londra'da olmalıydı. Gördüğüm diğer mumyalayıcılardan çok daha iyi."

"Neden bahsediyorsun?" Ranulf sordu.

"Neden, Leydi Amicia, kesinlikle. Eğer o bir Frank dükünün kızıysa, ben de Kraliçe Eleanora'nın kız kardeşiyim. Özellikle 'değersiz hayatım' kısmını sevdim. Söylesene, üretmeyi başardığı o cılız gözyaşları hoşuna gitti mi?"

Kolundan tuttu ve onu kucağına çekti. "Kıskanıyorsun."

"Hayır, değilim, çünkü kıskançlığı dayandıracak pek bir şey yok." "Oh! Sanırım bunu sevdim. Biraz daha anlat. Onun küçük kızını sevmedin mi? göğsüme dokundu?"

"Ranulf, ben ciddiym! Kadın kötü; sana görüldüğü gibi değil. Şimdiden Kate hakkında yalan söyledi ve..."

Onu kucağından itti ve giyinmeye geri döndü. "Birkaç kelimedden sonra onu nasıl bu kadar sert yargılayabiliyorsun? Onu sıradan bir kadın olarak buldum, ama bir dükün kızı olduğunu söylüyor, bu yüzden ona saygılı davranılmalı.

Şimdi yemeğimize bak ve bir daha bana ondan şikayet etme. O sadece bir kadın. Ne zararı olabilir ki?"

Lyonene yemek siparişi vermek için mutfağa kendisi gitti. Ranulf mantıksızdı! Kadının sözlerinin saçmalıktan ibaret olduğuna onu ikna etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Dawkin onu kapıda karşıladı. "Leydim, hiç memnun değil. Yemeğini üç kez geri gönderdi - yeterince pişmemiş, çok pişmiş. Kate neredeyse mutfağımı gözyaşlarıyla dolduracak."

Elinden geldiğince baş aşçıyı sakinleştirmeye çalıştı. "Onunla konuşacağım ama bunu Lord Ranulf'a götürmeyin." Onun şikâyetlerine verdiği tepkiyi hatırlıyordu. Ona karşı daha fazla şey söylenirse, belki de Malvoisin'i kalıcı evi yapmasını isteyecekti. Büyük bir yemek tepsisi aldı ve kendisi ile Ranulf için güneşe taşıdı.

Amicia kürklü yorganına sarınmış bir halde ateşin yanında oturuyordu. "Ah, Lyonene," dedi Ranulf tepsiyi alırken, "Leydi Amicia Akşam yemeğinde bize katılabilecek kadar iyi durumda."

"Ne kadar da düşünceli." Kadınlı kısa bir süre göz göze geldi.

"Bize memleketinizden bahsedin. Fransa'yı birkaç yıldır görmedim." "halde gördünüz. Sizi ilk gördüğümde eğitimli bir adam olduğunuzu biliyordum.

seni gördüm. Gözlerinde bir şey var."

Kimse Lyonene'in kadına karşı dudağının kıvrıldığını ya da Ranulf'un şurup gibi sözlerle verdiği tepkiden duyduğu tiksintiyi görmedi. Onlar konuşurken dinliyor, Frenk kadının her fırsatta Ranulf'a doğru nasıl eğildiğini ve sık sık koluna dokunduğunu izliyordu. Tek tesellisi, Ranulf'un bir kez kadına gülümsememesi ya da söylediklerine gülmemesiydi.

Kate geldi ve Amicia'ya odasına kadar eşlik etti.

"Yemek boyunca neredeyse hiç konuşmadın. Misafirimize karşı bu kadar kaba olman hoşuma gitmiyor."

"Hiçbir zaman kaba olmadım. Bir kelime ekleme fırsatı olduğunda konuştuğuma eminim."

"Buraya gel." Onu kucağına çekti. "Bu kadar kıskançlıktan hoşlandığımdan pek emin değilim. Başka birine böyle davrandığını hiç görmemiştim. Saraydaki Leydi Elizabeth bile seni bu kadar öfkeliendirmemişti."

"Anlamıyorsunuz. Bu Amicia onlar gibi değil. Onlar bir şekilde seni önemsiyorlardı. Bu kadın ise kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyor."

"Kadınla daha yeni tanışmışken nasıl böyle konuşabiliyorsunuz?"

Ona karşı iç çekti. Devam etmek umutsuzdu. Annesinin, babasını yeni tanıştığı bir insanın karakteri konusunda ikna etmek için saatler harcadığını duymuştu ve Melite her seferinde başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ranulf da yavaş yavaş kendisiyle aynı sonuca varana kadar beklemeye mahkûm görünüyordu. Sadece bunun uzun sürmemesini umuyordu.

Yeryüzü fırtınanın verdiği zararı onarmaya çalışırken sabah aydınlık, güneş sıcak bir şekilde doğdu.

"Günü adamlarımla geçireceğim ve akşam yemeğine kadar dönmeyeceğim. Misafirimizin hoş karşılandığından emin ol."

Yüzünü buruşturdu ama başını sallayarak bu görevi üstleneceğini söyledi.

Amicia güneşe geldiğinde Lyonene'in giysilerini giymişti ve kontes onun bu cesaretine şaşırılmıştı, çünkü daha önce kendisinden hiç ödünç istenmemişti. Amicia'nın gözleri Lyonene'e elbiseleri nasıl kullandığını sorgulama cesareti verdi, ama Lyonene sadece güldü, çünkü elbiseler kadının çocuksu bedeninde duruyordu.

"Görünüşe göre bugünü birlikte geçirmeliyiz, çünkü kocamın dün akşamki kaçamakları elbiselerini fena halde yırttı. Nakış işlemek için malzeme ister misiniz?"

Amicia Lyonene'e bakmaya tenezzül etmedi. "Hayır, ben dikiş dikmem. Bir hanımefendinin bu işleri yapması için hizmetçileri vardır."

"Elbette. O zaman Kraliçe Eleanora'ya haber vermeliyim, çünkü o her zaman kendi giysilerini işler."

Amicia ona nefret dolu bir bakış fırlattıktan sonra pencere kenarındaki koltuğa döndü ve parmağını elmas şeklindeki camların üzerinde gezdirdi. "Lord Ranulf Siyah Aslan, değil mi?" Bir cevap beklemedi. "Onun adını Fransa'da bile duydum. Babam Dük," -Lyonene'in kelimeleri duyduğundan emin oldu- "ondan sık sık bahsederdi. Hatta bir keresinde onu kocam olarak düşünmüştü."

Lyonene başını iğnesinden kaldırmadı. "Kocam sevimli bir adamdır ve bu evliliği kabul edebilirdi, çünkü ilk evliliğinde kendinden büyük bir eşe itiraz etmediğini kanıtlamıştı."

Aralarında bir sessizlik oldu.

"Evliliğinizde güvende görünüyorsunuz... Lyonene, değil mi? Garip bir isim. Sanırım lord hazretlerine muazzam bir çeyiz getirmişsiniz."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu yapmadım, ancak bunun tartışılacak bir konu olduğunu düşünmüyorum."

Amicia onu görmezden geldi. "O zaman bu bir aşk maçı."

Lyonene durdu ve düşündü. "Öyle olduğuna inanıyorum."

"Lord Ranulf günün her anı size olan aşkı üzerine yemin etmiyor o zaman?"

"Evimde misafirsiniz ve size öyle davranmak zorundayım, ama sizinle kocamın ve kendimin özel hayatlarını tartışmayacağım." Dikişi en yakın tabureye fırlattı ve odadan çıktı. Amicia'nın attığı küçük zafer kahkahasını duymadı.

Lyonene, fırtınada yaralanan olmadığına bakmak niyetiyle Mücevher Kulesi'ne doğru gitti. Amicia aklına daha önce hiç olmayan bir şüphe tohumu atmıştı. Elbette Ranulf onu seviyordu; onlarınki bir aşk evliliği değil ? Ama bu sözleri hiç söylememişti. O aptal bir kadındı, dedi kendi kendine. Sözcükler önemli değildi. Elbette Ranulf onu seviyordu, tıpkı Ranulf'un ona duyduğu aşkı defalarca söylediği gibi.

Başını iki yana salladı ve kendini işine verdi ama aklına bir soru takıldı: Yaşlandığında ve çirkinleştğinde onunla ilgilenecek miydi?

Amicia akşam yemeği için tekrar onlara katıldı. Gülümsüyor ve sebep olduğu tüm işler için özür diliyor ve Ranulf'un her sözüne asılıyordu. Ranulf onun cesaretini kırmadı.

Sonunda odalarında yalnız kaldıklarında Ranulf onun sağlığını sordu. "Bebek seni fazla rahatsız etmiyor mu? Sakin görünüyorsun."

Ondan uzaklaştı. "Bebek beni hiç rahatsız etmiyor. Bazen hayatımdaki tek mükemmel şeyin o olduğunu düşünüyorum."

Onu kendine yakın tuttu ve saçlarını okşadı. "Seni rahatsız eden ne? Elimden gelse iyileştirirdim."

"Yapar ? Beni oğlunu doğurabilecek ve şişmanlamayacak ya da yıllarla birlikte yaşlanmayacak hale getirir misin?"

Başparmağı gözünün kenarını okşayarak ona gülümsedi. "Endişelenmekle iyi yapıyorsun. Derinizde şimdiden bir katlanma seziyorum."

Kadın itti. "Şaka yapmıyorum."

Adam kaşlarını çattı. "Seni rahatsız eden bir şey var. Bunu benimle paylaşmaktan zarar gelmez." Onun gözlerindeki yaşları gördü. "Seni hiç böyle görmemişim. Benimle birlikte olmak o kadar hoş olmasa bile her zaman neşelisin."

Gözyaşlarının arasından belli belirsiz bir gülümseme belirmeye başladı. "Her zaman bildiğim şeyi söylediğinizi duymak beni çok mutlu etti."

"Seni hak ettiğin gibi dövmeden önce yatağa gel." Onu kendine çekti, eli çıplak karnını ovuyordu, sanki çocuğunun her gün yaptığı büyümeyi inceliyordu.

"Peki karnım buraya kadar çıktığında ne düşüneceksin?" diye fısıldadı.

"İkiz olmasını umacağım," diye mırıldandı uykuya dalarken.

Lyonene ertesi sabah köye gideceğini söylediğinde, Amicia onunla birlikte gidebilecek kadar iyi olduğunu belirtti.

Seyis Loriage'dan korktuğu için Lyonene onu kendisi eyerlemek zorunda kaldı.

"Onu kırbaçlatmadınız mı?" Amicia şaşkınlık içinde sordu.

"O daha bir çocuk. Daha sonra ona Loriage'ın doğru konuşulduğunda nazik olduğunu göstereceğim."

"Binmesi kolay olduğundan eminim ve siz onun vahşiliğinin hikayesini yaratın.

Size gösterebilir miyim?"

"Elbette." Lyonene geri adım attı.

Siyah aygır, kadının eyere oturmasına bile izin vermedi, ama bir ayağını üzengiye attığında şaha kalktı ve onunla dövüştü. Öfkeyle uzaklaştı.

Lyonene'in onayını almak için elinde özellikle güzel lahanalar tutan aşçılardan birini selamlamak için dış baileyde durakladılar. Yan tarafta Lyonene'in içgüdüsel olarak çekindiği adam gizleniyordu.

"Kim bu adam?" Amicia sordu.

Lyonene şövalyeye doğru döndü. "Adını unuttum. Her zaman boşta gibi görünüyor ve davranışları bana çok küstahça geliyor."

"Onu yakışıklı bulmuyor musunuz?"

Sırıtan adama dönüp bakmadı. "Hayır, bakmıyorum." Aygırı ileriye doğru mahmuzladı.

Birçok serf köyde hanımlarının etrafında toplanmıştı ve o da dikkatini yeni doğan bebeklere, sular altında kalan tarlalara ve bazı ünlü tavukların yumurta üretimine vermişti. Bir ara başını kaldırıp Amicia'nın kaleden gelen garnizon şövalyesiyle derin bir sohbe daldığını gördü. Birbirlerini hak ediyorlar! diye düşündü.

İki kadın kaleye döndüğünde akşam yemeği vakti çoktan geçmişti. Ranulf avluda Kara Muhafızlarla birlikte durdu ve yedi adamı "Leydi" Amicia ile tanıştırdı. Lyonene, Hugo ve Maularde'nin onun tatlı sözlerine kendisinin de hissettiği aynı şüpheyi baktıklarını fark etti.

Lyonene salona girdiğinde ilk gördüğü kişi, iki uzun gündür kendisinden ayrı olan Brent oldu. Çocuğu ne kadar özlediğini fark etmemiştir. "Brent!" Diz çöktü, kollarını çocuğa uzattı ve ona doğru koştu, karşı artan sevgisini göstermek için oldukça şiddetli bir şekilde sarıldı.

Erkeklik statüsünü hatırlayarak, kucaklamasından iğrenmiş gibi onu bıraktı. Lord Ranulf'un bu hatasını görüp görmediğini anlamak için hızlıca baktı ama Siyah Aslan dikkatle pencereden dışarı bakıyordu.

Lyonene ayağa kalktı, çocuğu daha fazla okşamasına izin vermedi. "Günlerini Kara Muhafızlar'ın Büyük Salonu'nda mı geçirdin? Bana anlatmalısın, çünkü ben oraya hiç girmedim."

"mı?" Brent şaşırmıştı.

"Hayır," diye cevap verdi Ranulf. "Muhafız salonuma sadece erkekler girebilir." "Ama içeride kadınlar var..." Ranulf'un kırpmasıyla durdu. "Oh, Evet. Kadın eşlere izin yok."

Lyonene masumca gülümsedi. "O zaman bana burayı anlatmalısın. Karanlık, kirli ve örümceklerle mi dolu?"

Brent gururla onun önünde yürüdü ve sonra omzunun üzerinden, "Sadece birkaç tane, ama onları fark etmedim." dedi.

Lyonene kahkahasını Ranulf'la paylaşmak istedi ama onun da çocukla aynı ifadeye sahip olduğunu gördü. Karnını ovuşturdu ve dünyaya böyle üçüncü bir palavracı getirmekten kurtulması için sessiz bir dua etti.

Brent, Amicia'nın çoktan oturmuş olduğu güneş odasının kapısında durdu. "Kim o?" diye fısıldadı Lyonene'e.

İkisi de Ranulf'un kadını selamlamak için öne çıkışını izlediler. "Lord Ranulf onu denizden kurtardı. Adamlar sana söylemedi mi?"

"Oh, evet, Martha Lord Ranulf'un onu, sizin de Lord Ranulf'u kurtardığınızı söyledi. Bu doğru mu? Onu kurtarmak için çok küçüksün. Siyah Aslan'ın onu kurtaracak kimseye ihtiyacı yok."

"Korkarım yanıyorsunuz. Brent," dedi Ranulf ona. "Gel ve Leydi Amicia ile tanış, sana küçük karımın yirmiden fazla adamı nasıl bastırdığını ve hatta öfkesini yatıştırmak için bir fırtınayı nasıl dindirdiğini anlatayım."

Brent, tanıştırıldığı solgun kadını pek fark etmedi ama vaat edilen hikâyeyi dikkatle bekledi. Ranulf, Lyonene'in fısıltıyla sorduğu "Martha kim?" sorusunu duymazdan gelerek söze başladı. İyi bir hikâye anlatıcısıydı ve

Lyonene'in oldukça sıradan olaylar olarak gördüğü şeylerden renkli bir hikaye yarattı.

Brent onu hayranlıkla izledi. "Tekrar yapabilir misin? Sesini taş duvarları çatlatacak kadar yüksek çıkarabilir misin?"

"Ranulf! Çocuk senin yalanlarına inanıyor."

Hem Brent hem de Ranulf öfkeliydi. "Gerçek bir şövalye yalan söylemez," diye bağırdılar ikisi de, birbirlerini yankılayarak.

Gülmekten kendini alamadı; birbirlerine o kadar benziyorlardı ki.

Uzun süre görmezden gelinen Amicia, neşeyi yok etti. "Bu kadar mutlu bir aile ortamına müdahale etmemeliyim. Kendimi biraz halsiz hissediyorum ve çekilmeliyim."

"Kabalığımızı bağışlayın Leydi Amicia," diye yanıtladı Ranulf onu. "Akşam yemeği burada servis edilecek ve siz de bizimle birlikte yemelisiniz."

"Hizmetçilerinizle bir masa kurmuyor musunuz?"

"Hayır. Her birinin kendi evi var. Ben bekarlığa alıştım ve hala eski alışkanlıklarımı sürdürüyorum."

Kadının açık renk gözleri sadece Ranulf'un karanlık ve kasvetli gözlerindeydi. "Yakın zamanda evlendiniz mi lordum?"

"Evet, artık öyle..."

"Altı ay," diye Lyonene.

Ranulf dönüp ona sırtıttı ve o da ilgiyle pencereye baktı.

"Oh, Hodder yemekle birlikte geliyor. Bize katılacak mısın?" "Bu kadar hoş bir şekilde sorulduğunda nasıl katılmam?"

Lyonene, Hodder'ın masayı hazırlarken dudak büktüğünü gördü. Kendini beğenmiş bu küçük adamla nadiren aynı fikirde olurdu ama bu kadın hakkındaki düşüncelerinde aynı fikirdeydiler. Hayatlarında ilk kez, gözleri kısa bir süreliğine aynı fikirde buluştu.

Amicia yemek boyunca Malvoisin'i övdü, Ranulf'un Haçlı Seferi'ndeki denemelerini anlatması için yalvardı, Malvoisin gibi bir kaleyi tasarlamaktaki üstün yeteneklerini övdü. Brent, Ranulf'un anlattıklarını can kulağıyla dinliyordu ama Lyonene arada sırada Amicia'ya kaçamak bir bakış attığını düşündü. Altı yaşındaki bir çocuğun bile kadının içini görebildiğini bilmek işine gelmiyordu.

Ertesi sabah erkenden Ranulf hışımla eve geri döndü. "Hodder!" diye bağırdı. Merdivenleri ikişer ikişer gürleyerek çıkarken ev sarsıldı. "Nerede bu adam! Hodder, eğer hayatına değer veriyorsan, hemen geleceksin!"

"Ne oldu? Ranulf, neden bu kadar kızgınsın?" Lyonene sordu.

Kıyafetlerini deri bir el çantasına tıktırdı. "Postalarımı ve tüm zırhımı topla ve acele et!" Adam odaya girdiğinde bu sözleri Hodder'a fırlattı. "Hayır, gümüşü değil. Ben savaş yaparım, eğlence değil."

Lyonene dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. "Bu savaş muhabbeti de neyin nesi?"

"O lanet olası alçak! William'ın tehditleri yetmedi. Şimdi de toprağımı işlemek için köleler gönderiyor."

"Ne toprağı? Bu bahsettiğin nedir?"

"Gethen Kalesi, senin kalen! Benim kâhyam, senin kâhyan, cehennem! Buranın sahibinin kim olduğu umurumda değil. Sang de Dieu, o adamı çıplak ellerimle öldüreceğim. Benim sınırlarımı sorgulamaya cüret ediyor."

Lyonene neredeyse kocasından korkuyordu ve Hodder'ın sağlam ellerine hayret ediyordu. Hodder'ın duvarlardan gürz, savurma, savaş baltası ve savaş çekici çıkarmasını midesi çalkalanarak izledi.

"Ranulf, bu adamla konuşamaz mısın?"

"Konuşun! Konuşmanın zamanı geçti. Kalesinin iyi korunduğunu ummalı, çünkü kuşatmayı sürdürebilirim. Bu aşağılık baronun Siyah Aslan'a karşı ne kadar dayanabileceğini göreceğiz. Ben yokken kaleye sen bakacaksın. Muhafızlarımı ve yüz garnizon şövalyesini alıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım olursa, bir mesaj göndereceğim ve sen de onları göndereceksin. Görevlerinizi anladınız mı?"

"Ben iyi eğitimliyim," dedi buz gibi bir sesle.

Ona hızlıca bir bakış attı ama öfkesi dinmedi. "Brent benimle geliyor." Sağlam seyahat giysilerini giyerek ayağa kalktı. "Şimdi gel ve beni öp ki bunu bir süre hatırlayayım ve senin için endişelenmeme gerek kalmasın. Savunduğum senin kalen."

Ona düşüncelerini söylemedi - görünmeyen kale karşılığında onun arkadaşlığından bir gün bile vazgeçmeyeceğini. Adam onu öperken gözyaşlarını ve itirazlarını tuttu, öfkesi ve aceleciliği şiddetli, yaralayıcı bir öpücük yarattı.

"Gelişmelerle ilgili haberleri sana göndereceğim." Merdivenlerden aşağı koştu, Lyonene de ona ayak uydurmaya çalıştı.

"Bekle! Bekle!" Merdivenleri koşarak çıktı ve aradığı mücevherli ve işlemeli kurdeleyi, aslan kemerinin kopyasını aceleyle buldu. Ranulf çoktan avluya girmiş, adamları onu bekliyordu. Kollarını onun boynuna doladı, sonra bir elini tabardının fitchet açıklığının içine soktu ve kurdeleyi deri kemerinin üzerine doladı. Eliyle yaptığı başka bir şey, adamın soluk soluğa kalmasına ve onu itmesine neden oldu.

"Kendini unutuyorsun." Ama gözleri parlıyordu.

"Beni hatırla," diye fısıldadı, gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırptırıyordu.

"Başka bir şey yapamazdım," diye aynı ciddiyetle cevap verdi.

Adam avludan çıkarken, kadının hıçkırıkları yolun karşısındaki Kara Muhafızlar'ın salonunun girişinde duran dört kadın tarafından yankılandı. Kadınlar birbirlerine baktılar ve konuşmadılar ama savaşa giden erkekler için beklemeye ve dua etmeye mahkum olan yalnız kadınlar arasında bir yoldaşlık vardı.

Lyonene ve Amicia öğleden sonrayı güneş odasında geçirdiler; kontes dikiş dikerken diğer kadının elleri boş duruyordu.

"Sizi kıskanıyorum Leydi Lyonene, dinginliğinizi, görünürdeki huzurunuzu. Eminim sizin durumunuzda ben böyle olamazdım."

"Ne demek istediğinizi söyler misiniz?"

"Lord Ranulf'un bebeğini taşıdığınıza inanıyorum. Sanırım onun bebeği ama yine de asla emin olamayız."

Lyonene yaşlı kadına kısa ve soğuk bir bakış attı.

"Güçendirmek istemem. Sadece Lord Ranulf çok yakışıklı bir adam. Eminim kadınlar arasında oldukça popülerdir. Ben bu adamı tamamen büyüleyici bulduğumu biliyorum."

"Kocamın bu şekilde tartışmasına izin vermeyeceğim."

"Beni affedin. Aslında kocanız hakkında konuşmuyorum. Sadece sizi merak ediyorum. Yakında çocuk sahibi olacak olsaydım, yakışıklı kocamın kilometrelerce uzakta, kampa kadın -kuşkusuz daha aşağı türden ama yine de kadın- sokacak erkeklerle yalnız endişe ederdim."

"Leydi Amicia, eğer bir leydiyseniz, imalarınız hiç hoşuma gitmiyor. Bu tür düşüncelerinizi kendinize saklamanızı rica ediyorum."

"Size katılıyorum. Ben de içinde bulunduğum durumun hatırlatılmasını istemezdim." Lyonene sadece ona baktı.

Amicia gülümsedi ve elini bir duvar halısının üzerinde gezdirdi. "Onunla olan kısa temasımdan bile, Lord Ranulf'un... romantizmin en ufak bir ipucuna bile çok duyarlı olduğunu görüyorum, diyebilir miyiz? Bana kur yapma sürecinizi anlatın Leydi Lyonene. Onu ikna etmekte zorlandınız mı yoksa çabucak kapıldı mı? Bunu bilmek beni çok ilgilendirir. Nişandan önce birbirinizi haftalarca, aylarca tanıyor muydunuz?"

Lyonene nutku tutulmuş bir halde kadına baktı.

"Sadece birkaç gün sürdüğünü fark ettim..." Ağzını kapattı. "Eminim Lord Ranulf hemen aşık olacak bir adam değildir; bunun için fazla ciddidir. Pardon, Lord Ranulf'un size aşkını ilan etmediğinden bahsetmişsiniz. Mmm. Acaba mutfak çalışanları akşam yemeği için ne hazırladılar? Kendimi biraz halsiz hissediyorum ve odama çekileceğim. İyi günler leydim. Umarım sizi kıracak bir şey söylememişimdir."

Lyonene afallamış bir halde oturdu ve sonra kendini salladı. Kadının kötü olduğunu biliyordu ve kendisine bunun kanıtı sunulduğunda şaşırmasıydı. Ya Ranulf ondan uzaktayken bir kadını aldıysa? Çoğu erkek böyle yapar. Bu doğaldı ve o da bu fikri kabul etmeliydi.

İğneyi başparmağına batırdığında yüksek sesle "Ah!" diye bağırdı. Diktiği yeni tabarda baktı ve iğneyi birkaç kez kuvvetle batırdı. Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! diye haykırdı zihni. Ranulf'una bir başkasının dokunmasını kabul edemezdi.

İlk haberci geldiğinde Ranulf gideli daha dört gün olmuştu. Güneş penceresinden onu gördü, atının Malvoisin aslanıyla damgalanmış bir kese taşıdığını gördü. Merdivenlerden aşağı koştu, acelesi yüzünden neredeyse bir kez takılıp düşüyordu. Amicia'nın arkasından yaklaştığını fark etmedi.

Çocuğun elinde, her biri Warbrooke aslanıyla mühürlenmiş iki kâğıt parçası vardı.

Neredeyse ellerinden koparacaktı.

"Siz Leydi Lyonene misiniz?" Kızın elini tutarak missalı açmasını engelledi.

"Evet, benim."

"Peki Leydi Amicia kim?"

"Ben Leydi Amicia'yım."

Çocuk elindeki kâğıtlardan birini alıp solgun kadına verirken Lyonene kıpırdamadan durdu.

"Git... mutfaka git ve ihtiyacın olanı al." İlk sevinç dalgası sönmüştü. Ranulf Amicia'ya mektup yazmış olamazdı! Kadın hevesle mührü yırtarken onu izledi.

"O iyi," diye , sonra mektubunu göğsünde tutan Lyonene'e baktı. "Mektubunuzu açmak için acele etmiyor musunuz?"

Lyonene onun yanından geçip yatak odasına gitti. İlk dürtüsü mektubu okunmamış halde mum alevine atmak oldu ama yapamadı.

Bu bir kuşatma ve korkarım aylar sürebilir. Silahlarımızı yapmaları için Malvoisin'e marangoz gönderdim. Adama her türlü geri çekilmeyi teklif ettim ama beni reddetti. Bundan şimdiden sıkıldım. Son aylarda yumuşadım ve artık sadece evimin rahatlığını istiyorum.

Brent iyi ve her zaman senden bahsediyoruz. Kurdele hiç ayrılmıyor
Ben

Sevgili kocanız ve yorgun şövalyeniz,
Ranulf

Yatağa uzandı ve ağladı. Mektup o kadar nazikti ki, genelde sergilediği kibirden eser yoktu ve onun ne kadar yalnız olduğunu biliyordu. Ondan bir anlığına bile şüphe ettiği için çok sınırlı bir kelime dağarcığıyla kendine lanet okudu. Uzun bir süre aldı ama sonunda arındı ve günler sonra ilk kez yeniden gülümsedi. Ranulf'a dönüş mektubunu yazmak için zaman ayırdı, ona kendisinin ve çocuklarının sağlığı hakkında güvence verdi, kalede olanları anlattı. Sadece en sonda hissettiklerinin bir kısmını ekledi:

Kate bir zamanlar senin olduğun gibi olmaktan , çünkü beni gülümsetecek hiçbir şey bulamıyorum.

Dişi Aslanınız

Akşam yemeği için güneşe gittiğinde ruh hali hafiflemişti, Amicia onun tek arkadaşıydı.

"Mektubunuzda güzel haberler mi var?" diye sordu kadın.

"Evet. Korkarım bir kuşatma olacak ve Ranulf bir süre ortalıkta görünmeyebilir." "Oh, evet, baronla dört görüşme oldu, ama hiçbiri Başarılı oldu ve şimdi tüneller hazırlanıyor ve... Beni affetmelisiniz. Eminim o da size aynı şekilde yazmıştır."

"Ben sizin kadar çok şey biliyor gibi görünmüyorum. Belki de size yazan adam daha üretken bir yazardır."

"Evet, Lord Ranulf bana çok şey yazdı."

"Ranulf! Ne diyorsun sen?" Lyonene talep etti.

"Neden leydim, bildiğinizi sanıyordum. İpuçlarımin çok kurnazca olmadığını söylemiştiniz."

"Bana kocamın size mesaj gönderdiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Bir erkek başka bir kadından etkileniyorsa onu suçlayamazsınız."

Sandalyesinden kalktı. "Sana inanmıyorum. Bana bu mektubu göstermelisiniz."

"Leydi Lyonene, bunun kocanızın ilk sadakatsizliği olduğunu görebiliyorum ve nazik misafirperverliğinizin karşılığını size kesinlikle üzüntü verecek bir şey göstererek ödemek istemem."

"Kocama gideceğim ve senin yalanlarını yalanlayacak."

"Kesinlikle yapacak. Size karşı kadınlarıyla övünmesini beklemezsiniz değil mi? Evlenmeden önce onun bir keşiş olduğunu düşünmediniz, öyleyse neden birkaç tanık önünde birkaç yemin için değişsin ki? Ve o yeminleri yerine getirdi; bir kadının arzulayabileceği her şeye sahip görünüyorsunuz. Lütfen, yemek yemelisiniz. Her gün biraz daha büyüyen çocuğunuzu düşünmelisiniz."

Yemek Lyonene'in boğazına takıldı. Kadının sözlerine inanmayacaktı! Ranulfa gidecek ve... Ranulf bu kadına ilgi duyduğunu inkâr ederse ona inanacak mıydı?

Amicia yemekten, Malvoisin hizmetkârlarının küstahlığından bahsediyordu ama Lyonene tek kelime bile duymadı, düşünceleri başka bir şey duymasına izin vermeyecek kadar ıssızdı.

Ertesi gün Lyonene eski kıyafetlerini giydi ve saatlerce bahçesinde çalıştı. Yabani otları acımasızca çekti.

"İşte buradasınız leydim." Amicia'nın sesi üzerine dikkatsizce bir demet daha ot topladı, ancak elinin sağlam bir devedikenini tarafından kesildiğini ve kanadığını fark etti. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve avucundaki kiri sildi.

"Bahçıvanlığın kirine ve terine nasıl katlanıyorsunuz bilmiyorum. Bir hanımefendinin... evet, siz bir baronun kızısiniz, değil mi?"

"Bu sabah senin hakaretlerine ayıracak vaktim yok. Bana söyleyecek bir şeyiniz varsa söyleyin, ama ne demek istediğinizi hemen anlatın."

"Seni hiç memnun etmemiş gibiyim. Bahçeye sadece tadını çıkarmak için geldim. Benim için şimdiden pek çok tatlı anı barındırıyor."

"Leydi Lyonene," diye seslendi Kate. "Güneşten korunmak için içeri gelmelisiniz."

Lucy senin ve bebeğin için endişeleniyor."

Lyonene sessizce onu mutfığa kadar takip etti. Amicia'nın böyle bir odaya girmeyeceğini biliyordu.

"Leydi Lyonene, anneniz sizin nasıl çalıştığınızı ve bir bebek taşıdığınızı görseydi." Lyonene annesinin soğukkanlı bir sığınak olduğunu düşünüyordu. "Ve Lord Ranulf," diye devam etti Lucy, "bebeğine zarar vereceğinizi bilse çok kızardı."

Lyonene elindeki bira bardağını yere çarptı. "Lord Ranulf! Onun adından başka bir şey duymuyorum. Çok istediği çocuğu ona teslim edeceğim ama metreslerini daha fazla barındırabileceğimi sanmıyorum."

"Neden bahsediyorsun, çocuk? Lord Ranulf'un metresi yoktur. Bir erkeğin karısını bu kadar sevdiğini hiç görmemiştim. Adam senin üzerine titriyor."

"Ah, Lucy." Her zaman yanında olan şişman ve yaşlı kadına sarıldı ve onun geniş göğsünde ağlamaya başladı.

"Hadi, yukarı . Yatağa gideceksin."

Lyonene kadına yaslandı ve kendisini soyup yatağa yatırmasına izin verdi. Lucy onun çok sıcak olan alnını okşadı ve gözlerinin altındaki halkaları fark etti. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle çocuğum. Lucy dinleyecektir."

"O beni sevmiyor. Beni hiç sevmedi."

"Bunu nasıl söylersin? Adam engelleyebildiği sürece yanınızdan hiç ayrılmıyor. Mektupta sizi üzen bir şey mi vardı?"

"Başka kadınlar da var."

"Tatlım, bütün erkeklerin başka kadınları vardır. Bu onların tarzıdır, ama bu sizi sevmediği anlamına gelmez."

Lucy'nin sözleri üzerine Lyonene'in gözyaşları akmaya başladı. "Uyu çocuğum, acın hafifleyecektir."

Yavaş yavaş. Lyonene'in hıçkırıkları kesildi ve uyudu, uyandığında boş bir oda ve boş bir yatakla karşılaşınca kendini daha kötü hissetti.

Sonraki birkaç gün boyunca Amicia'dan uzak durdu, yemeklerini kendi odasında yedi, güneşten uzak durdu, kendi evinde bir sürgündü.

"O gitti leydim." Kate, Lyonene'in odasına geldi. "Gitti mi? Kim gitti?"

"Kadın, Frenk kadın. Bu sabah erkenden bir ulak ona bir mektupla geldi ve birkaç dakika içinde bir at eyerlenmesini emretti ve gitti. Hiç giysi almamış. Sence uzakta mı kalacak?"

Lyonene'in kalbi nefret dolu kadından kurtulma düşüncesiyle biraz hızlandı. "Bilmiyorum. Bu haberci, hangi sancağı taşıyordu?"

"Neden, Malvoisin'in, Siyah Aslan'ın."

Yüzündeki rengin çekildiğini hissedebiliyordu. "Mektubu gördün mü Kate?" diye fısıldadı.

"Evet leydim. Şu anda yatağının üzerinde duruyor ama okuyamıyorum." "Onu bana getirin."
Titreyen elleriyle sert ve ağır kâğıdı açtı.

*Bana gel.
Ranulf*

Yere düştü.

", !" Kate bir kupa şarap almak için koştu. "İç şunu!"

Lyonene tatlı sıvının bir kısmını yuttu. Hepsi doğrudu! Her kelimesi doğrudu! Ranulf'un kalın karalamasını ya da balmumuna basılmış mührü yanlış anlamak mümkün değildi. Malvoisin Kontu'nun mührünü sadece o taşıyordu ve bu mühür yanından hiç ayrılmıyordu.

Amicia üç günlüğüne gitmişti, Lyonene için cehennem gibi üç gün. Gözyaşlarını tutamamıştı. Kate onunla ilgileniyordu ve etrafındaki insanların sadece belli belirsiz farkındaydı. Lucy ona hiçbir erkeğin bu kadar yaygaraya değmeyeceğini, ilk kocasının başka bir kadını almasının onu şok ettiğini ama yaşamaya devam etmek zorunda olduğunu söyleyerek yardımcı olmaya çalıştı.

Ranulf'tan bir mektup daha geldi ve Lyonene'in cevabı kısa ve özdü, sadece kaledeki yaşamı anlatıyordu.

"Neden, Leydi Lyonene, hasta mısınız? Sizi hiç bu kadar yorgun görmemiştim." Amicia döndükten sonra onu salonda karşıladı. "Yazın çadır biraz fazla sıcak olsa da, insanı tazelemek için kırdı kalmak gibisi yoktur, öyle değil mi?"

Lyonene onun yanından geçip evden çıktı. Lyonene onunla ve Loriage'la vakit geçirdiğinden beri artık korkmayan seyis, Loriage'ı onun için eyerledi ve Lyonene atı olabildiğince hızlı koşması için mahmuzladı, rüzgârdan ve egzersizden memnundu. Ranulf'a doğacak çocuklarından bahsettiği o tatlı yere, glade'e gittiğini fark edene kadar çoktan oraya varmıştı bile. O zamanlar mutluydu, bir daha asla tadamayacağını bildiği bir mutluluk. Yosunlu zemine uzandı, yüzü kollarına gömülmüştü.

"Seni çok seviyorum Ranulf, neden sen de beni sevmiyorsun?" diye fısıldadı.

Akşam döndüğünde bazı kararlar vermişti. Ranulf onu eş olarak seçmişti ve onu sevgili olarak istemese bile, kadınlık görevlerini beklendiği gibi yerine getirecekti.

"Kendinizi daha iyi hissetmenize ve masada bana katılabilmenize sevindim." Amicia Lyonene'e gülümsedi. "Yaz sıcağında çocukla bu kadar ağır olmak utanç verici. Umarım ben de kendimi aynı durumda bulmam."

Lyonene eteklerini düzeltti, karnı neredeyse hiç genişlememişti. "Kocamdan başka bir şey konuşmuyor musunuz?"

"Ama Lord Ranulf'tan bahsetmemiştim! Madem ilgileniyorsun, sana kuşatmanın gidişatını anlatayım mı?"

"Hayır, duymak istemiyorum."

"Anladığıma eminim. Başka şeylerden konuşacağız. Brent denen çocuğu çok sevdiğimi söyleyebilirim. Bana Ranulf'u hatırlattığı zamanlar oluyor. Sanırım yürüyüşlerinde bir şey var. Söyleyin bana, Ranulf'un karnından kalçasına kadar uzanan o korkunç yara izi nasıl oldu... pardon leydim, başka bir şeyden bahsedecektik."

"Amicia, yeterince çektim. Kocamın ne yaptığı beni ilgilendirmez, ama kendi evimde senin hikayelerinde oturmayacağım... yaptıklarınla ilgili. Eğer buna bir son vermezsen, seni garnizon salonuna göndereceğim."

Amicia'nın gözleri kısıldı. "Hayır leydim, bunu yapmanız gerektiğini düşünmüyorum. Hayır, yapmam."

"Beni tehdit etmeyin. Kocamın yokluğunda kalenin yönetimi bende ve senin asılmanı emretsem bile kimse bana hayır diyemez."

"Tehditleriniz beni korkutmuyor. Ranulf'un öfkesini tehlikeye atmazsınız ve böyle bir öfkeyi görme fırsatım olmasa da, bunun hoş tahmin edebiliyorum. Varlığıma toplayabildiğiniz kadar metanetle katlanmanızı öneririm. Ranulf benim bu evdeki yerim konusunda kendi kararını kendisi verecektir."

İki kadın birbirlerine baktı, Hodder kirli tabakları kaldırmaya gelene kadar ikisi de elini bırakmadı.

Bitkin düşen Lyonene o gece ağır bir uykuya daldı.

Sabah Ranulf'tan bir mektup getiren bir ulak vardı.

Geç oldu ve uyuyamıyorum. Bir kıza özlem duyduğumu bilse beni adam yerine koymazdı. Sıkıntılı olduğumu hissediyorum. Keşke şimdi yanında olsaydım.

Bana William de Bec'ten başka bir şey yazamaz mısın? Bana o çok sevdiğin lanet güllerinden birini gönder.

Seni düşünmediğim bir an bile yok.

Mektubu kendine yakın tuttu. Ona böyle mektuplar yazıp sonra da Amicia'yı yanında kalması için nasıl gönderebilmişti?

Lucy haklı olabilir miydi, bir adam bir kadını gerçekten severken başka birçok kadınla yatabilir miydi?

Birkaç dakikalığına Amicia'yı unuttu ve iade mektubu yazmak için koştu. Yalnızlığından, koruluklarına yaptığı yolculuktan bahsetti ama Amicia'ya dönebildiği için duyduğu acıdan hiç bahsetmedi. Karısının kendisine gelmesini istediğini ima etseydi, Lyonene gerekirse çıplak ayaklarıyla ona koşacağını hissetti, ancak böyle bir olasılıktan bahsetmedi ve ona duygularından bahsetmemeye dikkat etti. Brent'e atlardan ve şahinlerden bahseden ayrı bir mektup gönderdi.

Mektuplar hazırlandığında, Dawkin'e bir kutuyu ballı meyvelerle ve kendi özel sıcak turşularından bir çömlekle doldurmasını söyledi. Daha sonra bahçeye gitti ve bahçeyi çiçeklerden arındırdı. Haberci çocuk itiraz etmeye başladı ama Lyonene onu bir bakışıyla susturdu. Saplar nemli brandaya sarıldı, sonra yosunla paketleni ve tekrar birkaç kat ıslak brandaya konuldu. William de Bec, atın sırtındaki devasa buketi koruyacak sert, kalıplanmış deri bir çantayı ciddiyle tedarik etti.

Ranulf'a yazdığı mektubun altına balmumuyla minik bir gül goncası ilişitirip mühürledi. Brent için Malvoisin aslanı ile damgalanmış yeni bir deri kemer gönderdi, piriç tokasında küçük bir zümrüt vardı.

Çocuk uzaklaşırken, haftalardır olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Güneş penceresinden onu izleyen Amicia'nın kızgın yüzünü görmedi. "Hayatında her şeye sahip oldun ve şimdi birazını paylaşmanın zamanı geldi. Zengin bir kocaya ve hizmetçilerin sevgisine sahip olacağım."

Lyonene merdivenleri çıkmaya başladığında Ranulf'un çiçekleri aldığı anda vereceği tepkiyi düşünerek gülümsüyordu.

"Bugün çok memnun görünüyorsunuz. Son zamanlarda olduğu gibi hasta olmadığınız için mutluyum."

"Evet, teşekkür . Oldukça iyiyim."

Küçük nesne Amicia'nın eteğinin altında saklandığı yerden düşerken sadece hafif bir ses çıkardı. Lyonene onu almak için eğildi. Mutluluğunun onu terk söylemek çok hafif kalırdı, çünkü elinde Ranulf'la birlikte Gethen Kalesi'ne gönderdiği aslan kemerinin kopyası olan kurdele vardı.

"Bunu nereden buldun?" diye sorarken kuru boğazından boğuk bir ses çıkmayı başardı.

Amicia kurdeleyi almaya çalıştı, ancak Lyonene onu sıkıca tutunca omuz silkti. "Ben istediğimde bana verildi. Çok güzel, sence de öyle değil mi?"

Lyonene, elinde sıkıca tuttuğu kurdeleyle odasına doğru yürüdü. Odaya girdiğinde kurdeleyi tüm gücüyle en uzak köşeye fırlattı. "Ben sana çiçek gönderiyorum ve sen benim hediyelerimi bir başkasına sunuyorsun. Söyle bana, çocuğumuza karşı da bu kadar cömert olmayı düşünüyor musun?"

Ağlamadı ama güneşe gitti ve nakış işlemeye devam etti. Diktiği giysinin, kendisine sahte tatlı sözler söyleyen ve aslında hain bir adam olan bir koca için olduğunu düşünmedi. Amicia odaya girdiğinde Lyonene kadına tatlı tatlı gülümsedi ve aralarında Ranulftan söz edilmedi.

On Üçüncü Bölüm

Ranulf'un bir sonraki ve en uzun mektubu üç gün sonra geldi.

Çiçekler mükemmel geldi. Yedisini adamlarımla paylaştım, çünkü onlar da benim kadar yorgun görünüyorlar. Bu sabah başım ağrıyor, çünkü dün akşamı bir fıçı şarap ve Maularde ile geçirdim. Adamın bu kadar çok konuştuğunu bilmiyordum. Edward'ın turnuvasında tanıştığı kızı seviyor ve onunla evlenmek istiyor. Malvoisin'de yaşamalarını sağlayacağım, çünkü adamlarımdan vazgeçemem.

Brent bile bu çirkin savaştan yoruldu. En çok şahinlerden bahsetmenizden etkilendi. Gönderdiğin kemeri hiç çıkarmıyor. Bir hafta daha yıkanmazsa çadırımı ona vermeyeceğim.

Birisi bana çok güzel verdiği kurdeleyi çalmış. Kampı darmadağın ettim ama onu bulamadım. Dikkatsizliğimi affet.

Mektubunuzdaki gülü deri ceketime diktirdim. Beni unutmayın.

*Şövalyeniz,
Ranulf*

Kurdelenin Amicia'da olduğunu bildiği halde çalındığını yazmıştır. Kadın kampa gidip de Ranulf tarafından görülmemiş olamazdı. Amicia'nın kendi mesajlarını göndermesi ya da Ranulf'un mührüne erişmesi de mümkün değildi. Lyonene, Gressy'nin Ranulf'un ilk karısıyla ilgili anlattıklarını hatırladı. Kadının çok mutsuz olduğu için kendini öldürmeye kalkıştığı söyleniyordu. Hangi ihanet bir kadının ölümcül bir günah işlemeye kalkışmasına neden olabilirdi?

Onunla evleneli sadece altı ay olmuştu ve adam şimdiden yalanların ve hilelerin ustası olmuştu. Üç yıl içinde ne kadar yükseklerle tırmanabilirdi? Bir adam Şeytan'ın Yumurtası unvanını boşuna kazanmaz.

Kalem, mürekkep ve kâğıdı güneşliğe götürdü. Onun onursuz davranışını bildiğini bilmesine izin vermeyecekti. Dürüst olmalıydı

Ona iyilik mektupları göndermek ve aldatma eylemlerinde bulunmak yerine, onunla birlikte oldu ve artık onu arzulamadığını söyledi.

Amicia elinde mektubuyla pencerenin önünde duruyordu. "Ona yazdın mı?" Lyonene başını salladı.

"Elçi döndüğünde onunla gideceğim. Belki kendim de teslim edebilirim. Birkaç şey hazırlamalıyım." Odadan çıktı.

Mektubu bir koltuğun üzerinde açık duruyordu ve Lyonene ona doğru yürümekten kendini alamadı. Mektuba dokunmadı, buna gerek yoktu. Son satır oldukça açıktı.

*Seni seviyorum, Amicia'm.
Ranulf*

Amicia döndüğünde Lyonene yine küçük masaya oturmuştu ama başladığı mektup önünde parçalanmıştı. Merdivenlerden inerek habercinin beklediği avluya doğru yürüdü. Amicia, muhtemelen yolculuğu için bir at almak üzere dış bailey'e doğru yürüdü.

"Geri dönmem için bir mesajınız mı var?"

"Hayır, istemiyorum. Ama kocama çocuğunun iyi olduğunu ve kalesine iyi bakıldığını söyleyin."

Çocuk kuşkulu görünüyordu ama döndü ve atını Amicia'nın gittiği kapıya doğru sürdü.

Kadın sadece bir geceliğine gitmişti ve döndüğünde Lyonene'e gururla içinde küçük, değerli bir miktar parfüm bulunan kaya kristali ve altından yapılmış güzel bir kavanoz gösterdi. Frenk kadın bu kokuyu çok beğenmişti.

"Pahalı bir hediye ve hak ettiğini söylüyor. Daha önce hiç böyle bir gece geçirmediğime yemin edebilirim. Böyle bir kocayla şimdiden üremiş olmanıza şaşırmıyorum."

"Dışarı! Daha fazla almayacağım! Gecelerini kadınların en düşüğü olarak geçiriyorsun, yine de övünüyor ve haram mallarını sergiliyorsun. Hakaretlerine daha fazla katlanmayacağım. William! Bu kadına yeni bir yer göster. Kale duvarlarının içinde kalabilir, ama iç bailey'de değil. Onu garnizon şövalyelerine atın, umurumda değil!"

Öfkesinin alevleri arasında bile kâhyanın ağzında belli belirsiz bir gülümseme gördüğünü sandı.

Amicia tembelce, bilerek gülümsedi. "Buna pişman olacaksın. Bu güzel evden ayrılacak sen olacaksın ve emirleri veren ben." William'ın kolunu bıraktı ve ondan önce merdivenlerden indi. Kapıda durdu, dönmedi ve güldü, salonu dolduran, dinleyenlerin tüylerini diken diken eden çirkin bir kahkaha.

Kadın gittiğinden beri evde neredeyse anında bir hafifleme oldu. Tanıdık sesler geri döndü ve hizmetçiler daha hızlı yürüdüler. Lyonene, Hodder'ın gülümsediğini gördüğünü bile düşündü. Loriage'ı eyerledi ve yalnız kalabileceği özel açıklığa kaçtı.

Amicia'yı kovmak sorunlarını ortadan kaldırmamıştı. Ranulf'un aşkını anlatan mektubu hâlâ görebiliyordu, çok istediği bir şeydi bu, ama sözler bir başkasına söylenmişti. Onunla neden evlenmişti? Altın için değildi, aşk için olmadığını kanıtlamıştı ve yakın zamana kadar onun yatağını paylaşmamıştı; o zaman nedeni neydi?

Hafif bir ses düşüncelerini böldü, hatırladığı metalin metale çarpma sesi. Arkasını döndü ve adamın yüzünün asık bir şekilde üzerinde durduğunu gördü.

Kalbi çılgınca çarpmaya başladı. Ranulf karşındaydı, o çok sevdiği adam - ama aşkını ona değil, sadece kısa bir süredir tanıdığı bir kadına veren biri. "Senin... kuşatman bitti mi?" Fısıltıyla söylenen sözler neredeyse onu boğuyordu.

Ağır adımlarla onun yanına oturdu. "Mektubuma neden geri dönmedin?" Sesi neredeyse ölü gibiydi.

"Bana bu soruyu sormak için mi bu kadar uzağa gittiniz? Başka bir elçi gönderemez miydiniz?"

"Bana daha fazla soru sormayın, cevap verin."

Ellerine baktı. "Cevabımı önemseyişinizi düşünmemiştim. Gördüğünüz gibi iyiyim ve çocuğunuzu taşıyorum. William kalenizi oldukça iyi yönetiyor."

"Lyonene! Seni bu hale getiren ne? Çok yorgunum. Sana gelmek için bütün gece ve bütün gün durmadan at sürdüm ve şimdi beni soğuk karşılıyorsun."

"Üşüyen ben değilim."

Posta başlığını başının üzerinden çekti ve yüzünü ve saçlarını küçük derede ıslatmak için eğildi. "Bundan hiçbir şey anlamıyorum. Mektuplarım sizi rahatsız mı etti? Böyle mektuplar yazmaya alışık değilim. Geoffrey kalem kullanmada beceriksiz olduğumu söylüyor, ancak çalışmalarım öğretmenlerimi memnun etti." O

Bir ağaca yaslandı, ağır zırhı onu sürüklüyordu. "Gücendirmek istememiştim ama öyle yaptım."

Lyonene gözyaşlarını tutamadı. Ranulf genellikle kendinden çok emindi. Bu korulukta en son birlikte oldukları zamanı, Ranulf'un nasıl böbürlendiğini, çocuğuna ne kadar sevindiğini hatırladı.

"Bebek seni rahatsız etmiyor mu?"

Gözyaşlarını görmemesi için başını eğdi ve başını salladı.

"Ben yokken siyahlığım daha da mı çirkinleşti ki artık bana katlanamıyorsun?"

O yine sadece başını salladı.

"Kutsal olan her şey adına, Lyonene, bana bak!" diye bağırdı. "Gülen, beni öpen bir eşten ayrılıyorum ve bir ay içinde benden yeniden nefret eden birine dönüyorum."

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, sözlerini boğdu. "Senden nefret etmiyorum."

"O zaman neden bana çiçek gönderiyorsun ve birkaç gün sonra sinirli bir çocuk tarafından söylenen birkaç kısa sözden başka bir şey yapmıyorsun?"

"Neden böyle yaptığımı görmek için mi geldin? Sadece o birkaç kısa kelime için mi?"

Onun gözlerinde gördüğü acı, kalbini çelik bantlar bağlamış gibi sıkılaştırdı. "Hayır," dedi ciddiyetle, "bu sadece bir bahaneydi. Geldim çünkü dişi aslanımın beni öpücükler ve açık kollarla beklediğini sanıyordum. Kızgın sözlerden ve savaştan yoruldum." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona doğru uzattı ve o daha ne olduğunu anlamadan, demir zırh yumuşak etini keserken kollarındaydı.

Ona doğru ağladı, gözyaşları boynuna aktı.

"Mektuplarımı paslandırıyorsun," diye alay etti. "Yolculuğum için gözyaşlarımdan başka bir şeyim olmadığını bilseydim, Maularde ile kalırdım. Bana bir öpücük veremez misin?"

Bir elini yüzünün her iki yanına koydu ve sahip olduğunu bilmediği bir şiddetle onu öptü. Adam onu kendine doğru çekti, öpüşmeyi derinleştirdi, dudaklar birbirinin içinde ezildi, depolanmış arzuları sıvı ateşten bir tutkuyla serbest kaldı.

Ondan uzaklaştı. "Beni gerçekten hatırlıyor musun?"

"Hayır, seni . Sen benimle sevişmeye gelen büyük siyah bir canavarsın."

Dudaklarını onun boynunda gezdirdi. "Beni olduğum gibi kabul eder miydin, çünkü korkarım ki ben bile yaydığım pis kokuyu bastırıyorum?"

"Evet, kokun ya da ihanetin ne olursa olsun sana sahip olacağım."

"Bahsettiğiniz şey nedir?"

"Konuşarak bu kadar zaman kaybetmek mi istiyorsun?" Ağır kılıç kemerini çözmeye başladı.

"Hayır," diye kıkırdadı. "Başka söze gerek yok."

Ayrı geçirdikleri bir ay, birbirlerine duydukları arzuyu ateşin doruğuna çıkarmıştı. Giysilerini vücutlarından ayırırken çılgınca ve beceriksizce davranıyorlardı. Savaş için giyinmiş olan Ranulf daha yavaştı, demir zırhı çıkarmak zordu. Lyonene önünde çırılçıplak durduğunda, süzölmüş güneş ışığı teninde altın rengini gösterdiğinde durakladı ve Lyonene ona doğru koştu. Soğuk, demir zırh etini ısıtıyor, çimdikliyor, kısıtırıyordu ama hafif acı sadece ona olan ihtiyacını artırıyordu.

"Hayır, onu çıkarmayın, bana gelin."

Onu kadifemsi zeminde kendine doğru çekti, sıcak, tatlı nemli teninin bacaklarına ve demirin devasa sertliğinin, soğukluğunun, yumuşak göğüslerine karşı tüm erkekliğinin zıtlığından zevk aldı.

Neredeyse şiddetle birlikte oldular, Lyonene acı veren zevkin ilk anlarında haykırdı. Kalçaları adamın ona olan ihtiyacını karşılamak için yükseldi ve birlikte öfkenin yeni doruklarına, fırtınaya tutulmuş denizlere ve tatmin ışıklarının patlamasına doğru yükseldiler.

Birlikte yattılar, birbirlerine sıkıca kenetlenmişlerdi, kalpleri gümbürdüyordu, aşklarının nemli anlarında tamamlanmışlardı. Ranulf onun üzerinden yuvarlandı ama bir bacağına kalçalarının üzerine atarak onu kendisine doğru tuttu, eli yanağını okşadı, gözleri yumuşak ve mutluydu.

"Sanırım beni hatırladığımdan daha çok memnun ediyorsun."

"Teşekkür ederim lordum," diyerek ona gülümsedi. "Ancak şu anda Siyah Aslan kadar güçlü bir adamı memnun edebilirim."

"Bana gereğinden fazla kredi veriyorsunuz. Korkarım ki Siyah Aslan'ın şu anda hiçbir gücü yok."

"Yanılıyorsun, çünkü senin kokun beni yere serebilir."

Ranulf ona sırtıttı. "Kendisine demir giysiler içinde gelmemi isteyen bir fahişe, hassas hassasiyetlere sahip bir hanımefendi değildir."

Kollarını adamın boynuna doladı ve sert bir sarılmayla onu kendine çekti. "Hayır, korkarım senin yanındayken bir hanımefendi değilim." Geri çekildi ve onu öptü. "Bu ağır şeyi çıkarmana yardım edeceğim ve sonra eve dönebiliriz. Belki seninle bir küvet dolusu sıcak suyu paylaşırım."

"Çok hoş bir olasılık."

Mektubu adamın elinden almaya yardım etti ve adam da onu kendine çekti. "Bana olan öfkenizin nedenini söylemediniz. Hissettiğini söyleme

Öfke yok, çünkü seni tanımaya geldim."

"Hayır, nedenlerimin bir önemi yok. Öfke ve nedenler artık sona erdi. Sen benimlesin ve başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Seni eşim olarak aldığımdan beri yaşlı bir kadın gibi oldum ve birçok şey için çok fazla endişeleniyorum. Sorunlarının sona erdiğini hissetmiyorum ve sen bana nedenlerini söylemedikçe de sona ermeyecek. Güveninize layık olmayacak kadar korkunç bir koca mıyım?"

"Hayır, beni rahatsız eden senin bana olan güvenin değil, benim sana olan güvenim. Beni daha fazla sorgulama. Artık geçti ve biz birlikteyiz. Daha fazlasını istemiyorum."

Onun alnından öptü, cevabından pek emin değildi ama daha fazlasını öğrenmek için çaresizdi. Onu kol uzunluğunda tutarak vücudunu inceledi. Göğüslerinde biraz daha dolgunluk vardı, karnı daha sertti, sadece biraz daha yuvarlaktı. Ellerini onun üzerinde gezdirdi, kişisel olmayan bir şekilde.

"Umarım onayınızı alırım ve satın alma işleminizi gerçekleştirirsiniz."

Onu görmezden geldi. "Kadınların çocuk taşıdıklarında hasta olduklarını sanırdım.

Oğlumdan etkilenmiş gibi görünmüyorsunuz."

Omuz silkti. "Sanırım bazı kadınlar öyle. Hasta olmadığım için memnunum. Kocam beni yeterince endişelendiriyor, bir de oğlu eklenmesin."

"Ben tatlı huylu bir adamım ve sizi asla endişelendirmem." "Evet, kendi sorunlarımı kendim yaratıyorum."

Adam kaşlarını çattı, kadının kabullenmesi öfkesinden daha endişe vericiydi. Onu göğsüne bastırdı, tuhaf sözlerinden neredeyse korkmuştu. "Derdin ne olursa olsun dinleyeceğim." Adamın onu kavrayışı nefes alamayacak hale gelene kadar sıkılaştı. "Arzuladığın başka bir erkek yok mu?"

Yumruğunu tüm gücüyle adamın kaburgalarının hemen altına vurdu. "Yetersiz bir beynin var ve soruna cevap vererek seni yüceltmeyeceğim. Şimdi giyin de eve dönelim." Adam kendini beğenmiş bir şekilde arkasını döndüğünde, kadın bir şakaya karşı koyamadı. "Başka bir erkek olamazdı, çünkü gardını aldığında en yakışıklılarını da aldın." Adamın kızın bileğini kavrayan eli gözlerini yaşartacak kadar acı veriyordu. "Ranulf, beni incitiyorsun! Sadece şaka yapıyorum. Başka bir erkek istemiyorum. Bırak beni, seni koca sersem!"

Bileğini bıraktı ve sonra utanmış gibi ona gülümsedi. "Korkarım bazı şakalarda mizah göremiyorum. Seni asla paylaşmayacağımı söylemiştim."

Gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. "Peki ya sen, kocam, seni paylaşacak mıyım?" Sesi ciddiye, neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Adam irkilmiş gibiydi, sorusu onu şaşırtmıştı. "Bunu hiç düşünmedim. Bence bir erkek için durum bir kadın için olduğundan daha farklı."

"Sen bir erkek olduğun için benim incinmişlik ve kıskançlık duygularım seninkilerden daha mı az?"

"Hayır, cevap veremem. Şimdiye kadar bu fikri hiç düşünmedim." Ciddiydi, konsantre olurken alını kırışmıştı. "Bütün erkekler savaşa gider ve her zaman kadınlar vardır. Aynı şey olacağını sanmıyorum."

"Bütün kadınlar kocaları savaştayken ve her zaman erkekler varken beklemek zorundadır."

"Başka kadınlarla birlikte olmam senin için önemli mi?"

"Başka bir adamın ellerini üzerimde taşıyabileceğini mi sanıyorsun? Hayır, beni tekrar yaralama, ben sadece kelimeler kullanıyorum. Ben de başka bir kadının sana dokunmasını düşünmek istemiyorum."

Sonra onu kucağına aldı, kollarını beline doladı, kaldırdı ve başının üzerinde tuttu. "Aslanların sadece bir eş aldığını duymuştum; belki de ben gerçek bir aslanım. Sözleriniz benim için yeni ve doğrusu bu fikir aklımdan hiç geçmemişti. Kral Edward bile... hayır, saray dedikodusu yaymayacağım. Bu yeni fikir üzerinde düşüneneğim. Şimdi acıktım. Bindiğin o çirkin hayvanı bulup eve dönemez miyiz?"

"Loriage çok güzel! Sadece benim için uysal olmasını kıskanıyorsun, başkası için değil."

"Sözlerin doğru. Senin yakınındaki tüm erkeklerden nefret ediyorum, ister at ister kuş olsunlar. Neden diğer dişiler gibi olup benekli bir kısrağa binmedin?"

"Diğer kadınlar gibi olsaydım bana sahip olamazdın. Senden ne korkan ne de üzerine titreyen tek kadın benim. Hayatın boyunca aşırı şımartılmışsın. Annen senin gibi birini nasıl yetiştirmiş olabilir merak ediyorum."

"Annem bir hanımefendiydi, sessiz ve nazikti, senin annene hiç benzemezdi. Leydi Melite'nin senin asi davranışların karşısında birden fazla kez ürperdiğini gördüm."

"Ben asla asi olmadım!" diye açıkladı Loriage'ın eyerine binmesine yardım ederken. "Sorun senin bana yaltaklanmandı. Bana böylesine büyük, sıvı gözlerle bakan bir adamla alay etmekten kendimi alamadım."

"Aşırı derecede aç olmasaydım, seni bu sözlerine pişman ederdim." Adamın kolu fırladı ve onu sararak Tighe'nin sırtına, önüne çekti. "Sanırım hâlâ yapabilirim. Şimdi birkaç dakikalığına hanımefendiyi oynamaya çalış."

"Bir hanımefendi olmak bana yakışıklı bir şövalye tarafından hırpalanmak gibi ödüller kazandırmıyor." Ona karşı kışını oynattı.

"Sen , ben..."

"Bağışla beni. Her zaman nazik ve tatlı huylusunuz, daha önce de duymuştum.

O zaman bana Şeytan'ın Yumurtası ismini nasıl bulduğunuzu anlatır mısınız?"

Dişlerini boynunda ve omzunun başlangıcında gezdirerek kadının omurgasında ürpertiye neden oldu. "Küstah bir kız tarafından yönlendirilmekten değildi." Kolları onu sıkıca sardı. "Nerede olursam olayım hep mutlu oldum, ama şimdi senden uzak kalmaya dayanamadığımı fark ettim. Sen benim için yiyecek ya da içecek gibisin, yaşamak için sahip olmam gereken bir şeysin. Öfkenin beni nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun. Oğlum aracılığıyla artık çirkin mesajlar göndermeyecek misin?"

"Evet, sanırım öyle yapacağım, çünkü seni bana hiçbir tatlı sözün getiremeyeceği kadar getirdi."

"Kocanızın görevlerine hiç saygınız yok."

Adamın elini belinden kaldırdı ve öptü. "Bir kocanın savaştan başka görevleri de vardır."

Birlikte Malvoisin'in yüksek, gri duvarlarına doğru at sürdüler, yeniden birlikte olmaktan memnun ve mutluydular. Odalarına sıcak su getirilirken, dışarıdaki gökyüzü karardı ve yağmur yağmaya başladı. Soğuğa karşı küçük bir ateş yakıldı.

Lyonene Ranulf'u yıkarken ikisi de gülüyor ve sevişmelerinin tadını çıkarıyordu. Sadece bir an Lyonene'in mutluluğuna gölge düşürdü.

"Frenk misafirimize ne oldu? Sakın bana öfkene yenik düşüp onu hançerlediğini söyleme. Yine de keşke biri yapsaydı dediğim zamanlar olduğuna yemin edebilirim."

"Hangi zamanlardan ? Onu sadece birkaç gündür tanıyorsunuz. Karakterini bu kadar kısa size bu kadar iyi tanıtmış olamaz." Ranulf gözlerini karısının yoğun bakışlarından kaçırды. "Kadından haberim var ama birkaç saatimizi onun hakkında konuşarak harcamayalım. Çünkü

Nedeni ne olursa olsun, burada olmadığı için mutluyum."

Lyonene de konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu, çünkü Ranulf'un tavırları bir şeyler gizlediğini gösteriyordu ve bu keyifli anda, geçen ay huzurunu kaçıran şeyden bahsederek büyüü bozmak istemiyordu.

"Adamlarının ve kuşatmanın yanına ne zaman döneceksin?"

Ranulf küvetten çıktı, çıplak ve ıslaktı, teni altın rengi ateş ışığında parlıyordu. Kadını kendine çekti, adamdan gelen su kadının giysilerini tenine ıslattı. Onu öptü ve kadın ona daha da yaklaştı. "Havlu yerine harika bir alternatifsin," diye mırıldandı. "Yarın yola çıkıyorum. Şışt," dedi,

parmağını dudaklarına götürdü. "İtiraz etmeyin ve ayrılışımı benim için daha da zorlaştırmayın. Ben devam için adamlarımı yalnız bırakacak bir adam değilim. Bu geceyi birlikte geçireceğiz ve sabaha kadar uzun bir süre var. Zamanımızı en iyi şekilde değerlendirelim. Ve şu ıslak giysileri çıkar! Yerlerime damlatıyorsun."

Kadın ona sırtıttı ve ıslak giysilerini vücudundan sıyırmaya başladı. Daha önce olduğu gibi acele etmeden, birbirlerinin vücudunu keşfederek ve araştırarak yavaşça, uzun uzun seviştiler.

Lyonene son bir ayın gerginliğinden bitkin düşmüştü ve endişeden, Ranulf'un gezgin aşkları için duyduğu endişeden kurtulmak ona mutlu ve huzurlu bir uyku verdi. Ranulf ondan uzaklaşmaya başladığında, uykusunda ona sarıldı. Ranulf zevkle iç geçirdi ve onu kendine çekti.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun, küçük dişi aslan?" diye fısıldadı uyuyan kızına. "Senden uzakta olduğumda hissettiğim özlemi bilebilir misin?" Onu alnından öptü ve kollarıyla karısını sıkıca sararak uyudu.

Önce Lyonene uyandı ve Ranulf'un uyuyan yüzüne bakmak için gözlerini açtı. İslı kirpikleri neredeyse bir kızinki gibiydi, dudakları yumuşak ve tatlıydı. Biraz kımıldayıp yanağındaki ince yara izini öptü ve adam uyandı. Gözlerinin içine gülümsedi, bir eliyle yüzündeki kalın bir saç telini şefkatle okşadı.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim," dedi sessizce. "Beni hatırladığınızdan şüphe etmeye başlamıştım."

"Bazen unutupordum ama bana sizi hatırlatacak birkaç şey vardı." "Peki neydi onlar lordum?"

"Güneş, ay, rüzgar, çimen, sadece küçük şeyler."

Güldü ve ona doğru yaklaştı. "Keşke savaşınıza geri . Bir şekilde korkuyorum."

"Tehlike yok, sadece bir sarhoşun kafama tahta bir fıçı fırlatmasından korkuyorum."

"Hayır. Şaka yapmıyorum ve korktuğum şey savaş değil, başka bir şey."

"Siyah Aslan'ın gazabından korkmalısın ama onun zamanını boşa harcıyorsun. Şövalyeni savaşa göndermek için daha iyi bir yol bulamaz mısın?"

Hodder'ın kollarında döndü ve bir süreliğine korkuları unutuldu, ancak daha sonra Hodder'ın efendisinin giyinmesine yardım edişini izlerken tekrar aklına geldi.

Ağır zincir zırh.

"Bana son kezmiş gibi bakma. Git ve Dawkin'e sytle, yanımda götürmek üzere biraz yiyecek hazırlasın."

O yokken Ranulf'un gözü karanlık bir köşedeki bir şeyin zayıf parıltısına takıldı. Onu almak için eğildi ve Lyonene'in sevgili kemerine benzetmek için diktiği kurdele olduğunu gördü. Kurdeleye kaşlarını çatarak baktı, oraya nasıl gelmiş olabileceğini anlayamamıştı çünkü onu en son kendi çadırında, çok uzaklarda, Gethen Kalesi'nde görmüştü. Onu endişelendiren bir şey vardı ve bunu ona söylemeyi reddediyordu ama kurdelenin onun dertleriyle bağlantılı olduğunu biliyordu. İçini çekti ve kurdeleyi belindeki keseye yerleştirdi. Ona güvendiği zaman, korkularını ona açacaktı. O zamana kadar beklemeliydi, çünkü işkenceden başka hiçbir şeyin onu sorularına cevap vermeye zorlamayacağını tahmin ediyordu.

Lyonene, muhafızları onu takip ederken atını sürüp gittiğinde ağlamadı ama avluda sessizce durdu. Göğsünde ağır bir his vardı, sanki üzerine bir ağırlık çökmüş gibiydi. Bir süre bahçede tek başına oturup bu çirkin duygudan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı.

Bir hafta sessizce geçti ve Lyonene korkularını neredeyse unuttu. Ama bir gün merdivenlerin altındaki gürültü kalbini hızlandırdı. Güneş kapısı pat diye açıldı ve Kate içeri girdi.

"Leydi Lyonene, beni bağışlayın ama büyük bir kargaşaya neden oldu. Bir an önce sizi görmesi gerektiğini söylüyor."

"Onu içeri gönderin." Ne Lyonene ne de hizmetçisi "onun" tam olarak kim olduğunu açıklama ihtiyaı hissetti.

Amicia yavaşça odaya girdi, sanki güzel orantıları, duvar halılarını, değerlendiriyormuş gibi etrafına baktı. Mümkünse eskisinden daha da zayıflamıştı.

"Hatırladığım gibi." "Selam yok mu, Amicia?"

Amicia gülümsedi. "Ben Leydi Amicia, sanırım hatırlarsınız. Hayır, selam yok.

Malvoisin Kontesi'nin baronların kızlarını selamlamasına gerek yok."

"Bilmecenizi tahmin etmemi sağladınız, çünkü ben hem kontesim hem de bir baronun kızıyım."

"Her zaman böyle bir kız evlat olacaksın, ama unvanına sahip olduğundan emin değilim."

Lyonene fkесinin yükseldiğini hissetti. "Anlamını gizleme, sözlerini açıkça söyle. Bana söyleyecek bir şeyin var, o yüzden bunu yap ve

gitti."

"Leydi Lyonene, benden korktuğunuzu belli ediyorsunuz. Size vereceğim haberler var ve keşke aramızda bir barış olsa."

"Aramızda barış olamaz. Ne haberler getirdin?" Lyonene'in yüzünün rengi soldu. "Ranulf! Kocama bir şey mi oldu?"

"Hayır." Amicia elini şöminenin üzerinde gezdirdi. "O iyi, onu son gördüğümde çok iyi ve dinçti. Endişeniz yüzünüzden okunuyor. Onu çok mu seviyorsunuz?"

"Kocam için hissettiklerim beni ilgilendirir. Eğer söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa, beni yalnız bırakın."

"Hayır leydim, söyleyecek çok şeyim var. Kocanıza duyduğunuz sevgi beni çok endişelendiriyor, çünkü bu bizim paylaştığımız bir sevgi."

"Buna yeniden başlamayacağım. Bir zamanlar yalanlarına inanmıştım ama artık .

Gözümün önünden kaybol." Lyonene öfkeyle ayağa kalktı.

"Beni duyacaksın, çünkü hayatın buna bağlı olabilir." Amicia'nın sesi ölümcüldü. "Evet. Hayatın benim sözlerime bağlı olabilir."

Lyonene tekrar yerine oturdu, ikna olmamıştı ama kadının her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. "Çabuk sözünü söyle ve git."

"Lord Ranulf kadınlar söz konusu olduğunda vefasız bir adam olduğunu gösterdi. Seninle sadece bir gün görüştüktan sonra kendini sana nasıl nişanladığına bir bak. Sana dikkate almadığın uyarılarda bulundum ve şimdi inançsızlığının ve en önemlisi bana davranışının bedelini ödemelisin." Solgun gözleri bir yılanınki gibi parlıyordu. "Ranulf de Warbrooke seni nasıl aceleyle seçtiyse, o da seni aynı aceleyle gözden çıkaracak."

"Söylediklerinizin tek kelimesine bile inanmıyorum. Kocam beni terk edeli bir hafta bile olmadı. Davranışları benden bıktığını göstermiyordu."

"Görüyorsun, Ranulf'u senin tanımadığın kadar tanıyorum. Onun kadınlara, birçok kadına ihtiyacı olduğunu biliyorum ve böyle bir davranışı kabul etmeye

hazırım. Ya siz, Leydi Lyonene?" Kadına sadece bakabildi, ondan nefret ediyordu ama tüm mantığına rağmen dinliyordu, bu da ona sözlerin yanlış olduğunu söylüyordu. "Kocamı bir kadın olarak kabul ediyorum.

o da benim gibi."

"Sevgi dolu bir eş tarafından iyi konuşulmuş. Bu koca bir başkasını bu güzel salona yerleştirdiğinde, sofrada yanına bir başkasını oturttuğunda da aynı şeyi hissedecek misiniz? Başka bir çocuk sizinkine tercih edildiğinde ne diyeceksiniz?" Bu son cümleyi neredeyse fısıldayacaktı.

"Başka bir çocuktan kastınız nedir? Ranulf'un benim taşıdığımdan çocuğu yok."

"Yakında olacak, masum leydim, çünkü şu anda bir tane taşıyorum, en az sizin barındırdığınız kadar ona ait."

"Hayır! Sana inanmıyorum! Bu başka bir adamın piçi -eğer gerçekten de o etsiz karnında bir çocuk taşıyorsan- ve sen beni onun kocamdan olduğuna ikna etmeye çalışıyorsun."

"Sizi uyardım ve kocanızın bana olan sevgisinin kanıtını gösterdim. Gördüğünüzü bildiğim için size mektupları tekrar göstereyim mi? Benden aldığınız aslanlı kurdeleyi bana verdiği mahrem tutku anını anlatayım mı? Hayır, sözlerimin doğru olduğunu bildiğinizi görüyorum."

Lyonene hızla atan kalbini durdurmaya, duygularını sakinleştirmeye ve mantıklı düşünmeye çalıştı. Konuştuğunda, sessizce ve kasıtlı olarak konuşuyordu. "Birçok kadın kocalarının piçleri doğduğunda bir kenara çekilmek zorunda kalır. Ben de onlardan daha az güçlü değilim."

"Ah, çok mantıklı bir yol, ama sanırım Kral Edward'ı unutuyorsunuz."

"Kralın önüme koyduğunuz bu çirkin meseleyle ne ilgisi var?"

"Korkarım çok fazla." Amicia Lyonene'i izledi ve onun sözlere verdiği tepkileri inceledi. "Daha önce de belirtildiği gibi, siz bir baronun kızımanız, ben ise Vernet Dükü'nün mülklerinin ve servetinin varisiyim. Kral Edward İngiltere'nin böyle topraklarla anılmasını çok ister. Kontunun bu kadar düşük soylu bir kadınla evlenmesine dair şüphelerini dile getirmedi mi?"

Lyonene cevap veremedi ama zihni anılarla doldu.

"Gloucester Kontu Gilbert de Clare'in hikayesini biliyor musunuz? Dulluğunu aldı ve yakında Prenses Joanna ile evlenecek. Kral Edward, Vernet Dükü'nün kızının Malvoisin Kontu'nun çocuğunu taşıdığını öğrenince ne diyecek dersiniz? Sence gülüp Lord Ranulf'un omzunu mu sıvazlayacak? Yoksa Fransa'ya böylesine büyük bir hakaretin getireceği savaşı mı düşünecek?"

Lyonene cevap veremedi.

"O zaman ne yapacaksın?" diye devam etti yüksek ses. "Papa evliliğinizi feshederken sakince oturacak mısınız? Peki ya çocuğunuz? Miras alacağını düşündüğün çocuğun bir kenara atılacak ve benimki Malvoisin Kontu olacak. Burada kalıp Lord Ranulf'un yatağını metresi olarak mı paylaşacaksın? Senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Birbirinize bir evlilik belgesiyle bağlı olmasanız bile bunu yapmaya devam edeceğinden eminim. Belki ailene dönersin. Evlatlarıyla gurur duymayacaklar mı?"

Kızı mı? Ünlü Siyah Aslan'la bir kez evlendin, oğlu da yanında. Sen bir ödöl olacaksın ve baban sana başka bir koca bulmakta zorlanmayacak. Başka bir adamla aynı yatağı paylaşmaya ne dersin? Belki Lord Ranulf kadar güçlü ya da yakışıklı olmayabilir ama yeni bebekleri dövecek çekiç ve demire sahip olacaktır."

"Dur!" Lyonene ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Bırak beni! Varlığına daha fazla dayanamayacağım."

"Seni rahatsız eden benim varlığım değil, sözlerimden duyduğun gerçek. Ben gideceğim ama siz benden kurtulamayacaksınız."

Lyonene yine yalnızdı, sersemlemiş bir halde oturuyor, tutarlı bir düşünce üretemiyordu. Kate geldi ve gitti, soruları duyulmadı, cevaplanmadı. Kadının sözleri gerçekten de doğruluk payı taşıyordu. Sarayda konuşulan her kelimeyi, bir kontla yaptığı uygunsuz evliliğe dair her imayı hatırlıyor gibiydi.

Peki ya Ranulf? Gelenekleri küçümsüyor gibiydi ama kralını seviyordu ve onuru onun için çok önemliydi. Ya kralı ona baskı yaparsa? Cevabı biliyordu, Ranulf'un kralına itaatsizlik edemeyeceğini biliyordu. Bir keresinde Simon de Montfort'tan nefretle bahsetmemiş miydi, adamın kralına karşı nasıl ayaklandığını, Kral Edward'ın babasını devirmeye çalıştığını söylememiş miydi? Hayır, Ranulf onurlu bir adamdı ve vicdanı neyi emrediyorsa yapardı.

Tekrar dikmeye çalıştı ama beceremedi. Amicia'nın kaba ifadesine ne demeli? Başka bir erkeğin ona dokunması fikri tiksintiyle ürpermesine neden oldu. Yine de kalıp onun metresi olabilir, Amicia'yı onun yatağında görebilir miydi?

Hayır! Düşündü, .

Önüne yemek getirildi ama o ne yemeği ne de yemeği getiren elleri fark etti. Yerde volta attı, sonra durup bir pencerenin camından içeri baktı. Aşağıda avlu uzanıyordu ve iç bailey'in muhafızları, sanki Lyonene'in dünyasının paramparça olduğu bir gün değilmiş gibi normal bir şekilde yürüyorlardı.

Ranulf her köşeden ona doğru geliyor gibiydi, yüzü, sesi, sözleri. Ona hiç inancı yoktu! Bu düşünce göğsüne yeni bir umut getirdi. Belki de Amicia yalan söylemişti. Mektuplar sahte, kurdele çalıntı olabilirdi. Onları birlikte görmemişti, Amicia'nın çocuğunun Ranulf'tan olduğuna dair elinde hiçbir kanıt yoktu. Eğer çocuk ondan değilse, Kral Edward Ranulf'u evliliğini feshetmeye zorlamayacaktı.

Ona gitmeliydi, evet, Amicia'nın sözlerinde doğruluk payı olup olmadığını kendi gözleriyle görmeliydi. Pencereye bir göz attığında saatin çok geç olduğunu gördü.

bir yolculuğa başlamak.

Zihni hızla çalıştı ve yolculuğunu dikkatle planladı. Daha önce bir kez kılık değiştirmişti ve yine öyle , ancak bu sefer bir erkek, en azından bir çocuk olarak seyahat etmeliydi. Giysiler, diye düşündü. Kıyafetlere ihtiyacı olacaktı; soyguncuları cesaretlendirecek zengin kıyafetlere değil, belki de ustası için ayak işlerine giden bir çırağın kıyafetlerine. Yalnız seyahat etmek için bir bahaneye ihtiyacı olacaktı. Bir keresinde aklından tehlike düşüncesi geçti ama onu uzaklaştırdı. Onun ve çocuğunun geleceği her şeyden önemliydi.

Ranulf'un bir sandığını karıştırdı ve bazı giysilerini denedi, ama bunlar umutsuzca çok büyüktü ve kumaşlar fakir bir çocuk için çok zengindi.

"Kate, buraya gel," diye . Kızın, sahibesinin vahşi bakışlarına şüpheyle biliyordu. "Kate, bana daha önce de yardım ettin ve şimdi yine yardımına ihtiyacım var. Lord Ranulf'a gitmeliyim ama bunu gizlice yapmalıyım. İkimizden başka kimse bilmemeli."

"Lord Hazretlerine muhafızlar olmadan gidemezsiniz."

"Hayır, öğrenmeliyim. Bir şeyler öğrenmek zorundayım. Eğer haklıysam, o zaman kendimi gösteririm ve gizliliğe gerek kalmaz, ama eğer yanılıyorsam... Hayır, bunu düşünmek istemiyorum. Ama yardımına ihtiyacım var. Bana uyacak bir çocuk kıyafetine ihtiyacım var, bir loncanın çırağına yakışacak şekilde. Bunları bulabilir misin? Oh, ve onları temiz yap. Derimi haşaratların istila etmesini istemiyorum."

"Evet leydim. Onları getirebilirim."

Lyonene endişeyle Kate'in dönüşünü bekledi. Teklif edilen giysileri aldı. "Kimseye söylemedin mi?"

Kate başını salladı.

"İyi görünüyorlar. Elinizde başka ne var?" "Bunlar giyeceğim çocuk kıyafetleri."

"Sen mi? Ama neden erkek gibi giyiniyorsun?"

"Seninle seyahat ederken."

Lyonene giysileri incelemeyi bıraktı. "Hayır, Kate, benimle gel. Yalnız gitmeliyim."

"Ya seninle gelirim ya da niyetini kaleye haykırırım."

Lyonene'in gözleri kısıldı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Evet, öyle."

Lyonene gülmesine engel olamadı. "O halde geri çekilmeliyim. Yarın erkenden yola çıkacağız. Bu riski almak istediğine emin misin?"

Lyonene'in soyunmasına ve yatağa girmesine yardım ederken, "Beni aptallığını düşünmeye zorlama," dedi kız.

Lyonene'in uyku onu almadan önceki son düşüncesi, küstah hizmetçilerle lanetlenmiş olduğuydu. İçini çekti ve hem Kate hem de Lucy için sessiz bir şükran duası etti.

Ertesi sabah erkenden Kate ve Lyonene giysilerini toplarken Hodder odaya girdi. Zayıf adam yeni metresiyle hiçbir zaman gerçekten arkadaşı olmamıştı ve ikisi nadiren konuşurlardı.

"Evet, Hodder, ne?"

"Üçümüz için uygun atlar ayarladım. Kale duvarlarının dışında bekliyorlar."

Kate ve Lyonene bakiştılar ve sonra kontes kocasının uşağına döndü. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ben at istemedim."

"Loriage gibi bir hayvana binmiş bir çırak olarak görünmeyi bekleyemezsin. İngiltere'de böyle bir at için saldırmayacak soyguncu yoktur. Bana bakıp durma, gitmeliyiz."

"Hodder, nasıl..."

"Malvoisin'de benim bilmediğim hiçbir şey olmadığını söylemek yeterli. Sen efendime aitsin ve seninle ilgilenmemi istedi, ben de öyle yapacağım. Şimdi giysilerini bitir. Köye gittiğinizi ve kararana kadar dönmeyeceğinizi söyledim. Bu bize ortalık ayağa kalkmadan önce zaman kazandıracaktır."

Daha fazla soru soramayacak kadar şaşkın olan Lyonene ona itaat etti.

Kendilerini Malvoisin Adası'ndan İngiltere kıyılarına götüren feribota varana kadar kılık değiştirmediler. Hodder kimliğini sakladı ve iki özgür adamı Lord Ranulfa götürdüğünü söyledi. Kate ve Lyonene yüzlerini dikkatlice gizlediler ve feribot görevlisi tarafından tanınmadan geçtiler.

Bütün gün ve gecenin büyük bir bölümünde sıkı at sürdüler. Durduklarında, Lyonene yorgun bir şekilde Hodder'ın kendisi için serdiği battaniyenin üzerine düştü. Yer sıcak ama sertti ve uyandığında vücudunun birçok yeri ağrıyordu.

Gethen Kalesi'ne vardıklarında gün batmak üzereydi ama Lyonene, sinirsel bir enerjinin etkisiyle, az önce tamamladığı uzun ve yorucu yolculuğun farkında değildi. Siyah Aslan'ın flamaları görüldüğünde atını yavaşlattı ve vücudundaki her sinir Malvoisin'e dönmesi için çılgılık attı; Amicia'nın sözlerinin doğru olup olmadığını bilmek istemiyordu.

Hodder onun korkularını hissetmişti. "Geri dönebiliriz leydim," dedi sessizce. "Hayır. Bilmem gerek."

Kamp çok sıkı korunmuyordu. Üç atlıyı gören şövalye bir tehdit olmadığını gördü ve bu yüzden onlara meydan okumadı. Siyah Aslan tüm İngiltere'de ünlüydü ve pek çok insan kontu ya da onun Siyah Muhafızlarını bir an olsun görebilmek umuduyla kampına bakmaya geliyordu. Sonuç olarak, Hodder iki kadını Lyonene'in çok iyi bildiği devasa siyah çadırın çok yakınındaki hafif bir tepeye götürebildi.

Nöbetçi şövalye üç yabancı hakkında pek bir şey düşünmese de, en çok ilgilenen başka bir adam vardı. Kampın etrafında bir tur attı ve atların gerçekten de Malvoisin'den geldiğini memnuniyetle gördü. Üç kişinin sırtını inceledi ve çok büyük başlığın altından bir tutam saçın düştüğünü ve ardından küçük bir elin onu yerine ittiğini görünce genişçe sırıttı. Adil bir şekilde, garnizon şövalyelerinin birçoğuyla paylaştığı kendi çadırına geri koştu.

Onu ilk gören Lyonene oldu. Amicia kendinden emin bir şekilde Ranulf'un çadırına doğru yürürken Lyonene onun nefesiyle birlikte kalbinin de durmuş olması gerektiğini biliyordu. Yani kadın yalan söylememiştir; gerçekten de kampa gitmişti.

", kendinizi . O kadının kocanızın çadırına gitmesine izin veremezsiniz." Kate öfkeliydi.

"Hayır, kendimi takdim edemem, çünkü..." Ranulf'un çadırdan çıktığını görünce durdu. Onu görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, o kadar uzun boyluydu ki, koyu renk saçları solmakta olan güneş ışığında daha da koyulaşmıştı, her bir parçası ona birlikte geçirdikleri anları hatırlatıyordu - ne kadar kısa anlar, diye düşündü şimdi.

Amicia Ranulf'un arkasından gelip kolunu tuttu, sonra dönüp ona baktı, bir eli göğsündeydi ve göğsünü okşuyordu.

Üç kişi Ranulf'un zayıf kadına doğru dönerken yüzünü artık göremiyordu. Amicia onunla konuşuyordu ve o da onu dikkatle dinliyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını dudaklarına bastırmak için ayak parmaklarının üzerinde durdu.

Lyonene ayağa kalktı ve atlara döndü. "Umursadığımdan daha fazlasını gördüm. Eve doğru yola çıkıyoruz."

Malvoisin'e dönüş yolculuğu Lyonene'in hafızasında kaybolmuştu. Tek gördüğü Ranulf'un kollarındaki Amicia'nın görüntüsüydü. Demek doğrudu! Amicia'nın söylediği her şey doğrudu. Ranulf'a olan aşkının, gerekirse onun başka kadınlardan olan çocuklarını doğurabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyordu ama onun bir başkasıyla evlenmesine -ya da kendisinin başka bir adamla evlenmesine- seyirci kalamazdı.

Kate'in ona bakmasına izin vermiŒ, körü körüne söyleneni yapmıŒtı. Malvoisin'e vardıklarının ya da Kate'in onu soyup yataĒa yatırdığının farkında bile deĒildi. MıŒıl mıŒıl uyudu, uyandığında kendini daha kötü hissediyordu.

İki gün boyunca hiçbir Œeyin farkında olmadı, sadece güneŒte oturup boş boş baktı ya da yarım yamalak dikiŒ dikmeye çalıŒtı. Amicia bir sabah güneŒe fırladığında hiçbir öfke, hiçbir duygu hissetmedi.

"Yani, biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Amicia sinsice sırttı. "Peki ya taşıdığın çocuk için beslediğin güzel umutlara ne diyorsun? Belki Lord Ranulf kalmasına ve çocuĒuma hizmet etmesine izin verir."

Lyonene sadece yetindi.

"Senin bu kadar bencil olduĒunu düşünmemiŒtim," diye devam etti Amicia. "ÇocuĒunuzu pek düşünmüyor gibisiniz, ama sürekli kendi kırık kalbinizi düşünöyorsunuz. Birçok kadın kocalarının kendilerini terk ettiĒini gördü, ama en azından çocuklarını korumaya çalıŒtılar."

"OĒlumu korumak için hiçbir yol bilmiyorum. Planladığınız kötölüĒe karŒı nasıl çalıŒabilirim? Ben senin Œeytan iŒi ustalığının bir çıraĒıyım."

Amicia Lyonene'in yanına oturdu ve onun soĒuk elini tuttu. Lyonene kaŒlarını çatarak, yüzünde büyük bir endiŒe ifadesi beliren kadına baktı. "Leydi Lyonene, bu konuda beni affetmeniz için yalvarıyorum. Fırtınadan sizin sayenizde kurtulduĒumu biliyorum ve hayatımı size borçluyum. Bunun olmasını istememiŒtim ama Lord Ranulf, açıklayamam, adam sadece bana baktı ve... Anladığınızı görüyorum."

Amicia daha yakına eğildi. "Beni aldıĒında bakireydim ve karŒı koyamadım."

Lyonene başka tarafa baktı.

"Œimdiye kadar hiçbir erkeĒi sevmedim ve onu istediĒimi, ona sahip olmam gerektiĒini söyleyeceĒim, tıpkı senin onu istediĒin gibi. Senden af dilemeye hakkım yok, ama belki yaptığım bazı kötölükleri telafi etmenin bir yolu vardır."

"Yaptıklarının karŒılıĒını bana hiçbir Œekilde ödeyemezsin."

"Biliyorum leydim ve utanıyorum. Ben gelmeden önce mutluydunuz ve ben mutluluĒunuzu elinizden aldım. Eğer onun çocuĒunu taşımasaydım, bu konuda baskı yapmazdım. Fransa'ya döner ve kırılan kalbimi onarmaya çalıŒırdım ki Lord Ranulf'u terk edersem bu kesinlikle böyle olacaktı."

"Peki çaldıklarınızın bir kısmını bana nasıl geri vermeyi planlıyorsunuz?"

"Seni kurtaramam ama belki çocuğunu kurtarabilirim. Şu anda bile bir haberci Kral Edward'a doğru kanat çırparak İngiltere'de bulunduğumu ve taşıdığım çocuğu haber veriyor. Divortium'un yakında geleceğinden eminim."

"Bu çocuğumu nasıl kurtaracak?" Lyonene sordu, ağzında acımasız bir çizgi vardı. "Eğer çocuğun doğmadan önce seni bulamazlarsa, o krallığın varisi olacak."

Kontluk."

"Sana güvenmiyorum. Neden bana bunu söyleyerek çocuğunun unvanını kaybetme riskini alıyorsun?"

Amicia omuz silkti. "Size hayatımı borçluyum ve çocuğunuzun bir kız olma ihtimali de var. Ayrıca Ranulf unvanını ilk doğan oğluna bırakmak zorunda. Mülklerini değil. Göründüğü kadar çok riske girmiyorum."

Lyonene bir an düşündü. Lyonene'in çocuğu için her şeyini feda edecek gibi görünseydi ona inanmazdı ama hayatını Lyonene'e borçlu olduğu doğrudu ve ona bir şekilde borcunu ödemek isteyebilirdi. "Görünüşe göre bir planın var?"

Amicia parmağını dudaklarına götürdü ve sessizce kapıya doğru yürüyüp boş koridoru aradı. Geri döndü ve Lyonene'in yanına oturdu, sesi fısıltı gibiydi. "Bu gizlice yapılmalı. Kimse bilmemeli, o meraklı uşak ya da hizmetçin. Anlaştık mı?"

Lyonene başını salladı.

"Bunu planlamak için çok risk aldım ve yakalanmak istemiyorum. Babanızın İrlanda'da akrabaları olduğunu duydum. Bu doğru mu?"

"Evet, ama babam onlardan çok bahsetmiş olsa da ben onları tanımıyorum."

"Çocuğunuzu sağ salim teslim edene kadar sizi barındıracaklarını düşünüyor musunuz?" "Evet, tehlikede olduğunu bilselerdi sanırım yaparlardı."

"Güzel," diye fısıldadı Amicia. "O zaman seni İrlanda'ya götürecek bir gemi ayarlayacağım. Çocuğun doğumuna kadar orada kalacaksın. Sonra, çocuk sağ salim doğduğunda, İngiltere'ye, babanın evine dönebilirsin. O zamana kadar boşanmanın kesinleşeceğinden eminim, ama kilise siz bulunana kadar başka bir evliliğe izin vermeyecektir. Bu nedenle çocuğunuz ilk doğan ve kont olacak."

Lyonene kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Eğer divortium kesinleşirse, Ranulf'la nasıl evli kalacağım?"

Amicia bir an için çılgınca etrafına bakındı. "Açıklamak için çok karmaşık. Bana güvenmelisiniz, çünkü ben bir dükün kızıyım ve saray hukukunu iyi bilirim. Bu planı kabul ediyor musun?"

"Bilmiyorum. Kafam karıştı. I..."

"Sen bencilsin!" Amicia tiksintiyle konuştu. "Sana biraz güvenlik, önündeki kötü durumdan kaçman için bir yol öneriyorum, düşünmeyi bırakman bile bencilliğinin bir göstergesi. Oğlun yirmi yaşına geldiğinde sana dönüp neden bu konuda onu düşünmediğini, sadece yakışıklı babasına olan şehvetini sorduğunu bir düşün. O zaman ne arzuladığınız kocaya ne de oğlunuzun sevgisine sahip olacaksınız. Malvoisin Kontu'nun piçi ilan edilmiş bir dilenciden biraz daha fazlasıyken, karışıklıktan bahsedip ondan af dileyecek misiniz? Belki bir gün oğullarımı görür ve hatırlar..."

"Dur! Çok hızlı gidiyorsun."

"Acele etmemiz gerekiyor, çünkü kuşatmanın yakında sona ereceğine inanıyorum." "O zaman Ranulf dönecek ve onunla konuşabilirim."

Amicia kahkaha sayılabilecek ince bir feryatla başını geriye attı. "Göründüğünden daha aptalsın. Sözlerimi, üzerine titrediğin bu adamdan duymayı mı tercih ediyorsun? İrlanda'ya gitmene ve kralının varisinin bir Frank dükünün torunu olması planını bozmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Hayır leydim, İrlanda'ya gidecekseniz bunu hemen ve o dönmeden yapın."

"Ben... Gemi ne zaman kalkacak?"

"Yarın."

"Bu kadar çabuk mu? Düşünecek zamanım olmadı."

"Zamanı öyle ayarladım ki tekrar düşünemeyesin. Seni izledim ve ona duyduğun şehvetin sana ihanet edeceğini biliyorum. Şimdi, şu anda karar vermelisin, evet ya da hayır, ve kısa bir süre içinde gitmiş olacaksın."

Lyonene düşünemiyordu. Amicia'nın Ranulf'u öptüğünü gördü, Ranulf'un kralıyla olan ilişkisini düşündü ve sonra çocuklarını düşündü. "Evet, gideceğim."

Amicia zaferle gülümsedi. "Akıllıca bir seçim yaptınız leydim. Bu gece sadece ata binen deri çantalara taşıyabileceğiniz kadarını koymalısınız, daha fazlasını değil. Ve planlarınızı kimsenin bilmesine izin vermemelisiniz. Hiç kimsenin! Anladınız mı?"

"Evet, çok iyi anlıyorum," diye cevap verdi Lyonene'in kasvetli cevabı.

"Ben şimdi gidiyorum, ama yarın erkenden o siyah atına binip yola çıkmalısın. Soran olursa, yüklerin serfler için kumaş taşıdığını söyle ama şüphe uyandıracak bir şey yapma. Senin kaybolduğunu fark ettiklerinde gemi çoktan gitmiş olacak." Kadın odadan çıktı.

Lyonene kıpırdamadı, ama daha sonra Kate yatmasına yardım ettiğinde ağlamaya başladı ve güneş cam pencerelerden pembeyi gösterene kadar susmadı. Malvoisin'in hanımı olarak son gecesi, Ranulf'un yatağındaki son gecesi olacaktı. Geç kalktı -güneş tam olarak doğana kadar- ve giysilerini aceleyle deri çantalara yerleştirdi. Aslan kemeri dışında hiçbir mücevher almamıştı. Bir hatıra olarak, Ranulf'un Malvoisin aslanıyla oyulmuş küçük bir fildişi kutusunu aldı. Onun mührünü saklamak için yapılmıştı ama şimdi boş duruyordu.

O kadar mutlu olduğu yatak odasına son bir kez baktı ve kapıyı kapattı.

Aziz Agnes Burnu'nda bekleyen gemiye geçişi oldukça kolay olmuştu. Sadece Kate, hanımının uzun gece boyunca ağlamaktan şişmiş yüzünden bahsetmişti ama Lyonene bunu, taşıdığı bebeğin neden olduğu ağrılarla ilgili kısa bir cümleyle kolayca açıklamıştı.

Karnı artık kesinlikle yuvarlaktı ve yine uçuşunda doğru şeyi yaptığını umarak karnının kıvrımlarını okşadı.

Önündeki geminin yelkenlerini görebiliyordu, Ranulfa ait olan ve diğer krallıklarla mal alıp satmak için kullanılan birkaç gemiden biri olduğunu biliyordu. Amicia çalıların arasında saklandığı yerden ona doğru geldi.

Amicia suçlayıcı bir tavırla, "Geç kaldınız ve Morell'in denize açılmamak için bahaneler uydurması gerekiyordu," dedi.

"Morell?"

"Kaçışınızı tek başıma ayarlayabileceğimi düşünmüyorsunuz değil mi? Sör Morell, Ranulf'un garnizon şövalyelerinden biri, ancak Kara Muhafızlardan biri olması gerekiyor. Ama şimdi bunun zamanı değil. Burada kıyafetlerini ve saçını saklamalısın." Lyonene'e kırmızı bir pelerin uzattı.

Lyonene atından indi ve mantosunu giydi. "Loriage ile ilgilenecek misin? Geri döndüğünü mü?"

"Şimdi değerli atınızla ilgilenmenin zamanı değil. Evet, hayvanla ben ilgilenirim. Şimdi gitmeliyiz. Morell, planları suya düştüğünde pek iyi huylu değildir. Başını aşağıda tut ve kimseye bakma. Muhafızların seni görmesini istemiyorum."

Amicia'yı gemide takip etti ve Frenk kadın göremediği bir adamla konuşurken sessizce durdu.

"Onu aşağıya indir o zaman," diye titrek bir ses geldi ve Lyonene onu İrlanda'ya götüreceğ olan adamı görmek için başını kaldırdı. Onu daha önce sadece birkaç kez görmüştü ama her seferinde hafızasına kazınmıştı. Onu sadece kendisinin görebileceği gölgelerin arasında dururken gördüğü zamanları hatırladı, yüzünde bir gülümseme vardı. Ona her zaman, sanki onun hakkında bildiğinden daha fazlasını biliyormuş gibi, sanki arzuladığı her şeyi keşfedeceği zamanı bekliyormuş gibi bakıyordu.

Lyonene içgüdüsel olarak arkasını döndü, adımları teknenin yanına ve eve doğru ilerliyordu.

"Leydi Lyonene." Sarışın şövalye onun kolunu tuttu. "Korkmayın. Sizi babanızın akrabalarına götüreceğim ve güvenliğınızı ve onurunuzu hayatım pahasına koruyacağım. Aşağıya gel. Kulübenizi kendim gördüm, çünkü rahat etmenizi isterdim."

Ona bakamıyordu.

"Ben Sör Morell, saygıdeğer kocanızın işine geç kaldım. Geç kaldım diyorum çünkü iyi bir amaç uğruna da olsa karısını elinden aldığım için artık benimle pek ilgileneneğini sanmıyorum. Benimle gelin ve size her türlü ilginin gösterileceğinden emin olun."

Lyonene her an kendinden daha da emin bir şekilde aşağıya indirilmesine izin verdi. Kabin küçük, sıkışık ve havasızdı.

"Leydi Lyonene," dedi ona, başını onunkine yaklaştıarak.

"Evet." Kendini onun mavi gözlerine bakmaya zorladı. Bir bakıma yakışıklıydı, modaya uygun bir şekilde açık tenliydi, parlak gözleri, ince bir burnu ve düz, sert bir ağızı vardı.

Kendisini incelediğini anlamış gibiydi ve ona tek taraflı bir gülümseme verdi. "Leydi Lyonene, sizden bir müsamaha dilemeliyim. Adamlarım şövalye değil; aslında onurlu adamlar da değiller ve sizi hayatım pahasına koruyacak olsam da korkarım ki tek bir hayatım var. Siz çok güzel bir kadınsınız ve böyle bir güzelliği benimle at süren kaba saba adamlarla temas halinde riske atmak istemem."

"Ne demek istiyorsun?" Sonunda kelimeleri çıkarmayı başardı.

"Seni adamlarımdan koruyacağım."

"Kamaramdan uzak durmalarını emredemez misiniz?"

Gülümsedi, gözleri onu, omuzlarına dökülen saçlarını, göğsünün yükselip alçalmasını, kaba yün pelerininin altındaki kalçalarının kabarıklığını yutuyordu. "Korkarım ki ben Siyah gibi korkulacak bir adam değilim.

Aslan; hayır, ben daha çok bir aşığım." Adam kızın göğsündeki bir kıvrıma dokundu ve kız kendini geri çekince kaşları çatıldı.

Kendini kontrol etmeye çalışarak ondan bir adım geri çekildi. "Ben... ben bu gemiden ayrılmak istiyorum."

"Bu kadar erken ayrılmak mı? Ama yolculuğumuz daha yeni başladı - uzun, yavaş yolculuğumuz da diyebilirim."

"Yanlış giden bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum ama önümde duran şeyle yüzleşmektense... kocamla yüzleşmeyi tercih edeceğime karar verdim."

Sör Morell öfkesini kontrol etmeye çalıştı. ", korkularınız yersiz. Burada size yardım etmekten başka bir amacı olan kimse yok. Leydi Amicia ile ilgili her şeyi biliyorum ve siz de çocuğunuzu düşünmelisiniz." Adamın gözleri kadının hafifçe yuvarlaklaşmış karnına kaydı ve kadın kendini örttü. "En akıllıca kararı verdin ve akrabalarının arasında tekrar güvende olduğunda bunun farkına varacaksın. O zamana kadar yabancılarla çevrilisin ve bazı çekincelerin olması çok doğal. Ben sizden daha yaşlıyım, dünyayı daha çok gördüm, bir başkası için bir kenara atılan çok sayıda genç eş gördüm. Buyurun, oturun leydim."

Lyonene'i dar ranzaya doğru yönlendirdi, parmakları bir an için Lyonene'in ön kolunda gezindi ve sonra onu tutmaktan vazgeçti.

"Başladığım şeye devam etmeliyim. Mert olmayan adamlarım tarafından tehlikeye atılmadığınızdan emin olmak için kamaranızın kapısını kilitlemeliyim."

"Beni bu küçük yere mi kilitleyeceksin?"

"Bu kendi güvenliğiniz için, başka bir nedeni yok. Güven bana. Tehlikeli olabilecek bir durumdan kaçmanıza yardım edeceğim."

"Bilmiyorum..."

"Ranulf de Warbrooke'a saygılarımı sundum ve hakkımda başka ne düşünürseniz düşünün, ben sözümün eriyim."

Sonra başını salladı, geleceğin onun için ne getireceğine boyun eğdi.

"Bana güvendiğiniz için pişman olmayacaksınız. Şimdi geminin güvenli geçişini sağlamak için gidiyorum. Yakında yiyeceklerle döneceğim ve belki akşam yemeğinizde size katılabilirim."

Adam onu terk etti ve Lyonene anahtarın kilidi çevirdiğini duydu. Kendini çaresiz, umutsuzluğun ötesinde hissediyordu ve sadece sert minderin üzerine uzanıp boşluğa bakabiliyordu. Hayatı sona ermiş gibi görünüyordu.

Bölüm On Dört

Hodder gece boyunca at sürdü ve uzun kuşatmadan eve dönerken Malvoisin Kontu'yla tesadüfen karşılaştı. Corbet yorgun küçük adamın atından inmesine yardım etti.

"Lord Ranulf ile konuşmalıyım."

"Ben buradayım. Ne oldu? Neden korumalarınız olmadan seyahat ettiniz?"

"Lordum..." diye soluk soluğa bir kayanın üzerine oturdu. Ay ışığı yedi karanlık muhafızın ve onların daha da karanlık efendilerinin ürkütücü figürlerini ortaya çıkarıyordu. "O gitti," diye devam etti, nefesini tutabilmek için nefes nefese kalarak.

"Kim gitti? Şu Frenk kadın mı? Ondan kurtuldum." "Hayır.

Uçan Leydi Lyonene."

Hodder kendini kayadan omuzlarından tutup kaldırılmış buldu. Sekiz yüz ona dik dik bakıyordu ve korkudan ürpermesine engel olamadı. "Ne söylendiğini duyamadım ve bu yüzden planlarını bilmiyordum. Bu sabah bazı serfler için kumaş getirerek köye girdi ama gün batımında hâlâ dönmemişti. Muhafızları alarma geçirdim ve ada arandı. Saatlerce aradık ama onu hiçbir yerde bulamadık."

"Atla gidiyoruz." Ranulf adamlarına döndü. "Hugo, yüklerle ilgilenmesi için bir adam görevlendir. Muhafızlarım benimle Malvoisin'e gelecek. Hodder bizimle geliyor. Yapılan aramalar hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Adaya dönüş yolundaki uzun yolculukta konuşmak kolay değildi. Hodder'ın kafası, atın gürleyen toynaklarının üzerinde bağırmanın baskısıyla neredeyse patlayacaktı, ama Ranulf adama merhamet göstermedi. Bir süre sonra Ranulf durdu ve Hodder'ı Frizyalı'nın sırtına bindirdi ve adam hikâyesine devam etti.

Ranulf, Hodder'ın iyi bir kulak misafiri olduğunu biliyordu ama o bile uşağın uzmanlığının farkında değildi. Kendi evinde Hodder'ın duymadığı tek bir kelime bile söylediğinden şüpheliydi.

Hodder, Ranulf'a Amicia'nın tüm ihanetini anlattı. Mektupları, kurdeleyi, kadının palavralarını anlattı.

"Lyonene kadının söylediği bu şeylere inanmadı mı?"

"Evet, öyle ama ilk başta değil. Kadının sözlerinin doğru olduğunu hissettiğinde kızdı, ama eşiniz olarak ona karşı kötü bir niyetiniz olmadığına inandı."

Ranulf hızlı yolculuklarının gürültüsünden zar zor duyulacak şekilde alaycı bir sesle, "Çok iyiydi," diye mırıldandı.

"Leydi Lyonene'i suçlayamazsınız. Sizi bu kadar iyi tanımasaydım ben bile kadının tehditlerine inanırdım."

Ranulf eyerinde yarı dönerek uşağına baktı. "Peki böyle bir kanıtla karşı karşıyayken bana inanmak için ne gibi bir nedeniniz var?"

Hodder omuz silkti. "Sadece Leydi Lyonene'e ve sonra da kemikli Amicia'ya baktım. Açgözlü şehvetinin seni nasıl bir kadına yönlendirdiğini öğrendim."

O an bu kadar ciddi olmasaydı Ranulf gülerdi. "Karımın mektubuma cevap vermeyi reddetmesinin nedeni bu mektuplar. Eve döndüğümde bir terslik olduğunu anlamıştım. Bir kadına aşk sözcükleri yazıp sonra da karımın moralinin bozuk olduğunu düşündüğümde görevlerimi ihmal ettiğimi düşünecek kadar aptal, beyinsiz bir aptal. Bir eşte neşe vardır ama çok da acı vardır. Bir eş almadan önce iki kere düşün, Hodder."

Uşak öfkелendi. Kendini toparladı ve devam etti. "Ziyaretinizden sonra daha mutluydu ama Amicia daha fazla haber getirdi."

"Ne haberi, daha fazla mektup mu?"

"Hayır, lordum. Çocuğunuzu taşıdığı haberiyle geldi."

"Evladım! Herhangi bir adamın tohumunun o çorak toprakta kök salabilmesi bir mucize. Lyonene ona inanmadı mı?"

"Hayır, söylemedi. Size gideceğini ve aranızda hiçbir şey olmadığını göreceğini söyledi."

"Duyduğum tek mantıklı şey bu. Yine de gelmedi." "Hayır, ama geldi."

Kate ve ben onunla birlikte kampınıza geldik."

Ranulf bir an sustu ve İngiltere'nin çalkantılı kırsalında yanında sadece bir hizmetçi kız ve zayıf, güçsüz bir adamla seyahat eden bir kadının aptallığına lanet okudu.

Hodder ustasını anladı. "Tüccar çırakları gibi giyinmiştik. Hiçbir sorun yaşamadık."

"O zaman neden onu görmedim?"

"Çadırınızın yanındaki bir tepede oturduk ve izledik."

"Devam et, dostum! Karımın beni görmeyi neden reddettiğine, benden neden kaçtığına dair daha fazla neden olmalı."

"Amicia'yı kucağınızda gördü lordum."

"Hayır, yapamazdı!" Sonra Amicia'nın çadırına girdiği ve ondan kaçmak için dışarı çıktığı zamanı hatırladı. Orada onu öpmüştü ve ona vurmamak için kendini kontrol etmek zorunda kalmıştı. Kızıışmış bir sürtükten daha iyi değildi. Kuşatma sırasında kampa sık sık geliyordu ve gelen seslere bakılırsa garnizon şövalyelerinden birkaçı onun iyiliklerinden yararlanmıştı. Ranulf'a sayısız teklifte bulunmuştu ama Ranulf ondan -uzun ince kollarından, sızlanan sesinden, dükün kızı olduğuna dair sahte yeminlerinden- tiksiniyordu.

Fırtınanın ertesi günü Ranulf, Vernet Dükü'nden haber almak için Fransa'ya bir mesaj göndermişti. Cevap ancak bu sabah gelmişti. Dük gerçekten de batan gemideydi ama adam seksen yaşına yaklaşmıştı ve hiç kızı olmamıştı. Amicia bu hikâyeyi sadece Ranulf'un henüz bilmediği bir amaç için kullanmıştı

Önsezilerle dolu olan Ranulf, Hodder'ı hikâyesine devam etmeye çağırdı.

Hodder, Amicia'nın son ziyaretini, Kral Edward'ın savaşı önlemek için Ranulf'u Amicia ile evlenmeye zorlayacağını söylediğini anlattı. Ranulf, Lyonene'in böyle bir hikâyeye inanabilmesine hayret ederek sadece başını sallayabildi.

"Peki ya geri kalanı? Karımın nerede ve neden saklandığını açıklamadınız. Tüm kulübeleri, koruyu aradınız mı?"

"Evet, her yerde ve o bulunamıyor."

"Onu bulduğumda dişlerini vücudundan söküp atacağım," dedi sıkılmış çenesinin arasından.

"Leydi Lyonene'in saklanması planlanmasında Amicia adlı kadının parmağı olduğuna inanıyorum."

"Seni anlamıyorum."

"Kadın çok zeki. Beni yerimden kaldırıp fısıltılara boğduğu için daha fazla dinleyemedim. Niyetini tahmin etmeliydim." Malvoisin'e doğru sessizce yol aldılar, Ranulf bir yandan lanet okuyor, bir yandan da karısı için dua ediyordu.

Gururu incinmişti, ona güvenmediği için, Amicia gibi bir kadını verilen nedenlerden dolayı seçeceğine inandığı için onu azarladı. Onu böylesine alçak bir kadına bıraktığı için, Malvoisin'e döndüğünde onu kendisine söylemeye zorlamadığı için kendine lanet ediyordu

onu rahatsız eden şey.

Hodder, Amicia'nın bebekle ilgili sözlerini tekrarladı; Ranulf'un çocuğun Amicia'nın hizmetkârı olmasını nasıl istediğini ve Lyonene'nin çocuğunun nasıl piç olarak bilineceğini anlattı. Son olarak, Amicia'nın Lyonene'nin bebeğine yaptığı kontluk teklifini açıkladı.

Ranulf karısının korkularına neyin sebep olduğunu anlamaya başladı. Mahkeme kanunları hakkında çok az şey biliyordu. Ranulf servetini ve unvanını devretmek istediği oğlunu ya da hatta evlatlığını seçebilirdi. Amicia'nın ısrar ettiği gibi doğuştan gelmiyordu. Adaya giden feribot sıkıcı bir şekilde yavaş ilerliyor gibiydi ve adamlarının yüzlerindeki ifadeler de Ranulf'unki kadar acımasızdı. Onlara yokluğunda yapılan ihanetten kısaca bahsetti, çünkü Hodder'ın bir komplo olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Adamlar ikiyeşerli gruplara ayrılmış ve adada arama yapacakları bölgeler belirlenmiştir. Vapur dinlenmeye çekilmeden önce, adamlar ve atlar çoktan kıyıya çıkmıştı.

Kara Muhafızlar atlarını değiştirmek için önce kaleye gittiler ama Ranulf, dayanıklılık ve dayanıklılık için yetiştirilmiş olan Tighe'de kaldı.

Tüm ada ayağa kaldırıldı, meşaleler yakıldı ve aramaya çağrılmayan tek bir kişi bile kalmadı. Fidyeye için kaçırıldığından korkmaya başlayan Ranulf, onu kaçıranların saklandığı yeri bulmaya çalıştı.

İngiltere kıyılarına giden feribottan Lyonene olabilecek hiç kimse geçmemişti, bu yüzden onun adadan ayrıldığına inanmıyordu. Tazılar aramaya dahil edildi ve buldukları kokuları takip etmeleri için serbest bırakıldılar.

Şafak sökmüştü ama hâlâ ne ondan ne de Amicia'dan bir iz vardı. Yorgunluğun ve kör kederin başlangıcı düşüncelerini ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. Mottistone'daki şapele gitti ve dua etmeye başladı, örümcek ağı bağlamış beynini temizlemek için bildiği tek yol buydu. Birkaç dakika meditasyon yaptıktan sonra, adadaki aramaların sonuçsuz kaldığını, onu alıp götüren bir gemi olduğunu, bunun basit bir kıskanç eşin kaçması vakası olmadığını, dikkatli bir planın sonucu olduğunu biliyordu.

Sunaktan ayrılırken, kendisine cevap verdikleri için azizlere minnettardı.

Atını hızla Aziz Agnes Burnu'na sürdü ve taş basamakları tırmanarak taş kulenin tepesindeki nöbetçi kulübesine ulaştı.

"Bugün buradan bir gemi kalktı mı?"

"Evet, lordum." Adam efendisinin siyah, fırtınalı yüzünden biraz korkmuştu. "İki gemi; ikisi de size ait."

"İki! Bugün denize açılacak gemi yok. Gemilerimin benden habersiz denize açılması için ne mazeret gösterildi ve onları kim denize açtı?"

"William de Bec birini dokunacak yün yüküyle birlikte Fransa'ya gönderdi; diğeri ise daha fazla kumaş satın almak için İrlanda'ya gitti."

"İrlanda'ya hangi kargo gitti?"

"Yok, lordum. Boş yelken açtı."

Ranulf'un gözleri adamın üzerine dikilmişti, sesi ölümcüldü. "Hiç gemilerimden birinin boş gittiğini ya da boş döndüğünü gördün mü?"

"Hayır lordum, ama Sör Morell, üzerine titredığınız yeni eşinize daha fazla süs almak için çok acele ettiğinizi söyledi. Dedi ki..."

"Sör Morell!" Ranulf alay etti. "Bu adam hep başıma bela oldu. Onunla kim gitti?"

"Sadece mürettebatı, lordum, birkaç serf ve... şu Frenk kadın. Renkleri seçmeye gittiğini söylediler."

"Dediler ki! Kulakların olduğunu ama aralarında hiçbir şey olmadığını kanıtladın. Seni kolay bir hedef buldular. Seni yeryüzünden silmeden önce gözümün önünden git. Karımı boş teknelerine aldılar, şüphesiz bir köle gibi giyinmiş. Bir dakika daha ve hoşgörünüzün hesabını vereceksiniz."

Adam acelesinden neredeyse merdivenlerden düşecekti.

Bir el omzuna dokunduğunda Ranulf döndü. Herne orada duruyordu.

"Hepimiz aynı cevaba vardık. Bu konudaki pis kokuya katılıyor musunuz? İşe yarar bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu muhafız.

Herne, Ranulf'un cevabını başıyla onayladıktan sonra devam etti: "Hazırlanmak için gitmeliyiz, çünkü fidye mesajını beklediğinizi sanmıyorum. Yakında yola çıkıyoruz. İrlanda'nın küçük bir yer olduğunu ve bu yüzden kolayca aranacağını duydum."

Ranulf bir gününü hazırlık yaparak geçirdi, adamlarının dinlenmesine izin verdi ve kendisi de birkaç saat uyudu. İrlanda hakkında çok az şey biliyordu ama Dacre'ın orada kuzenleri olduğunu biliyordu. Arkadaşına ve Lorancourt'a mesajlar gönderdi. Kayınpederinin İrlanda'daki akrabalarından bahsettiğini hatırladığını düşündü. Lyonene kaçmayı başarırsa akrabalarının yanına gidecekti ve Ranulf onların nerede yaşadıklarını biliyor olmalıydı.

Tüm hareketlerinde, kendisini ve adamlarını bekleyen uzun savaşın bilincinde, yavaş bir kasıt vardı. Artık karısına kızgın değildi ama karısının kendisinden şüphe etmesine neden olan bir kusuru olduğunu hissediyordu.

Kara Muhafızlar onu avluda karşıladı, en ağır zincir zırhlarını ve en kaba yün tabardlarını giymişlerdi. Ağır savaş silahları, yine demir zırhlarla kaplı atların eyerlerinden sarkıyordu. Ranulf ata binerken birbirlerine ne bir söz söylediler ne de birbirlerini tanıdılar.

devasa siyah Frizyalı. Amaçları ölümcül bir bağla birleşmiş ve bir arada tutulmuştu.

Dunster'a ulaşmaları iki gün sürdü ve orada Ranulf'un mesajlarının cevapları bekliyordu. Dacre gerekirse yardım etmeyi ve akrabalarının isimlerini ve yerlerini bildirmeyi teklif etti. William Dautry de kızının kuzenlerinin isimlerini verdi ve Melite dualarının devam edeceğini söyledi.

Feribotun İrlanda kıyısındaki Waterford'a ulaşması günler sürdü. Bilinmeyen toprakların görüntüsü Ranulf'un korkularını daha da artırdı, çünkü adanın tamamını aramak imkânsız görünüyordu. O ve adamları, Ranulf'un yanında Maularde olmak üzere dört çifte ayrıldılar ve aramaya başladılar.

Gemi hareket etmeye başladı ve Lyonene neredeyse anında midesindeki huzursuzluğu hissetti. Mide bulantısı aklını ne yaptığını düşünmekten alıkoyuyordu. Küçük yatağa uzandı ve Ranulf her yerden ona doğru geliyor gibiydi. Onu bir daha asla göremeyebilir ya da ona dokunamayabilirdi. Çocukları doğacaktı ve Ranulf bebeği hiç göremeyebilirdi bile. Karnındaki keskin bir ağrı gözyaşlarının gözlerine dolmasını engelledi. Çocuk Ranulf gibi esmer mi olacaktı yoksa onun açık renk saçlarına mı sahip olacaktı?

Küçük kulübenin kapısı açıldı. "Size yiyecek ve şarap getirdim." Sör Morell durakladı, kaşları çatıldı. "Sakın bana deniz hastalığına yakalandığınızı söylemeyin?"

Lyonene sadece ona bakabildi, midesi tiksinti dalgalarıyla hareket ediyordu. Midesinin içindekiler boğazında düğümlendi ve eliyle ağzını kapatarak yutkundu.

Morell'in gözleri sertleşti, ağzı çirkinleşti ve ona dik dik baktı. Şarj cihazını öfkeyle masaya fırlattı, şarap altüst oldu ve döküldü, kokusu Lyonene'in içine yeni ürpertiler gönderdi.

"Amicia!" Morell kapıyı fırlatıp açtı ve bağırdı.

Lyonene, acısına ve mide bulantısını kontrol etmek için gösterdiği ateşli çabalara rağmen şaşırılmıştı, çünkü Frenk kadının onlarla birlikte yelken açtığını bilmiyordu. Bulmaca üzerinde daha fazla düşünemeyecek kadar hastaydı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, benim tatlı şövalyem?" Amicia elini Sör Morell'in deri kaplı göğsünde gezdirdi.

"Yanınızda getirdiğiniz hasta kadınla ilgilenebilirsiniz."

"Hasta! O hasta değil. Bebek çok erken değil mi?"

"Hayır, geminin hareketinden başka bir şey değil. Onun için midesini bir tencereye atmasından başka planlarım vardı. Planın bir parçası da ona sahip olmamdı."

Amicia, Morell'in yanından geçip yatakta neredeyse top gibi kıvrılmış yatan Lyonene'e endişeli bir bakış attı. "Daha önümüzde uzun bir yol var ve ben olsam sırrımızı ondan saklamak isterdim. Hakkımızda hiçbir şey bilmezse daha uysal olacaktır. Yakında ona sahip olacaksın, yemin ederim. İrlanda'ya ulaşmak on iki gün sürer. Bu hastalık sadece birkaç gün sürecek. Bu kadar açgözlü olma."

Amicia ellerini Morell' omuzlarında gezdirdi, kollarını boynuna doladı. "Bu kadının seni neden bu kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum. Benim size veremeyeceğim hiçbir şey yok. Gel de sana göstereyim."

Kadının kollarını boynundan çekti. "Kadınlarımın bu kadar iyi kullanılmasından hoşlanmam. Şimdi onunla ilgilen ve bir önce iyileşmesini sağla, yoksa seni kamarana kilitlerim ve mürettebatımdan hiç kimsenin sana yaklaşmasına izin vermem, bu bayanı kilitlediğimden farklı nedenlerle."

"Aynı nefeste hem beni aşağılıyor hem de yatmayı planladığın kadına bakmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. İstemiyorum. Hiçbir erkek senin gibi bir kadından bir şey istememeli. Şimdi dediğimi yap yoksa tehditlerimi yerine getiririm." Onu kabaca Lyonene'in kambur figürüne doğru itti ve hasta kadından tiksindiği her halinden belli olarak hızla odadan ıktı.

Lyonene sonraki birkaç günü pek hatırlayamıyordu ama onu iten ellerin, onu lanetleyen sözlerin ve hepsinden önemlisi çok ağrıyan midesinin farkındaydı. Yemek zorla boğazından aşağı indirildi ve neredeyse anında tekrar yükseldiğini hissetti. Sonra daha fazla küfür, ellerine ve kollarına sert tokatlar, kirlenmiş ağzına sert bir bez silindi.

Bir gün uyandı, yine akı başındaydı, daha zayıf ve çok halsizdi, başı ağrıyordu. Nerede olduğunu ve neden orada bulunduğunu hatırlaması birkaç dakika sürdü. "Ranulf," diye fısıldadı bir daha asla tanıyamayacağı kocasını düşünürken.

Fısıltıyla söylenen bu söz kuru ve kavrulmuş bir boğazdan geldi ve etrafına bakınarak biraz su aradı. Kulübenin diğer tarafında bir aquamanile duruyordu. Bir zamanlar küçücük bir alan gibi görünen yer şimdi önünde devasa görünüyordu. Yavaşça doğruldu, güçsüzlüğü başının dönmesine neden oluyordu. Tuniğinin önü kirlenmiş, günlerce süren hastalıkla kaplanmıştı. Pisliğe tiksintiyle baktı ama elbisesini değiştirmeyi düşünecek kadar güçlü değildi. Tek düşüncesi yakıcı susuzluğunu gidermekti.

Bacaklarını ranzanın üzerinden salladı ve çıplak ayaklarını meşe zemine koydu. Kendini bir nesneden diğerine destekleyerek yavaşça su sürahisine doğru ilerledi. Titreyen parmakları sürahiye dokunduğunda zafer kazanmıştı.

Sapına dokunduğunda serin, kuru parmak uçlarında nemli olduğunu gördü. Zorlukla kendine doğru çekti ama gözlerinin önüne getirmeden önce boş olduğunu biliyordu. Dilinin üzerinde çevirdi, bir damla bile acıyı dindirmeye yetmedi.

Neredeyse yanı başında patlayan bir kahkaha, zahmetle kapıya dönmesine neden oldu. Kapı tam olarak kapanmamıştı ve kahkahalar kapının dışında bir yerden geliyordu. Belki birisi ona bir içki verirdi. Sürahiye beceriksizce rafa geri koydu ve kapıya doğru ilerledi, ayakları sürtünüyor, kolları onu desteklerken neredeyse bir kez yol veriyordu.

Kapı kolayca açıldı ve birkaç adım yürüyerek kamarasının yanındaki kapı aralığına ulaştı. İçeriden ışık parlıyordu ve bir masanın etrafında oturan iki kişiyi görebiliyordu, ellerinde imrenilen sıvı bardakları vardı. Amicia'nın terle kaplanmış bir kaptan içişini açgözlülükle izledi. Kısmen açık olan kapıyı aralamak için elini kaldırdı.

"Leydi Lyonene'e!"

Adının söylenmesi onu durdurdu ve susuzluktan deliye dönmüş zihnini temizlemek için hızla gözlerini kırıştırdı. Konuşanın Sör Morell olduğunu anladı.

"Öyle mükemmel bir plan yaptık ki, Malvoisin Kontu'nun karısını kocasının burnunun dibinden kaçırmayı başardık. Başka hiç kimse o korunaklı adanın bariyerlerini aşamadı."

"Buna kadını da dahil etmeyi unutmayın, efendim, çünkü planın uygulanmasında yalnız olduğunuza inanmıyorum."

"Ah, ama Amicia, sen sadece bir araçtın. Onu aylarca izleyen bendim, her adımını planlayan bendim. Onu çadırının dışındaki o tepede gördüğüm gün, talihimize inanamadım!"

"O kolay bir hedefti. Tanıdığım adama o kadar aşık ki, onun yanında başka bir kadının olması fikrine bile katlanamıyordu." Amicia birasından bir yudum aldı. "Adamı neden sevdiğini anlayabiliyorum. Geceleri çığlıklarını duydum."

"Ve siz de onun bulduğu zevkleri yaşamayı çok istediniz, değil mi? Seni o kadar kolay geri püskürttüğünde, planladığım drama için bir ortak bulduğumu anladım."

Amicia ona çirkin bir bakış fırlattı. "Artık elimizde olduğuna göre, onunla ne yapacağız?"

"Bu ayarlandı. İrlanda'da bir arkadaşım var, benim için çok şey yapabilecek bir dul. Onu arkadaşıma götüreceğim ve küçük kontes orada kocasının fidyesini bekleyecek. İsteyeceğim parayı toplaması aylar, hatta yıllar sürer."

"Peki bu yıllar içinde onun için ne planlıyorsun?" Amicia'nın sesinde bir kahkaha tonu vardı.

"Onun bu hastalığı beni çok rahatsız ediyor. Her zaman hastalıklarla iç içe büyüdüm ve artık buna tahammül edemiyorum. Bu hastalıktan neden hala kurtulamadığını anlamıyorum. İrlanda'dan sadece dört gün uzaktayız. Hastalığını uzatmak için yemeğine bir şey mi katıyorsunuz?" Amicia'nın paltosunun önünü tuttu.

Onu kolayca kenara itti. "Yemek! Kadın hiçbir şey yemiyor ama tekrar kusuyor. Bunun nedeni çocuk olabilir, ancak daha önce çocuktan dolayı acı çektiğini duymamıştım."

"Bu da başka bir nokta. Çocuk fidye olarak daha yüksek bir fiyat getirecek olsa da, yatağımı paylaşmayacağı zaman kaybına pişman olacağım."

"Çok kadınsı davranışların var. Şişmiş bir göbek, uğruna hayatını tehlikeye attığın şeyden seni neden alıkoysun?"

"Beni iğrendiriyorsun, Amicia. Başka bir adamın artıkları üzerinde debelenmeye hiç niyetim yok. Yükünden kurtulduğunda benim olacak, ama bunu düşünme. Yakında iyileşecek ve şekilsizleşmesine daha zaman var."

Amicia kupasını ona doğru kaldırdı. "Umarım ona sahip olmak için tüm çabaya değer."

İkisi de derin derin içtiler.

"Şimdi geri dön ve ona bak. Uzun zamandır yoktun. Bak bakalım onun için biraz yiyecek bulabilecek misin?"

Amicia sürahiye uzandı ve kupasını yeniden doldurdu. "Zaman var. Ben sadece onun sağa sola savruluşunu ve inleyişini izliyorum. Artık nefes bile almıyor, öylece yatıyor ve sürekli onun adını sayıklıyor."

Morell kaşlarını çattı ve fincanını yeniden doldurdu.

Lyonene duvara yaslandı, kalbi zayıf bir şekilde çarpıyordu. Kaba tahtalar boyunca kendi odasının açık kapısına doğru ilerlemeye başladı. Ranzaya doğru ilerledi ve üzerine yığıldı. Yüzü ve vücudu bu kadar kuru olmasaydı ağlayabilirdi ama içinde hiç nem kalmamıştı, sadece sinsi bir plana nasıl kurban gittiğinin kasvetli, ıssız bilgisi vardı.

Lyonene, Amicia'nın odaya girdiğini duydu ve yüzünü dikkatle sakladı. Hastalığında bile tek bir düşüncesi vardı: Hasta kalmalıydı, yoksa onu bekleyen kader hasta bir mideden daha kötü olacaktı. O yapmalı

Hastalık numarası yapmalı ve bir şekilde onu tutsak edenlerden kaçmalıydı ve hepsinden önemlisi, geçmişİ düşünmemeliydi. "Affet beni, tatlı Ranulfum," diye fısıldadı.

"Al bakalım, seni pis sıçan." Amicia kabaca Lyonene'in başını kaldırdı ve kalaylı bir bardağı dudaklarına götürdü, metal dişlerine çarptı. Lyonene bayat suyu açgözlülükle içti. "Ne güzel bir hanımefendisin sen. Keşke o koca bugün seni görebilseydi. Belki de senin pis kokuna bir metre yaklaştığında iki kere düşünürdü. Al bakalım! Kendini boğma." Lyonene'in başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı.

Lyonene gözlerini karartmaya, odağını kaybetmeye zorladı.

"Senin yükünden kurtulacağımı ummak çok fazlaydı. Morell seni arzuluyor. Erkekler! Hepsi kafalarının içinde. Bir kadın diğerinden farksızdır, tıpkı erkeklerin de birbirlerinden farksız olduğu gibi." Lyonene'in başını yere düşürdü ve kadın sert ranzanın üzerine düştü.

"En azından şimdi içiyorsun, bu yüzden yakında sana biraz et suyu vereceğim."

Lyonene için dayanılması en zor olan şey elbiselerinin pisliği ve çamuruydu. Koku, zayıf midesinin içtiği suyu bile neden oluyordu. Amicia'ya tekrar bir nebze olsun kendine geldiğini haber vermesi gerekiyordu, çünkü yakında lazımlığa ihtiyacı olacaktı. Frenk kadın döndüğünde dönüp ona baktı.

"Demek uyandın. Kaç gün oldu." "Kaç gün?"

Lyonene fısıldadı.

"On."

O zaman İrlanda'ya iki gün uzaklıktaydılar. "Sana yük oldum."

"Evet, ."

"İrlanda'ya seyahat ettiğinizi bilmiyordum. Malovisin'de olman gerekmiyor mu?"

"Yine gözyaşlarına başlama. Yeterince dinledim. Denizin hareketinden çok daha fazlasının neden olduğu bir ateşin olmalı ve hasta olduğun her an saçmaladın. Senin ya da Lord Ranulf'un bilmediğim hiçbir yanı yok. Yakında bu gemiden ayrılacağız ve Morell senin iyileşmeni istiyor. Bunu içmeli ve sonra uyumalısın." Lyonene'in eline sıcak bir kupa çorba tutuşturdu.

Ne kadar denese de ağır bardağı kaldıramıyordu. Parmakları titriyor ve kolları komutlarına itaat etmiyordu.

"İşte!" Amicia öfkeyle bardağı kaldırarak Lyonene'i içmeye zorladı. Fincanı ve sakatın başını çok fazla geriye eğdi ve içindikilerin bir kısmı

Tuniğinden aşağı döküldü ve kirle kaplanmış kumaşa eklendi. "Bir bebekten farkın yok. Sana bir bebek gibi bakmak zorunda kaldım ve bundan bıktım usandım. Kokun beni rahatsız ediyor ve sende bir kadına benzer pek az şey var. Eğer o çocuk senin karnından kaçarsa, onu suçlamam."

Lyonene titreyen parmaklarını karnına götürdü, son birkaç gün içinde bile karnının büyüdüğünün farkındaydı. "Bebeğim zarar görmedi mi?" diye sordu endişeyle, bir şeylerin ters gittiğinden korkuyordu.

"Hayır. Oraya sıkıca yerleşiyor. Şimdi Sör Morell'e gitmeliyim. Ne zaman uyandığını bilmek istiyor."

Lyonene mindersiz karyolada arkasına yaslanmış, kendini bir dağa, belki de birkaç dağa tırmanmış kadar yorgun hissediyordu. Korkunç çiziklerle dolu giysilerin, kokunun ve saçlarının keçeleşmesinin verdiği rahatsızlığa rağmen, Sir Morell kamaranın kapısını açtığı anda neredeyse uyumak üzereydi.

"Mon Dieu! Amicia, bu odaya giremem! Onu buradan götürün ve temizleyin, çünkü onu kendi pisliliği içinde bıraktığınızı görüyorum. Kulübenin temizlendiğini göreceğim. Bir kadına böyle davranacak kadar hayvansın sen. Gözümün önünden kaybol!"

Ortalık sessizdi ve Lyonene uyku dalgalarının onu tekrar ele geçirdiğini hissetti. Sert eller onu karyoladan kaldırdı.

"O kadar da kötü değil. Daha kötü fahişeler de gördüm."

Sert bir erkek sesi onun üzerinde gürledi. Yorgun gözlerini, odadan taşınmakta olduğunu fark edecek kadar açtı.

"Hayır, o kötü değil. Gözleri bir zamanlar lord hazretlerinin taktığını gördüğüm bir mücevherin renginde."

"Ranulf?" Lyonene fısıldadı.

"Evet, Lord Ranulf'tan bahsediyorum. Endişelenmene gerek yok, çünkü seni geri alacak. Hayır, gitmene izin vermez."

"Ağzını kapalı tut, denizci!" Sör Morell'in sesi bir sisin içinden ona ulaştı. Planlarından haberdar olduğunu onlara belli etmemeliydi. "Ranulf?" diye tekrar fısıldadı.

"Bak, ne konuştuğumu bilmiyor. Hanımefendi beni duyamayacak kadar hasta."

Bir tüyden daha ağır değil, her şeye rağmen bir bebek taşıyor."

"Sadece işinize bakın ve ona daha fazla bir şey söylemeyin. Sözlerinizi daha sonra hatırlayabilir."

"Emredersiniz, efendim."

Lyonene gözlerini bile açamayacak kadar yorgun bir halde sert ahşap bir sandalyeye yatırıldı. Yanındaki nemin ve sıcaklığın farkındaydı, bu da ona olan ihtiyacını artırıyordu.

Uyu.

"Hayır, şimdi uyuyamazsın. Benim iyi şövalyem seni yıkamak istiyor. Ben onun kadar yıkanmaya inanmıyorum; cilt için iyi değil. Şimdi burada! Sakın düşme! Yaralarının hesabını bana ödetecek. On gün içinde bu kadar kötü koktuğuna inanmıyorum."

Lyonene kıyafetleri yırtılırken serin bir hava hissetti.

"Şimdi, yukarı çık, daha yukarı."

Su harika bir histi, tenini ıslatıyor, kurumuş gözeneklerini içilen hiçbir suyun dolduramayacağı kadar dolduruyordu. Amicia'nın onu yıkamasının sertliği bile hoşuna gitmişti. Hastalığının çirkin kirlerinden kurtulmayı herkesten çok istiyordu. Saçları yıkandı, kadının parmakları Lyonene'in kafa derisini ovarak günlerin pisliğini temizledi.

Lyonene, Amicia üzerine sıcak su dökerken küvette dururken neredeyse canlı hissediyordu. İnce bir havlu hızlıca üzerine örtüldü ve temiz çarşaflar tenine dokundu.

"Sizin için artık ince ipek hortum yok leydim. Bu giysiler sıcak tutar, bol gelir ve bebeğin büyümesine yardımcı olur. Hızlı büyüyor gibi görünüyor." Özel bir şakaya güldü. "Morell bundan hoşlanmayacak."

Lyonene kadının sözlerini anladığına dair hiçbir ipucu vermedi, bir an için temiz tenin ve kirlenmemiş giysilerin tazeliğinin tadını çıkardı. Solgun kadın kapıyı açtı ve kaba yünler giymiş, uzun saçları keçeleşmiş ve kirlenmiş iri bir adam içeri girdi.

"Lord Ranulf'un yanında at sürerken olduğu gibi şimdi de gerçek bir hanımefendi gibi görünüyor."

Lyonene gözlerini kapadı ve hissetmediği bir duyarsızlık numarası yaptı. Denizci onu kamarası olan küçük odaya taşıdı ve çarşafları tuzlu su ve güneş ışığı kokan, mis gibi kokan bir yatağa nazikçe yatırdı. Minnettarlıkla çarşafların üzerinde gevşedi ve gerçek durumunu yalanlayan böylesine tamamen fiziksel bir rahatlıktan sapkın bir zevk aldı.

"O çok güzel. Kara Muhafızlar'ın ona Dişi Aslan dediğini biliyor muydun? Bir keresinde onunla konuşmaya çalıştım ama Corbet bana kılıç çekti. Lord hazretlerinin gözdeleri dışında kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyorlar."

"Bırak onu, seni ahmak! Beni eğlendirmek için senin buzağı hikayelerine ihtiyacım yok. Başını tencerenin üzerinde tutmuş olsaydın, onun bu kadar iyi bir hanımefendi olduğunu düşünmezdin."

"Hayır, gerçek bir hanımefendi her zaman bir hanımefendidir." Amicia'ya yönelttiği sözlerindeki alaycı ifade açıktı.

Lyonene uzun bir süre uyudu, kulübe karardığında bir kez uyandı ama hemen tekrar uyudu. Bir sonraki uyandığında kulübe aydınlıktı ve kendini çok daha iyi hissediyordu; aç, susuz, zayıf ama hayattaydı ve öyle kalacağına dair bir inancı vardı.

Çok geçmeden Amicia elinde bir yiyecek paketiyle kulübeye geldi. "Sanki şimdi yaşayacakmışsın gibi görünüyorsun."

Lyonene sıcak çorbadan kana kana içti ve bir parça ekmek yedi.

"Morell yakında iyileşeceğinizi bilmekten memnun olacak." Lyonene'e sinsi bir bakış attı.

Kontes onun ne demek istediğini biliyordu ve karnını doyurduktan sonra - düşündüğünden çok daha azını- yorgun bir şekilde yastıkların üzerine uzandı. "Artık uyumalıyım," diye mırıldandı, Amicia'nın dikkatle incelediğinin farkındaydı. Her ne pahasına olursa olsun, hâlâ çok hasta olduğunu düşünmelerini sağlamalıydı. O zaman Sör Morell'in onu kendi haline bırakma ihtimali olabilirdi.

Ertesi gün Lyonene kendini çok daha güçlü hissetti ama bunu Amicia'ya belli etmedi. Sör Morell onu ziyarete geldi ve Lyonene taşıdığı çocuk hakkında bir şeyler mırıldandı ve bir elini ağzına kapattı. Şövalyenin kaçmadan önceki tiksinti dolu bakışını gördü. Ayrıca Amicia'nın eğlendiğinin de farkındaydı ve kadının mummyacıktan hoşlandığını ve onu ele vermeyeceğini hissetti.

Günün ilerleyen saatlerinde gemi hareket etmeyi bıraktı ve gemi dururken bağırışlar ve emirler verildi. Amicia ona geldi.

"Şimdi akrabalarına gidiyoruz. Benim yanıma bineceksin ve iyileşene kadar Sör Morell'den uzak duracaksın."

Lyonene solgun kadının son sözlerinde bir sırtıma sezdiğini düşündü. Aslan kemerini minderli koltuğun altında saklandığı yerden çıkarmaya ancak vakit bulabildi. Hangi içgüdünün onu saklamasına neden olduğunu bilmiyordu ama saklamıştı. Ranulf'un fildişi kutusunu bulamamıştı. Kemerini bol yün paltosunun kıvrımlarının altına, karnının üstüne bağladı ve genişleyen karnına hacim katmak için kumaşı öne doğru çekti.

Amicia genişliğin arttığını fark etse de bir şey söylemedi ve Lyonene gerekli aldatmaca konusunda cesaretlendi.

Geminin yan tarafından aşağıya indirilirken hiç mumya kullanılmamıştı. Yolunu bulmaya çalışırken korkunç ip merdiven sallanıyor ve ayaklarının altından kayıp gidiyordu. Zayıf kolları hem efordan hem de artan tehlike hissinden dolayı şiddetle titremeye başladı.

Güçlü bir adam onun beline sarıldı ve yavaşça bekleyen kayığa çekildi.

Sir Morell onu tutan iri yarı denizciyle alay ederek, "Dikkat et de hanımefendiye fazla düşkün olduğunu belli etme," dedi.

"Onun ya da bebeğin zarar gördüğünü görmeyeceğim. Onlara zarar gelmeyeceğine yemin etmiştin."

"Hayır, ona zarar vermeyeceğim. Hanımefendi için planlarım çok az acıya dayanıyor, ama bu onun kararı. Amicia, onunla bir şeyler yapamaz mısın? Bir bez bebekten daha fazla yaşamı yok."

Bir an için Amicia'nın solgun gözleri Lyonene'in yeşil gözleriyle buluştu ve aralarında bir anlayış geçti. Amicia elini Sör Morell'in kalçasında gezdirirken Lyonene ile birbirlerine sabit bir şekilde baktılar. Sessiz bir anlaşmaya vardılar, artık iki kadındı - biri saray rütbesine sahip ama tutsak, diğeri tutsak değil, sadece kadındı ve tüm kadınların bilgisine sahipti. Amicia başıyla kısa bir selam verdi ve Lyonene tekrar gözlerini kapattı, vücudu gevşekti.

"O hala çok hasta, Morell. Doğrusu hayatı için endişeleniyorum. Bebek düşündüğümünden daha ileride ve sanırım bu ona acı veriyor. Elbette onu olduğu gibi kabul edebilirsiniz." Amicia, Lyonene'in zayıflık abidesi gibi duran solgun, çökmüş bedenini işaret etti.

"Hayır, işe yaramaz bir paçavra yığınının değil, bir kadını tercih ederim. Bir berber bulup onun için ne yapabileceğine bakacağız."

"Bence hemen dul kadına gitmeliyiz. Siyah Aslan'ın bir gemisi boş bulunduğunda, bu çok konuşulacaktır. Çabuk gitmeli ve başkaları tarafından görülmemeliyiz."

"Evet, haklısın. Fidyemi almadan Ranulf de Warbrooke'un karısını bulmasını istemem."

İpten aşağı inmek, atın üzerinde geçirdiği saatlerle kıyaslanamazdı. Lyonene'in hayvanın üstünde kalmak için yapabileceği tek şey buydu. Kaçmak için bir yol düşünmeye çalıştı ama hep çorak topraklardan geçiyorlardı, yollar bazen çok kayalık ve dik oluyordu, atının mücadelesine binicisinin zayıflığı pek yardımcı olmuyordu.

Sör Morell sık sık dönüp ona bakıyor ve her seferinde büyük bir hastalık belirtisi göstermeyi başarıyordu. İlk günden sonra ona dönmeyi bıraktı ve Amicia Lyonene'e hafif bir gülümseme verdi, ama bu ne kabul edildi ne de karşılık gördü.

Gece kamp kurdular, gecenin soğuğuna karşı sadece küçük bir ateş yaktilar. Lyonene paltosunun altına bir parça odun kömürü sıkıştırdı ve kararmış parmağını gözlerinin altına sürdü. Sonra elmacık kemiklerinin altında koyu renkli çukurlar oluşturdu. Amicia ona tuhaf tuhaf baktı ama yorum yapmadı. Sör Morell onu bir kez kolundan tuttuğunda, ona yaslandı ve solgun bir gülümseme verdi. Adam onu kendisinden uzaklaştırdı. Kendisine en küçük bir zafer gülümsemesine bile izin veremezdi.

Üçüncü gün eski bir taş donjon'a vardılar, siperlerin tepesi çöküyordu, mazgalların inişli çıkışlı kareleri belirsizdi. Bir uyarı yapılmadan önce neredeyse kalenin duvarına varmışlardı.

"Sör Morell, Malvoisin'in rahmetlisi," diye bağırdı şövalye ve paslı, bakımsız demir tekerlekler hareket etmeye başladı ve kapılar çekildi. Sığ, çöp dolu hendeğin üzerinde uzanan asma köprü işe yaramıyordu, zincirleri gevşek ve kırık, bu yüzden sadece demir uçlu portcullis kullanılıyordu.

Lyonene'in akrabalarına götürüldüğüne dair artık hiçbir numara yoktu. Etrafındaki insanlar ya planlarından haberdar olduğunu kabul ederek ya da sözlerini anlayamayacak kadar hasta olduğunu düşündüklerini umarak fidyeden rahatça bahsediyorlardı. Lyonene onların ne kadar aptal olduklarını düşünüyordu. Sadece Amicia mahkûmun ne kadar yemek yediğini fark etmişti. Bir gün önce Lyonene'in atı bir tavşandan ürkmüş ve Lyonene hayvanı kontrol etmek için büyük bir güç kullanmıştı. Hastalığını diğerlerine kanıtlamak için bile olsa sert zemine inmek istemiyordu. Atı tekrar sakinleştğinde başını kaldırıp Amicia'nın ona gülümsediğini gördü; Lyonene'in onu aldatmadığını gösteren ve ittifaklarını yeniden teyit eden bir gülümsemeydi bu.

Cılız asma köprüden geçip eski kapının altından geçtiler, her biri ağır kapının üzerlerine düşmesinden korkarak yukarı doğru bakışlar atıyordu.

"Morell! Her zamanki gibi yakışıklısın."

Lyonene, uzun boylu, zayıf bir kadının Morell'in uzattığı kollara doğru koşmasını başını eğerek izledi. Saçları, tıpkı boynu gibi, gizleyici peçe ve baret tarafından tamamen örtülmüştü.

"İçeri, ateşin yanına gel, sana anlatacak çok şeyim var." Sözleri yeterince sıradandı ama kadının elleri Sör Morell'in tabardının içine girdiğinde Lyonene gözlerini kaçırdı. Lyonene anılarının, sevinçli selamlaşmalarının, sevgilisinden hüznü ayrılışlarının o kadar farkındaydı ki, aşık oldukları çok belli olan bu ikiliye bakamadı bile.

Denizci atından inmesine yardım etti. Amicia'nın koluna girdi ve yıkılmakta olan kaleye doğru yürüdüler. İkinci kata çıkan dış ahşap basamaklar tehlikeli görünüyordu.

"Dul kadın erkeklere olan tutkusunun yanında çok az şey görür. Bana yaslanma! Senin ağırlığını daha fazla taşıyamayacağım. Eminim fidyeyi biliyorsundur."

"Evet, biliyorum." Lyonene'in sesi sertti. "Bu açgözlülük seni ölüme götürecekt."

Amicia soğuk salonun loş ışığında ona gülümsedi. "Şimdi beni tehdit ediyorsun ama seni planıma bu kadar çabuk getiren şeyin çocuğuna olan açgözlülüğün olduğunu kolay kolay unutacağını sanmıyorum."

"Hayır, değildi. Ranulf'un seni sevdiğini sanıyordum."

Amicia'nın garip kahkahası boğazında düğümlendi. "Düşündüğümde daha aptalmışsın. O zaman kalıp onun için savaşmalıydın."

"Ama... Kral Edward..."

"Kıpırdama! Seni duyacaklar. Her şey bitti ve aptallığınız üzerine kara kara düşünmek için uzun zamanınız olacak."

"Evet," diye fısıldadı Lyonene. "Benim aptallığım."

"Amicia," diye seslendi Sör Morell. "Misafirimizi buraya, ışığa getir."

Lyonene ateşin önünde durduğunda, karşısındaki kadına sadece kısa bir süre baktı.

"Onu rahatsız eden ne? Yakalanacak bir şey değil mi? Evime böyle bir hastalık getirmeyeceğim."

"Hayır," diye yanıtladı Amicia. "Bu sadece çocuğun hastalığı. Dinlenip yemek yerse iyileşir."

"Umarım bu çabama değer, Morell. Onu bir yere bırak... Amicia, değil mi? Ona bakmak bile beni yoruyor." Lyonene ağır ağır mindersiz bankın üzerine çöktü, ateşin önünde sadece bir sandalye vardı ve o da dul kadın tarafından işgal edilmişti.

"Kocasının onu burada bulamayacağından emin misiniz? O adamın adını duydum ve ona karşı savaşmak istemiyorum."

"Savaş!" Morell alay etti. "Leydi Margaret, bırakın Malvoisin Kontu gibi birini, silahsız bir yılanbalığı sürüsüne karşı bile savaş kazanamazsınız."

"Morell, savunmamın sevgili kocam hayattayken olduğu gibi olmadığını biliyorum, ancak en güçlü şekilde eğitiliyorlar."

Sör Morell başını geriye attı ve güldü. "Adamlarına verdiği bu eğitim onları savaşa hazırlamıyor, aksine sahip oldukları azıcık gücü de tüketiyor. Artık bana güçlerinizden bahsetmeyin. Bu çok

Burayı seçmemin nedeni, böyle bir kale enkazının Malvoisin Kontesi gibi değerli bir esiri barındırdığına kimsenin inanmamasıydı."

Leydi Margaret, Sör Morell'in sözlerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Her zaman yaptığınız gibi beni hafife alıyorsunuz." Ellerini iki kez çırttı ve odanın köşelerinden dört adam belirdi. Çirkin adamlardı, yara izleri vardı, burunları ve yanakları birçok darbe ve yaradan dolayı çarpılmıştı. Elllerinde silahlar vardı, çirkin silahlar; çivili gürz, zincirli savurma, keskin, kancalı savaş çekici, ağır savaş baltası. Kemerlerinden başka ölümcül silahlar sarkıyordu.

"Sizi bu kadar iyi korunmuş gördüğüme sevindim Leydi Margaret, ama sizce sadece dört adam, hatta bu dört adam bile, Siyah Aslan bir saldırıya kalkışsa ona karşı koyabilir mi? Onu her zaman yedi şeytanı takip ediyor." Elleri öfkeyle sıkıldı.

"Kupayı yok etme, Morell! Onun muhafızlarından biri olmak için verdiğin mücadeleyi biliyorum ama o senin ne olduğunu erkenden gördü. Kimse sırtını kendi adamından korumak istemez. Hayır! Bana vurmaya çalışmanı tavsiye etmem. Kendi küçük muhafızım, geçmişte onlara yaptığım gibi, senin aşk musluklarını pek hoş karşılamayacaktır. Muhafızlarımı anlamıyor gibisin. Onlar beni korumak için değil, onun için varlar."

Lyonene başını kaldırdığında kadının onu işaret ettiğini gördü.

"Adamlarım onu asla bırakmayacak. Malvoisin'den biri onu almaya kalkışrsa, adamlarım saldırgana bakmadan onu öldürecektir."

Sör Morell sırtıttı. "Düşündüğümünden daha iyisin. Kızın hayatı tehlikedeyken adam hiçbir şey yapmayacaktır. Onu açık bir alanda, kendi kalesinin ortasında tutabilirsin ve o da bize fidye vermekten başka bir şey yapmaz, hem de arabalar dolusu. Evet, çok zekisin."

"Teşekkür ederim, adil şövalye." Ayağa kalktı ve kollarını Morell'in boynuna doladı. "Şimdi sana adamlarımın onu senden de uzak tuttuğunu söyleyeceğim."

Şövalye onu kendisinden uzaklaştırdı. "Hayır, kadını istiyorum ve ona sahip olacağım."

Leydi Margaret'in hızlı bir hareketiyle dört iri yarı adam Lyonene'in banktaki zayıf formunun etrafını sardı. Etrafında kümelenip tepesine dikildiklerinde daha da kaybolmuş, daha da yalnız görünüyordu.

"Kadın tutulacak ama ona yakışır şekilde, sizin kullanacağınız bir fahişe olarak değil. Bu Kara Aslan hakkında duyduklarıma göre, böyle bir muamele onu öfkelenendirir, aklını kaçırmasına neden olur ve öfkesinden bir saldırı düzenleyebilir. Eğer kadın öldürülürse, fidye alamayız. Eğer kont öldürülürse.

Malvoisin, varisi olmadığı için İngiliz kralına geri dönecek ve fidyemizi yine kaybedeceğiz."

"Bir varis var, şimdi onu taşıyor!"

"Sen bir büyücüsün ve çocuğun cinsiyetini ya da yaşayacağını biliyor musun? Kadın şu anda bile ölümün kapısında gibi görünüyor." Sesinde ağır bir alay vardı. "Hayır, burada kaldığı sürece ona iyi bakılacak. Alice!" Gölgelerin arasından çıkan iri yarı, ağır bir kadına döndü. "Bu Leydi Lyonene. Senin sorumluluğunda olacak. Onu hazırlanan kule odasına götür ve ona iyi bak. Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Kadın başını salladı ve Lyonene'e doğru yürüdü, kolunu sıkıca ama nazıkçe kendi koluna aldı.

"O kadına güvenilebilir mi?" Amicia ikilinin odadan çıkışını izlerken sordu. "Lyonene'in hizmetkârlara kendini sevdirmek gibi bir huyu var."

"Eminim böyle bir sorunuz yoktur." Leydi Margaret'in gözleri Amicia'nın bir deri bir kemik kalmış taradı. "Alice dilsizdir ve bu yüzden sırrımızı söyleyemez. Aynı zamanda basit görüşlüdür. Ona doğacak çocuktan bahsettim ve küçük kontese çok iyi bakacaktır." Lyonene'in geçip gittiği kapalı kapıya bakarak alay etti. "Kadının hayatında hiç zorluk yok gibi görünüyor. Bir baronun kızı olarak doğmuş, yakışıklı ve zengin bir kontla aşk evliliği yapmış... sahip olmadığı hiçbir şey yok."

"Evet," dedi Amicia sırtarak. "Mutluluğunun bir kısmını başkalarıyla paylaşmasının zamanı geldi."

Bölüm Beş Genç

"Alice?" Lyonene soğuk havada gerindi, ağır yün battaniyeler cereyanlı donjonun nemli soğuğu için yetersizdi. "Bu sabah iyi misin?" Ateşin üzerine eğilmiş, onu yavaşça canlandırmaya çalışan ağır kadına baktı.

Alice döndü ve Lyonene'e sırtarak başını salladı.

"Annenin öksürüğü iyileşti mi?"

Alice bir fincandan su içen birini taklit etti ve Lyonene'i işaret etti.

"Ah, o zaman tavsiye ettiğim şifalı bitkiler ona yardımcı oldu. Buna sevindim. Hava hasta olmak için çok soğuk." Lyonene doğrulmaya çalıştı ve Alice anında ona yardım etmek için yanında belirdi. "Çok büyük, değil mi?" Genişlemiş karnını ovuştururken gülümsedi. "Ranulf olsa..."

Alice ince omuzlarını kavradı, kaşlarını çattı ve başını şiddetle salladı.

"Hayır, yapmamam gerektiğini biliyorum. Anılar henüz çok acı verici. Sizce çocuğun kemerimi birine vermiş olma ihtimali var mı? Sör Morell onu yakaladığında artık kemer onda değildi."

Alice arkasını döndü.

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum. Çok uzun zaman oldu ve hiç haber yok. Leydi Margaret, Ranulf'un taleplerine cevap vermediğini söylüyor. Sence fidyeyi ödemeyecek mi? Ben onun için her zaman bir deneme oldum."

Alice sert bir ifadeyle ona döndü, gözleri tehditle kısılmıştı.

Lyonene zayıf bir kahkaha attı. "Yeniden başlamayacağım. Zaten çok şey duyduunuz. Bugün ne yapacağız? Altın elbiselerimizi giyip İrlanda tepelerinde atlarımızı mı süreceğiz?"

Alice ona gülümsedi ve sonra odanın köşesinde duran sade ahşap sandığa gitti. Hürmetle sandığı açtı ve içinde değerli kitabın bulunduğu deri keseyi kaldırdı.

Lyonene gülümsedi. "Okumak için güzel bir gün. Söylesene, muhafızlarım iyi mi? Beni unutmadılar mı?"

Alice ağır meşe kapıya doğru korkuyla bakarken ürperdi. "Alice, düşündüğün kadar korkunç olamazlar. Ben bir süredir Dört aydır buradalar ve oturup izlemekten başka bir şey yapmıyorlar."

Alice sadece ona baktı. Dört muhafız hakkında daha önce de konuşmuşlardı ama hiçbir şey çözülememişti. Hanımının dar yataktan kalkmasına yardım etti, ağır hamilelik genç kadını hantal ve beceriksiz yapıyordu. Alice hanımının üzerindeki yünlü giysileri gevşekçe bağladı ve sonra uzun saçlarını düzgünce taradı.

"Sence kestirmeli miyim? Brent bana saraydaki bazı kadınların saçlarını çok uzun bulduğunu söyledi. Sana Brent'ten bahsetmiştim, değil mi?" Alice'in hoşgörülü gülümsemesi üzerine Lyonene büyük, işle sertleştirilmiş elini tuttu ve yanağına götürdü. "Elbette, hakkımda anlatılacak her şeyi anlattım. Hikâyelerimden çok sıkılmış olmalısın."

Alice cevap olarak hanımının yanağını okşadı.

"Leydi Margaret sizin basit fikirli olduğunuzu düşünüyor. Gerçeklerden uzak olduğunu bilmek istemez. Zekanı bilseydi, seni benim muhafızım olarak kabul edeceğini sanmıyorum. Şimdi gel yanıma otur da sana biraz kitap okuyayım, sonra da sana mektuplarını öğretirim. Bir süre daha ve bu kitabı kendin okuyacaksın. Sana Ranulf'un altı kitabı olduğunu söylemiş miydin?" Durdu ve güldü. "Bana öyle bakma. Sen acımasız bir eleştirmensin. Bu saatten sonra sana Ranulf'umdan bahsetmeyeceğim, ama bir dahaki dikkat et, çünkü sana söylemediğim bir şeyi hatırlayabilirim. Bundan şüpheliyim, ama hatırlayabilirim."

Ağır kapı gıcırdayarak açılıp Leydi Margaret görüldüğünde ikisi de döndü. "Pek de kötü muamele görmüş bir mahkûm gibi görünmüyorsunuz." Ateşin önündeki tabureye oturdu. "Hiç haber alamadık." Lyonene'e uğursuzca baktı. "Anladığım kadarıyla kocan seni çok seviyordu ama yine de dönmen konusunda pek istekli görünmüyor. Habercim dün akşam döndü ve Malvoisin Kontu'nun sarayda kadınlarla eğlendiğini söyledi. Bu, karısını özleyen ve hasretini çeken yaşlı bir kocaya benzemiyor." Lyonene'i izledi. "Bu bilmeceye verecek cevabın yok mu?"

Lyonene gözlerini kaçırdı. "Hayır, sevmedim," diye cevap verdi sessizce. "Beni sevdiğini söyleyen ben değildim, Amicia'ydı. Ben bir baronun kızıyım ve belki de... Ranulf" -bu isim gözyaşlarını tutamamasına neden oldu- "başka birini bulmuştur."

"Bah!" Margaret kalkıp büyük pencereye doğru yürüdü, panjurlar iyi kapatılmamıştı, sabahın serin havası altlarında ılık çalıyordu. "Sana karşı ne hissediyor olursa olsun, bunu beklemezdim. Sen kanunen onun karısısın ve bebeğin doğumunun yaklaştığını biliyor olmalı. Sen değilsen, onun çocuğu. Morell yakında İngiltere'ye dönecek ve neden fidyeye hazırlanmadığını kendi gözleriyle görecektir. Amicia'nın böyle bir yalancı olduğunu tahmin etmeliydim. Değerli kocanın kâhyası senin asla dönmemeni umduğunu söyledi." Lyonene'in yüzündeki ifadeye güldü. "Herkes tarafından çok sevildiğini sanıyordun. Sen kibirli bir yaratıksın. Daha önce kimse sana bunu söylemedi mi?"

"Evet, " diye fısıldadı Lyonene.

"Bu eski kalede en azından bir yerlerde gerçeğin fısıltısı olduğu için memnunum. Muhafızlarınız huzursuzlanmaya başladı. Kocanla tanışmak istiyorlar, çünkü onun gücünü duymuşlar. Onu dördüyle karşı karşıya görmeye ne dersin? Morell onları yenebileceğini düşünüyor. Ah, görüyorum ki o kadar emin değilsin. Fidyeyi kaybetme riskim olmasaydı, böyle bir gösteri düzenlerdim, çünkü adam mesajlarıma cevap vermeyerek beni kızdırıyor." Uzaklara, ateşe doğru baktı.

"Eğer senin için değersizsem, gitmeme izin vermeyecek misin? Sana yiyecek olarak çok pahalıya mal olmalıyım ve yakında bakmam gereken bir bebek olacak."

"Evet, benim için değersizsin ama içinde bir değer olmalı. Bana çok pahalıya mal olduğun doğru ve bu paraları geri ödemen gerekecek. Bebekten kurtulduktan sonra, belki de cömertliğimin karşılığını ödemek için senin bedenini bir araç olarak bulabilirim. Sör Morell'in bunu kullanmak için çok para ödeyeceğini düşünüyorum." Kadın yine güldü. "Sadece bir süre daha bekleyeceğim. Çocuğunu canlı teslim ettiğinizde kocanız farklı düşünebilir." Odadan çıktı.

Lyonene yanaklarından süzülen gözyaşlarının farkında değildi ve Alice'in onu oldukça şiddetli bir şekilde sarsışını ancak yavaş yavaş hissetti. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu hizmetçinin fırtınalı yüzüne bakarken. "Bana kızgınsın. Ben ne yaptım ki?"

Alice kapalı kapıyı işaret etti, sonra kaşlarını çatarak hanımına baktı ve başını şiddetle salladı. Dört aydır birlikteydiler ve bu süre içinde kendi iletişimlerini geliştirmişlerdi.

"Bana aptal olduğumu söylemek istiyorsunuz," dedi Lyonene bir ifadeyle.

Alice onu serbest bıraktı ve elleri geniş kalçalarında, yüzünde küçümseyen bir ifadeyle burnunun dibine bakarak onun üzerinde durdu.

"Herkes inaniyorum. Önce Amicia'nın Ranulf hakkındaki yalanlarına, şimdi de Leydi Margaret'in yalan hikâyelerine. Peki ya William de Bec? Neden Ranulf'un

benden nefret mi ediyor?"

Alice tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı.

Lyonene güldü. "Ne dediğinizi biliyorum. Onlara inanmamak benim için çok zor. Yalanları çok mantıklı."

Alice hanımının önünde diz çöktü, küçük ellerini kendi ellerinin arasına aldı, gözleri yalvarıyordu. Bir parmağının ucuyla başını okşadı.

"Evet, kendim için düşünmeliyim. Ranulf'un beni önemseydiğinden eminim. Öyle olmalı, ama çok az zaman vardı. Benden uzun süre nefret etti ve değiştiğine inanmak kolay değil. Bana kafanı sallama. Kendi kocamı tanıdığımı inanıyorum. Ha!" Alice'in hareketleri karşısında kaşlarını çatı. "Doğmamış bebeğimden daha zeki olduğuma eminim. O zaman Ranulf neden saraya gitti? Kral Edward fidyem için ona para vermeyecek. Kral, Ranulf'un Kastilyalı bir prensesle evlenmesini istiyor."

Alice'i izledi. "Haklısın. Belki de Leydi Margaret yalan söylüyordur ve Ranulf sarayda değildir." Alice'in bıkkınlık dolu iç çekişine gülümsedi. "Ben bir kontesim, biliyorsun. Evde bana saygıyla davranan hizmetkârlar var."

Alice başını Lyonene'in dizine koydu ve genç kadın onun kaba saçlarını okşadı. "Ben ne dersem diyeyim," diye fısıldadı, "sen benim için bir hizmetçiden daha fazlasısın. Sen olmasaydın, uzun saatler, hatta günler boyunca bitmek bilmeyen hikâyelerimi dinlemeseydin, kendimi pencereden aşağı atabilirdim. Yuvarlak Masa hakkında daha fazla şey duymak ister misin?"

Alice'in başını sallamasıyla başladı, çünkü kadının gösterileri, oyunları, yemekleri, kıyafetleri, birbirleriyle güreşen ve mızrak dövüşü yapan güçlü şövalyeleri dinlemeyi sevdiğini biliyordu. Lyonene'in Alice'e anlatmadığı üç günlük turnuvanın bir saniyesi bile yoktu ama ikisi de bunları tekrar dinlemeyi seviyordu ve ikisi de Lyonene'in kendisini çevreleyen taş duvarlar hakkında çok gerçekçi düşünmesini ya da etrafını saran yalanları duymasını engellediğini biliyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde Lyonene uyudu ve Alice kalenin dışındaki görevlerine devam etti. Uyandığında kıpırdamadan yattı ve esir alındığından beri geçen zamanı düşündü. Günlerinin çoğunu Alice'le birlikte kule odasında geçiriyordu. İrlanda İngiltere'den daha sıcaktı ama yine de taşlar kendi kasvetli ve bunaltıcı atmosferini yaratıyordu. İlk girdiğinden beri kale duvarlarının dışına hiç çıkmamıştı ve bu güneş ve egzersiz eksikliği ruh haline yardımcı olmuyordu.

Sadece son zamanlarda, çocuk karnında büyüdüğünden beri, sıkışık küçük odadan çıkmaya cesaret edebiliyordu, çünkü Sör Morell her zaman onun yanında gizleniyordu,

saçlarına, omzuna dokunuyor, düşüncelerinden pek şüphe bırakmayacak şekilde gülümsüyordu. Şatoya ilk geldiğinde onunla yaptığı bir konuşmayı hatırladı.

"Neden? Bunu neden yapıyorsun?" diye sormuştu.

Ona küstahça dudak bükmişti. "Kocandan alacağım büyük servet yeterli değil mi?" Gözleri onun yumuşak bedenini taradı. "Güzel Leydi Lyonene'in kişiliği yeterli değil mi?"

Kadın başını kaldırdı ve adamın gözlerine sabit bir şekilde baktı. "Hayır, öyle değil. Kocama inanmadığım için aptallık ettim ama senin aptal olduğunu sanmıyorum. Bunun arkasında altından daha fazlası var."

Hafifçe gülümsedi ve boş kadehine baktı. "Bu kadar genç birinden böyle bir bilgi! Sana bir hikâye anlatayım mı?"

Kadın cevap vermedi ve adam devam etti.

"Kocanızı genç bir adam olarak tanıımıyordunuz. Sizi tanıdığından beri çok değişti. Karısının ölümünden kısa bir süre sonra birkaç genç adamdan biri olarak onun yanına yaver olarak geldim." Lyonene'in acı dolu bakışını fark etmedi. "Genç Lord Ranulf! Çok güçlü, çok bağışlayıcı, çok siyah!"

Fincanını yeniden doldurdu. "Aslında basit bir hikâye. Genç bir adamdım, memnun etmeye hevesliydim, benden yaşça büyük olmayan bir lordun emirlerini yerine getirmeye hevesliydim. İlk masumiyetimizi alıp sonra da bir kenara atan insanlardan nefret etmemiz ne garip. Ona dört yıl hizmet ettim, hayatımın dört yılını o adama verdim ve sonra onun muhafızlığına seçilmedim. Hayır, tüm adamlarının onun şeytani siyahlığına sahip olması gerektiğini söyledi. Böylece, bir tutam sarı saç için kullanıldım ve sonra bir çöp gibi bir kenara atıldım."

Elindeki fincanı şiddetle ateşe doğru fırlattı ve tazılardan birinin omzuna hafif bir darbe indirdi, tazi da sıçrayıp bağırarak kaçmaya başladı.

Lyonene dört muhafızının kalkanının arkasında sessizce oturuyordu. "Başka bir nedeni olabilir mi? Belki de adamlarını karakterlerinde hoşuna giden bir şey gördüğü için seçmiştir."

Morell durdu ve muhafızların ellerinin silahlarına gittiğinden habersiz ona baktı. "Ona her şeyi verdim! Şu anda olduğum karaktere batmamıştım."

Onun bakışlarına karşılık verdi, Ranulf'un Morell'in nasıl bir adam olabileceğini gördüğünü içinde hissediyordu. Kocasını iyi bir şövalyeyi saçının rengi gibi küçük bir kusur yüzünden bir kenara atacak kadar kibirli değildi. "Bir adam dün ne değilse bugün de o mudur?"

Morell'in yüzü kızarmış ve ona doğru bir adım atmıştı ki omzunda bir muhafızın ağır elini hissetti. Elini silkti, gözleri hâlâ Lyonene'in gözlerindeydi. "Yaptığının bedelini ödeyecek," dedi kısık sesle, "ve ben de senin sözlerini unutmayacağım." Arkasını döndü ve öfkeyle salondan çıktı.

Lyonene çirkin düşüncelerden arınmak istercesine başını salladı ve kocaman midesine baktı.

Alice her gün büyüyen çocuğun gelişimini kontrol etmek için sert ellerini tümseğin üzerinde gezdiriyordu. Lyonene derisinin yarılacağından emindi, o kadar gergindi ki, ama Alice ona bunun olmayacağına ve bebeğin doğumu için zaten doğru şekilde döndürüldüğüne dair güvence verdi. Lyonene çocuğu doğurmak ve bu ağır yükten kurtulmak için sabırsızlanmaya başlamıştı. Gözlerini kapadı ve siyah saçlı, siyah gözlü bir bebeği kucağına alacağı o sevinç anını düşündü.

Alice omzuna dokundu ve o da sıçradı.

"Geldiğinizi duymadım. Evet, Büyük Salon'a gitmek istiyorum. Morell'in paytak paytak yürümenden duyduğu tiksintiyi görmekten biraz zevk alıyorum. Karnımı taşımaktan bu kadar yorulmasaydım, uzun süre böyle kalabilmeyi isterdim. Sence birkaç yıl böyle kalsam benden bıkar mı?" Mutlu bir şekilde karnını ovuşturdu. "İkizler hakkında ne düşünüyorsun? Ranulf bir keresinde şöyle demişti... Hayır, bir daha ağlamayacağım." Alice'in sakinleştirici bakışına güldü. "Görüyorum ki kontesimiz bizi ziyaret etmeye tenezzül ediyor, hem de iki günlüğüne. Biz Gerçekten onur duydum," dedi Amicia onu selamlayarak. Sör Morell gözlerini kaçırırken Frenk kadın gülümsedi. "Morell, ne kadar fit görünüyor değil mi? Eminim o koca karnında en az iki çocuk taşıyordur."

Morell, Amicia'ya küçümseyen bir bakış atıp salonu terk etti ve kadın zaferle gülümsedi.

Alice hanımını ateşin yanındaki tabureye götürdü. Lyonene salona bakarken eteklerini düzeltti. Leydi Margaret yere diz çökmüş, iki adamıyla zar atabileceği bir yer açmak için çalıları geriye doğru süpürmüştü. Kahkahası salonda çınılıyordu. Ara sıra elini adamlardan birinin kalçasında gezdiriyordu ve Lyonene gözlerini kaçırıyordu. Amicia kumar oynayan gruba doğru ilerliyordu. Bazı serfler -iki adamın ardından bir başkası- salona odun taşıyordu. Arkadaki adam iriydi ve ondaki bir şey Amicia'nın gözlerini dikmesine neden oldu. Alice onun omzuna dokundu ve kaşlarını çatı; Lyonene'in serflere, özellikle de erkeklere bakması uygun değildi.

Lyonene gözlerini kaçırdı ama Alice'in dikişine geri döndüğünü görünce bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Adamda bir şeyler vardı... Alice tekrar dikkatini çekti ve hizmetçi daha fazla iplik getirmek için ayrıldı. Her zaman yakınında bulunan dört muhafız köşede zar oynayan insanları izliyordu.

Üç serf ondan önce şöminenin yanına geldi. Uzaklara baktı, yün elbisesinin dokumasından büyülenmişti. Aptallığı için kendini azarlardı. Hayatı boyunca yüzlerce serf görmüştü ve hiçbirisi en ufak bir şekilde bile ilgisini çekmemişti ama şimdi bu adamın yüzünü görmek istediğini fark etti. Adamın eli bir maşayı aldı ve şöminedeki kütükleri hareket ettirdi. Bu hareket dikkatini çekti ve kısa, koyu renk tüylerle kaplı kara ele bakarken elin hareketi durdu. Adamın kendisine baktığını, tek yapması gerekenin gözlerini kaldırıp o tanıdık elin sahibisiyle buluşmak olduğunu biliyordu.

Yavaşça yukarı baktı, çok, çok yavaşça, ne göreceğinden ya da göremeyeceğinden korkarak.

Ranulf'un gözleri ifadesiz bir bakışla onunkilerle buluştu, siyah irisler zümrüt yeşili bakışlara dikilmişti. Gözleri kızın üzerinde hızla gezindi ve sonra kızın yüzüne dönerken onun değişmiş halini görmezden geliyor gibiydi.

Silahsız olduğu her halinden belli olan bu adamın karşısında durmasına hayretle bakmaktan başka bir şey yapamadı. Eğer tanınırsa, elinde morgenstern olan bir adama karşı kendini savunmak için çok az şansı olacaktı. Yine de korkularının altında, onun için bu kadar çok şeyi göze almış olmasından, onu arayıp bulmuş olmasından, sarayda dinlenip onu unutmamış olmasından duyduğu büyük sevinç yatıyordu. Ona bir söz söylemek, sevgisinin bir işaretini vermek, kalbinin onun için hissettiklerini söylemek, onun için karşı karşıya olduğu tehlike konusunda onu uyarmak için çabaladı.

"Beni odun kesmeye verdiler," dedi, sessiz sesi hissettiği tüm tiksintiyi, böylesine aşağılık bir görevin aşağılamasını iletliyordu. Sonra gitmişti; neredeyse gözünü kırpmasına fırsat kalmadan, sözleri havada asılı kalmış bir halde yine tek başına oturuyordu.

Birkaç dakika sessizce oturup ateşe baktı. İçindeki kahkahanın yükseldiğini, guruldadığını ve tatlı bir boşalmaya hazırlandığını hissetti. Kendini kontrol etmek için mücadele etti ve bastırılmış kahkahalar yerini sevinç ve sefalet karışımı gözyaşlarına bıraktı.

Tam dört ay boyunca onu görmemişti ve bu dört ay içinde başına gelen onca şey! Esir alınmıştı ve

Fidyeye; en önemlisi, kocasını son gördüğünden beri vücudu büyük ölçüde büyümüştü. Şimdi, dört vahşi ve korkunç savaşçının arasında otururken, adam herkesin önünde sakince salona girdi ve aradığı eşe ne dedi? "Beni odun kesmeye gönderdiler." Ne bir sevgi sözcüğü, ne sağlığı için tatlı bir söz, ne de karnını şişiren çocuğu için, sadece kendisini kurtarmak için bu kadar alçalmasına neden olduğu için kızgın bir ifade.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü, hafif omuzlarını sarsan duygularına engel olamıyordu. O gelmişti! Ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın iyiydi, çünkü onun için gelmişti.

Alice onun omzuna dokundu ve kaşlarını çatarak bir soru sordu.

Lyonene hızla etrafına bakındı ama Ranulf'un gittiğini biliyordu. "Akşam yemeği vakti gelmedi mi Alice? Yemin ederim açlıktan ölüyorum." Hizmetçisine parlak bir şekilde gülümsedi.

Alice hanımının açlığını onaylayarak sırtıttı; çoğu zaman yeterince yemiyordu. Ama Alice aynı zamanda başka bir şey daha gördü; yeşil gözlerinde şimdiye kadar eksik olan bir neşe, bir ışık.

Lyonene'in beklenti duygusu akşam yemeği boyunca onu canlandırdı, ancak kocasını bekleyen tehlikenin giderek daha açık bir şekilde farkına vardı. Kocasının salona, kendisini kolayca tanıyabilecek insanların yanına adım atma düşündükçe ürperiyordu.

"Üşüdünüz mü?" Leydi Margaret ona sordu ve Lyonene'in olumsuz cevabı üzerine devam etti. "Umarım çocuktan değildir. Henüz ebe olmaya hazır değilim."

"Hayır, çocuk gelmiyor. Sadece yük taşımaktan yoruldum. Şimdi odama gideceğim." Ayağa kalktı ve Alice de onu takip etti.

Lyonene yine odasında, ateşin önünde kederli bir şekilde otururken korkularına yenik düştü. Alice onun için endişeleniyordu ve Lyonene başarısız bir şekilde kadının korkularını yatıştırmaya çalıştı. Lyonene Alice'e Ranulf'un kaleye geldiğini söylemedi; Ranulf'un hayatı kimseye emanet edilemeyecek kadar değerliydi, arkadaşları olduğunu bildiği birine bile.

Uykunun korkularının bir kısmını yok edeceğini umarak her zamankinden daha erken yattı. Alice, Lyonene'in ısrarıyla annesinin köydeki kulübesine gitmek üzere ondan ayrıldı. Uyuması uzun zaman aldı.

Farkına vardığı ilk şey, nefesini kesen bir elin ağzını kapatması oldu. Eline pençe atarak çılgınca çırpındı.

"Sakin ol, dişi aslanım. Elimdeki tüm deriyi alma. Beni hala hatırlamıyor musun?"

Duyularının bir kısmını geri kazandı ve Ranulf'un yumuşak, nazik ve kendi gözlerine çok yakın olan gözlerine baktı. Adam elini çekti.

"Demek beni tanıyorsun. Çok uzun zaman oldu, belki de..." Kızın ağlamaya başladığını görünce konuşmayı kesti. Çabucak yorganı geri çekti ve yanına uzanarak onu kollarının arasına aldı.

Bir süre şiddetle ağladı, derin hıçkırıklar vücudunu parçaladı, sonra yavaş yavaş hafiflemeye başladı.

"Sanırım beni tekrar gördüğüne sevindin?" Hafif sözcükleri ne hırıltılı sesine ne de boğazındaki düğümlemeye uyuyordu. Elini kadının vücudunda, omzunda, kolunda gezdirdi ve karnının sert, kocaman tümseğinde durdu, okşadı, bebeğin nazik hareketlerini hissetti. Aralarında sessiz bir andı, yarattıkları şeyi paylaşıyorlardı.

Homurdandı, eli hâlâ onun karnındaydı ama sahipleniciydi. "O kadar şişmanlamışsın ki seni tanımakta zorlandım."

"Ben... şişman değilim." Gözyaşlarını kontrol ederek burnunu çekti. "Sadece bebeğim göze çarpıyor. Geri kalan her yerim aynı," diyerek kendini savundu.

"Hayır, sen kendini arkadan görmedin. Ördek gibi yürüyorsun, bir öne bir arkaya, bir o yana bir bu yana sallanıyorsun. Ayakların bile dışa dönük. Bir ihtimal turuncuya dönmüş olabilirler mi?"

"Ranulf! Korkunçsun! Bebeğini taşıırken güzel olduğumu söylemelisin, bana çirkinliğimden bahsetmemelisin."

Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Evet, çok güzelsin." Onu önce tatlı tatlı dudaklarından, sonra da nemli göz kapaklarından öptü. Kızın gözyaşlarının yeniden başladığını gördü. "Ama yine de bir ördek gibisin, çok güzel bir ördek, ama yine de bir ördek." Gülümsedi, gözyaşları dindi ve tekrar onun omzuna sarıldı. "Benden yaptığın ördek hakkında ne düşünüyorsun?"

Elini örttü

ve çocuğun keskin tekmesini her ikisi de hissetti. "Çocuk hareket ediyor mu?"

"Evet." Onun gururla doğrulduğunu hissetti. "Güçlü o zaman."

"Bir elinde mızrak, diğerinde kılıçla doğacağından eminim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Annesine karşı daha saygılı olmasını umardım. Sen hiç değişmemişsin. Her zamanki gibi küstahsın."

"O zaman beni hatırlıyorsun? Unutmadın mı?"

"Unutmak mı? Sizi, sağ bacağımı yanımda taşımayı kadar unutamam."

"Ah, şimdi de bacağınla karşılaştırılıyorum. Sen hiç romantik olmayan bir şövalyesin."

"Bana romantik değil demeye cüret ediyorsun! Ne giydiğime bir bak! Bir serf gibi giyiniyorum. Bu korkunç yün beni hiçbir zincir zırhın giyemeyeceği kadar yıprattı. Sana yakın olabilmek için odun bile kestim. Bir de bana romantik değil diyorsun. Burada olmak için cehennemden geçtim."

"Ranulf, tatlım. Sana bu kadar acı çektirdiğim için özür dilerim. Hepsi benim hatam."

"Al, bir daha ağlama. Islaklık yünün çizilmesini daha da kötüleştiriyor ve koku beni kör ediyor. Benden hiçbir itiraz alamayacaksın. Hepsi senin suçun ve beni neden terk ettiğini bilmek istiyorum. Bana sürekli cahil olduğumu söylüyorsun, ama hiçbir zaman senin bu aptalca hareketine denk gelmedim."

"Sana cahil olduğunu söylemedim," dedi.

"Benden kaçma. Beni neden terk ettiğini söyle."

"Ranulf, şimdi zamanı değil. O adamlar senin burada olduğunu öğrenmeden gitmelisin. Alice bana sık sık onların ihanetinden bahsediyor."

"Bah!" Elini salladı. "Akşam yemeğinden önce yapılan bir egzersizden biraz daha fazlası. Alice dilsizken size onlardan nasıl bahsedebilir ki?"

"Beni çok fazla tanıyorsun. Neden beni biraz daha öpmüyorsun?" "Hayır."

Onu tekrar omzuna itti. "Oğlumla kavga etmeyeceğim senin için. Her seferinde birimiz senin içinde olacağız."

"Ranulf!" Onun kabalığı karşısında nefesi kesildi ve sonra kıkırdadı. "Şimdi bana beni neden terk ettiğini söyle."

"Çok ısrarcısiniz. Cildimin asla eski haline dönmeyeceğinden, her zaman gergin ve gevşek olacağından endişeleniyorum."

"Her zaman kızlarımla dolu olacak, Lyonene!"

Onun emrini anladı. "Amicia ile evleneceğini sanıyordum. O dedi ki..."

"Bunu biliyorum. Hodder bana anlattı. O kadına neden inandığınızı ve bana neden güvenmediğinizi bilmek istiyorum."

"Sana güvendim, ama erkekler hep başka kadınları alır."

"Öyle mi? Bunu gerçekten biliyor musunuz? Ve eğer biliyorlarsa, her zaman onlarla evlenip eşlerini terk mi ediyorlar?"

"Hayır, ama Amicia Kral Edward'ın..."

"Edward benim kralım, ama hayatımı o yönetmiyor. Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayamaz."

"Peki ya Gilbert de Clare? Kral Edward'ın kızını almak için karısını terk etti."

"Gilbert'la sarayda tanıştınız. Onu benimle mi kıyaslıyorsunuz? O açgözlü bir adam ve Edward onun hakkında sık sık uyarıldı. Yakında bu adamla ilgili sorunlar yaşayacaksınız. Kralını memnun etmekten çok onunla eşit olmak istiyor. Şimdi beni terk etmek için başka hangi cılız sebepleri öne sürüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Amicia'nın sözleri çok mantıklı görünüyordu. Senden gelen mektupları gördüm. Kurdelesini vardı. Onu öptüğünü gördüm."

"Hayır, görmedin! Kadının çirkin vücudunu bana sardığını gördün. Onu yere atmamak için kendimi zor tuttum."

"Ranulf, seni uzun görmemiştim. Neden bu tatsızlıktan bahsetmek zorundayız? Aklım başıma geldi. Amicia'nın sözlerinin yalan olduğunu biliyorum. Sör Morell'e her şeyi nasıl planladıklarını anlattığını duydum."

"Bütün gecemiz var, çünkü şafağa kadar seni buradan götürmeyi planlamıyorum ve kadının sözlerine inanmana neyin sebep olduğunu bilmek istiyorum. Bana daha fazla güveniyor olsaydın yüzlerce mektup görür ve onlara inanmazdın."

"Dediğiniz gibi, ama kesinlikle doğru olduğunu bildiğim bazı şeyler vardı."

"Adlarını söyle."

Lyonene bir an sessiz kaldı, Ranulf'un onu şüphelerinden bahsetmeye zorlamamasını diledi. "Amicia sana ilk baktığında... Biliyorum," diye umutsuzca bağırdı, "onun duygularını biliyorum. Benim için de aynısı geçerliydi. Ranulf! Bana gülüyorsun! Sana en içten düşüncelerimi söylüyorum ve sen bana gülmeye cüret ediyorsun!"

Kadın ona vurmak için hamle yaparken elini yakaladı. "İnatçı hareketlerinle bebeğime zarar veremezsin. Amicia sana daha ilk bakışta bana karşı koyamayacağını söyledi."

"Şimdi ben de anlamıyorum. Senin gibi birini istediğim için aptal olduğuma yemin ederim."

Sen aşağılık bir yaratıksın."

Onu alnından öptü. "Sen bir yalancısın ve eve döndüğümüzde günahlarının itiraf edildiğini göreceğim. Lyonene, şimdi, burada, bu karanlık yerde, sana bir şey söyleyeceğim, ama bunu bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim. Bundan sonra söylediğimi inkar edeceğim."

Ona bakmak için başını koluna yasladı. Ranulf'un onuru o kadar güçlüydü ki, yalan söylemeyi düşünebileceğini söylemesi bile kızın ona hayretle bakmasına neden oldu.

Onu görmezden geldi. "Sana güzelliğimle övündüğüm zamanlar oluyor, ama bu sadece bana öyle baktığın için. Beni gördüğünde ağzının sulandığını söyleyeceğim sana. İtiraz etmeyin, çünkü ben de size aynı şekilde baktığımı biliyorum. Ama bende gördüğünüz şeyi diğer kadınlar görmüyor. Beni çok karanlık ya da biçimsiz buluyorlar."

"Söyledikleriniz doğru değil! Saraydaki kadınlara ne demeli? Onlarla senin yüzünden savaşmak zorunda kaldım."

"Bu kadar zengin olmasaydım benimle bu kadar ilgilenirler miydi sanıyorsunuz? Güzelliğin ideali Dacre'dir."

"Dacre! Bir balığın karnı gibi. Gözleri ve saçları renksiz, o kadar zayıf ki gölge bile yapmıyor."

"Onu uzun süre incelemiş gibi görünüyorsun."

Onu görmezden geldi ve parmaklarının tersini yanağındaki tıraş edilmemiş bıyıkların üzerinde gezdirdi. "Üç günlük sakal bıraktığında da uzaktan bir kız gibi görünür; hiçbir fark göremezsin. Bazı ışıklarda sakalının neredeyse mavi görüldüğünü biliyor musun?"

Parmaklarını öptü ve ona gülümsedi. "Böyle hissettiğini bilmek güzel, ama bu sana söylemeye çalıştığım şeyi değiştirmiyor. Bu itirafla, yaşananların ikinci kez yaşanmasını engellemek istiyorum. Seni ilk gördüğüm gün benim için kendini aptal yerine koymuş olsan da, başka kadınlar bunu yapmaz."

"Yine yalan söylüyorsun! Senin için kendimi asla aptal yerine koymadım."

"Doğru, belki beni yıkarken bana şehvet duyduğun ya da sana uzun yayı gösterdiğimde kendini kollarıma attığın ya da..."

"Yüz adamla yaptığımdan farklı davranmadım. İşte! Sana borcumu ödedim. Hayır, yalan söylüyorum, bu yüzden bana daha fazla bakma. Peki ya sen? Tanıştığın bütün kadınlarla bir gün sonra evleniyor musun?"

Ranulf onu tekrar omzuna çekti. "Görüyorum ki çok az şey başarmışım. İnatçısın ve sözlerime kulak asmiyorsun. Ama beni iyi dinle ve şunu unutma: Birkaç kısa görüşmeden sonra başka bir kadının benim için can atmasından asla korkmamalısın."

"O halde birkaç uzun toplantıdan sonra yapabileceğini söylüyorsun?" Ranulf omuz silkti. "Bunun olduğu biliniyor. Ben çok yetenekli bir aşığım."

"Sen..."

Onu öptü ve sözlerini kesti.

"Seninle tartışmayacağım. Senden daha zeki başka bir kadın altınımı istediğinde sözlerimi hatırlamaya çalış."

"Kimsenin seni çirkin bulduğunu hatırlamıyorum. Gözlerinizin içinde altın benekler olduğunu biliyor musunuz?" Onun kendisine karşı güldüğünü hissetti.

"Kabul ediyorum. Ben erkeklerin en yakışıklısıyım ve bunu bir daha asla inkar etmeyeceğim."

"Ranulf," diye ürkekçe başladı. "Eğer benim seni gördüğüm gibi olmadığını söylüyorsan, ben de senin beni gördüğünden farklı mıyım? Beni güzel bulduğunu söylemiştin."

Ranulf yine güldü. "Ne yazık ki öyle değil. Korkarım Lorancourt'a gelmeden önce güzelliğinizi üç yıl boyunca duymuştum. Yetişkin erkeklerin fısıltılı seslerle konuşmasına neden olan bu kızı merak etmediğime yemin edebilirim."

"Bu doğru mu?"

"Evet, ama daha fazlasını söylemeyeceğim ya da tekrar etmeyeceğim. Artık çok kibirlisin, gerçi beni neredeyse yataktan itecek kadar şişmanlamışken nasıl olabilirsin anlamıyorum."

"Beni şişmanlatan sensin. Eğer zayıf olsaydın ve bu kadar iri yarı bir adam olmasaydın, eminim ki senin o koca atının yarısı kadar bir çocuk yükü altında kalmazdım. Bu yüzden bana rahatsızlıktan şikayet etme, çünkü onunla neredeyse patlamak üzere olan benim derim."

Ranulf ona sarıldı. "Seni bu kadar iyi sevmeseydim, sivri dilinle başıma bela olurdu." Kızın vücudunun kendisine karşı sertleştiğini hissetti. Şaşkınlıkla, "Buna neden olacak ne söyledim?" diye sordu.

"Beni sevdiğini söylemiştin," diye fısıldadı.

"Elbette. Bunu yeterince sık söyledim. Bu neden benden uzaklaşmana neden olsun ki?"

"Bunu hiç söylemedin."

Çenesini yukarı çekti. "Yine mi ağlıyorsun? Bunu hiç anlamıyorum. Sana seni sevdiğimi söylemediğim bir gün bile olmadı."

"Hayır, bunu hiç yapmadın. Amicia yapmadığını biliyordu ve onu sevdiğini söyleyen mektuplarından birini gördüğümde..."

"Unutmayın ki o mektupları ben yazmadım. Ama söyledikleriniz doğru olamaz. Eğer kelimeleri söylemediysem, o zaman eylemlerim sana söyledi. Seninle her seviştiğimde seni sevdiğimi söylüyorum."

Lyonene burnunu çekti. "Ama birçok kadınla seviştiniz. Onları da sevdiniz mi?"

"Hayır, yapmadım, ama seninle farklı." Durdu, çünkü onun kendisiyle nasıl farklı olduğunu bilemeyeceğini fark etti. "Nazik davranmadım mı?"

Gözyaşlarını kontrol etmeye çalıştı. "Tüm kadınlara karşı nazıksınız."

"Mon Dieu! Beni çıldırtacaksın. İşte! Az önce seni sevdiğimi söyledim."

"Beni lanetliyorsunuz ve bu bir aşk ilanı olarak mı algılanmalı? Mantiğinizi anlayamadığım için beni bağışlayın."

"Senin yanında hiçbir mantığım yok. Başka hangi kadın beni sinirlendirir ya da güldürür? Başka hangi kadını suda kovalarım ya da kurtarmak için köle kılığına girerim?"

"Karınız mı? Çok sevdiğin ve öldüğünde kederinden neredeyse deliye döndüğün Isabel mi?"

Ranulf bir an için afalladı ve konuşamadı.

"Onu nasıl sevdiğini biliyorum. Ondan ya da çocuktan bahsettiğimde gözlerinden okunuyor. Sanırım kalbinizde onun yerini dolduramam."

"Devam etme," dedi, sesi soğuktu. "O kadına sevgi beslediğimi düşünüyorsanız beni çok yanlış anladınız. Size başka hiç kimseye söylemediğim şeyi söyleyeceğim ve o zaman kederime neyin sebep olduğuna kendiniz karar verebilirsiniz."

Genç bir çocuk ve sadakatsiz bir eşin hikâyesini sanki bir başkasına aitmiş gibi duygusuzca anlattı. Oda sessizdi ve Lyonene uzun zamandır saklanan duyguları, mutlu bir çocuğu Kara Aslan adını hak eden düşünceli bir adama dönüştüren duyguları hayal edebiliyordu.

İşini bitirdiğinde sessizce birlikte uzandılar.

"Düğün gecemizde bu yüzden öfkelenedin," dedi Lyonene sessizce. "Ben hiç öfkelenmedim. Ben her zaman iyi ve nazık oldum."

"Sana yemin etmemiş olsaydım seni terk edecek kadar kaba biriydin."

"Benden nefret ettiğini söyledin ama ben sana inanmadım."

"Evet, Giles'ın söylediklerinin hepsine inandın. Bıraktığı yara çok çirkin olsa da bazen o Gal okuna seviniorum."

"Seni seviyorum Dişi Aslan. Benden nasıl şüphe edebildin bilmiyorum. Seni kendimden, henüz doğmamış oğlumdan ya da... Tighe'den daha çok seviyorum."

Lyonene kahkahalarla sarsıldı. "Şimdi sözlerinin doğru olduğunu biliyorum."

"Hakaretlerinizin bir listesini tutacağım ve şu koca göbeğiniz beni size yaklaştırmaktan alıkoymadığı zaman size hakkınızı ödeyeceğim."

"Talimatlarınızı sabırsızlıkla bekleyeceğim." Gözleri loş ışıkta parlıyordu ve bacağıını onun kalçasının üzerinde gezdirdi. Ellerinin altındaki teninin, saçlarının yanağını okşayışının fazlasıyla farkındaydı.

"Sen zalim bir kadınsın. Şimdi sakın ol. Şafağa çok az bir süre kaldı ve seni buradan çıkarma planımızı sana anlatmalıyım." Eli karnındaydı ve bebekten gelen keskin bir tekme kaşlarını çatmasına neden oldu. "Yuvarlak Masa'dan bu yana uzun zaman geçti. Bebek yakında doğmayacak mı? Seyahat edebilecek misin?"

"Doğmasına daha yarım ay var, eminim."

"Bu çok erken. Belki de doğum sonrasına kadar beklemeliyiz. Alice'in seninle ilgilenecek."

"Sonra Leydi Margaret beni başka bir yere taşımaya karar verebilir ya da başka aksilikler olabilir. Yeni doğmuş bir bebeğı soğuk havaya çıkarmak istemem. Şimdi içimde sıcak ve korunaklı. Alice onun bir sıvı yuvasında baş aşığı durduğunu söylüyor."

"O zaman yarın gideceğiz. Şimdi adamlarımın gelmesini bekliyorum." "Beni nasıl buldun?"

"Kolay olmadı. Gizliliğimizi korumak zorundaydık, bu yüzden sarayda olduğum, düşük karımı umursamadığım ve fidye ödemeyeceğim yayıldı. Bu hikayeyi duymadığınıza sevindim, yoksa eminim inanırdınız."

"Hayır, ," diye yalan söyledi.

Çok sert bir şekilde reddettiğı için ona şüpheyile baktı. "Dacre'ın kuzenleri ve baban her yere casuslar gönderdi. Kimse buraya bakmayı düşünmedi. Bu kadın, bu Leydi Margaret, sadece genç erkeklere olan düşkünlüğüyle tanınır. Benim öfkemi cesaretlendirmeye cesaret edeceği düşünülmemiştir."

Lyonene, Ranulf pek çok erkek tarafından korkulan bir şövalye olduğunda her zaman hissettiğı gibi korktu.

"Ama buraya bakmanıza ne sebep oldu?"

"Sainneville aslan kemerinizi gördü."

"Ama onu verdiğim çocuk, onu buldular ve astılar."

"Ve haklı olarak. Onu sattı ve size yardım etmeyi hiç düşünmedi. Onu adamlarımdan birine satmakla hata yaptı. Oradan seni bulmak o kadar da zor olmadı. Birkaç kupa zavallı bira ve bu muhafızlar ellerinde tuttıkları kadınla övünüyorlardı, dört muhafız onu kurtarmaya kalkıştırlarsa öldürme emri almışlardı."

"Bu odaya nasıl girdin?" diye sordu, bunu daha önce sormamış olmasına birden şaşırarak.

Ranulf başını panjurlu pencereye doğru eğdi. "Bir mazgalın etrafına ip doladım ve kendimi aşağıya bıraktım."

"Peki ya kulenin tepesindeki muhafızlar?"

Ranulf yarım bir tebessüm etti. "Leydi Margaret'in yıkılmakta olan kalesi için dört yeni şövalye tuttuğunu bilmiyor muydun? Güçlü, erkeksi adamlar, onun zevkine göre biraz fazla esmerler ama o bu kusuru görmezden geliyor."

"Gardiyanın!"

"Evet." Kıkırdadı. "Gilbert kadının yatakta çok yaratıcı olduğunu söylüyor."

Kadın onu görmezden geldi. "O halde uzun zamandır buradasın. Neden bir serf olarak değil de onun şövalyesi olarak poz vermedin?"

"Kadın biraz zeki. O dört adam ve iki şövalyesi dışında kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyor. Esir tuttuğu kişinin sen olduğundan emin değildik, bu yüzden içimizden biri salona girmek zorunda kaldı. Adamlarım bu kıyafetleri giyecek kadar cesur değiller." Sert yünleri yoldu. "Ya da odun kesmek için."

"Sanırım her şeyi affedeceğim, ama savaş dışında bir balta kaldırmak zorunda kalmanızı değil."

Adamın bakışı onun fikrini doğruladı. "Şimdi gitmeliyim, çünkü hava birazdan aydınlanacak ve taş bir duvara karşı bu kadar açık bir şekilde görünmek istemiyorum. Sizi uyarmaya ve hazırlanmanızı söylemeye geldim. Dışarıdan biri bizi duymadan kapıyı kilitlemenin bir yolu yok. Adamlarım yakında gelecek ve sonra saldıracağız. Giysilerinizi ve başka neye ihtiyacınız varsa hazırlayın."

"Ama Ranulf," diye bağırdı ona sarılarak. "Ne yapacaksın? Hayatını riske atmadan beni buradan nasıl çıkaracaksın?"

"Bunu yapmayın. Zaten çok risk aldım. Gün doğmadan iki adamım odana gelecek ve söyledikleri her şeye itaat etmelisin. Aptalca bir şey yapmayın. Sözlerime kulak veriyor musun?"

Sadece başını sallayabildi.

"Biz senin dört muhafızınla ilgilenirken onlar da seni koruyacak. Şimdi daha fazla ağlama." Ayağa kalktı ve kollarını ona uzattı ve elleri çıplak sırtında gezinirken birbirlerine sarıldılar.

"Düşündüğümde de büyükmüşsün. Etrafına zor yetişiyorum." "Korkarım taşınmakla geçen tatlı günlerim sona erdi." Sırıttı ve onu kollarının arasına aldı. Çarpık şeklinden utandı ve kendini örtmeye çalıştı. Adam onun ellerini itti. "Hayır. Sen aptal bir kızsın. Seni bu kadar geren benim çocuğum. Sen onu taşıyabiliyorsan, ben de taşıyabilirim."

en azından ona bak." Onun gözlerinin içine gülümsedi. "Şişman ve zayıf halinle çok güzelsin. Sanırım üç başlı olsaydın seni çok severdim." Adam kızın ağzını öptü ama kız öpücüğüne ateşli bir şekilde karşılık vermeye başlayınca geri çekildi.

"Gitmeliyim." Onu yatağa yatırdı ve yorganı üzerine örttü. "Malvoisin'i çok özlemiş olmalısın," dedi kaba örtülere bakıp alay ederek.

"Efendimi daha çok özlüyorum. Ranulf," diye mırıldandı, kollarıyla onun yüzünü sımsıkı tutarak, "Seni seviyorum."

Yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra ayağa kalktı, uzun boylu ve güçlü bir şekilde onun üzerinde durdu. "Bunu her zaman biliyordum elbette, ama bunu duymak güzel."

Onun sözlerinin gerçek duygularını gizlediğini bilerek gülümsedi. Adam bir anda ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu ve kendini iple yukarı çekerken sadece bir ayağını gördü.

On Altıncı Bölüm

Yavaşça, halsiz bir şekilde uyandı, çevresinden emin değildi. Ranulfa ulaşmak için bir kolunu uzattı, onun sıcaklığını, yakınlığının güvenliğini istiyordu. Eli kocasının sıcak teniyle değil de sadece boş bir soğuklukla karşılaşınca gözlerini şaşkınlıkla açtı. Kendine geldi ve örtüyü üzerine çekerek doğrulup oturdu.

Alice dikiş dikerken başını kaldırıp ona gülümsedi.

"Geç mi oldu?" Hizmetçi olumlu anlamda başını salladı. "Uzun süre uyumama izin verdin." Alice sadece gülümsedi ve tekrar elindeki yamalı yün giysiye baktı.

Lyonene düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Biliyorsun, değil mi? Nasıl olduğunu anlamıyorum ama biliyorsun."

Alice ona sırtıttı, aralarında paylaştıkları sır çok açıktı. Şişman kadın ayağa kalktı ve hanımına giyecek bir şeyler getirdi.

Bütün gün odada kaldılar ve endişeyle panjurlu pencereye baktılar. Günün ilerleyen saatlerinde Leydi Margaret geldi.

"Demek bugün varlığınızla bizi onurlandırmak istemiyorsunuz? Eminim Sör Morell sizi görmeyi özleyecektir."

"Bana pek sık bakmaz, o yüzden ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

"Bugün İngiltere'ye gitmek ve kocanızın neden fidyenizi göndermediğini öğrenmek için yola çıkıyor."

Lyonene yaşlı kadına gülümsedi, eli karnındaydı ve tekmeleyen çocuğa hafifçe bastırıyordu. "Uzun zaman önce saraya gittiğinden beri bana ihtiyacı olmadığından emin olduğunu sanıyordum."

Leydi Margaret kaşlarını çatı. "Bugün kendinizden emin görünüyorsunuz. Bu kadar iyi korunduğunuzu bilmesem, bir sır sakladığınızı düşünebilirdim."

Lyonene ona kibarca gülümsedi. "Çocuk. Sanırım yakında doğacak. Doğumdan hemen önce bir kadına gelen sakinliği biliyorsunuzdur."

"Hayır, ben senin gibi şişmiş bir karınla lanetlenmedim. Böyle bir ceza olmadan zevklerimi tercih ederim. Sancıların başlarsa Alice beni çağırsın, ben de köyden birini göndereyim. Sözlerimi anlıyor musun, Alice? Hanımının karnı ağrıdığında bana geleceksin."

Alice ona boş boş baktı, cehalet içindeydi ve gözleri parlayarak, ağzı hafifçe açık bir şekilde başını salladı.

Margaret alaycı bir tavırla, "Onun varlığına her gün nasıl katlanıyorsun ve aklın başında nasıl kalabiliyor anlamıyorum," dedi.

"Niyeti iyi ve ihtiyaçlarımı en iyi şekilde karşılıyor."

"Artık gitmeliyim. Sizi korumaları için yeni muhafızlar tuttum. Morell her şeyin yolunda olduğuna dair bana güvence veriyor ama yine de tedirgin olmaktan kendimi alamıyorum."

"Ah?" Lyonene ateşe baktı. "Bu muhafızlar da diğer dördü vahşi ve çirkin mi?"

Leydi Margaret güldü, düşüncelerini belli eden hızlı bir kahkaha attı. "Hayır, onlar gerçekten de çok yakışıklı, güçlü ve dinç adamlar. Artık şimdiki gibi olmadığın zaman, seni onlardan birine vereceğim. Esmer erkekleri sevdiğini duydum, görünüşlerini beğeneceksin." Arkasını döndü ve yanlarından ayrıldı.

Lyonene Alice'in elini omzunda hissetti. Gözleri buluştu. "Evet, yanlış olduğunu ve çok yaklaştığımı biliyorum ama onları Ranulf'un adamları olarak tanıyamadım. Sör Morell'in gitmesine sevindim. Ranulf muhafızlarımla sorun yaşamayacağını söylüyor ama savaştacak daha az adam olacağı için memnunum." Karanlık çöktü ve o hâlâ yanında küçük bir giysi bohçasıyla bekliyordu.

Ranulf'un tehlikesini, aptallığının neden olduğu tehlikeyi düşündükçe gerginliği artıyordu. Yatmadan önce saatlerce diz çöküp dua etti. Sadece Alice'in sessiz komutları onu geri çekilmeye zorladı.

Şaşırtıcı bir şekilde çabucak uykuya daldı, karanlıkta yine büyük, sıcak bir elin ağzını kapatmasıyla uyandı. Sainneville'in koyu renk gözlerine baktı.

", sizi tekrar görmek çok güzel."

Bir an için onun elini tuttu, tanıdık bir yüz, bir arkadaş gördüğü için sevinçliydi.

"Sizi temin ederim ki böyle bir ilgiye layık değil. O ipten aşağı inmesi için onu zorlamak zorunda kaldığıma inanabiliyor musunuz? Kalenin kulaklarına yıkılmasından korktuğunu söyledi."

Corbet'e gülümsedi, onun şakaları ve hafif sözleri içini parçalıyordu, onları tekrar duyduğuna o kadar sevinmişti ki. "Hayır, buna inanamıyorum. İkiniz de iyi misiniz?"

"Sadece şimdi güneş yeniden doğdu. Malvoisin, altın metresi olmadan karanlık bir yer."

Gülümsedi ve sonra kahkaha attı, içini neşe kapladı, gözleri yaşlarla doldu. "Sör Corbet, hiç değişmemişsiniz ve sizi tekrar görmek çok hoş. Sör Sainneville, onu yaramazlıklardan uzak tutmak için çalışıyor musunuz?"

Sainneville ona göz kırptı. "Onu iyi tanıdığınızı görüyorum. Ama bu yolculuğun sorunlu geçmesine neden olan kişi o değil."

Elini yüzünün önüne koydu. "Hayır, bana ders verme. Kocam benim kabahatlerimi anlatmak için bir an bile kaybetmedi. Doğru söyle, gerçekten odun kesti mi?"

İki karanlık muhafız sırttı. "Evet, öyle," dedi Corbet. "Bu onun için kolay bir görevdi ve siperlerin tepesindeki mevzilerimizden ona sık sık cesaret verdik."

"!"

"Böyle bir şans kaybedemezdik. Kaç kişi efendisinin sorumluluğuna verilir ki?"

"Hayatı için korkması gereken kişi Hugo'dur."

"Sör Hugo ne yapmış olabilir?" diye sordu. "O çok sakın ve huzurlu bir adamdır."

Corbet kahkahalarını sessiz tutmaya çalıştı. "Leydi Margaret onu serflerin başına geçirdi. Lord Ranulf serflik görevinden kaçmayı düşündü ama Hugo'nun başka fikirleri vardı. O cesur bir şövalye."

"Kocam mı?"

"Hayır," dedi Sainneville gülerek. "Sör Hugo hepimizden daha cesurdu. Bir duvara yaslandı, bir elma yedi ve sonra lordumuzu işaret etti. 'Sen oradaki. Sağlam bir adama benziyorsun. Bu küçük adamlar taşırken sen kesiyorsun. Lord Ranulf'un küfürlerinin odunları kömürleştirmemesine şaşıyorum.'"

Lyonene kıkırdamasını gizledi. "Acı çeken Sör Hugo değil, tüm bu sorunlara neden olduğum için ben olacağım." Odanın diğer ucuna baktı ve Alice'in köşedeki paletinde sessizce oturduğunu gördü. "Bu adamları tanıyor musun, Alice?"

Corbet gülümsedi. "Bizim işimizi alan oydu."

Alice önce onun, sonra da kendi gözlerini işaret etti ve Lyonene güldü. "Alice senin Kara Muhafızlardan olduğunu anlamış olmalı, çünkü ona sık sık Malvoisin'den bahsediyorum."

"Böylesine güzel biri tarafından anılmaktan onur duyuyoruz. Başlı dertte bir genç kız bizim en sevdiğimiz görevdir. Keşke bu görevde öldürülecek ateşli bir ejderha olsaydı."

Sayın Yargıç."

Taş duvara yaslandı ve onlara baktı. Gülüyorlardı ama görevleri gerçekten de ciddiye ve hayatlarına mal olabiliirdi. Yine de sanki bir öğleden sonra gezintisinden fazlası değilmiş gibi davranıyorlardı. Kalkmaya başladı ve Alice ona yardım etmeye geldi. Yünlü bir giysiyle uyumuştı, hızlı bir kaçış için hazırdı.

İki muhafız ona baktı, yeni şekli onlara yabancı geliyordu. "Güneşe ne olduğunu görebiliyorum."

Lyonene şaşkınlıkla Corbet'e baktı. "Onu yuttun."

Bu şakaya güldü. Şimdi onları küstahlıklarından dolayı azarlamanın zamanı değildi. Şimdi yabancılar arasındaki kadim dostluk bağıyla birbirlerine bağlıydılar. Daha sonra Malvoisin'de eski resmiyete geri döneceklerdi ama şimdi koşullar değişmişti. Alice ona ağır bir palto ve manto giymesine yardım etti -sıcak, sağlam giysiler.

"Düşüncelerini değiştirip bizimle gelmeyecek misin Alice?"

Alice gülümsedi, Lyonene'in saçlarına dokundu ve başını salladı. Ailesi ve onun yöntemleri İrlandalıydı. Evinden ayrılmak istemiyordu.

Daha fazla konuşma kapının dışındaki bir çığlıkla susturuldu. Lyonene, Corbet ve Sainneville'in ne kadar hızlı hareket ettiklerini görünce şaşırdı. İki adam sırtlarını kapıya dayayarak kapıyı şiddetle açmaya çalışan adamları dışarıda tuttular.

"Onu pencerenin yanına götürün!" Sainneville Alice'e emretti. "onu ipten aşağı indirin. Herne aşağıda bekliyor."

Dışarıdaki çelik şakırtılarını ve yüksek sesleri duyabiliyorlardı. Ranulf ve adamları muhafızlarla çatışmaya girince kapıya vurma sesleri yarı yarıya azaldı ve sonra tamamen kesildi. Lyonene pencerenin yanındaki taburede oturuyordu, yüzü bembeyazdı, sinirleri gergindi ve kopmak üzereydi.

Ranulf'un savaş çıığı meşe kapıdan duyuluyordu; gerçekten de donjonun taşlarını dolduruyor gibiydi. Lyonene beklemekten ve dinlemekten başka bir şey yapamadı, korkunç çığıkları, çeliğin ve demirin tahtaya, taşa ve insan etine çarparken çıkardığı sesleri dinledi.

Sainneville ve Corbet onu izlediler. Muhafız arkadaşlarına ya da efendilerine yardım etmek için hiçbir şey yapamazlardı ve beklemek onlar için savaştan daha zordu.

Felç edici korkusundan dolayı daha fazla yaşayamayacağını düşündüğü sırada, kapının dışında Ranulf'un sesi duyuldu.

"Aç!"

Corbet ve Sainneville ağır kapıyı arkaya atarak kanla kaplı Ranulf'u ortaya çıkardılar. Yüz ifadesi vahşi ve korkutucuydu.

Lyonene ayağa kalkıp onu selamlamaya çalıştı ama bacakları onu taşıyamadı.

Alice ona yardım etti.

Ranulf sadece ona doğru baktı ve zarar görmediğinden emin oldu. "Morell birkaç yüz adam toplamış. Gilbert onları bize doğru at sürerken görmüş. Varlığımızdan haberdar olmuş olmalı. Dacre'ın kuzenlerine bir haberci gönderdim, bizimle buranın kuzeyinde buluşacaklar."

Ranulf odanın içinde büyük bir adım attı ve Lyonene'i kollarının arasına aldı, ona neredeyse hiç bakmadı. "Herne atları aşağıda tutuyor. Silahlarımın yanına git," diye talimat verdi Corbet'e başıyla işaret ederek.

Lyonene yüzünü Ranulf'un zırhla kaplı boynuna gömdü, kan kokusu baskın geliyordu. Kokudan mı yoksa yaşadığı dehşetten mi bilmiyordu ama midesi kasıldı ve acıdı. Alice'e sadece kısa bir veda bakışı atacak zamanı vardı.

Donjon'un dışında sekiz siyah at onları bekliyordu, başlarında da Tighe vardı. Ranulf onu eyere kaldırdı ve bir başka acı onu kavrarken atının gemini kavradı.

"Yaralanmadın mı?" Ranulf sordu, acelesi sözlerini sertleştirmişti. "Evet, iyiyim."

"O zaman adamımı görmeliyim."

Maularde'ın atına binmesine yardım edildiğini görmek için eyerine döndü. Sol bacağı kanıyordu ve tabardında uzun, sivri bir kesik görünüyordu.

Ranulf şövalyesiyle birkaç kelime konuştuğundan sonra Lyonene'in yanına döndü ve onun arkasına bindi.

"Seyahat edebiliyor mu?" diye sordu.

"Evet, bir süreliğine. Bacağına bir balta saplandı. Bir an önce tedavi edilmeli yoksa hayatını değilse bile bacağını kaybedebilir."

Ranulf dizginleri eline alıp Tighe'yi dörtnala koştururken Lyonene önüne baktı. Bir acı daha onu nefessiz bıraktı ve bebeğin babasıyla tanışmaya karar verdiğini anladı. Sör Morell'in onları takip eden ordusundan kaçmak için yeterli zamanın olması için sessizce dua etti.

Ranulf mola verdiğinde neredeyse iki saat boyunca hızlı ve sert bir şekilde at sürdüler. Lyonene karnını tuttu, durgunluktan ve atın sarsıntısından kurtulduğu için minnettardı. Ranulf attan indi ve Maularde'ye doğru yürüdü.

"Korkarım bayıldı lordum." Hugo'nun sessiz sesini duydu.

Lyonene dönüp muhafızlara baktı. Güçlü, kara şövalye atının boynu üzerinde öne doğru yığılmıştı. Binicinin ve atın bir tarafı kanla kaplıydı. Bu manzara zaten hissettiği acıları dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

"Daha fazla at süremez," dedi Ranulf, sesi ciddiye. "Karım da yorulmaya başladı. Ben burada onlarla kalacağım, şu ağaçların ötesinde bir kulübe var. Eskisinden daha da sıkı at sürmelisin, çünkü Morell'in adamları seni görür ve yanında olmadığımı anlarılarsa buraya dönüp bizi bulurlar."

Altı adam durumu anlamış bir başlarını salladı.

"Dacre'in adamları sizi bekliyor. Maularde'nin bacağı için elinizde ne kadar bez varsa bana verin. Şimdi gidin ve güvenli olana kadar dönmeyin."

Başlarını salladılar ve eyerlerinin arkasındaki deri çantalarından hızla ekstra giysiler çıkarırken güvenlik için birkaç dua edildi.

Onlar gittikten sonra ortalık inanılmaz derecede sessizleşmişti. Ranulf her iki atın da dizginlerini tuttu ve onları ormanın içine, biraz barınak sağlayan sazdan çatısı yarı eksik, küçük bir taş kulübeye götürdü. Ranulf kılıcını çekip etrafı iyice kontrol ederken atları ve binicileri birkaç ağacın altında saklı bıraktı. Ancak boş olduğundan emin olunca atların yanına döndü. Lyonene'i attan indirdi ve ayağa kaldırdı. Destek için sırtını bir ağaca yasladı.

Maularde'yi gereken nezaketle atından indirmek kolay bir iş değildi ama Ranulf adamın hayatının onun bakımına bağlı olduğunu biliyordu. Ranulf'un bacakları muhafızını karanlık kulübeye taşımanın ağırlığı altında büküldü. Onu dikkatlice kirli yerdeki çalılarının üzerine uzattı.

Lyonene başka bir acı onu kavrarken karnını tuttu. Şimdi birbirlerine daha da yaklaşıyorlardı ve her biri bir öncekinden daha güçlüydü. Maularde'nin hayatını düşünürken korkacak zamanı yoktu. Küçük kulübeye girdi.

"İşte," dedi Maularde'nin yanında diz çökerken. "Ona ben bakacağım. Biz şambrelleri çıkarırken sen de onu . Yedek giysileri getir. Ateş yakamaz mıyız?"

"Hayır, yapamayız. Umarım Morell'in adamları görmemiştir. Morell! Onunla kendim tanışmak isterdim."

"Onu düşünerek zaman kaybetme. Git, su ve onu tutacak bir kap bul. Bu yarayı temizlemeli ve bağlamalıyım."

Ranulf, kadının karnının sıkışmasına rağmen gözlerinin kapandığını görmeden önce sessizce yanından ayrıldı.

"Bebek mi?" diye fısıldadı Maularde.

Ona gülümsedi ve terden ıslanmış saçlarını düzeltti. "Şimdi konuşma. Sana bakacağız ve iyi olacaksın ama dinlenmen de gerek. Ve evet, o bebek, ama bunu Ranulf'a söyleme."

"Sanırım yakında öğrenecek."

"Korkarım sözleriniz doğru. Şimdi sessiz ol. Bacağındaki bazı demir parçalarını çıkarmam gerektiği için canını daha fazla yakacağım."

Ranulf elinde su dolu büyük bir çömlek kâseyle döndü. "Kırılmış ama yine de biraz su tutabilir. Maularde seninle konuşuyor mu?"

"Evet." Muhafızlara sevgiyle baktı. "Benim güvenliğim için endişeleniyor."

Ranulf ona ilk kez baktı, yüzündeki gerginliği gördü. Saçlarına dokundu, yanağını okşadı.

Lyonene bir acıya karşı öne doğru eğildi. Ranulf onu kendine doğru çekti. "Bebek seni yine mi tekmeliyor?"

"Evet, çok kuvvetli tekmeler atıyor. Şimdi biraz keten yırtın ve ıslatın ki adamınıza yardım edebileyim."

Lyonene, kabukları soyulmuş yeşil bir sopayla demir parçalarını dikkatlice çıkarırken sessizce birlikte çalıştılar. Gittikçe birbirine yaklaşan ağırlara karşı kendini tutmak için sık sık durmak zorunda kaldı. Acıya karşı başını eğdiğinde Ranulf pek bir şey söylemedi ama sırtını ve omuzlarını destekledi.

Sonunda Maularde'nin bacağı bağlandı ve uyuduğunu düşünmelerine rağmen gözlerini açıp onlarla konuştu.

"Şimdi sıra sizde leydim."

"Evet," diye kabul etti gülümseyerek, "korkarım haklısın." Acıların arasında artık çok az zaman vardı.

"Nedir bu?" Ranulf talep etti.

"Bebeğiniz geliyor lordum," diye fısıldadı Maularde.

"Olamaz. Burada doğumla ilgilenecek bir kadın yok."

Daha da güçlü bir acı onu kavrarken Lyonene biraz gülmeyi başardı.

"Lyonene, şimdi teslim edemezsin. Ben birini getirene kadar beklemelisin."

"Hayır, Ranulf, beni bırakma. Uzanmama yardım et."

Onu nazıkçe kollarına çekti ve güçlü bedeninin titremeye başladığını hissetti.

"Korkarım üzerindeki kana ben de , çünkü doğum pis bir iştir. Ranulf! Sadece şaka yapmak istemiştım. Böyle düşünme. Bu kolay bir iş."

Onu dikkatlice çalıların üzerine yatırdı. "Sana yatak yapmak için yosun getireceğim." Sesi gerginliğini gösteriyordu. "Zaman var mı?"

"Evet, birkaç dakika."

Ranulf kulübeden aceleyle çıktı.

Başka bir acı onu kavradı ve elleri yerdeki telleri , sıcak, sağlam bir eli kendi elinde hissetti. Maularde'nin gücü ve yakınlığı ona güven verdi.

Ranulf hızla geri döndü ve yosunları kadının altına serdi. Karısı ile muhafızının el ele tutuştuğunu gördü. Teması kesmedi ama bundan memnun oldu. Lyonene bacaklarını yukarı çekti, her acıda aşağı itti.

Ranulf kontrolü eline aldı ve estoc'unu kullanarak kadının iç çamaşırlarını kesti. Alnını sildi ve sancılar onu sarsarken ona cesaret verici sözler mırıldandı. Morell'in onları bulmasının an meselesi olduğunu bildiklerinden, yakınlardaki yüzlerce atın sesini duyduklarında sessiz kaldılar. Atlılar geçip gittiğinde hepsi rahat bir nefes aldı.

Sessizlik uzun sürmedi, çünkü Lyonene'in suyu geldi ve Ranulf birçok tayın doğumuna yardım ettiği için bebeğin geleceğini biliyordu. Maularde kendini onun başına yaklaştırdı ve bebeğin başı görünürken çığlık atmasını engelledi. Lyonene son bir kez ıkınırken Ranulf bebeği yakalamaktan başka bir şey yapmadı.

Hızla çocuğun boynundaki kordonu ve minik ağzındaki mukusu çıkardı. Çocuk yeni ve soğuk ortamını protesto etmek için büyük bir feryat kopardı ve Ranulf aceleyle kordonu kesip artığı atmakla ilgilendi.

Maularde çocuğun doğumuyla canlanmış ve ciyaklayan çocuğu kadife tabardından bir kare ile silen oydu. Bebeği sıcak bir şekilde sardı ve buruşuk başını örten siyah saçlarına hafifçe dokundu.

Çocuğu yorgun Lyonene'e uzattı ve o da küçük yüze, minik kulaklara dokundu.

"Bu çocuğumu görmek istiyorum," dedi Ranulf sessizce ve bebeği ondan aldı. Gece olduğu ve ışık yakmaya cesaret edemedikleri için Ranulf bebeği ay ışığının aydınlattığı kapı aralığında tuttu ve küçük bedeni incelemek için kundak bezlerini çıkardı.

Lyonene onun profilini, çocuğuna sarılırken siyah gözlerinin parıltısını görebiliyordu; bu ikisi için başka kimsenin paylaşamayacağı özel bir andı. Siyah Aslan'ın devasa eli çocuğa dokunduğunda nazikti.

Minik parmaklar ve Ranulf, bebek parmaklarını babasının karanlık, savaş yaraları olan parmağının etrafında kıvırdığında gülümsedi.

Ranulf giysileri yerine koydu ve bebeği Lyonene'in koluna bıraktı. Onun yanağına hafifçe dokundu, gözleri duygularının derinliğini gösteriyordu. "Oğlum için sana teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra onun yanına uzandı ve uyudu.

Dördü de ortak sıkıntı ve ortak sevinçle birbirlerine bağlı olarak huzur içinde uyudular. Bebek onları uyandırdı ve hepsi çocuğun emzirme zevkine, o eski mutluluğa duyduğu yeni hazzı katıldı. Şafağın ilk saatlerinde lord ve tebaa, hatta baba ve arkadaş arasında bir ayrılık yoktu; bunun yerine yeni bir yaşamın, harikulade varlığı dünyevi bağları aşan masum bir varlığın neden olduğu ve kutsadığı bir birliktelik vardı. Üç yetişkin birbirlerine gülümsedi ve bir oldular.

Biraz daha uyudular ve tekrar uyandıklarında güneş yeni günde pırıl pırıl parlıyordu. Ranulf muhafızına kulübenin dışında tuvaletini yapması için yardım etti ve ardından Lyonene'i dışarı taşıdı, bebek Maularde ile kaldı.

Birlikte oturdular, Lyonene geri dönmeden önce birkaç dakika Ranulf'un kucağında kaldı. Adam onun ağzını nazikçe ve tatlı tatlı öptü.

"Anladığım kadarıyla çocuk seni memnun ediyor?" diye alay etti.

"Evet, o bebeklerin en güzeli. Eminim ondan daha güzeli görülmemiştir," dedi Ranulf tüm ciddiyetiyle.

"Çoğu baba gibi onun çirkin ve kırmızı düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Hayır, o kırmızı değil. Benim ten rengime ve saçlarıma sahip. Boynunda nasıl kıvrılmaya başladığını gördün mü? Ve annesi gibi yeşil gözleri olacak. Şimdiden bir şövalyeye yakışır bir güç sergiliyor ve iri bir adam olma yolunda ilerliyor."

"Evet, öyle, cüssesiyle beni ikiye bölebileceğini düşünmüştüm."

"Hayır, yanılıyorsunuz. Bütün işi o yaptı. Kendini adil bir şekilde dünyaya itti."

"Ranulf!" Sonra güldü, çünkü onun gülümsemeye başladığını görmüştü. "O zamanlar kendinden bu kadar emin görünmüyordun."

Ranulf onu kendine yakın tuttu. "Korktuğumu şimdi söyleyeceğim ama doğumun bu kadar zor bir iş olduğunu bilmiyordum. Sen çok küçüksün ve oğlum çok büyük."

"Artık hiç acı hatırlamıyorum, bu yüzden benim için korkma. Seni memnun etmiş olmam yeterli."

Sırtını ağaca yasladı. "Evet, Montgomery mükemmel ve ben..."

"Montgomery! Ona isim koydun ve bana danışmadın mı? Ya ben başka bir isim seçtiysem ve sizin verdiğiniz ismi beğenmediysem?"

Ranulf omuzlarını silkti. "Bu beni değiştirmez. Oğlumun adı Montgomery de Warbrooke, Malvoisin'in Dördüncü Kontu. Bu isim büyükbabamın adıydı ve oğlumda da yaşayacak. Yakında adaya döneceğiz ve oğlum vaftiz edilecek. Dacre gelip onun vaftiz babası olacak ve Maularde de diğer vaftiz babası olacak."

"Maularde? Kardeşin Geoffrey'e sorman gerekmez mi?"

"Hayır, Geoffrey değer verip şımartacağı bir kıza sahip olmayı tercih eder. Adamım bu onuru hak etti."

"Öyle. Vaftiz annesi olarak Berengaria'dan rica edeceğim, eğer bu sizin önyargılı planlarınıza uyuyorsa."

Onun küçümseyici sözlerini duymazdan geldi ve gözleri uzaklara baktı. "Keşke annem onu görebilseydi. Çocuklu bir ev özlemiyle yanıp tutuşurdu."

Lyonene acıyacak bir şeyler aradı ama bulamadı. "Eminim dünyaya senin gibi yakışıklı bir çocuk verdiği için biraz memnun olmuştur."

Ona baktı ve sonra sırtıttı. "Doğru, çünkü o da benim hakkımdaki düşüncelerine katılıyordu. Belki de Geoffrey'nin ne kadar değersizleştiğini hiç görmemiş olması iyi olmuştur."

"Kardeşiniz hakkında çok az fikriniz var. Ben onu oldukça yakışıklı ve tatlı huylu buluyorum."

"beni kızdırma. Oğlumdan çok memnunum."

"Sadece senin gibi görünmesi ve senin kibrine ya da küstahlığına sahip olmaması için dua ediyorum."

Onun boynunu öptü. "Hayır, annesinin ballı sözleriyle tatlı bir çocuk olacak. Bugün seni sevdiğimi söyledim mi? Seni her gün daha çok sevdiğimi?"

"Hayır," diye fısıldadı, "ama öyle yapmış olsaydınız, sözlerinizi memnuniyetle karşılardım."

Dudaklarını aniden onun teninden çekti. "Sen benim için bir lanetsin. Beni aylarca yalnız bırakıyorsun ve ben zevkime uygun bir kadın bulamıyorum ve seni tekrar gördüğümde atıma rakip oluyorsun ve şimdi oğlumdan iyileşene kadar beklemek zorundayım. Bu bitirene kadar seni öpebileceğimi sanmıyorum."

"Sen çok düşünceli bir kocasın." Dudaklarını onun boynunda gezdirdi. "Lyonene! Bu davranışı bırakacaksın. Şimdi bana hangi hediye istediğini söyle.

Oğlumun ödülü olarak. İstedğin buysa sana yıldızlardan bir taç getireceğim."

"Ah, benim en cesur şövalyem, çok cömertsiniz, ama ben Herkesin eğlenmesi için yıldızlar. Evime, Malvoisin'e, tanıdığım ve sevdiğim insanlara dönmekten başka arzuladığım bir şey yok ve oğlumun sağlığını diliyorum."

"İstedğiniz küçük bir şey olmalı, bir mücevher?" Bir an düşündü. "Aslan kemerimin geri verilmesini istiyorum."

Ranulf ona geniş bir sırtış fırlattı ve onun altından el yordamıyla yanındaki keseye ulaştı. Güzel kemeri ona uzatırken gözleri parlıyordu. "En büyük dileğiniz benim için emirdir."

"Ah," diye bağırdı altın kemeri yanağına tutarken. "Bu kemer için ne acılar çektiğimi bilemezsin. Benden başka her şey alındı ve rüşvet olarak kullanabileceğim başka hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir zaman bu kemer kadar sevdiğim bir şeye sahip olmadım."

Ranulf gülümsemeye devam etti. "Peki ya ben, dişi aslan? Senin mallarından biri olarak bu sevginin bir kısmını paylaşmıyor muyum?"

Ona gülümsedi. "Sana sahip değilim, Ranulf. Kimse sana sahip olamaz."

Yüzü ciddiye. "Korkarım yanıyorsun, küçük dişi aslan. Eğer bir adam bir başkası tarafından sahiplenildiyse, o benim."

Gözleri, günlük bir varoluşun ya da bedensel bir coşkunun ötesine geçen derin bir anlam ve zamansız bir aşk anında birbirine kilitlendi. Ruhları birbirine dokundu.

Bebeğin ağlaması onları şimdiki zamana, dünyevi zamana geri getirdi. "Montgomery annesi için ağlıyor."

Ranulf karısı kollarındayken rahatça ayağa kalktı. "O zaman ona istediği her şeyi getireceğiz. Siyah Aslan'ın oğlu isterse dünyanın onun olduğunu görecektir."

Lyonene güldü. "İkinizle birlikte lanetleneneğimi görebiliyorum, çünkü çocuğu kesinlikle kendi suretinize benzeteceksiniz."

"Evet ve Dişi Aslanımız ikimize de tapacak." "Korkarım beni çok iyi tanıyorsun."

Bu kez, Lyonene oğlunu emzirirken, Maularde gizlice arkasını döndü.

"İyi bir çocuk, değil mi?" Ranulf böbürlendi.

"Evet, lordum. Onun yaşında gördüğüm en güçlüsü. Acaba saçlarının gürlüğünden olabilir mi?"

"Çocuğun vaftiz babası olmak hakkında ne düşünüyorsun?"

Maularde'nin bir an için nutku tutuldu. "Onur duyarım," dedi sakın sesiyle. "Doğrusu, kendimi böyle bir onura layık görmüyorum."

Lyonene göğsünü kapattı ve uyuyan çocuğu kendine doğru çekti, küçük kulaklarının altında kıvrılmaya başlayan bir tutam siyah saçla oynadı. "Çocuğun dünyaya gelmesine yardım ettiğin için bu onuru hak ettiğini düşünüyorum. Pek çok vaftiz babası böyle bir şeyi iddia edemez."

Kara şövalye gülümsedi. "Çocuğu kendi çocuğum gibi seveceğimden emin olabilirsiniz."

Ranulf, "Sanırım çoktan başladın," dedi ve sonra dinlerken sustu. "Biri geliyor." Ranulf kılıcını çekti ve Maularde kendini ayağa kaldırarak kulübenin duvarındaki keskin taşlara dayandı. Lyonene ile kapı arasına girdi.

Ranulf eşikte dururken soru sormak için muhafızına baktı. "İçimde hayat varken," diye cevap verdi acımasızca.

Lyonene sessizce oturarak Montgomery'yi zarar gelme düşüncesinden bile korudu. Hızla Maularde'in arkasına baktı ve bacağının yeniden kanamaya başladığını gördü. Yine de, acıya ve yaranın taze yırtılmasına aldırmadan, hanımını ve yeni efendisini koruma görevine sadık kalarak dimdik durdu.

"Kara Muhafızları selamlayın!" Ranulf'un sesini derme çatma kulübenin yukarısında bir yerden duydular; Ranulf'un izlediği ve saldırıya hazırlandığı gizli bir yerdi bu. Dar kapının önünde yere çöktü ve adamlarını selamlamak için koşarken gözden kayboldu.

Maularde bacağını önünde dik tutarak ağır ağır tekrar oturdu. Acının yüzüne yansımaya izin verdi. Lyonene'e ürkek bir gülümseme verdi. "Yalnız olsaydım korkarım bir uluma başlatırdım. İyi ki sizin huzurunuzdayım."

Onun gülümsemesine karşılık veremedi, hafif sözlerinin acısını örtmediğini biliyordu. Ranulf ve adamlarının kahkahalarını duyabiliyorlardı. Ranulf son bir yılda ne kadar da değişmişti! Maularde onun düşüncelerini okumuş gibiydi ve bir gülümsemeyi paylaştılar.

"Bir ziyaretçimiz var," dedi Ranulf. "Hayır, o çok hoş bir ziyaretçi ve onunla tek başıma başa çıkabildim. Güçlü bir savaşçı. Şimdiden gücü beni korkutmaya başladı."

Muhafızlar sessizdi, efendilerinin sözlerini anlamamışlardı.

"Maularde," diye seslendi Corbet. "Sahtekarlığınız bitti ve işinize dönmeye hazır mısınız? Leydim, sizi hemen göremedim..." Bebeği görünce durdu.

Sainneville şaşkınlıkla Corbet'e baktı ve böyle bir adamı neyin susturabileceğini merak etti. Ayrıca annesinin kollarında uyuyan siyah saçlı minik bebeğe de baktı.

Kara Muhafızlar'ın her bir adamı odaya girdiğinde durakladı ve sonra başını eğerek tek dizinin üzerine çöktü. Önce bir adam, sonra bir diğeri küçük eli öpüp lordlarının varisine saygılarını sunarken, Ranulf için dolu dolu bir andı ve büyük bir saygı duruşuydu. Lyonene bu onur karşısında gözyaşlarını tutamadı. Ayrıca Ranulf'un çenesinin her zamankinden daha az sağlam durduğunu, hatta titrer gibi olduğunu gördü.

"Malvoisin Kontu'nun oğluna selam olsun," diye bağırıldılar, taşlar seslerinin yankısıyla titriyordu. Montgomery bu gürültüyü umursamadı ve erkeklerin seslerinin üzerinde kolayca duyulabilen bir uluma başlattı.

Ranulf oğluna gururla gülümsedi. "Korkarım çocuk sizi benim kadar , adamlarım."

Corbet sesini topladı. "Evet, evlendiğiniz günden bugüne kadar bu oğul için neredeyse tam bir yıl geçti. Bize birkaç bahis kazandırdınız lordum."

Ranulf bir an şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve sonra sırttı. "Bu işte Dacre'ın parmağı olduğunu tahmin ediyorum. Ödediğini görmekten memnun olacağım. Eğer isteksiz görünüyorsa, tahsil etmenize memnuniyetle yardımcı olurum."

Lyonene gözlerini kaçırdı, sözlerini anlamamış gibi yapıyordu ama içten içe Lord Dacre'a küstahlığının bedelini bir gün ödetmeye yemin ediyordu.

Ranulf öne çıktı ve çocuğu nazikçe ondan aldı. Onu dışarı çıkardı ve adamları da onu takip etti. Pencereye gitti ve kocasının çocuğu gururla açıp adamlarına göstermesini izledi. Kocasının çocuğun güçlü yanlarıyla övündüğünü duyabiliyordu. Ranulf'un oğlunu tutuşundaki şefkati ve koruyuculuğu görmek içini ısıttı.

Bir ateş yakıldı ve Gilbert ile Herne, bebek için yiyecek ve temiz çarşaf bulabilmek amacıyla bir köye gittiler. Lyonene hiçbir banyonun kaba bir İrlanda kulübesindeki kadar hoş karşılanmadığını biliyordu. Yeni küçük oğlunu ilk kez dikkatle yıkadı, onun mükemmel yüz hatlarına ve Ranulf'un söylediği gibi her geçen saat daha da yeşeren gözlerine hayranlık ve hayretle baktı.

İki gün boyunca o küçük kulübede kaldılar, bunun sebebi her şeyden çok Maularde'ın bacağının iyileşmesine fırsat vermektir. Şövalye arabaya binmeyi reddettiği için Ranulf ve adamları atına bir askı taktılar, böylece Malvoisin'e dönüş yolculuğunda bacağı düz kalabilecekti.

Yavaş yavaş seyahat ediyor, sık sık dinleniyorlardı ve Ranulf özellikle Lyonene'in ihtiyaçlarıyla ilgileniyor, ona her zaman yardımını sunmaya hazırdı. Sör Morell ya da Amicia'ya, hatta Leydi Margaret'e ne olduğunu hiç sormadı ama birkaç kez Hugo ve Ranulf'u derin bir sohbet içinde gördü ve bir şekilde daha fazla ihanete karşı sonsuza dek güvende olduklarını hissetti.

Waterford'da İngiltere'ye dönmek üzere bir gemiye bindiler. Lyonene mutluluğundan mı yoksa artık bir çocuk taşımadığından mı bilmiyordu ama üç günlük yolculuk boyunca hiç hastalanmadı ve gerçekten de yumuşak havanın, denizin keskin kokusunun tadını çıkardı.

Malvoisin'e gitmek beş günlük uzun bir yolculuktu ve böyle bir yolculuğun bitmesini hiç istememişti. Adaya giden feribot yolculuğu bile bir gün sürmüştü gibiydi. Önlerinde kalenin gri kulelerini gördüklerinde Montgomery on yedi günlüktü ve kilo almaya başlamıştı. Neredeyse her zaman uyurdu, çoğu zaman babasının güçlü koluna sarılır, etrafındaki birçok insan ve olaydan habersizdi.

Kaleye yaklaştıklarında borular çalındı ve köylüler ve kale halkı onları karşılamaya koştu. Çocuğun haberi onlara ulaşmıştı ve onu görmek için toplandılar, sağlıklı siyah saçlarını gördüklerinde yüksek sesle, neşeli tezahüratlar yaptılar.

"Ranulf!" Lyonene onun koluna dokundu. İleride, kale duvarlarını henüz terk etmekte olan, at sırtında oturan birkaç kişiye baktı. Hemen ardından gelen muhafızlara aldırmadan atını ileri doğru mahmuzladı. Atlara yaklaştığında atından indi ve kollarını açarak koşmaya başladı. Annesi onu karşıladı, kolları birbirine kenetlendi ve birbirlerini yeniden görmenin mutluluğuyla ağladılar.

"Zarar görmedin mi kızım?" Melite sordu. "Sana hiç acı vermediler mi?"

"Hayır, iyiyim ve evde olduğum için çok mutluyum. Babam da burada mı?"

Melite geri çekildi ve Lyonene, gözyaşlarını aceleyle silen babasına sarıldı.

"İyi görünüyorsun kızım. Sana adını verdiğim dişi aslan kadar formda görünüyorsun."

İkisine de gülümsedi.

"Ve torunun için bir aslan yavrusu doğurdu, hem de yeşil gözlü, siyah saçlı, demir ciğerli bir yavru." Ranulf bir bacağını Tighe'nin sırtına attı ve gururla tuttuğu çocuğu sarsmadan yere kaydı.

Melite bebeği aldı ve uyuyan yüzüne dokundu. Birlikte doğu barikonundan geçip kale hizmetkârlarının bebeği görmek için beklediği iç bailey'e doğru yürüdüler. Nihayet Kara Salon'a girdiklerinde Brent'i ilk gören Lyonene oldu. Yastıklı bir pencere koltuğunda tek başına oturmuş, kendinden ve yabancıların arasındaki yerinden emin değildi. Ranulf ve Lyonene dört aydan fazla bir süredir uzaktaydı ve altı yaşındaki bir çocuğa yabancı gibi görünüyorlardı.

Diğerleri Montgomery'yi alıp ona hayranlıkla bakarken Lyonene onun yanına oturdu. "Brent, seni tekrar görmek çok güzel."

"Ve siz leydim." Tabardının eteklerini ellerinin arasında döndürdü.

"Lord Ranulf'un beni nasıl kurtardığını anlatmamı ister misiniz? Bir ipin üzerinde penceremden nasıl girdiğini, nasıl odun kestiğini?"

Brent'in gözleri parladı. "Siyah Aslan odun mu kesmiş? Sana inanamıyorum."

Hikayeyi anlattıkça onun rahatladığını gördü. Yavaş yavaş gerginliğini kaybetti ve bir yeri olduğunu hissetmeye başladı. Ranulf, Montgomery'yi taşıyarak yanlarına geldi.

"Oğlumu görmek ister misin, Brent?"

"Ben... evet," dedi tereddütle.

Ranulf çocuğun yanına diz çöktü ve Brent bebeği incelerken Ranulf da Brent'i izledi. "Tabii ki küçük ve oldukça değersiz."

Lyonene, Ranulf'un ifadesi karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Şövalye olabilmesi için onu eğitmek için sen, ben ve tabii ki Kara Muhafızlar gibi bazı adamlar gerekecek. Ona öğretebileceğimizi düşünüyor musun?"

Brent'in mavi gözleri parladı. "Evet, öyle lordum."

"Ve benim hizmetçim olarak ona göz kulak olacak ve onu koruyacak mısın?" "Evet, koruyacağım."

"Güzel. Şimdi kalemi görmeliyim. Ben gittiğimden beri her şey yolunda mı?"

"Oh, evet, lordum. Walter kendi tiercel'imi almama izin verdi. Diyor ki..." Çocuk kapıda durdu ve sabırsızlıkla efendisini bekledi.

Ranulf oğlunu Lyonene'e verdi ve onu kucaklarken kocası bir elini başının arkasına koydu ve yüzünü kendi yüzüne çekerek onu yumuşak ve uzun bir şekilde öptü. "Çocuğun benden olduğuna inanamıyorum, çünkü yemin ederim ki

"Sana son dokunuşumdan bu yana bir yıldan fazla zaman geçti." Onu tekrar öptü, çocuktan gelen bir hareket onu kendine çekmesini engelledi.

"Lyonene," diye Melite.

Ranulf ondan bir adım uzaklaştı. "Seni atımın terkisine atıp götürsem ne derler sence?"

Ona doğru eğildi, bir eli göğsündeydi. "İster öfke ister sevinç olsun, sözlerini test etmeye hazırım."

Ranulf onun saçlarına dokundu, başparmağı kirpiklerini sıyırdı. "Sen ahlaksız bir kadınsın. Oğlumu kim besleyecek?"

"Onu da götürebiliriz."

"Beni böyle kışkırttığına göre sen bir şeytansın. Hiç onurun yok mu senin?"

"Benim onurum sensin ve nereye gidersen git seni takip ederim."

"Leydi Melite, gelin ve şu kızınızı götürün. Misafirlerine karşı hala terbiyesiz olduğunu görüyorum."

Melite birinden diğerine gülümsedi. "Korkarım onu savunmak zorundayım. Lord hazretlerine bakmadan önce de iyi ve tatlı bir çocuktu."

Lyonene kıkırdadı.

Gözleri parlayan Ranulf, kayınvalidesinden karısına bakarken başını iki yana salladı. Kapı önünde durup Lyonene'i son bir kez daha gördü, Brent'in taleplerine kulak verip çocuğu takip ederken huzurla gülümsedi.

Melite'nin kızının mutluluğunu sormasına gerek yoktu, çünkü mutluluğu yüzünden okunuyordu; kocasından, oğlundan, evinden duyduğu memnuniyet ve neşe. Melite hüküm süren huzur ve uyumu görmekten memnundu.

On Yedinci Bölüm

Lyonene'nin sağ salım döndüğü haberi tüm krallığa hızla yayıldı ve konuklar gelmeye başladı. Birbirlerini yeniden görmenin sevinciyle Berengaria'nın kollarına koştu ve birbirlerine sarıldılar. Travers'ı, annesine tıpatıp benzeyen on yedi aylık oğlu ve dolayısıyla sevimli bir çocuk takip ediyordu. Melek gibi çocuğu babasının çirkinliğinin yanında görmek bir tezat oluşturunuyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadı Berengaria, "bana benzediği için ben de memnunum. Ama gel, senin o büyük siyah kocanın ne ürettiğini görmek istiyorum."

Berengaria haykırdı üzerinde ve yeşil gözlü Çocuk ile zevk, Herkesin yaptığı gibi Montgomery de onların sevgisi altında ezilmiş gibi görünüyordu. Berengaria gülerek, "Şimdiden babasına benzemeye başladı," dedi.

Ranulf, Brent'le birlikte şatoya döndüğünde Dacre'ın yanında yürüdü ve iki adam birlikte bir şakaya güldüler.

"Ona ne yaptınız?" Berengaria Lyonene'e sordu. "O değişmiş ve yıllardır gördüğüm adam değil."

Lyonene omuz silkti. "Lord Dacre ile hep böyledir. Birlikteyken Brent'ten daha yaşlı değiller."

"Hayır, yanıyorsunuz. Çocukluğumdan beri Lord Ranulf ve Lord Dacre'ı birbirleriyle güreşirken gördüm ama kocanızın gözlerinde hiç böyle bir ışık yoktu. Bu Kara Aslan'ı evcilleştirmişsiniz."

"Hayır, umarım yapmamışımdır. Eğer doğru hatırlıyorsam, onda çok hoşuma giden bazı sert tavırlar var."

"Hatırlıyor musun?" Berengaria sordu. "Çocuk neredeyse bir aylık oldu." Lyonene arkadaşına İrlanda'da geçirdiği ayları kısaca anlattı.

Berengaria ürperdi. "İrlanda'da geçirdiğin zaman hakkında daha fazla şey duymak istediğimi sanmıyorum. Ailemden bu kadar uzun süre uzak kalmak istemezdim. Ama kocanız konusunda çok şanslı olduğunuzu düşünüyorum. Senin kadar aptal olsaydım, sanırım Travers beni onlara bırakırdı."

Lyonene bu açık sözlülük karşısında birkaç kez gözlerini kırıştırdı ama sonra bu fikrin kendisini biraz rahatsız ettiğini kabul etti. Konuşmaları Dacre ve Ranulf'un girişiyle kesildi.

"İşte senin karın ve hala hatırladığım kadar güzel. Ona dokunursam bana yine kılıç çeker misin?" Dacre sordu.

"Eğer sana meydan okursam, bu senin sonun olur," dedi Ranulf sessizce.

"Sözlerini test etmek için zamanımız olacak." Dacre güldü ve sonra dönüp Lyonene'yi güçlü kollarının arasında döndürdü, onu havaya fırlattı ve şehvetle dudaklarından öpmek için kendine yaklaştırdı. Ranulf'a bir bakış attı ve şüpheleri haklı çıktı; kocası onlara kara kara bakıyordu, duygularını kontrol etmeye çalışırken vücudu kaskatı kesilmişti.

"Sen küçük tatlı bir lokmasın, neredeyse benim Angharad'ım kadar güzelsin."

Lyonene Dacre'ın omuzlarını itti; elleri belindeydi ve ayakları yerden yüksekteydi. "Karınız nasıl Lord Dacre?" dedi yüksek sesle. Sonra daha sakın bir sesle, "Ellerimi çöz yoksa Leydi Elizabeth'in senin hakkında bana anlattıklarını herkese anlatırım," dedi.

Dacre bir süre ona baktı, sonra onu yere bıraktı ve gülmeye başladı. "Angharad atım kadar olmasaydı, onu buraya getirirdim ve sen de benim cehennem zebanime uygun bir eş olurdun. Karının beni tehdit ettiğini duydun mu? Baksana şuna." Dacre kolunu kızın başının üzerine uzattı. "Çok cüretkâr."

Ranulf karısına gülümsedi, sonra tekrar arkadaşına baktı. "Leydi Elizabeth'in senin hakkında ne düşündüğünü öğrenmeyi tercih ederim."

Dacre'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hmmm. Sanırım bu bilinenden henüz hoşlanmamış olabilirim."

Ranulf başını geriye attı ve güldü. "Oğlumu göreceğiz ve sonra adamlarım seni bekleyecek. Sanırım takas edilmesi gereken bir miktar altın meselesi var."

Dacre arkadaşının sırtına vurdu. "Bu borcu büyük bir hevesle ödemeye hazırım, çünkü doğrusu senin bunu yapacak kadar erkek olduğunu düşünmüyordum."

Dostça bir tartışma içinde güneşi terk ettiler ve kısa süre içinde oda kadınlarla doldu. Lyonene'nin dönüşü üzerine saatlerce ağlayan Lucy, Kate, Melite, Berengaria ve Lyonene. Bebeğin vaftiz elbisesini hazırlarken mutlu saatler geçirdiler.

Lyonene, Montgomery'yi emzirmekten hâlâ heyecan duyuyor ve çocukla kendisi arasında huzurlu bir paylaşım buluyordu. Her gün daha da büyüyor, gözleri üzerinde beliren yüzleri ve ışıkları arıyordu. Daha şimdiden

Annesini, onu tutan ve ona dokunan diğer tüm ellerden ayırt etmeye başlamıştı.

Malvoisin misafirler ve onların hizmetkârlarıyla dolup taşmıştı. Kilerden şilteler getirilip havalandırıldı ve evlerin her yerine kuruldu. Kara Salon'un yatak odaları dolmuştu ve Ranulf ile Lyonene'in odasına da uygun bir şekilde yataklar yerleştirilmişti. Geceleri kendi yataklarının perdeleri çekiliydi ama etraflarındaki insanların uyku seslerinin farkındaydılar.

Lyonene çıplak bedenini Ranulf'un yanına soktu, göğüsleri Ranulf'un sırtına yaslandı, bir bacağı onun kalçalarına geçirdi, yumuşak teni sert, kıllarla kaplı yüzeyden zevk alıyordu. Ranulf hızla ona döndü ve onu kendine doğru çekti; yumuşak, yuvarlak vücudu çelik kaslı Siyah Aslan'la tam bir tezat oluşturuyordu. Eli kabaca onu okşadı, kremsi teninin ve her bir kıvrımın dolgunluğunun tadını çıkardı.

Lyonene kalçalarını ona yaklaştırdı, onun kendisine duyduğu ateşli arzuyu hissetti ve heyecanı arttı, ona duyduğu açlık, aylar süren ayrılık boyunca özlemi arttı. Elini adamın sırtındaki uzun kaslarda gezdirdi, avuç içi sertçe ovuşturdu, tırnakları kıvrıldı, artan tutkusunda sınır tanımadı. Ağzını adamın omzunun devasa yuvarlaklığında gezdirdi, sıcak bronz tene dudaklarıyla, dişleriyle, diliyle dokundu. Boynunun yan tarafını ısırdı, yanında hareket etti, göğüsleri göğsünün kalın kıllarına karşı gergindi, gıdıklayan yumuşaklık vücuduna ürperti gönderdi.

Kulak memesine kadar gitti ve nefesini saçlarında hissetti, derin, hızlı nefesler. Onu çarşafına doğru geri itti, kalçasını bacaklarının arasına sürttü, onun üzerindeki gücüyle yüceldi. Eli onun kollarında geziniyor, kısıtlanmış gücü, sadece kendisinin kontrol edebileceği, kendi yararına, kendi kaprisleri ve fantezileri için kullanabileceği gücü hissediyordu. Göğüsleri adamın göğsüne süründü, pembe tepeler sadece teni ve yumuşak saçları sıyrıyordu. Dilinin ucunu adamın ayırık dudaklarına değdirdiğinde boğazından alçak, derin, sert bir ses çıktı ve adamın altında titrediğini hissettiğinde ses hayvani bir kahkahaya dönüştü, geliyordu. Alt dudağını ısırdı, büktü, diliyle dolgunluğuna dokundu, ileri doğru çekti, mırıldandı, onu okşadı, vücudu hedefine daha da yaklaştı.

"Ben açım Melite. Bana biraz yiyecek getir ya da hizmetçilerden birini gönder, ama açken yabancı bir yerde uyuyamam."

William'ın sözleri perdeli yatağın içinden onlara ulaştı. Lyonene, içgüdüsel bir hareketle, kocasının sesini duyunca hemen onun üstünden yuvarlandı

babasının sesi. Ranulf onu kendine doğru çekti ama gürültülü bir gümbürtü gözlerini açtı ve elini kalçasına koydu. İç çekti ve kendini sakinleştirmek için dişlerini sıktı.

"Sr William, yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi perdelerin arasından.

"Hayır, Lord Ranulf, önce kapıyı sonra da mutfağı bulmaya çalışıyordum, ama

Burası çok tuhaf ve yolumu bulamıyorum." Sözlerini bir başka çarpışma daha noktaladı.

"Gitmeliyim yoksa baban hem salonumu hem de bu geceki zevkimi mahvedebilir." Suçlayıcı bir ifadeyle karısına baktı. "Senin akrabın olduğına sevinmelisin yoksa onu pencereden atar ve sakarlıklarına son verirdim. Giyinip yemeğinde ona katılacağım. Sanırım bu gece uyumam uzun sürecek." Yanağını öpmek için öne doğru eğildi ama eli karnına kayarak okşayınca ondan uzaklaştı. "Hayır Dişi Aslan, baban yaralı bir yaban domuzu gibi çırpınırken ben oynamayacağım."

Adam hızla uzaklaştı ve onu terk etti. Lyonene yumruğunu yastığa vurdu ve sonra kendi babasına karşı edildiğini düşündüğü yemin için af dilemeye başladı. Ranulf döndüğünde uyuyordu, nefesinde ağır bir şarap kokusu vardı ve onu kendine çektiğinde sadece huzurlu bir şekilde i çekti ve o da uyudu.

Ev halkı ertesi sabah erkenden uyandı ve Lyonene kendini Montgomery'nin vaftizi için yapılan hazırlıkların içinde hissetti. Öğleden sonra, Kara Muhafızlar'ın salonundaki şapelde, renkli ve kurşunlu camlardan oluşan güzel pencerelerden süzülen güneş ışığında ciddi bir tören düzenlendi. Berengaria sessiz bebeğı Peder Watta'ye verdi ve o da onu kutsanmış suya daldırdı. Montgomery, Dacre'ın çocuğın iğrlerinin gücü karşıısında sırtmasına neden olan yüksek sesli bir ulumaya başladı.

Daha sonra, Kara Salon'da, mücevherlerle süslü fincanlar ve altın tabaklar hediye edildi. Lord Dacre vaftiz oğluna, derisi Malvoisin aslanı ile kabartılmış, midilli için yapılmış küçük bir eyer hediye etti. Ama tüm hediyeler arasında en sevdiği Ranulf'un karısına verdiği hediye idi. st ve altı altın telkâri, zümrütler, inciler ve elmaslarla süslü, uzun, üstü kapalı bir kadehti. Kabın gbeğı kaya kristaliydi, içi oyulmuştu ve üzerine bir aslan ve diş aslanının sessizce oturduğı, etraflarında dört yavrunun dolaştığı bir sahne işlenmişti. Altın ayağın üzerinde Ranulf'un genç ve güzel karısına olan aşkını anlatan sözler yazılıydı.

Lyonene zarif kadehi tutup üzerindeki yazıyı okurken bulutlu gözlerini Ranulfunkilere dikti. "Demek bir daha unutmayacaksın," dedi Ranulf, onun sorulmamış sorusuna cevap vererek. Elini başının arkasına koydu ve onu hem minnettarlığını gösteren hem de minnettarlıktan çok daha güçlü duyguları anlatan bir öpücüğün içine çekti.

Salonu hem bir varisin doğumu hem de günün mutluluğu için bir tezahürat doldurdu.

Gece, Ranulf Travers ve Dacre ile oturup içki içerken Lyonene bitkin bir halde tek başına yatağa düştü. Ranulf'un yataklarında kendisine katılma konusundaki isteksizliğinin önceki gece yaşananlardan kaynaklandığını düşündü ve misafirlerinin gitmesini istememeye çalıştı.

Üçüncü gün eğlenceler planlandı. William karısını ve kızını Büyük Salon'da yakaladı. "Oğlumu işinin başında görmek istiyorum. Adamlarımın doğru eğitimi konusunda beni eğiteceğine söz verdi." Kolunu Lyonene'e doladı. "Çok iyi iş çıkardın kızım. O iyi bir adam ve seni gururlandırıyor."

"Evet, öyle baba."

Lyonene günü annesi ve Berengaria ile geçirdi ve her ikisine de Kral Edward'ın güllerinden keseceğine söz verdi. Akşam yemeğinden sonra, evin en sessiz olduğu zamanda bir çocuk ona bir mesaj getirdi.

"Bunu bana bir adam verdi ve Lord Ranulf'tan geldiğini söyledi."

Ona gülümsedi ve tabletini aceleyle kesesinden çıkarırken onu mutfığa gönderdi.

Calbourne Kilisesi'nin kuzeyindeki kaynakta seni bekliyorum.

Ranulf

Kalbi genç bir kızınki gibi çırpınıyordu, hiç de saygıdeğer bir eş ve annenin kalbi gibi değildi. Keseyi bankın üzerine fırlattı. Kimseyi göremiyordu ya da kocasıyla bir aşk randevusu için misafirlerini ihmal etmeyeceğini biliyordu. Hemen ahıra gitti ve Russell'a Loriage'ı kendisi için eyerlemesini söyledi. Döndüğünden beri aygıra binmemişti ve Ranulf'a ve onu beklediğini bildiği sevince doğru aceleyle ilerlerken siyah atın gücünü hissetmek bile onu daha da heyecanlandırdı.

Kukuletası düşerken ve rüzgâr başındaki sakın halkayı ve filetoyu yırtıp saçlarını birbirine karıştırıp kendi kendine güldü,

omuzlarında terk edilmiş bir dağınıklık vardı. Özgür olmak, taleplerden, görevlerden ve sorumluluklardan kurtulmak ve sevgilisine doğru koşmak harikaydı, buluşmaları gizlilik ve yasak havasıyla daha da güçlendi.

Loriage'ın yan tarafına bir tekme attı ve hayvan öne doğru sıçradı, güzel sahibesi kadar neşeliydi, yelesi ve kuyruğu serin rüzgarda uçuşuyordu. Birlikte uçuyor gibiydiler, hafifçe inişli çıkışlı tarlalarda, evlerin, ağaçların yanında ve insanları izleyerek süzülüyorlardı.

Pınara yaklaştıklarında Lyonene, Loriage'ın dizginlerini geri çekti. Ranulf'un yazısını en son Morell'in Amicia'ya yazdığı mektupları taklit ettiği zaman görmüştü. Etrafına baktı, çalıları ve ağaçları saklanacak yerler olarak gördü ve birden korktu. Morell'e ya da Amicia'ya ne olduğunu hiçbir zaman gerçekten bilmemişti ve şimdi bilmediği gerçeği onu rahatsız ediyordu.

Loriage sahibinin değişimini hissetti ve başını savurdu, burun deliklerini genişletti, gerginlikle bir toynağını kaldırdı. "Sus, Lori," diye fısıldadı ama kendi korkularını yatıştıramadı.

Ne zıplayan at ne de temkinli hanım tavşanı gördü ve at bunun farkına vardığında küçük hayvan toynakların altında kalmıştı.

Loriage başını eğdi ve düşünceleri başka yere yönelmiş olan Lyonene hayvanın başının üzerinden geçti.

Ranulf tam zamanında atını pınara doğru sürerken küçük karısının havada uçtuğunu ve buz gibi soğuk pınara ıslak bir şaplakla indiğini gördü. Hemen atından inip ona doğru koştu ama karısı çoktan doğrulup gözlerindeki suyu silmiş ve şaşkın bir şekilde etrafına bakınmaya başlamıştı bile.

Ranulf kıyıda durdu ve elleri kalçalarında, ona doğru sırttı. "İtaatkâr bir karım olsun diye düşünmüştüm ama aşırılıklar da var. Eminim hanımefendi, pınarın 'yanında' dedim, 'içinde' değil."

Kadın irkilerek ona baktı ve sonra ters ters baktı. "Benim iyiliğim için endişeleneceğinizi ," dedi kibirli bir şekilde.

Adam kıyıya doğru yürüdü ve ona elini uzattı; kadın onu yanına çekmek için elinden geleni yaptı ama başaramadı. Dişlerinin takırdamaya başlamasıyla ona gülümsedi ve sonra onu kuru zemine taşımak için kollarına aldı. "O şeytan atının seni fırlatmasına izin verecek kadar ne düşünüyordun? Belki de onu domuzlara yem etmeliyim."

Ranulf'a yaklaştı, hem ısınmaya çalışıyor hem de gerçekten yalnız kalmalarının üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini düşünüyordu. "Bu Loriage'ın değil, sadece benim hatamdı. Ben... başka şeyler düşünüyordum."

Başını omzundan kaldırdı ve siyah gözleri sertleşerek ona baktı. "Bu kadar yeter. Düşüncelerini benden saklayacak kadar güvenine layık değil miyim?"

Kız da ona baktı. İkisi de düşüncelerini ve duygularını birbirlerinden çok sık gizlemişlerdi ve birlikte geçirdikleri kısa zaman, güven eksiklikleri yüzünden zorluklarla doluydu. İrlanda'da geçirdikleri zaman hakkında konuşmak kolay değildi. "Gönderdiğin mektup," diye başladı. "Sana ait olduğundan emin değildim. Sahteler, yani daha öncekiler."

Başını omzuna doğru çekti, sorunlarının bu kadar küçük ama bir o kadar da mantıklı olması onu rahatlatmıştı. Onun ıslak saçlarını okşadı. "Öğrenecek çok şeyimiz var, değil mi? Yaptığın şey için, böyle düşündüğün için seni suçlayamam. Ama vermeyi, güvenmeyi öğrenmeliyiz. İşte, bu nedir?" Kızın sıcak gözyaşlarını tabardının kalın kadifesinden bile hissedebiliyordu. "Bir kez olsun iyi ve şövalye ruhlu bir şövalye oldum ve leydim bunun için ağlıyor. Olması gereken bu değil."

Kadın ona gülümsedi. "Benim için sen her zaman iyi ve şövalyesin ve ben seni her zaman sevdim."

Gözleri parlıyordu. "Her zaman mı?" diye alay etti.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Benimle ilk seviştiğin ve beni incittiğin zaman ve Amicia'yı kollarında gördüğüm zaman hariç-"

Dudaklarıyla onu susturdu ve hızla boğazına doğru ilerledi.

"Yeterince konuştuğumuzu düşünmüyor musun? Bu ıslak giysiler içinde çok üşümüyor musun? Onları çıkarmaya ne dersin?"

"Beni sevdiğini tekrar söyle."

Ona tekrar baktığında gözleri çok ciddiye. "Seni tamamen ve bütünüyle, kendi hayatımdan daha çok seviyorum ve sebep olduğum tüm acılar için, bana bu kadar güvenmemene neden olan aşkımın zayıflığı için senden af diliyorum."

Parmaklarını onun dudaklarına götürdü. "Bunlar harika sözler, ama her geçen an daha da soğuyorum ve yakında oğlumun, oğlumuzun bana ihtiyacı olacak. Yoksa kollarında taşıdığın bir kadınla ne yapacağını unuttun mu?"

"Sen küstah bir yüksün. Böyle bir küstahlığı nasıl cezalandırdığımı gör."

"Ben çok istekli ve hevesli bir öğrenciyim," diye fısıldadı adam onu kendine doğru çekerken.

Yazar Hakkında

JUDE DEVERAUX, aralarında *Scarlet Nights*, *Days of Gold*, *Lavender Morning*, *Return to Summerhouse*, *Secrets*, *Someone to Love*, *Wild Orchids*, *Holly*, *The Mulberry Tree*, *The Summerhouse* ve *Temptation*'ın da bulunduğu otuz yedi *New York Times* çoksatan kitabının yazarıdır. Bugüne kadar dünya çapında 50 milyondan fazla kitabı basılmıştır. Kuzey Carolina'da yaşamaktadır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Jude Deveraux tarafından yazılan kitaplar

KARA LYON

BÜYÜLÜ TOPRAKLAR

THE BLACK
from USA Bugünün en çok satan

STEP yazarı LAU

The Untamed Bride

978-0-06-179514-5

He is a man who has faced peril without flinching, determined to fight for king and country. She is a bold, beautiful woman with a scandalous past, destined to become an untamed bride.

The Elusive Bride

978-0-06-179515-2

He ks "d see *g "irt-wirli xn oo hsr hoels.
She eeczerty' ldolu takip etti, yolunun ölümcül olduğundan —
on that she'll join him to battle a treacherous foe.

The Brazen Bride

-06-

Shi}xo'zeñLod woumled, ko riaks a3l to pe glue his mis6ia+c —
onty ts disco cr a pr-rms as dsrfr'g acd been u he.
Fterj- 6mnpemxius, a quem in hez own reala
she rescues a warrior—only to find her heart under siege.

The Reckless Bride

978-0-06-179519-0

He races to complete their mission against escalating odds—
his task made more perilous when he loses his heart.
She's determined to defy convention and live a solitary life—
until she pervasızca suç işleyenleri cezalandırır. in his arms.

Sñt uthOrTracg€<g cx<gg@UKs için
information on favorite Ha lins authors.

Available wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

LAUB 0810

At Avon Books, we know your passion

/veya /rozrAlznce-onre buz/frzis/r 6zge o/ ogzr

novels, you find yourself wanting more.

Seni biraz tempı edebilirh . . .

miyiz?

• **Excerpts from our upcoming releases.**

- Yazarların imzaları da dahil olmak üzere pconal phoco nlums artd kitap listeleri.
- sızın /avorık yapılarınız ve çalışmalarınızla ilgili bilgilerin arkasında
- **Sweepstakes for the chance to win free books, romantic getaways, and other fun prizes.**
- Yazarlarımızdan ve editörlerimizden yazma ipuçları.
- **Blog with our authors and find out why they love to write romance.**
- **Exclusive content** that's not contained within the pages of our novels.

Bize
katılın

An Imprint of HarperCollinsPublishers
www.avonromance.com

Available wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

FTH 0708

New York Times
bestselling author

Juli Quinn

OZse Bzfdgeztozi Noela

W'de 'ay to inci Düğün

978-0-06-053125-6

Greg'xy'B ridge "n n uu İlnyart L ucy Abemalfzy'k upcom-
ir\g redding an'I cohvir<e'her io inarry h'in inslea'I.

Öpücüğünde

9700-0B-05J1Z4 9

1o Myacnİh gridgerton, çè .mrt 3t. Clair'in cvay
kelimesi " " bir cesaret gibi
görünüyor.

O VVicked iken

978-0-0 -o53 23-2

S "ir Ph*İle W'inci Aşk

978-0-380-82085-6

Romancin Mister Bridgerton

KB 0-3 BO-82084 9

Bir Beyefendiden Bir Oİfer
The Visco "unt Who Loved Me

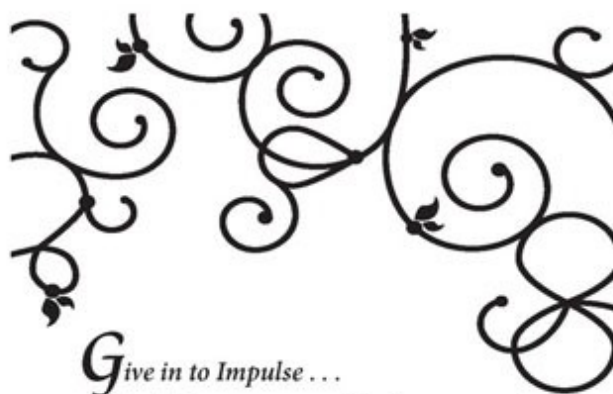
V7B4J-38%IMbDfl O

970-O-3BCL8İ557-9

Dük ve ben

Available while stocks last - books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

*Give in to Impulse . . .
and satisfy your every whim for romance!*

Avon Impulse is

- Fresh, Fun, and Fabulous eBook Exclusives
- New Digital Titles Every Week

The best in romance fiction,
delivered digitally to today's savvy readers!

www.AvonImpulse.com

IMP 0711

Copyright

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KARA LYON. Telif Hakkı © 1980 Jude Gilliam White tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı EKİM 2011 ISBN: 9780062135773

Sürüm 08092013

Basılı Baskı ISBN: 9780380759118

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.

Seviye 13, 201 Elizabeth Caddesi

Sydney, NSW 2000, Avustralya

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20. Kat

Toronto, ON M4W 1A8, Kanada

www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand

Unit D1, 63 Apollo Drive

Rosedale 0632 Auckland,

Yeni Zelanda

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

77-85 Fulham Palace Road

Londra W6 8JB, Birleşik

Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc. 195

Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.